86 | MONA | ROMAN | 29 *Tatlı Isırık*

DAKOTA CASSİDY

Dakota Cassidy, otuzdan fazla çoksatar eser yazmış Amerikalı yazardır. Romanları paranormal başlıklar ve modern bir romantizm içerir. Mizahi bir uslubu vardır. İki oğlu ve eşiyle, halen Portland'da yaşamaktadır.

Yayınlanmış romanları:

Sex With Your Ex Sexylips66

Whose Bride Is She Anyway?

F.M.P. Society

Yayınlanmış serileri:

Kiss & Hell Paris, Texas

Witchless In Seattle Mysteries Ex-Trophy Wifes Plum Orchard

Tatlı Isırık

O 2017, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

The Accidetıtal Dead

© 2008, Dakota Cassidy

Kitabın tüm yayın hakları Onk Ajans aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni: M. Faruk Bayrak

Genel Müdür: Vedat Bayrak

Yayın Yönetmeni: Arzu Çağlan

Kapak Tasarımı: Füsun Turcan Elmasoğlu

Sayfa Tasarımı: Ayşe Ersoy Yılmaz

ISBN 978-605-9709-83-5 1. Baskı: Ekim 2017

Mona Kitap, Alfa Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

Baskı ve Cilt Melisa Matbaacılık

ÇiftehavuzlarYolu, Acar Sanayi Sitesi, No. 8, Bayrampaşa-Istanbul Tel.: (0) 212 674 9723 Faks: (0) 212 674 9729 Sertifika No. 12088

Genel Dağıtım

Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Alemdar Mahallesi,Ticarethane Sokak No. 15 34110 Cağaloğlu-İstanbul Tel.: (0) 212 511 5303 Faks: (0) 212 519 3300 www.alfakitap.com - info@alfakitap.com Sertifika No. 10905

Jcdit/1

PflKOrfl CASSİDY [v]

Çeviri: Bilge Gündüz

BİRİNCİ BÖLÜM

“Marty?”

“Nina?”

“Seninle konuşmam gerek, hem de hemen.”

“Saatin kaç olduğuna dair bir fikrin var mı?” “Biliyorum. Geç oldu. Ama inan bana, durum gerçekten acil olmasa, o ıssız yerdeyken seni gece yarısı aramazdım.”

“Tamam, konuş o zaman,” diyen Marty öyle yüksek sesle esnedi ki, sesi Nina’nın kulağına Santa Ana rüzgârlarının uluyuşu gibi geldi.

“Şu lanet olası kurtadam meselesi var ya?”

“Evet Nina. Kahrolası kurtadam meselesine ne olmuş? Biliyorum, sana hâlâ inanılmaz geliyor. Ama durum bu. Yani, yine konuşmamız mı lazım? Olay olduğundan beri yüz kere konuştuk.”

Nina gözlerini devirdi ve resmen dilini ısırdı. Bu konuda konuşmayı kendisi de Marty’den daha fazla istiyor değildi. Gelgelelim, artık Marty Flaherty olan Marty Andrews’la tecrübe ettiği şeyi hiç yaşamamış olsa, bu hassas olaya böylesine anlayışlı yaklaşamazdı. Bir zamanlar prestijli Bobbie-Sue Kozmetik’te bağımsız bölge renk denetmeni olan, kendini hayatın renk tekerleğinin manyağı ilan eden, “auranızı bulup olabileceğinizin en iyisi olun” laflarını dilinden düşürmeyen Marty, bir kur-tadamdı.

Tesadüfen olmuştu.

Kadın çiğ et yiyen, aya uluyan, kıllı kıçlı bir kurtadam-dı. Nina’ya şimdi ne yapacağı konusunda tavsiye verebilecek biri varsa, o kişi kesinlikle, eski renk tekerleği koçu, şimdi kurtadama dönüşmüş arkadaşı Marty’ydi.

“Beni duydun mu NinaP Bunu yüz kere konuştuk dedim.”

“Yüz birinci kez konuşsak nasıl olur?”

“Ne diyorsun sen? Tanrım Nina. Lafı gerçekten hiç dolaştırmıyorsun. Çok hoş bir biçimde, doğrudan konuşuyorsun. Hani akima geleni söylüyor, bir cümleye koyabildiğin kadar küfür koyuyor ve etrafındaki insanların bozuk ağzını rahatsız edici bulabileceğini unutuyorsun ya? Hayırdır, ne oldu? Biri dilini ağzından çekip kopardı mı?”

“Beni dinlemen lazım Marty. Beni dikkatle dinlemen lazım.”

“Tamam, dinliyorum.”

“Ben bir vampirim!”

Ahizeden alaycı, ince, “zavallı Nina” imasıyla dolu bir kahkaha yükseldi. “Tatlım? Kıskançlık canavarı kıçını mı ısırıyor? Bu kurtadamlık meselesi seni gafil avladı, biliyorum ve bunu anlıyorum ama dikkatimi çekmek için çılgınca hikâyeler uydurmana gerek yok. Buffalo’da yaşasam ve sen Wanda’yla ikimizi

Hackensack için terk etsem de hep yanındayım. Cidden, böyle dikkat çekme çabaların, ayrılık tedirginliğinin tipik belirtileri. Bizi öz-lüyorsun. Biz de seni özlüyoruz canım," Marty derin bir nefes aldı, terapist gibi konuşmaya devam etmeye hazırlanıyordu. "Belki kız kıza geçirilecek bir hafta sonu planı yaparız, ha? Keegan'm küçük uçağını ödünç alıp tropik bir yere gideriz. Ah! Buldum, Cancun'a gideriz. Tanrım, yılın bu zamanında şahanedir. Hatta slip mayolu erkekleri kovalamak istersen, ona bile ses çıkarmam. Söz veriyorum, ne kadar iğrençleşirse iğrençleşsin, bir şey demeyeceğim. Yanımıza yalnızca mayo alır, içinde şemsiyeler olan o pembe içkileri içer, okyanus kenarında otururuz. O içkiler çok keyifli. O yüzden, vampirlerle ilgili saçma sapan lafları bırak da Buffalo'ya gel. Yanma bir..."

Nina telefonu sıkı sıkı tuttu. Marty iyi hoştu da fırsat verildiği takdirde saçmalayıp insanın canını sıkıyordu. "Marty! Kes sesini de, beni dinle. Beni iyi dinle. Bunun senin kurtadamlığınla, kıskançlıkla ve slip mayolu erkeklerle hiçbir ilgisi yok." Nina akima gelen görüntülerden dolayı ürpermemek için kendini zor tuttu. "Kıskanmıyorum. Senin o kuyruğunu kim kıskanır ki?"

Marty kurtadam olduğunda, -kendi deyimiyle- bir süre tam olarak dönüşmekte güçlük çekmişti. Ancak öfkelendiğinde, bir nebze başarılı olabilmişti. Öfkelendiğinde, kıçında ufak, kısa bir kuyruk beliriyordu ve Nina onu ilk kez gördüğünde kadının dili tutulmuştu. Gerçekten nadir görülen türden bir olaydı.

Marty'nin dönüşüm sorunları ortadan kalkmıştı ama bu yüzden duyduğu utanç yok olmamıştı ve Nina sıklıkla bunu kendi yararına kullanıyordu. Sırf bunu yapabildiği için... Evet, bu da muhtemelen hainceydi ama Marty'ye karşı bir kozunun olması iyiydi.

Marty sert bir sesle iç çekerek Nina'mn hassas kulaklarını acıttı. Sanki kafasının içinde yüzlerce dişçi matkabı çalışıyordu. "Buna cüret etme Nina Blackman! Bana kurtadam ısırığından sonra çektiğim çileleri hatırlatma. Tam olarak dönüşemediğim için öyle küçük düşmek çok korkunçtu. O konuyu sakın açma bozuk ağızlı şey! Beni küçümsemene, benimle alay etmene-"

Tanrı aşkına, Marty'nin iyi yapabildiği bir şey varsa, o da vır vır konuşmaktı. Hem de bütün hızıyla, nefes almak için bile susmadan. Evet, tamam, olanlar bir kazaydı. Marty'nin manyak, fazla korumacı süs köpeğini, sinir bozucu bir Bobbie-Sue toplantısından sonra, şehirde, bir ara sokağın yakınında gezdiriyorlardı. Nina ve Marty'nin diğer çalışanı Wanda Schwartz, iş dudak

parlatıcısı satmaya geldiğinde, berbat oldukları için utançtan ölüyorlardı.

O çılgınca gecede, Marty makyaj malzemesi satmaya hevesli olmadıkları için onları azarlarken, yalnızca koca bir köpek olduğunu sandıkları bir şey görmüşlerdi. Tam bir deli olan Muffin köpeğe, kendisi Davut, köpekse Golyat'mış gibi saldırmıştı. O karmaşada Marty, Muff ı hayvanın öldürücü çenesinden koparmaya çalışmış, köpek de Marty'yi ısırmıştı. Ama bu hayvan, öylesine bir hayvan değildi. O, Keegan Flaherty adında, yarı insan, yarı kurtadam olan bir varlıktı ve likantropisini[1] Marty'ye de bulaştırmıştı. Nina bunun sonuçlarını kendi gözleriyle görmüştü. Neler olduğunu da bu yüzden biliyordu ve kimse ona bunun aksini söyleyemeyecekti.

"Nina? Orada mısın? Beni dinle Bayan Bozuk Ağız. Sırf zorluk çektim diye benimle alay etmene..."

"Marrtyyyyyy! Sesini kesip beni dinler misin? Hayatında bir kez olsun zırvalamayı kes de dinle. Müşkül durumdayım ama sen bana yardım etmiyorsun."

Marty sertçe nefes aldı. "Bunun ne olduğunu biliyorum... Duygusal bankana yine para yatırılmasına mı ihtiyacın var? Dikkat çekme hesabın boşaldı mı?"

"Marty, içimdeki mutlu yerden bahsedeceksen, sus. Orası senin gibi delilerin, yolunda gitmeyen hiçbir şey yokmuş gibi davranırken delice konuşmamak için var olduğunu iddia ettiği bir yer. Sana bir haberim var, mutlu yer diye bir şey yok Marty. Hepsini kafandan uyduruyorsun ve sen de bütün o nefes alma tekniklerin ve guru saçmalıkların da öylesiniz. Saçmalık. Yani, o mutlu yeri de, hippi saçmalığı olan sevgi çocuğu zırvalarını da s..tir et ve beni iyice dinle. Ben... Bir... Vampirim."

Evet. Evet, öyleydi.

Marty uzun uzun, derin derin, ona katlanıyormuşça-sma iç çekti. "Peki. Bana vampirliğinle ilgili her şeyi anlat Nina. Dinliyorum."

Nina koyu renk gözlerini yine devirdi, dairesinin ufak banyosundaki aynadan, solan yansımasını izledi. O aynada son derece bulanık, çarpık bir görüntü vardı ve bu, iyiye alamet değildi. Nina hayal görmediğinden emin olmak için, elini dişlerinde, yani aynada net bir biçimde görebildiği tek yerinde gezdirdi. Dişçi asistanlığı okulundan hiçbir şey öğrenmeden mezun olmamıştı ve o kesici dişler,

kesinlikle maruz kaldığı hiçbir ders kitabmdakile-re benzemiyordu.

Nina’nın, yeşil bereliler ve onların gece görüş gözlükleriyle yarışabilecek gözleriyle, sokağın karşısındaki dairelerin içini görebilişi de iyiye alamet değildi. Dairelerin içini görebilmekle kalmıyor, Bayan Fedderman’ın yıpranmış, sararmış tezgahının üzerindeki her bir kremalı mısır konservesinin yazılarını okuyabiliyordu. Kutuların üzerinde, “Can-Can İndirimi” yazan oval, turuncu bir yapıştırma vardı. Bayan Fedderman Can-Can indirimleri için yaşıyordu.

Ayrıca Bayan Fedderman’ın chihuahua cinsi köpeği Freddy’yi de görebiliyordu. Kötü niyetli, insanların bileklerine saldıran, minik pislik. Aslında, Nina onu görebilmekle kalmıyor, kokusunu da alabiliyordu. Köpeğin minicik damarlarında dolaşan kanın o şahane, nefis, bakirimsi kokusunu. Bir esintiyle taşınan cennet kokusu gibi burun deliklerine doluyordu. Nina'nm midesi kafese kapatılmış, öfkeli bir kaplan gibi kükredi.

Lavabonun kenarına yapışan Nina, ağzını daha geniş açtı.

Yüce İsa!

Gerçekten upuzun köpek dişleri vardı. Kocaman, bembeyaz, upuzun köpek dişleri.

“Nina?”

Marty’nin, sefilliğini bölüp durmasına sinirlenen Nina, “Neeee?” diye tısladı. “Tanrı aşkına Marty! Bir krizle yüz yüze olduğumu görmüyor musun?"

“Hayır. Hiçbir şey göremiyorum Nina. Telefonda konuşuyoruz. Bu yüzden seni göremiyorum. Neden benim için sözlerle bir resim çizmiyorsun?”

“S..tir. Tamam, anlatıyorum. Dün ilk hastamla görüştüm. Soyadını telaffuz edemediğim bir herifle. Seksiydi. Çok seksiydi. Neyse, ucu kırılmış bir dişini yaptırmaya gelmişti. Büyütülecek bir şey değildi, o yüzden ona anestezi iğnesi yaptık ama adam hemen garipleşti. Üşütükleşti. Bazı insanlar anesteziye farklı tepkiler verebiliyor, o yüzden buna kafa yormadım. Neyse, onu Doktor Ber-kenstein’m dolgu yapması için hazırlarken adam anlamadığım, saçma sapan şeyler geveledi. Sonra birden yerinden fırlayıp elimi kaptı. Yalnızca bir an için. Ama eldivenimi deldi. Biraz kan çıkardı. Büyütülecek gibi bir şey değildi. Beni çok korkuttu ve sonradan biraz sersemlemiş halde olduğumu kabul etmem gerek

ama temelde bir şeyim yoktu. Doktor Berkenstein eve gitmemi söyledi. Yani, patron o ama daha ilk günümdü ve hanım evladı gibi görünmek istemiyordum. Ama adam ısrar etti.

Ben de eve geldim. Eve öğleden sonra ikide geldim. Dün Marty. Dün... Bugün, kısa bir süre önce uyanana dek hiçbir şeyi hatırlamıyorum ve bunlarla uyandım." Marty onları görebilecekmiş gibi, kesici dişlerini işaret etti.

"Bunlar derken neyi kastediyorsun Nina?"

"Dişler Marty. Dişlerim. Koca koca köpek dişlerim var!" diye haykırdı telefona. Gerçek, karnına inen bir yumruk gibiydi. Sanki bir solucan, teninin altına girmiş, toprağın içinde sığınacak bir yer arıyordu.

"Köpek dişleri..."

"Az önce köpek dişleri demedim mi Marty? Evet, kahrolası köpek dişlerim var. Kocaman, uzun, beyaz köpek dişlerim."

"Fazla mı içki içiyorsun? İçkiyle pek aran olmadığını biliyorum ama Bobbie-Sue'dan ayrılıp başka bir işe girmek, zor bir geçiş dönemi olabilir."

Nina, Marty'ye Bobbie-Sue meselesiyle ilgili gerçeği söylememek için yanaklarını içine çekti. Nina'nın, arkadaşının kozmetik denetiminden ayrılması hiç zor olmamıştı. Saçma sapan, kız işi zımbırtılarına rağmen Marty'yi sevmeye başlamıştı ama aptal göz kalemi birimleri satmaya çalışmaktan nefret ediyordu. Nina bütçe kısıntılarından ötürü stenografık işini kaybedip de McDonalds'a başvurmak zorunda kalarak küçük düştükten sonra, Marty'nin yerel gazeteye verdiği Bobbie-Sue Kozmetik ilanını yanıtlayalı neredeyse bir yıl olmuştu.

Temelde, Nina'nm ekmek parası kazanmak için dudak parlatıcı ve göz kalemi satmayı düşünmesinin sebebi, çaresizlikti. O sırada işe o kadar acilen ihtiyacı olmuştu ki makyaj malzemesi satmayı denemeye razı olmuştu. Böyle bir iş, ona hiç uygun bir şey değildi. Makyajdan nefret ederdi.

Maalesef, Nina hiçbir zaman düzgün Bobbie-Sue tavrını benimseyememiş ve müşteri kazanmak yerine, defalarca geri çevrildikten sonra, yasaklama emri alıp turuncu tulum giymekten güç bela yırtmıştı.

Renk tekerlekleriyle hayat paletlerini ve Bob-bie-Sue'nun insanlara satmaya

çalıştığı bütün diğer saçmalıkları bir kenara bırakmak, Nina'yı rahatlatmıştı. Nina kapı kapı dolaşıp satış yapma konusunda hiç başarılı değildi ve Marty'nin yardımına rağmen, fena halde çuvallamıştı. Marty bu konuda çok maharetliydi ve bu iyi bir şeydi, çünkü Marty'nin, Bobbie-Sue'nun sahiplerinden biri olduğu ortaya çıkmıştı. Şimdi Marty renk tekerleğini düzenli aralıklarla, *Çarkıfelek* yarışmasında çarkı çeviren yarışmacılarınkine benzer bir mutlulukla döndürüyordu.

Marty, Bobbie-Sue'nun varislerinden biri olduğunu öğrendikten sonra Nina'ya iş vermeyi teklif etmişti. Ama Nina bu teklifi reddetmişti. Kabul etmek muhtemelen daha kolay olurdu, ama Nina o fırfırlı saçmalıklardan, hayatınızın renkleriyle ilgili çılgınca edebi kelamlardan oluşan bir hayatı hayal edemiyordu. Ayrıca, sadaka kabul eden biri değildi. Marty onun makyaj malzemesi satmakta berbat olduğunu biliyordu ama Nina'ya yine de iş teklif etmişti. Çünkü Marty, ne kadar sinir bozucu ve ısrarcı olsa da iyi bir insandı. Nina da kendisine daha uygun bir alanda eğitim almasına yardımcı olacak bir işsizlik programından faydalanmaya karar vermişti.

Ve o eğitimle gelen yeni iş, onu bu duruma düşürmüştü.

"Marty, Tanrı şahidim olsun ki -seni uyarıyorum- köpek dişlerim var. İçki içmiyorum. On altı yaşımdan beri uyuşturucu kullanmadım ve antidepresan almıyorum. Şimdi Oprah'yı oynamayı bırak da beni dinle. Ben bir vampirim." Nina ne olduğunu biliyordu. Marty sayesinde, paranormalin gerçekten var olduğunun farkındaydı. *Gezegende başıboş dolaşan kurtadamlar varsa, vampirler neden* olmasın? Böyle dişleriniz varsa, vampir olduğunuzu kabul etmekten başka çareniz kalmazdı.

Marty dalgınca, "Vampir," dedi ve bu, Nina'nın köpürmesine yol açtı.

"Bana bak! Neden sen kurtadam olabiliyorsun da ben vampir olamıyorum? Neden bu kadar şüphecisin? Sesinden anlaşılıyor Marty. Seni bu kadar özel kılan nedir kahrolası?"

Marty dilini şaklattı. "Ah, Nina, Nina, Nina. Sonuçta Barbie'lerle oynamıyoruz. Sen de Barbie'nin pasaklı kız kardeşi Skipper'a talim etmiş değilsin. Bu bir yarış değil. Ben kurtadamım, çünkü bir kurtadam tarafından ısırıl-dım. Bu bir kazaydı. Sen de oradaydın ve özel mözel olmadığını biliyorsun. Şu anda o ısırıktan önceki hayatımı hayal bile edemesem de." Marty nefes nefese, hülyalı bir sesle

konuşmaya başlamıştı. Marty ve onun elini ısıran nefis erkek -kurtadam, her neyse- sonunda sevgili olmuşlardı. Hayat eşi ya da benzeri bir saçmalık. Şimdi çiftleşiyor, yavru -çocuk- yapıyorlardı. Öyle bir şey.

Marty vızıldamaya devam ederken, Nina'nın alnı kırıştı.

"Ee, neden gerçek meseleden bahsetmiyoruz? Benim özel güçlerim var, senin yok diye beni kıskanıyorsun." Nina telefonu kulağından uzaklaştırıp elleriyle örttü, aleti fırlatmamak için hoplayıp zıpladı. Ayakları banyonun soğuk, lekeli karolarına çarparken, kendine hakim olmak için bedenindeki her bir kası gerdi. Dişlerini sıkarak, hızla kabaran öfkesini kontrol altında tutmaya çalıştı. Telefonu tekrar kulağına götürüp tükürürcesine, "Marty, ben hiçbir zaman Barbie'lerle oynamadım," dedi. "Aslına bakarsan, Barbie'lerden nefret ederim. Şahsen hep GI Joe'yu sevmişimdir. En azından onun sahte, sivri parmakları yoktu."

"Ama Barbie'nin şahane giysileri ve rüya gibi bir evi vardı. Corvette'i hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum ama GI Joe'nun, Barbie'nin aptal Cor-vette'ini havaya uçurabilecek silahlarıyla tankları, o gösterişli spor arabasını alev alev yakabilecek bombaları vardı."

"Ama Barbie'nin saçları upuzundu, bir sürü de ayakkabısı vardı. Tanrım, buna bayılırdım."

"Marty!"

"Ne? Tanrım, kulağımın dibinde bağırmaktan vazgeç. Kulaklarım hassas, unuttun mu?"

"Barbie benzetmesini bir kenara bırakıp eldeki soruna eğilebilir miyiz?"

"Tamam. Süper güçlerim var diye beni kıskanıyorsun. Dönüşebildiğim ve bir yük trenini bile kaldırabilecek kadar güçlü olduğum için. Ama bu, seni benden daha az önemli kılmıyor Nina."

Nina inledi. "Kıskandığım yok Marty. Köpek olduğun için seni kim kıskanabilir ki? Beni dinle. Sana gerçeği söylüyorum. Köpek dişlerim var ve Bayan Fedderman'm köpeği Freddy, kadının mutfağında mısırlı sosis gibi dolaşmayı kesmezse, oraya gidip onun o ufacık bacaklarını ısırıp koparacak, sonra

kızartacak ve kahrolası tavuk kanatları gibi barbekü sosuna bandıracağım!”

Nina, Marty’nin sesli bir biçimde yutkunduğunu duydu. Ah, nihayet renk prensesinin dikkatini çekebilmişti.

“Tamam, Freddy’yi ısırmak yok. O sana bir şey yapmadı. Duyuyor musun Nina? Yerinden kıpırdama. Orada kal. Hemen geleceğim. Ve Tanrı aşkına, Larry’yi görüş alanında tutma.”

Larry, Nina’nın evcil faresiydi. Kadının, onun minicik fare bacaklarının egzersiz tekerleğinde hareket edişini görmekten ne pahasına olursa olsun kaçınması iyi olabilirdi.

“Nina. Dinle beni. Şimdilik Wanda’yı ara. O sana daha yakın. Ben Keegan’m uçağını Jersey’e uçuracak birini bulana kadar Wanda seninle kalır. Ve Tanrı aşkına, bunu kimseye anlatma. Kimseye güvenemezsin Nina. Wan-da’yla benim dışımda hiç kimseye. Bu duyulursa... Yani, duyulursa ne olur, bilmiyorum ama hayırlı bir şey olmayacağını biliyorum. Tek bildiğim bu. Bu kurtadamlık bana bir şey öğrettiyse, o da çenemi kapalı tutup insanların arasına karışmam gerektiği. Ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi. Şimdi dediğimi yap ve Wanda’yı bekle.”

“Wanda benim için ne halt edebilir ki? Dişlerim o kadar belli olmasın diye uygun tonda bir Bobbie-Sue ruju mu bulacak?”

Marty burnundan soludu. “Sana destek verecek baş belası. Neden hep bu kadar huysuzsun? Seninle arkadaş kalmamız hayret verici. Hep sağa sola saldırıyorsun. Bir kez olsun çeneni kapat, uslu uslu dairende kal ve Wan-da’yı bekle. Beni dinlemeyip evden çıktığını öğrenirsem kıçına tekmeyi basarım. Bundan şüphen olmasın. Ben bir yıl önceki Marty değilim. Seni alt edebilirim ve etmekten kaçınmam.” Kadın son sözlerini, Nina’nm Marty’nin ciddi olduğunu anlamasına sebep olan, ölümcül bir tavırla söylemişti.

Nina artık kurtadam olan Marty’nin gücünün farkındaydı ama bunu kabul etmeye niyeti yoktu. “Nah alt edersin. Ben Bronx’ta büyüdüm. Lord ve Taylor’m yerlerini senin kıçınla süpürürüm.”

Marty uyaran bir tonda, “Nina,” dedi. Nina; Marty’nin şu anda o güzel, mavi gözlerini kıstığından emindi. “Bu gece benimle tartışma. Çeneni kapatmanın gerçekten ne kadar önemli olduğunu anlatamam. Bir süredir kur-tadamlık sırrıyla yaşıyorum ve bu, eşcinsel olduğunu herkese açıklamaya benzemiyor. O

soğuk, kara kalbine kazık saplamak isteyecek bir sürü insan var. Ah... Dur...

Vampirlerle ilgili efsaneler doğruysa ve sen gerçekten vampirsen, artık kalbin yok demektir, değil mi?”

Nina’mn eli hemen göğsüne gitti, üzerindeki ince tişörte bastırdı. Lanet olsun... Hiçbir şey yoktu. Kalbi atmıyordu.

“Boş ver, bunun bir önemi yok. Kalbini zaten pek kullandığın yoktu,” diyen Marty, kendi zekiliğine güldü.

“Marty!”

“Ne?”

“Kalbim atmıyor. Hiç. Nabzım yok. Kıpırtı bile yok.” Kutsal cehennem aşkına, vampirlerin başka nesi yoktu? Nina yere çöktü, kıvrılarak serin, porselen küvete yaslandı; akıl gözünün önünde, *Vampirle Görüşme* filminden sahneler belirdi. Yanlış hatırlamıyorsa, Tom Cruise o filmde pek mutlu görünmüyordu. Aslında bayağı sefildi; *Top* Gun’daki haline hiç benzemiyordu.

S..tir. S..tir.

“Nina, o cılız kıçını bir yere koy ve hiçbir şeyi tahmin etmeye çalışma. Wanda’yla beni bekle ve ne yaparsam yap, Bayan Fedderman’m köpeğini rahat bırak. Anladın mı?”

Nina banyonun fır dönen renklerini boğmak için elinin tabanını alnına bastırdı. “Tamam. Bekliyorum. Acele et. Midemde garip şeyler oluyor ve dediğim gibi, Freddy bayağı lezzetli görünüyor.” Nina daha önce hiç bilmediği türden bir açlık yaşıyordu. Ama canının çektiği, her zamanki hazır, poşet içinde haşlanan türden yemeklerden değildi. Gelgelelim, Nina neye açlık duyduğunu da tam olarak bilemiyordu. Yemek düşüncesi -dondurulmuş pizza, konserve sardalya, tipik akşam yemeklerinden biri- öğürmek istemesine sebep oluyordu.

Marty yine kulak tırmalayıcı, ince bir sesle nefes aldı. “Seninle konuşurken cep telefonumdan Wanda’yı arıyorum. Freddy’yi rahat bırak...”

Pekala, Nina bekleyecekti. Marty gibi davranmayacak -tı. Arkadaşı gibi kız işi şeyler yapmayacak, bir ay boyunca yakınmayacaktı. Ona bunu yapan herifi

bulup eşek sudan gelinceye kadar dövecekti!

Freddy’nin tadına bakmak için Bayan Fedderman’m evine uçmamak için gösterilen bolca çaba ve geçen üç saatten sonra, önce Wanda, sonra Marty geldi. Wanda, Marty gelmeden önce bir saat boyunca sesini çıkarmadı; arada bir başını eğiyor ve buram buram kafa karışıklığı kokusu yayıyordu.

Ama ikisi de Nina’nm beklediği kadar ürkmüş görünmüyordu. Nina bunun için hayal kırıklığı mı, yoksa iç rahatlığı mı hissettiğinden emin değildi. “Bakın.” Ağzını iyice açıp dişlerini işaret etti. "Yalan mı söylüyormuşum MartyP Bu, vampir olduğumdan başka ne anlama gelebilir?”

Marty’nin mavi gözleri yusyuvarlak oldu. O anda gözleri irileşmiş ve şaşkınlık doluydu. Parmaklarını birbirine yaklaştırarak Nina’nın köpek dişlerinden birini tuttu. “Tanrım,” diye mırıldandı. “Kesinlikle köpek dişlerin var. Bence fazladan Colgate’e ihtiyacın olabilir.” Marty bu alaycı sözlerden sonra Nina’nm eski püskü kanepesine doğru gidip yaslanmak için bir minderi kabarttı, tertemiz siyah pantolonundaki hayal ürünü bir tiftiği süpürdü, tavus kuşu renklerindeki kabarık kazağının kollarını sıvadı. Nina’yı Marty’nin kusursuzca giyinebilmesinden daha fazla hayrete düşüren bir şey yoktu. Olay ne kadar beklenmedik olsa da, Marty her zaman mükemmel bir biçimde giyinirdi ve üzerindeki her şey, renk tekerleğinde olurdu.

Marty’nin, bu havalı özel jeti sorgusuz sualsiz nasıl alabildiğini,ama daha da önemlisi Keegan’m, hayat eşinin yanından bir nano-saniyeden uzun süreliğine ayrılmasına nasıl izin verdiğini merak eden Nina, “Keegan’a ne dedin?” diye sordu.

“Erkek dertleri,” dedi Marty, sinsice bir tebessümle. “Ona erkek arkadaşınla sorunların olduğunu söyledim. Bensiz bir iki gün idare eder.”

“Vay, vay, vaaay.” Wanda derin bir nefes verip alnını kırıştırarak, Marty’nin sözünü kesti; nihayet, geldiğinden beri ilk kez konuşuyordu. “Onlarla nasıl konuşuyorsun? Bende o durumu çözebilecek bir ruj tonu yok.” Nina’ya göre, Wanda çizmeyi aşıyordu.

“Ayrıca çok solgunsun. Ne kadar fondöten sürsen de bunu saklayamazsın. Anlamıyorum Nina." Wanda kanepeye, Marty’nin yanma oturdu. Yorgun görünüyordu. Yüzünde makyaj olmayınca renksiz, kırılgan bir görünüme bürünmüştü. Son bir yıldır koyu kahverengi saçlarını uzatıyordu ve Nina bunu

asla söylemeyecek olsa da omuzlarına değen bu saçlar Wanda'ya yakışıyordu. "Bu nasıl oldu, bir daha anlatsana."

"Doktor Berkenstein için hazırladığım adam anesteziden sapıttı. Çoğu insan yalnızca uyuşur ama bu adama

öyle olmadı. Vakumu ağzına soktuğumda, bir şeyler geveliyordu. Birden gevşeyip elime yapıştı. Bunun sorumlusu o olmalı, değil mi? Yani insanın dişleri bir gecede uzamaz?" Wanda başını sallayarak onunla hemfikir olduğunu gösterdi. "Eh, işe ondan başlayabiliriz bence. En azından bir bakmaya değer."

"Anlamıyorum. Neredeyse tenimi bile delemeyecekti." Marty alaycı alaycı güldü. "I-ıı, evet. Ben de öyle demiştim ama şimdi halime bak." Parmaklarıyla başının üzerinde iki kulak yaptı.

"Eh, bende de bunlar var," diyen Nina, ojesiz tırnağıyla, uzamış dişlerini işaret etti.

Wanda alaycı alaycı, "Biliyor musunuz," dedi, "ikiniz de iki dakikalığına beladan uzak durabilseniz hoş olurdu. Marty'nin kaçırılıp kurtadama dönüştürülmesi yetmedi, şimdi senin Cadılar Bayramı aksesuarlarına benzeyen dişlerin var."

Nina, Wanda'yı bıkkın konuştuğu için suçlayamazdı. Son bir yıldır grupça epeyce çok şey yaşamışlardı çünkü. Marty ısırıldığında, dünyaları altüst olmuştu. Marty kaçırılmıştı ve bir sürü çılgınca şey olmuştu. Ama nihai sonuç, Marty'nin renk tekerleğinin şahane bir hal almasıydı ve her şey iyi bitmişti. Yani bu yıl birlikte çile çektiklerini söylemek, hafif bir tabir kullanmak olurdu.

Nina elini uzun, koyu renk saçlarının arasından geçirdi ve hiçbir zaman ehlileştiremediği buklelerine içinden küfretmeye bile zahmet etmedi. "Renk tekerleği manyağı, köpek olduğunda nasıl sevinmediyse, ben de halimden memnun değilim. Ama durum bu ve bana aksini söyleyemezsiniz."

Burun delikleri kabaran Marty sertçe, "Ben köpek değilim Nina Blackman ve beni öyle tanımlamaya devam edersen işler çirkinleşebilir," dedi.

"Marty, Nina..." Wanda onları sertçe uyardı. "Tartışmayın. Çok yorgunum. Bütün hafta çalıştım ve ikiniz kimin kimi alt edebileceği konusunda sidik yarışı yaparken aranızda oturmayacağım. İkiniz de iğrenç davranıyorsunuz. Ayrıca bu

kez işi doğru yapma şansımız var. Marty kurtadama dönüştüğünde bizden yardım istemedi. Ne olduğunu bilmezken ona yardım etmemize imkan yoktu. Şu anda üç bilgili kadınız ve Nina gerçekten vampirse, bunu birlikte atlatacağız. Ama bunu siz kavga ederken başaramayız. Şimdi köşelerinize çekilin ve çenenizi kapatın.” Wanda kanepede arkasına yaslandı, onlara hem şaşkın olduğunu hem de kendisiyle gurur duyduğunu belli eden bir bakış attı.

Wanda kocası onu terk ettiğinden ve kendisi Bob-bie-Sue’daki yerini bulduğundan beri, “Ben bir kadınım, kükreyişime kulak verin” sahnelerine bayılıyordu.

Bir yıl önce uysal, yumuşak başlı bir kadın olan Wan-da’nm bugünkü haline dönüşmüş olması, insanlara ne yapacağını söylemeye cesaret edebilmesi, Nina’yı hâlâ şoka uğratıyordu. Nina, Wanda’nm artık eski bir ayak doktorunun eski karısı olmadığını kabullenmek zorundaydı. Wanda artık, bir Bobbie-Sue satış makinesiydi. Bobbie-Sue’daki işini elinden kaçırmamıştı ve şimdi, o pislik kocası çekip gittikten, onun o iğrenç ayak fetişine bayılan ucuz bir karıyla sevgili olduktan sonra, hayatını gerçekten değerlendiriyordu.

“Tamam, peki. Haklısın.” Nina yüzüne daha makul bir ifade yerleştirdi. “Bu boktan konularda, bir yıl önce olduğumuzdan çok daha bilgiliyiz. Mantıklı bir yaklaşım benimseyelim. Bu dişler için başka bir açıklama bulamıyorum. Bu, vampir olduğum anlamına geliyor olmalı.” Wanda, “Ödünün kopması gerekmiyor mu?” diyerek, merakını dile getirdi. “Marty Keegan’ın ısırığından sonra nasıldı, unuttun mu? Yani, bir haftalığına falan, kendini tamamen kaybetmişti.”

Marty kıkırdadı. “Nina bizim gibi değil Wanda, o çok sert ve dayanıklı. Biliyorsun işte, boyuna esip gürlüyor. Hiçbir şeyden, kimseden korkmuyor, unuttun mu?” Wanda yüzünde ukalaca bir tebessümle başını salladı. “Ah, evet, doğru. Ee sert kadın, bu konuda ne yapmayı planlıyorsun? İnsanları yine dövmeye başlayamazsın.” Nah başlayamazdı. “Bir planım var,” diye mırıldanan Nina, yıpranmış deri pufunun kenarına tünedi; bir yandan da dalga dalga saldıran vahşi açlığıyla mücadele ediyordu.

Marty kusursuz, kavisli kaşını kaldırdı. “Ah, söylesene Nina. Meraktan öleceğim. Bir vampirden nasıl zorla bilgi almayı planlıyorsun?”

Nina omuzlarını silkti. “Bilmiyorum. Yani, bunu düzeltmenin bir yolu olmalı ve

işe, bana bunu yapan adamı bulmakla başlamalıyım, değil mi?”

Marty’nin yüzünde kuşku vardı. “Sana şu kadarını söyleyeyim, benim için dönüş yoktu. Bir kez ısırıldıktan sonra, kaderime razı olmam gerekti.”

Nina ona kaş çattı. “İyimserliğinle umut verdiğin için sağ ol renk manyağı.”

“Siz ikiniz, durun bir dakika. Aklıma bir şey geldi. Lou’nun haberi var mı?” Wanda, Nina’mn Hackensack’a taşınma sebeplerinden biri olan ninesinden bahsediyordu.

“Dalga mı geçiyorsun Wanda? Lou ninem Papa’dan bile dindardır. Sen Bela Lugosi diyene kadar, içimdeki şeytanı çıkartmak için papaza telefon eder. Lou’ya henüz bir şey anlatmayacağım. Elimden gelirse, hiçbir zaman anlatmayacağım.”

Marty ellerini ovuşturup, “Evde bilgisayar var mı?” diyerek, Nina’nın, Lou’nun yeni dişleri hakkında ne diyeceği yönündeki endişelerini bir an için böldü.

“Evet, neden?”

“Vampirlerle ilgili bilgi alacağız da ondan. Keegan beni ısırdığında o kadar delirmeseydim, internette kur-tadamlarla ilgili halk hikâyelerine bakardım. Öyle yapsam daha iyi hazırlanabilirdim. İnan bana, bu paranormal tiplerden bir şey öğrenmek çok zor.”

Nina öne eğilerek pufun altına uzandı, dizüstü bilgisayarını ortaya çıkardı. “Al bakalım.” Yıpranmış bilgisayarını Marty’ye uzattı. Olan bitenler, net düşünmesine engel oluyordu. Nina şu anda Google’da vampirlerle ilgili araştırma yapmaya odaklanacak halde değildi. Kesin olarak bildiği tek şey, böyle dişlerle ortalıkta dolaş-mayacağıydı. Dişçideki o Bram Stoker/adı her neyse, gerçekten vampirse, onun dişleri neden Nina'nmki gibi uzun değildi? Adamın dişlerinde hiçbir tuhaflık yoktu. Ve adam muayeneye öğleden sonra gelmişti. Vampirler *güneşin* altında *erimezler miydi?*

Kahretsin, Nina bir daha Rockaway plajına gidemeyecekti.

Bir saat sonra, vampirlerle ilgili bilgi içeren sayısız siteye girdikten sonra Nina iyice karamsarlaşmıştı.

“Eh,” dedi Marty, sarışın başını Nina’ya doğru eğip dizüstü bilgisayarı kapatırken. “Sanırım bir sorunumuz var. Dişler bunu en önemsiz yanı.”

“Biliyor musun Marty?” Nina alçak sesle hırladığını fark etti. “Gerçekten kahrolası bir güneş ışınısın.”

“Nina, kes şunu.” Wanda elini kaldırıp parmağını Nina’ya doğru salladı. “Vampir olman Marty’nin suçu değil. I-ıı, vampir olma ihtimalin. Biz sadece sana yardım etmeye çalışıyoruz. İnternette yazanlar doğruysa, bir çözüme ulaşmak için Drakula’yı bulup en azından onunla konuşmamız gerek. Ve midendeki o gurultu, www.vam-pirlerdeinsandir.com’a göre, beslenmen gerektiği anlamına geliyor. I-ıı, kanla...” Wanda’nm beti benzi attı, kadın bacaklarını altına alıp alt dudağını kemirmeye başladı.

Marty’nin kalkık burnu kırıştı. “Tanrım, ben de kırmızı et yemek zorunda olmanın kötü olduğunu düşünüyordum. Yani, kurtadam olmadan önce vejetaryendim ama kan içmek? Bu iğrenç. Hangi gruptan kan içeceğini nereden bileceksin ki? Yani, ya 0 RH negatif senin için fazla yoğunsa ve bazı insanların sütü sindiremediği gibi, senin de o gruptan kanı sindiremediğin ortaya çıkarsa? İnternette yazanlar doğruysa, bir sürü insanın boynunu dişleyeceksin...”

Nina hoşnutsuzluğunu göstermek için içini çekmek istedi ama yalnızca boğuk, kuru bir ses çıkarabildi. “Kes sesini Marty! Biraz daha hassas davranabilir misin? Kan falan içmeyeceğim. Ne şimdi ne başka zaman. O yüzden kes şunu.” Derin bir nefesin düşüncelerini temizleyebileceğini düşünen Nina, derin bir soluk aldı çekti. Yada almak istedi.

İçi korkuyla ürperdi. Elini ağzına götürerek üfledi.

Hiç hava gelmiyordu.

Yüce ölümsüzlük.

Nina nefes alamıyordu. Kahretsin. Ne oluyordu yahu? Önüne eğilen Nina başını dizlerinin arasına sarkıttı ve net düşünmeye çabaladı. Midesi şahlandı, hoşnutsuzlukla kükredi. Tanrı aşkına, çok açtı.

Wanda’yla Marty bir iki saniye sonra ayağa fırlayıp Nina’nm tepesine dikildiler. Marty elini Nina’nın başına değdirdi, kadını yatıştırıcı bir biçimde okşadı. “Nina? Ne oldu? İyi misin?”

“Nefes alamıyorum,” dedi Nina gergince.

“Paniktendir Nina. Tanrı biliyor ya, bunların hepsine aşinayım. Derin bir nefes almaya çalış. Haydi. İyi olan içeri, kötü olan dışarı.” Marty’nin önerisi Nina’yı daha da büyük bir paniğe sürükledi.

Nina, Marty’yi kendisinden uzaklaştırarak doğruldu. Az önce ittiği eli tutup üfleyebildiği kadar kuvvetle üfledi. Hava mava yoktu. “Hayır Marty, nefes alamıyorum diyorum. Yani, hiç.”

Marty'nin ve Wanda’nın ağızları aynı anda açılarak, kusursuz hayret nidalarına dönüştü.

“Of be,” diye mırıldanan Wanda, Marty’ye şaşkınlıktan irileşmiş gözlerle baktı.

“Tamam, işe iyi yanından bakalım Nina.” Marty çenesini avucuna aldı ve kendisini zorlayarak, cesaretlendirici bir tebessümle gülümsedi.

Nina ona kuşkuyla baktı. “Neymiş o yan?”

“Ağız gargarası alman gerekmediği için ne kadar tasarruf edeceksin, düşünsene. Hem ağzın da hiç kokmayacak.” Marty yine sırıtarak dişlerini gösterdi.

“Git başımdan Marty! Nefes alamıyorum diyorum, seni ‘işe iyi yanından bak’ delisi! Şu anda seninle bu konuşmayı bile yapıyor olmamalıyım. Siz zırıl zırıl ağlayıp cenazemde ne giyeceğime karar verirken, ben kahrolası bir morgda yatıyor olmalıyım. Bu arada, cenaze giysilerimde kesinlikle sarı olmasın. Ama morgda değil, buradayım. Konuşuyorum, yürüyorum ve öyle açım ki bir buffalo sürüsünü yiyebilirim ama yemek düşüncesi midemi bulandırıyor. Şimdi ne yapacağım Tanrı aşkına?” Wanda’nm dudakları inceldi, kadın eteğinin kenarıyla oynamaya başladı. “Bence dünkü, komik adlı adamı bulmalıyız. En azından, o web sitelerinde yazanlar doğruysa. Bize kimin yardım edebileceğini ondan başka kimse bilemez, değil mi? Dertlerimizin çözümü onda.”

“Bu bizim derdimiz değil Wanda. Benim derdim ve bununla kendim baş edebilirim.” Evet...

Marty onu şakayla karışık itti ama yüzündeki ifadeden, Nina’mn sözlerini onaylamadığı anlaşılıyordu. “Kes şunu, tamam mı? Bu ‘kimseye ihtiyacım yok’ saçmalığından vazgeç. Yeterince zırvaladın. Bize ihtiyacın olmasa, ayda bir kez

karaoke gecesi ayarlamak için ilk telefon eden sen olmazdın. İnanmamızı istediğin kadar sert değilsin ve bunu bilmediğimizi sanma. Paldır küldür hareket etmeyi bırak da sana yardım edelim. İster beğen, ister beğenme, bizden kurtulamayacaksın, tamam mı? Bu yüzden kes şunu da bir plan yapalım."

Nina'nın kalbi, normalde Marty'nin sözlerine ısınırdı -bunu kabul etmek istese de istemese de hayatına oje ve maskara vasıtasıyla zorla girmiş bu kadınları sevmeye başlamıştı- ama anlaşılan onun artık kalbi yoktu.

Güzel. Çok güzel.

Nina elini ince tişörtüne atarak başını salladı, saçlarının yüzüne perde gibi düşüp utancını saklamasına izin verdi. "Tamam. Özür dilerim. İkinizden birinin incinmesiyle sonuçlanacak bir şeye bulaşmanızı istemiyorum, o kadar. İnternette okuduklarımız doğruysa, vampir tipler pek de seçkin kimseler değil."

Wanda safça gülümsedi ve kıkırdadı. Saçının bir tutamını parmaklannda çevirdi, diğerinin üzerine attığı bacağını sallarken onlara göz kırptı. "Ah, bilmiyorum Nina. Son zamanlarda birkaç romantik kitap okudum ve bunlar paranormal hikâyelerdi. Sana söylemem gerek, bu kitaplardaki erkeklerin bazıları resmen rüya gibi. Alfa... Onlara alfa erkek deniyor ve onlardan birine sahip olmak fena olmazdı. Üstelik kan içseler ve güneşte kızaracakları için pazar sabahları Hogan'm yerinde kahvaltıya gelemeseler bile."

Hogan'm yerindeki erken pazar kahvaltılarının düşüncesi -bir dolar doksan dokuz sente, dana etli patates ve Benedict usulü yumurta- Nina'nın midesinin öfkeyle altüst olmasına sebep oldu. Ağzını eliyle kapatıp öğürdü. Eh, daha ziyade öksürmüştü, çünkü ağzından, ölü bir boşluktan başka bir şey çıkmıyordu.

Arkadaşlarının gözlerinin içine bakan Nina, "Tamam, o herifi bulalım," dedi. "İyi. Buna ben de varım. Ama bunu yapabilmek için Belinda-nator'ı atlatmamız gerekecek." "Kimi?" Marty başını yana eğerek Nina'ya baktı.

"Belinda, Doktor Berkenstein'm resepsiyonisti ve hasta dosyalarını, birkaç diş resmi değil de bir CSI soruşturmasının parçasıymış gibi korur. Konu o kahrolası şeyler olduğunda, resmen teröriste dönüşüyor. Sanırsınız ki Fort Knox'ı koruyor. Bütün hasta dosyaları onda."

Marty kalın, altın saatine baktı. "Eh, saat neredeyse altı. Doktor bey sabahları kaçta geliyor?"

“Bugün günlerden ne ki?” Nina şakaklarını ovdu, beynindeki örümcek ağlarını temizlemeye çalıştı. Bir dakika, hâlâ beyni var mıydı? O da hayati bir organ değil miydi? Dehşet, içinde dalga dalga yükseldi ve Nina çığlık atmamak için dişlerini -koca dişlerini- sıktı.

“Çarşamba.” Wanda ona tereddütle, anlayışla gülümsedi.

Kahretsin, Nina koca bir iş gününü kaçırmış ve arayıp vampir, ı-ıı, hasta olduğunu söylememişti. Nina işi çözmediği takdirde o paracıklar ve ücretli izinler elinden çekilip alınacaktı. “Tam dokuzda. Dokuzda geliyor. Oraya sekiz buçuk gibi gidersek, Belinda kesinlikle ofiste olur.”

“O zaman öyle yapalım,” dedi Marty, yine o sahte, neşeli sırıtışlarından biriyle. “Şimdi git duş al. Ya da vampirler tazelenmek için ne yapıyorsa onu yap, sonra da çıkalım.”

“Nemlendirici sürmeyi de unutma,” diye cıvıldadı Wanda.

“Evet, hemen o işe koyulayım,” dedi Nina alaycı alaycı. “Ben nemlendirici sürerken siz iki melek, Yarasa Mo-bil’i[2] neden çalıştırmıyorsunuz?”

Marty yüzünü buruşturdu. “Ah Nina. Meleklerin Yarasa Mobil’i yoktur...”

Nina korkusunu saklamak için neşeli bir sesle, omzunun üzerinden bakarak, şarkı söylemesine, “Kes sesini Maaarty,” dedi.

Banyo kapısını arkasından sıkıca kapattı. Aynada yine uzamış dişlerini gördü. Çarpık yansımasında görebildiği, neredeyse tek şeydi bu.

Yüce İsa! Nina bu sert çocuklar için en büyük boy diş fırçasını ortaya çıkarsa iyi olacaktı.

İKİNCİ BÖLÜM

“Biraz Barry’ye ne dersin Nina? Barry hep her şeyi güzelleştirir, değil mi? Belki biraz ‘Weekend in New Eng-land’ ya da ‘Could It Be the Magic?’ dinleyebiliriz. Ay, dur, ‘Mandy’yi koyayım. ‘Mandy’yi çok seversin sen.” Wanda’nm önerisi Nina’nm inlemesine sebep oldu.

Marty’yle Wanda, Nina’nın Barry Manilow’a ve onun yapış yapış aşk şarkılarına

bağımlılığını duyduklarında, kadının en azından bir duygusu olduğuna karar vermişlerdi ve o zamandan beri başının etini yiyorlardı. Nina ne zaman tedirgin olsa Wanda, Barry CDlerini ortaya çıkarırdı. “Vahşi Nina’yı yatıştıracak müzik,” diyordu buna. Nina yine inledi. “Barry istemiyorum.”

Wanda burnunu çekti. “Peki. Huysuzluğa devam et.” “Tanrım, burası çok sıcak. Sıcak değil mi Wanda?” Nina yolcu koltuğundan Wanda’yı dürttü, klimayı bulmak için arabanın panelindeki düğmelerle oynadı. Yılın bu zamanı için biraz zayıf olsa da güneş arabanın ön camından Nina’nm tenine, cehennemin derinliklerinden geçiyorlarmış gibi vuruyordu. Nina tepeden tırnağa kaim eldivenler, bir atkı ve şapkayla örtülü olsa da, güneş kadının, teninin adeta rendelendiğini hissetmesine sebep oluyordu.

Wanda elini Nina’nm açıktaki alnına koydu. “Yeterince güneş kremi sürdün müP Lazımsa çantamda var.”

Nina o kadar çok güneş kremi sürmüştü ki kendisini bir yağ fıçısında kızaran bir tavuk gibi hissediyordu. Onu tepeden tırnağa kremlemişlerdi ama bu iyiydi, çünkü internet, Wanda’nın da tahmin ettiği gibi, güneşe karşı hassas olacağını söylüyordu. Nina burnunun ucuna da kaim bir çinko oksit şeridi çekmişti. Marty, ne olur ne olmaz diye bunu yapmasını söylemişti. “İyiyim. Doktor Berkenstein gelmeden ofise yetişelim.”

“Donuyorum.” Marty öne eğilip Nina’nm omzunu dürttü. “O klimayı kapat Elvira. Tanrım, dışarısı eksi beş derece.”

Nina derhal klima düğmesini bırakıp arkasına yaslandı, bir türlü durmayan ellerini kucağında kavuşturdu. Başı zonkluyor, güneş ışığı Nina’nm göz bebeklerinin ızgaradaki bifteklere benzediğini hissetmesine yol açıyordu. “O havalı güneş gözlüğünü ver Marty. Gözlerim çok acıyor.” Nina arkasını dönmeden elini Marty’ye uzattı ve parmaklarını oynatarak bekledi.

“Vermeyeceğim. Güneş gözlüğü takmazsam, gözümü kıstığım için yüzüm kırışır ve bugün hava çok güneşli.”

Hakikaten, hava çok güneşliydi. Güneş ışığının her kıpırtısı, Nina’nm gözlerinin arasına saplanan bir buz kıracağı gibiydi.

Başı en gürültülü gece kulüplerindeki müziği andıran bir tempoyla zonklamaya başladı. Melodi yoktu, tamamen bastan ibaretti. Nina’nm sesi gergin, sözleri

ölçülüydü. “O kahrolası gözlüğü ver Marty. Yoksa gözlerini oyarım ve kırışıklar en önemsiz derdin olur.” Gözlerinin arasına keskin bir ağrı saplandı, çenesinin kasılmasına sebep oldu.

“Ah Nina, kes şunu. Artık beni alt edemezsin ve bunu biliyorsun. Unuttun mu? Ben kurtadamım, sense değilsin.” Nina arkasını döndüğü takdirde Marty’nin yüzünde kibirli, muzaffer bir ifade olduğunu göreceğini biliyordu ama başını kıpırdatmak canını çok yakıyordu. Dişlerini saklamak için yüzünün alt yarısına sardığı atkıyı sıkılaş-tıran Nina, Marty’nin suratına bir tane çakmamak için yumruklarını sıktı.

Wanda’nın sinirli iç çekişi arabayı doldurdu. “İkinizle bir yere gitmek, iki çocuğu çoook uzun bir araba yolculuğuna çıkarmak gibi. İkiniz de kesin şunu. Marty? Ben olsam, artık Nina’yı pataklayabileceğimden o kadar emin olmazdım. Şampiyon unvanını bir süre elinde tuttun ama Nina onu geri alabilir ve dövüşü kazanarak dönüş yapabilir. Tekrar söylüyorum, internette yazanlar doğruysa Nina artık... I-ıı... Ölümsüz olabileceği için, onda insanüstü güçler var. Tabii gün ışığının da onu öldürme ihtimali var. Şimdi bu Godzilla’yla King Kong’un savaşma dönmeden, lütfen gözlüğünü Nina’ya ver. Güneş onun için zehirden farksız.” Wanda bir elini direksiyondan ayırmadan diğerini Marty’ye uzattı.

Marty yenilgiyle iç çekerek gözlüğü kadının eline bıraktı. “Tamam ama sonra geri versen iyi olur.”

“Neee, gün ışığı beni öldürebilir mi?” Kahretsin, bu da neydi şimdi? Kimse gün ışığı ve ölümle ilgili bir şey söylememişti. Ölümsüz olduğunuz takdirde, nasıl ölebilir -diniz ki? Nina’nm ölmesi için kalbine kazık saplanması gerekmiyor muydu? Sahip olmadığı kalbe? Amma çelişkili bir durumdu.

Wanda’nm yüzünde yine endişe belirdi. Şakağındaki, bir bukle saçın hemen altındaki nokta nabız gibi atıyordu. “Eh, seni çok fazla ayrıntıyla korkutmak istemedik ama evet. Korkarım gün ışığı senin için artık iyi değil. Sanırım kız kıza tropik bir yere gitme planımız yattı. Ama Alaska’nın, yirmi dört saat karanlık olduğunda bayağı güzel olduğunu duydum, hem buz dağlarını da severim.”

Wanda şık gözlüğü Nina’ya uzattı, Nina da gözlüğü takınca biraz rahatladı. Gözleri eskisi kadar yanmıyordu ama kesinlikle rahat değildi. “Aman ne şahane. Günlük güneşlik havada ön koltukta yolculuk ediyorum, ikiniz de erimemi

bekliyorsunuz.”

“Saçmalama Nina. Erimeyeceksin. Kızara...”

“Marty!” Wanda, Marty başka bir şey söyleyemeden kadını durdurdu. “Yeter, tamam mı? Doktor Berkenstein’m ofisine tek parça gideceğiz ve kimse erimeyecek, başka bir şey de olmayacak. Şimdi ikiniz de sesinizi kesip araba sürmeme izin verin. Bütün gece uyumadım ve siz iki süper yaratığın aksine, benim uykuya ihtiyacım var!”

Arabayı vicdan azabı ve utanç yansıtan bir sessizlik doldurdu. Nina koltuğunda daha aşağı kaydı; sanki bunu yapmak, onu pastırma gibi kızarmaktan koruyacaktı. Wanda onu susturmasaydı, Marty bunu söyleyecekti. Nina, gün ışığına fazla maruz kaldığı takdirde kızaracaktı.

Ah, kahretsin. Hiç iyi değildi bu.

Wanda sonunda sola saparak Doktor Berkenstein’ın otoparkına girdi ve arabayı park etti. Arabanın üzerinde devleşmiş görünen büyük, tuğla bina, Nina iki hafta önce mülakata geldiğinde olduğundan çok daha göz korkutucuydu. Ama neyse ki otopark epey boştu. Tek araç, Belinda’nm arabasıydı. Belinda, ofisteki diğer asistanlardan biri olan Joanne’e göre, başka herkesin kötü görünmesi için, işe erken geliyordu.

Yalaka...

Nina’yla daha baştan ters düşmüşlerdi; Nina onun Hitler’inkini andıran düzenleme yeteneğinden ve takıntılı dosyalama kurallarından hiç hoşnut değildi. Nina ilk iş gününde bir hastanın dosyasını yanlış klasöre koyduğunda, Belinda’nın felç geçireceğini sanmıştı. Kadın Nina’ya o “bakış”ı atmıştı: Nina’nm, dirseğiyle kıçını ayırt edemeyen bir aptal olduğu anlamına gelen bakışı.

“Tamam, şimdi ne yapacağız? Belinda-nator’ı atlata-bilmen için kadının dikkatini dağıtmamızı ister misin?” Wanda’nın sorusu hevesle, beklentiyle doluydu. Kadının gözleri entrika, tehlike ve heyecan umuduyla parlıyordu.

Nina, Marty’nin güneş gözlüğünü bir an için kaldırıp kadına ters ters baktı. “Hayır Farrah. Bugün meleklerin yardımına ihtiyacım yok. İşi kendim halledeceğim. Bay Adı Telaffuz Edilemez’in dosyasını çalmam gerekecek ve

Belinda-nator ne yaptığımı fark ederse bütün gücüyle mücadele edecek. Hasta gizliliği, falan filan. Siz ikiniz burada bekleyin, motoru kapatmayın. Ben dönebildiğim kadar çabuk döneceğim."

Nina arkadaşları itiraz edemeden arabadan indi, mavi kapıya doğru yürüdü. İçeri girdiğinde, çanlar çalarak kadının gelişini haber verdi. Nina atkıyı ağzından ayırmayarak biraz daha yukarı çekti. Bugün hava soğuk olduğu için minnettardı. Böylece dişlerini saklamak için bahane bulmuştu. Zira o dişler, onları ilk fark ettiğindekinden çok daha büyük bir dert haline gelmişti.

Belinda'mn başı, resepsiyon masasının arkasından, ekmek kızartma makinesinden fırlayan bir ekmek- gibi fırladı. Kadın yüzünü buruşturarak gözlerini kıstı, Nina'ya kötü kötü baktı. Bir fıçı briyantin sayesinde başına yapışmış gibi görünen, tepeden topuz yapılmış, düzgün, sarı saçları hiç oynamadı ama floresan ışıkta parlayan uzun küpeleri biraz kıpırdadı.

Nina kadına temkinle baktı; kimsenin ona buzlu mavi göz farının eski moda olduğunu söyleyip söylemediğini merak ediyordu. Marty, Bobbie-Sue'dayken ona öğrettiği saçma sapan bir şeyin aklında kaldığını bilse, sevinçten renk tekerlekleri sıçardı.

Belinda dilini, tasvip etmeyen bir tavırla şaklattı. "Oo, kimler habersiz çıktığı tatilden dönmeye karar vermiş bakalım. İki gündür falan sahip olduğun bir işe, hasta olduğunu haber vermek için bile aramadan, canının istediği gibi gidip gelmek pek hoş olmalı. Burnundaki ne? Çok gülünç görünüyorsun." Kadının sözlerinden, sıcak bir yaz gününde eriyen tereyağı gibi alaycılık damlıyordu. Belinda elini boynundaki kolyeye götürüp onu kıvırmaya, zinciri işaret parmağına dolamaya başladı.

Nina'mn hâlâ Marty'nin gözlüğünün ardındaki gözleri devrildi. Ayaklarının birden çimento bloklara dönüştüğünü hissederek yerinde büzüldü. Kafasının içindeki jilet gibi keskin acıdan dolayı gözlerini kıstı. Ne oluyordu? Eldivenli parmaklarıyla gözlerini ovuşturan Nina, nihayet Belinda'nm kolyesine odaklanabildi ve tersliği tespit edebildi.

Bir haç.

Mini etekli İsa! Belinda'nın haçı, kadın o gözleri zincirle kişisel olarak damgalamış gibi kavuruyordu.

Tam bir Drakula klişesi.

Nina çabucak bir şey yapmadığı takdirde göz bebekleri yerinden patlayacaktı ama vücudunu bir türlü hareket ettiremiyordu. Sanki görünmez bir güç, onu yerine mıh-lamıştı. Paniğe kapıldı ama gözlerini Belinda'nm boynundaki haçtan ayıramadı. Haç floresan ışıkta parlıyor, Nina'ya işkence ediyor, tehditkar bir biçimde sallanıyordu.

"Eh, acele et de önlüğünü giy Nina. Bugün çok doluyuz ve doktor geldiğinde kovulmak istemiyorsan, biraz yalakalık yapman gerekeceği kanısındayım." Elini zaten kusursuz olan saçlarında dolaştıran Belinda, Nina'ya dik dik bakarak resepsiyonist tahtını koruyan cam panele tık tık vurdu.

Kadının boynunda haç olması yetmiyormuş gibi, bileziğinden de haçlar sallanıyordu. Nina, birisi spor ayakkabılı ayaklannı süper yapıştırıcıyla zemine yapıştırmış gibi, yerinde kalmayı sürdürdü.

Belinda ellerini sert bir ses çıkararak çırptı. "I-ıı, alo, tembel? İş... Çalışman gerek."

Nina'nm sonunda bulabildiği sesi, kulağına üç oktav ince ve biraz hırıltılı geldi. Kadın gerçekten tembel kelimesini kullanmış mıydı? Tembel anandır seni ağız Nazi'si. "Bana tembel mi dedin?"

Belinda doğrulup tek kaşını kaldırdı ki, Nina'ya göre bu kaş, şöyle eski moda bir cımbızdan epeyce yararlanabilirdi. O kaşlar zaten kadının yapay sarı saçlarına uymuyordu. "Evet, öyle dedim. Öylesin. Paltonu as ve işe koyul."

Nina'yı yerinde tutan her neyse, kadını birden bıraktı. Kadının vampir olmak gibi bir sorunu olabilirdi ama bir zamanlar haç gördüğünde gözünü bile kırpmayan eski Nina, birden çirkin başını kaldırdı. Belinda'ya iki adım yaklaştı, hızını düşürmemek için kaim paltosunun altındaki omuzlarını yuvarladı. "Ah. Anladım. Doğru duyduğumdan emin olmak istemiştim o kadar seni baş belası. Tuhaf ama Doktor Berkenstein'm ofisin başına seni getirdiğini hatırlamıyorum. Ben gidip yapmak için okula gittiğim işi yaparken, sen neden resepsiyonistler ne bok yapıyorsa, onu yapmıyorsun?" Nina arkasını dönüp ofisin arka tarafındaki odalara giden kapıya doğru yürüdü, sonra Belinda'nm masasının başında durdu.

Belinda dönen koltuğuna çöktü ve Nina'ya baktı. Koyu mor, ipek bluzunun açık yakasından görünen göğüsleri sallandı, fırından yeni çıkmış yuvarlak ekmekler

gibi dışarı uğradı. Kadının yüzü çok fazla fondöten ve allıktan oluşan bir top gibi sıkıştı. Belli ki birilerinin, ona neyin ne olduğunun söylemesinden hoşlanmıyordu. “Benimle böyle konuşamazsın.”

Nina ağzındaki atkıyı sıkılaştırdı, sonra ellerini tezgahın üzerindeki formika çıkıntıya dayadı, yüzünü Belin-da’nınkine yaklaştırdı; mide bulantısıyla tenini kavuran ateşi yok saymaya çalışıyordu. Belinda’yla neredeyse burun buruna gelen Nina güçlükle yutkundu. Belinda’nm nefesi, çölde çürümeye bırakılmış üç günlük bir cesedin-kiyle boy ölçüşebilirdi.

Tanrı aşkına, kim bu kadar sarımsak yerdi? Nina hislerini vurgulamak için burun deliklerini kabarttı, Be-linda’ya yüzünü buruşturup burnunu kırıştırdı. “Eh, konuştum ama.” Vites değiştirdi ve tiksintisine karşı ko-yamayarak, “Hey, sana bir şey soracağım,” dedi.

Belinda yanaklarını içine çekti. “Ne?”

“Lancaster’daki Giuseppe’nin yerini seviyor musun?” “Evet. Ne olmuş?”

“Dün öğle yemeğini orada mı yedin?"

Kadının yüzündeki öfke bir anda kaybolarak, yerini küçümsemeye bıraktı. “Beni takip mi ediyorsun Nina?” “I-ıı, hayır. Ama sana ufak bir tavsiyede bulunayım. Bir daha Guiseppe’nin yerinde parmesanlı, ekstra sarımsaklı köfte yediğinde, herkese bir iyilik yap ve Doktor

Berkenstein’ın özel hastalarına verdiği kronik ağız kokusu gargarasından kullan. Müşterilerimizi kaçıracaksın.”

Belinda bariz bir utançla elini ağzına götürdü, sonra koltuğundan fırlayıp tuvaletlere giden koridorda koşturdu.

Nina’nm yüzünde sinsice, muzaffer bir tebessüm belirdi. Ama tebessümün kaybolması uzun sürmedi. Midesindeki ağrı içini kemirerek boğazına doğru tırmanmış, orada bir yumru haline gelmişti. Bel kemiğinde buz gibi ürpertiler dolaşıyordu ama bunu tek bir ter damlası bile takip etmiyordu. Ve Belinda’nın, Giuseppe’nin yerinde öğle yemeği yediğini bilmişti.

Dün.

Lanet olsun. Hızlı hareket etmesi gerekiyordu ve durduk yere ortaya çıkan bu sakatlıkların ona yardımı dokunmuyordu. Şimdi o dosyaları bulmalıydı.

“Aldım.” Nina elinde, üzerinde köpek dişlinin adresi olan bir kağıt parçasıyla, arabanın ön koltuğuna yığıldı. Adamın ismi hâlâ Belinda’nm sigorta klasöründe olduğu için şanslıydı. Adamın dosyasını bulmak kolay olmuştu. O gün, ondan başka kırık dişli hasta gelmemişti. Nina gevşedi, bedenini kapıya yasladı.

Wanda arabayı vitese alıp park yerinden çıkarken Nina’ya endişeyle baktı. “Tanrım, amma uzun sürdü. Belinda başına dert oldu mu?”

“Belinda’nm kendisi bir dert ama onu hallettim.”

“Kadının gözünü morarttın mı Sugar Ray?” dedi Marty, arka koltuktan.

Nina onu duymazlıktan geldi. “Adamın adı Gregori Statleon. Size saçma sapan, etnik bir adının olduğunu söylemiştim. Island’da yaşıyor.”

“Staten Island da mı, Long Island’da mı?”

“Long Island’da.” Nina adresi Wanda’ya mırıldandı. “Ahhh. Adı da hoşuma gitti. Çok alfa. O kitaplarda okuduğum vampir isimlerine hiç benzemiyor. Onların Dimitri, Declan ve Lucien gibi adları var.”

Nina elleriyle gözlerini kapattı, avuçlarını alnında gezdirdi. “Eh, adamın adının John Smith olmadığı kesin. Şimdi beni eve götür, oraya trenle falan giderim. Başım patlamadan önce bu işi halletmem gerek.”

“Sence aspirinin yararı olur mu?” Wanda çantasını Nina’ya uzattı. “Çantamda var. Hiç uyumadan ikinizle birlikte vakit geçirdiğimde çok ihtiyacım oluyor.”

“Aspirin istemez. Evden çıkmadan önce almaya çalıştım ama sanırım tek parça halinde kustum. Midemde hiçbir şey durmuyor.” Wanda, Nina’nın koluna pat pat vurdu. “Eh, trenle gitmeyeceksin. Biz de seninle geliyoruz.” Nina Wanda’ya vurgulu bir olumsuzlukla baş salladı. “Hayır, gelmiyorsunuz.”

“Geliyoruz.”

“Gelmiyorsunuz.”

“Geliyoruz,” dedi Marty, arka koltuktan.

Nina’mn sesi, bugün sahip olduğunu sanmadığı bir sükunete büründü. “Gelmiyorsunuz. Sizin bu işe bulaşmanıza izin veremem. Ya web sitesinde yazan o saçma-lıklann hepsi doğruysa? ‘Vampirler dünyayı yönetecek’ diyen web sitesindeki? Ya bu adam beni fetih listesine ekleyebilmek için kasten ısırdıysa? Ya Wanda’yı da vampire dönüştürmek istiyorsa? Ya seni ısırırsa Marty? O zaman ne bok olacaksın? Kurt-vampir mi? Vampir-kurt mu? Keegan’m sürüsündeki o çılgın köpeklere kendini kabul ettirmekte güçlük çektirdiğini sanıyorsan, bir de çılgınca sorunlar listene vampiri ekleyince ne olacağını düşün.” Başını iki yana salladı, sonra yüzünü ekşitti. Bir milimetre kıpırdamak bile ızdırap vericiydi.

“Bir defa, artık beni çok seviyorlar. Hem sana bir kez daha söylemek zorundaysam tekrarlayayım. Ben bir köpek değilim. Yemin ederim Nina, gırtlağını sıkıverece-ğim!”

Wanda dilini dudaklarında gezdirdi. Kızdığının kesin bir işaretiydi bu. “Nina, köpek laflarını hemen kes. Marty, ağzını açıp Amerika Köpekgiller Kulübü’ne üye olmadığını belirtmeye zahmet etme. Nina’ya biraz hoşgörü göstermeliyiz. O bir vampir. Ya da en azından öyle olduğunu sanıyoruz. Durum ne olursa olsun, ikiniz didişmeyi hemen kesin, yoksa arabayı durdururum. Bana arabayı durdurtmayın. Anladınız mı?”

Nina güneş gözlüğünü yine indirip omzunun üzerinden Marty’ye pis pis baktı ama ağzını açmadı.

Wanda burnunun köprüsünü çimdikledi. “Eh, teknik konuşmak gerekirse, o paranormal aşk hikâyelerinde okuduklarım doğruysa, Marty’nin bir kurt-vampir olacağını sanıyorum. Çünkü vampir olmadan önce kurttu. Bu yüzden kurt bölümü öncelikli olur.” Wanda bunları her zamanki yardımsever tavrıyla söylemişti. “Tanrım, bunu hayal etsene Marty. Çok korkutucu olurdun, değil mi?”

Marty’nin kıkırtısı, küçük arabada çınladı.

Nina çenesini sıktı, yeni kesici dişlerinin alt dişlerine sürtünüşünü fark etmemiş gibi yaptı. “Wanda?”

“Ne?”

“Sesini kes ve beni eve götür.”

Wanda o güzel, koyu renk saçlı başını iki yana sallayarak otobana girdi, Nina’nın dairesinden uzaklaştı. “Hayır.”

Marty yine arkadan başını uzattı. “Nina?”

“Ne var Marty?”

“Biz de geliyoruz. Vampirin tekinden korkmuyorum. Ben hesaba katılması gereken bir gücüm ve bana bir şey olduğu takdirde Keegan’la sürü bu adamı öyle bir benzetir ki dişlerini öfkeli kurtadamlarla fırçalayabilir. O yüzden, kes şunu. Yumurta kapıya dayanırsa dönüşürüm ve onun o küçük yarasa kanatlarını öğle yemeği niyetine yerim. Ben daha ziyade, öfkelendiği takdirde ne yapacağından korkuyorum.”

Nina donakalmıştı. “O neden öfkelenecekmiş be? O beni ısırdı, Tanrı aşkına.” Off. Gözlerinin arkasındaki buz kıracaklı adam onu dürtmeyi kesmezse, Nina çığlık atacaktı.

“Onun dost canlısı bir vampir olduğunu nereden biliyoruz Nina? Belki karanlık ve korkutucudur. Bilirsin işte, vampir olmak istemeyen vampirler gibi. Tek istedikleri, kalplerine kazık saplanması oluyor. Öfkeyle dolaşıyor, sonsuza kadar yaşayacakları için sızlanıyor, en yakındaki masum kurbana saldırıyorlar.”

“Ah! O tür vampirlere bayılırım,” diye ciyakladı Wan-da. “Geçen gece öyle bir şey okuyordum; adam vampir olmaktan tiksiniyordu. Bir dakika, adı neydi...” Duraksadı, yanağının içini kemirdi. *“Sevgili Ölümsüzüm.* Yoksa *Ölümsüz Sevgilim* miydi? Ya da *Bir Tanecik, Sevgili Ölümsüzüm?* Kahretsin, hatırlamıyorum. Neyse, adam vampir olmaktan nefret ediyordu, tabii rüyalarındaki kadını bulana kadar. Sonra, bilirsiniz işte, SDMY.” Tebessümü neredeyse sır doluydu.

Nina kontrolü ele almaya çabaladı, Wanda’nın güzel ağzına bir tane çakmamak için aralarındaki kol dayama yerini kavradı. “SD kim?”

“SDMY, aptal. Sonsuza dek mutlu yaşadılar. Bilirsin işte, kızla erkek gün batımında at sürer, ufka doğru uzaklaşır ve sonsuza dek mutlu yaşarlar.” Wanda bunu, aptal bir aşk romanının sayfalarında bulduğu bu yeni kısaltma dünyasını Nina tanımalıymış gibi söylemişti.

“Bence Va Va Lamoure gibi gerizekâlı adları olan insanların yazdığı bu ucuz şeyleri okumayı bıraksan iyi olur. Bunun bir aşk romanına uzaktan yakından benzediğini sanıyorsan, hayal dünyasında yaşıyorsun demektir,” dedi Nina, ağzını işaret ederek.

Wanda, Nina’ya dilini şaklattı. “Aşk kelimesini cüzam der gibi söylemeyi kes. Bunlara kadın romanları deniyor.

Hem normalde gidemeyeceğin bir yere, hayaller vasıtasıyla gitmenin ne zararı var?”

“Bana bak, SDMY falan olmayacak ve bunun," derken dudaklarını örten atkıyı çekip çıkardı ve büyümeye devam eden dişlerini Wanda’ya gösterdi, "neresi mutluluk verici?”

Wanda koltuğuna çöktü ve Nina’ya anlayışla baktı. “Tamam, yakın zamanda podyuma çıkma ihtimalin yok ama ne bileyim, biz çözüm bulacağız. Seni ısıran adamın böyle dişleri yoktu herhalde, değil mi?”

Nina başını olumsuzca sallayarak, atkıyı tekrar ağzının üstüne çekti. “Hayır. Bütün hastalar gibi, normal görünüyordu.”

“Yani umut var.”

Nina kapıya yaslandı; öyle bitkindi ki yılanlarla dolu bir çukura kıvrılıp hiç endişelenmeden uyuyabilirdi. “Başka neyi anlamıyorum, biliyor musunuz? Adamın randevusu öğleden hemen sonraydı. Bir vampirse, ben kendimi cızırdamayı bekleyen çiğ bir hamburger köftesi gibi hissederken, o adam, gün ışığına nasıl katlanabiliyor? Anlamıyorum. Ama o olması gerek, değil mi? Yani, kan çıkardı. Yarasalığım, ya da nesi varsa, onu bana bulaştırdı. Ama ya yanılıyorsak? S..tir. Kapısına dayanıp adamı vampir olmakla suçlarsak ve adamın vampir falan olmadığı ortaya çıkarsa ne duruma düşeriz?”

Marty arka koltukta kıpırdandı. “İster inan ister inanma ama, seninle aynı fikirdeyim Nina. Bunun sorumlusu o adam olmalı. Keegan beni ısırmamış olsa böyle bir şeye hayatta inanmazdım; hem internette insanın böyle vampir olduğu yazıyor: Isırıkla. Tabii son birkaç günde, Gregori denen adamdan başkası tarafından da ısırılma-dıysan... Son zamanlarda bar kavgalarına karıştın mı? Belki jölenin içinde kadın kadına güreştiniz...”

Nina hızla arkasını dönerek koltukla baş dayama yeri arasındaki boşluktan elini uzattı, irkilen Marty'yi tuttu. "Gel buraya Alman çoban köpeği. Sana kadın kadınayı göstereceğim..."

Wanda elini uzatıp Nina'nm paltosunun yakasını tuttu ve kadını tekrar koltuğuna itti; yüzünde öyle sert bir ifade vardı ki Nina donakaldı. "El kol hareketi yok! El kol hareketi yapmayacaksın hanımefendi. Ellerin yerine sözlerini kullan. Ve o sözler küfür olmasın lütfen." Öfkesini üzerinden attı ve "Tamam, evet, suçlu muhtemelen o adam," dedi. "Herhalde dikkatli olmamız gerekecek. Ama ona sormadığımız sürece, adamın vampir olup olmadığını nasıl öğreneceğimiz konusunda hiçbir fikrim yok. Dişleri belli değilse, öğrenmenin tek yolu, sormak olabilir."

Nina'nm başı, içinde, elinde tef olan, kurulan maymunlardan biri varmış gibi çınlıyordu. "Nereye gittiğimizi biliyor muyuz Wanda?"

"Aslında bir tahminim var. Burada yaşayan bir iki müşterim var. Size söyleyeyim, tahmin ettiğim yerse, bayağı seçkin bir yerde yaşıyor demektir. Düşünmemiz gereken bir şey daha var. Adam Long Island'da yaşıyorsa, dişçiye neden ta Hackensack'ta gitsin? Bayağı uzun bir yolculuk gibi görünüyor."

Wanda'yla Marty bunu düşünürlerken, Nina başını serin cama dayadı ve kadınların konuşmalarını duymazlıktan gelmeye çalıştı. İkisinin konuşmaları karman çor-man kelimelere dönüşürken, Nina'nm gözleri ağırlaştıkça ağırlaştı. Belki biraz kestirirse, bu feci baş ağrısından kurtulurdu.

Nina kendine geldiğinde, Wanda'nın onu sarstığını fark etti. "Nina. Uyan. Biz... I-ıı, geldik."

Nina kendisini mahmur ve çok uykulu hissediyordu; göz kapaklannı Kızıl Deniz'i yarmaya çalışan Hz. Musa rolünü oynarcasına araladı. "Bir saniye. Uyuşturulmuş gibiyim."

"Gözlerini açana kadar bekle." Marty'nin sesi tereddütlü gibiydi.

Nina iki parmağını güneş gözlüğünün altına soktu ve bir gözünü zorla açtı. Evet, tamam. Kesinlikle uyuşturucu almıştı, çünkü o anda gördüğünü sandığı şeyi görmesine imkan yoktu. Göz kapağını bıraktı, sıkıca yeniden kapattı.

Wanda güneş gözlüğünü yukarı çekip alnına dayadı. "Gözlerini aç Nina."

“I-ıı, hayır,” diye mırıldandı Nina. “Oraya gitmeyeceğim.”

“Bu işi çözmek istiyorsan gideceksin.” Wanda’mn dudaklarının kıpırdadığı kesindi. Nina onun söylediği sözleri duydu ama odaklanamadı. Wanda işi ele alıp Nina onların tanık olduğu şeyi görebilsin diye kadının kucağına, sağa eğilerek, parmaklarıyla Nina’nm gözlerini açık tuttu. Hayır, gözleri kapalıyken çok daha iyiydi. Wan-da’nın ellerini tokatlayarak kendisinden uzaklaştırdı, gözlerini yine sımsıkı kapadı.

“Gördüğüm şeyi gördün mü Nina?” diye bastırdı Wanda.

Hayır. İmkanı yok. “Hayır ama nefesinin kokusunu aldım. Woo’nun yerinde baharatlı tavuk kanadı yemeyi bırakmalısın. Basenlerin için falan zararlı değil mi?”

“Duydun mu Marty? Dün akşam yemekte ne yediğimi biliyor. Oysaki o zamandan beri dişlerimi üç kez fırçaladım. İnternette vampirlerin kokuya karşı çok hassas olduğu yazıyordu. Off, başımız büyük dertte. Şimdi ödleklik etmeyi kesip gözlerini aç da işimizi halledelim Nina. Bizim gördüğümüz şeyi senin de gördüğünü biliyorum.”

Nina ifadesiz bir sesle, gözlerini açmadan, “Bu mümkün değil,” dedi.

“O taştan yapılma kule sana mümkün görünmüyor mu? Aslında bir değil, üç kule var. Tabii çalı labirentin yanındaki ufak hendekten bahsetmeden geçmeyelim.”

“Aa, ne tuhaf, ben hendek falan görmedim.” Nina omuz silkerek bu fikri başından savdı.

“Evet, gördün. Yukarı çekilen köprüyü de gördün. Burası bir kale Nina. Korku hikâyelerindeki gibi, büyük bir kale. Burada, Long Island’da. Kimin aklına gelirdi? Şimdi kaçınılmazdan saklanmayı bırak da aç gözlerini.”

Nina bunu yapmayı gerçekten ama gerçekten hiç istemiyordu.

“Hey, kazma diş,” diye öttü Marty, arka koltuktan. “O dişlerden kurtulmayı umuyorsan -öyle dişlerle kendine erkek bulamayacağın kesin- gözlerini açsan iyi olur.”

Nina midesini tutarak öne eğildi. İçini kemiren o acı da yine başlamıştı. Tamam, erkek gibi davranmanın vakti gelmişti. Adamın kalesi varsa, ne olmuştu yani? Birçok insanın kalesi vardı.

Ya da yoktu. En azından, kahrolası Long Island'da, kişiye özel bir kaleleri yoktu. Adamın lüks bir hayat sürdüğü kesindi.

Biriktirdiği enerjisinin son zerrelerini de kullanan Nina, tekrar doğrulup gözlerini açtı. Gerçekten de bunun bir kale olduğunu inkâr edemezdi. Taştan inşa edilmiş yapı, koyu gri ihtişamıyla, tekinsizce gökyüzüne uzanıyordu. Dökme demirden kapılar, kalenin dış arazisini çepeçevre sarıyordu. Arkalarında, arazinin çeşitli bölümlerine giden, dolambaçlı patikalar vardı. Mevsimlerden kış olmasına rağmen, her bir çalı ve bodur bitki düzgünce budanmıştı. Otlar da adamın komşularının bahçelerin-dekiler gibi kahverengi ve ölü görünmüyordu.

"Bu bir tür şaka olmalı," diye mırıldandı Nina, ağzının kenarından.

Wanda'mn dudakları gerilmişti. "Ah, sanmıyorum. Bence bu çok ciddi ve bana kalırsa araştırma yapmamız gerek, hem de hemen."

"Bir şey sorabilir miyim Wanda?"

"Ne istersen sor Nina." Wanda melek gibi gülümsedi. "Bu kadar cesareti ne zaman buldun?"

Wanda alaycı alaycı gülerek kapısını açtı. "Siz ikinizle tanıştığımda. Haydi, gidelim."

Nina kapısını büyük bir isteksizlikle açarak Marty'nin inebilmesi için koltuğu öne çekti. Kollarını göğsünde kavuşturup ikisine birden baktı. "Şimdi ne yapacağız?"

Wanda, koluna girerek Nina'yı ilerletti. "Şimdi, nazik davranacağız. Bilirsin işte, kapıyı çalıp 'Merhaba, benim adım Nina Blackman; uyuşturucu gaz ve vakum vasıtasıyla tanışmıştık,' diyeceksin." Wanda, Nina'yı yüksek kapılara doğru çekti.

"O kapılar kilitli görünüyor. Belki daha sonra gelmeliyiz..." Nina oyalanıyordu. Çünkü bu adam Nina'nm düşündüğü şey değilse, kendilerini kodeste bulacaklardı.

Marty önlerine geçip parmağını kullanarak kapıyı araladı. Omuzlarını kaldırıp gülümsedi. “Çok kolay oldu. Engellerden birini aştık, tek engel kaldı.” Kusursuz, kırmızı tırnağıyla, tekinsiz görünen ön kapıyı işaret etti.

Wanda Nina’yı büyük, siyah, ağır bir çelikten yapılmış, çift kanatlı kapıya doğru çekti.

“Durun.” Nina topuklarını ön kapıya giden, iki yanında kısa boylu şimşir çalıları olan patikaya gömdü. “Siz sahanlığın oradaki çalıların arkasında bekleyin. Böylece, bir şey ters giderse yardım çağırabilirsiniz. Cep telefonlarınız hazır olsun.”

Marty, Wanda’nın elini tuttu ve dekoratif betonun kenarına koşturdu, kadını ön kapının yanındaki uzun boylu çalıların arkasına çekti. “Tamam. Konum aldık.” Nina’ya “becerdik” dercesine başparmağını kaldırdı.

Nina ön kapıya burası kendine aitmiş gibi salma salma gitti ama bacakları pelte gibiydi. Soğukkanlı davranıyordu. Çenesini hiç kapatmıyor ve ağzına geleni söylüyordu ama aslında ödü kopuyordu. Son derece çılgınca bir şey oluyordu. Nina’mn, ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Marty kurtadama dönüşme işinden sağ çıkabildiyse, Nina Blackman da vampir olabilirdi.

Geçici olarak.

Tabii, köpek dişlerinin anlamı buysa.

Çalılar hışırdadı. Sonra Marty burnunu çalıların arasından uzattı. İncelen dudakları Nina’nm duraksayışını onaylamadığını belli eden Marty, “Kahrolası kapıyı çal Nina,” dedi.

“Tamam, tamam. Çalıyorum.” Ona sevgiyle “zorba” diyen iki insanın önünde, yiğitliğe yoğurt sürmemekten başka yapacak bir şeyi kalmayan Nina, kapıyı çaldı.

Tamam, daha ziyade hafifçe tıklatmıştı, ama adam uyuyor falan olabilirdi ve Nina onu kızdırdığı takdirde, Tanrı bilir ne yapardı.

Wanda’nın alçak, öfke dolu fısıltısı duyuldu. “Ah Nina, kapıyı ne biçim çaldın? Biraz cesur ol. O sesi Biyonik Kadın bile duyamazdı.”

Yanaklarını içine çeken Nina kapıyı daha sert çaldı; o anda esinti şiddetlendi ve daha önce kıçını kızartan güneş, bir bulutun arkasına saklandı. Gökyüzü kararararak, kar vaat eden bir griliğe büründü. Nina'nm artık hisse-demediği serin rüzgâr, beraberinde kadının burun deliklerini bir erkeğin tuhaf aromasıyla dolduran bir koku getirdi.

Kapı hâlâ açılmıyordu.

Ama Nina, oturacak bir yer bulmadığı takdirde bayılacağını n-asıl biliyorsa, adamın kapının arkasında olduğunu öyle biliyordu. Adamın kokusunu alıyor, pantolonunun cebine soktuğu elinin hışırtısını neredeyse duyabiliyordu. Bayan Fedderman'm köpeği Freddy'nin kokusunu nasıl net bir biçimde alabildiyse, bu adamm-kini de alabiliyordu.

Adam ondan saklanıyor muydu? Kahrolası korkak.

Wanda'nm sabırsızlandığı belliydi. Başını çalıların üzerinden uzattı. Şimdi Nina'ya kötü kötü bakan gözlerinin etrafında koyu renk halkalar vardı. O halkalar, o ani karanlıkta Wanda'yı daha yorgun gösteriyordu. "Bir daha çal Nina! Tanrım, senin derdin ne? O dişler sonsuza kadar ağzında kalsın mı istiyorsun? Üşüdük. Bazılarımızın bizi sıcak tutacak özel vampir güçleri yok. Acele et!"

Nina'nm doğuştan sahip olduğunu iddia ettiği cesareti kullanması gereken bir an varsa, o da buydu. Tamam, yeterince oyalanmıştı. Kesinlikle, bunu yapan o adamdı ve Nina ondan bunun hesabını soracaktı.

Nina kararlı bir tavırla yumruğunu kapıya vurdu. Gösterdiği çaba Nina'yı tüketti. Yanağını soğuk çelik kapıya yasladı ve "I-ıı, Bay Vampir?" dedi. Bu *çok zayıf bir çabaydı Nina Blackman. Sana hiç yakışmadı.* Hayırdır, *ne oldu? İçindeki sapık* tatile *mi çıktı?* Tanrı aşkına, Nina hiç kendisi gibi davranmıyordu.

Marty tiz bir sesle, cadı gibi gülerek, "Bay Vampir," dedi.

Öfkesi kabaran Nina elini çalılara doğru savurdu. "Kes sesini Marty, yoksa ağzını burnunu kırarım."

Wanda elini yakaladı ve dürttü. "Nina! Marty'yi unut, kapıya odaklan."

Odaklanmak. Evet, fena halde ihtiyacı olan uykunun çağrısı araya girmese, çok

iyi olurdu. Kahretsin, Nina'nm kendisini toplaması gerekiyordu. Öfkeli bir hareketle ağır trençkotunun kollarını yukarı itti ve kapıya tekrar, güm güm vurdu. Tek istediği tekrar insana dönüşmek, eve gitmek ve uyumaktı. İsa ve motosiklet sepeti aşkına, uyumaya çok ihtiyacı vardı.

Tekrar doğru düzgün düşünebildiğinde, Belinda-na-tor ve bir karton kutunun içini döşeyip ona yuva demek zorunda kalma ihtimaliyle uğraşacaktı.

Derin bir nefes almaya çalışarak -kuru kuru öğürmekten başka bir şey yapamadı- içindeki son enerji damlalarını toplamaya çalıştı. Başını boynundan yana yatırarak, elinden geldiğince göz korkutucu görünmeye çalıştı.

Göz korkutucu gerinmek, Nina için genelde pek çaba gerektirmezdi.

"Söylediklerime kulak ver! Bu kahrolası kapıyı hemen açmazsan milenyumun öfke krizine gireceğim ve bütün zengin, seçkin komşulann beni görecek. Siz zenginler, özel hayatınızı kendinize saklamayı sevdiğiniz için, bunun pek hoşuna gitmeyeceğini sanıyorum. O yüzden bu zindan kapısını aç, hem de hemen. Bana yaptığın şeyin yanma kalmasına izin vereceğimi sanıyorsan çok yanılıyorsun. Seni tanıyorum Gregori. Senin gibileri, senin türdeşlerini ya da her neyse onu, tanıyorum. Senin o korkutucu, paranormal türdeşlerini." Kulağını ağır kapıya dayayan Nina, yeni, gösterişli duyu yeteneğiyle kulak kabarttı. Koyu renk çeliğin arkasından bir hışırtı duyuldu, sonra yine sessizlik çöktü. "Ciddiyim. Benimle uğraşmak istemezsin."

"Ah, Tanrım," diye geveledi Marty.

Nina gözlerini kıstı, eldivenli parmaklarını birbirine kenetledi ve eklemlerini çıtlattı. "Ne? Ne demem lazım Bayan Nezaket Abidesi? Adam beni ısırdı ve bu durumu düzeltecek."

Wanda çalıları iterek ortaya çıktı; eflatun, yün atkısına yapraklar takılmıştı, başının tepesinde de incecik bir dal vardı. "Seni bir kamyon durağında mı büyüttüler? Nina, biraz kibar olsan ölür müsün?"

Nina, Wanda'nm saçındaki dalı, titremesine engel olamadığı bir elle aldı ve yüzünü ekşitti. "Kibarmış, yok daha neler. Adam beni ısırdı, onun yüzünden köpek dişlerim var. Bunun nesi kibarca?"

Wanda gözlerini yukarı devirdi. "Ah, Tanrı aşkına Nina. Bu bir kazaydı. Bunu

kendin de söyledin. Hep böyle huysuzluk etmek, kaba saba davranmak yerine, neden adamı nezaketinle öldürmeyi denemiyorsun?”

Nina cevap vermek isterdi. Aslında Wanda’ya, onu rahat bırakmasını söylemek üzereydi. Ama Wanda’nm güzel ve genelde son derece belirgin yüz hatları, gözlerinin önünde yüzmeye başladı.

Kapının gıcırtısı hepsini irkiltti. Altındaki zeminin kıpırdayıp yumuşadığını hisseden, arkaya devrilen Nina dışında.

Nina’nın yanağı, kadın öyle olmadığını bilse de ciddi ciddi tuğla sanabileceği bir duvara yaslandı. Ama bu; duvar değil, şekilli kaslara yapışmış, beyaz, ince bir tişörtün örttüğü, leziz, sert bir göğüstü. Ve Nina o tuhaf tuğla duvarın lezizliğine boyun eğmeden önce, çarpabileceği çok daha kötü yerler olabileceğini düşünmeden edemedi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“İç Nina,” diye cesaret verdi, karanlık bir ses. Bakirimsi, biraz tuzlu, yoğun bir sıvı, kadının boğazından aşağı, Phil’in Bira ve Dövme Evi’ndeki elmalı martinilerden çok daha kolayca aktı. Sıvının tatlı aroması ağzına yerleşti, keskin bir lezzetle dilinde kaldı. Nina’nm dudakları, daha fazlası için bardağın serin kenarını hevesle aradı.

“Haydi, hepsini iç. Kendini daha iyi hissedeceksin,” dedi günahkar denecek kadar boğuk bir ses.

Nina gerçekten de kendini daha iyi hissediyordu; ağır, ağır ve yukarı hareket eden bir şekilde. Bel kemiği karıncalandı, Nina tamamen tazelendiğini hissetti.

Wanda’nm, “Ah Tanrım, Marty. Bunu izleyemeyeceğim,” diye sızlandığını duydu ama kadının sesi uzak ve bulanıktı. *Neyi izleyemezsin*, diye sormak istedi Nina ama o bardakta ne halt varsa, onu yudumlarken midesinde beliren o şahane mutluluktan ötürü, bir şey soramadı. Orgazm gibiydi. Hatta bir orgazmdan o kadar iyiydi ki dörtle çarpılmış hali gibiydi. Ve aklına şunu getiriyordu: *Wanda böyle müstehcen bir şeyi neden izliyor?*

“I-ıı, söyler misiniz Bay Statleon, bunu hep yapmak zorunda mı? Yani, çok bohem bir şey.” Nina, Marty’nin sorusundaki onaylamaz tonu duydu ama neyi onaylamadığını çözemedi. Nina bu şeyde -bu şey her neyse-hiçbir sorun

göremiyordu.

Tok, alçak bir gülüş duyuldu ve Nina'nm başının altındaki iri eller kıpırdandı. Yukarıdan bir yerden gelen muzip bir ses, "Bana Greg deyin," dedi. "Onun insanların ön verandalarına yığılmasını istemiyorsanız, evet, korkarım yapmak zorunda."

Nina'dan bahsediyorlardı... Ve Greg, gayet güzel bir isimdi. Brady Bunch-vari bir biçimde, seksiydi. O seksi Peter'm aslında kadınlarla ilgilenmediği ortaya çıkmış olsa bile.

"Ama onu nereden bulacak ki?" diye sordu Wanda, tedirgin bir sesle. Aslında Nina onun ellerini kenetleyip çözdüğünü, ayaklarını endişeyle kıpırdattığını görür gibi oldu. Wanda, gerginken hep öyle yapardı.

O demişti. O neydi?

Nina yenilenen enerjisini kullanarak gözlerini açtı. Yukan bakıp çenesini kaldırdığında, kısa ve koyu renk kirpiklerin çerçevelediği, yemyeşil bir çift gözün ona baktığını gördü. Köşeleri kırışık olan bu gözler, eğlenceyle parlıyordu. Köşeli, sert hatlı bir çene, yarım bir tebessümle kıpırdadı. Adamın üst dudağından daha dolgun olan alt dudağı, Nina'nın saygı uyandıracak bir sekiz buçuk puan vereceği, ağır, şehvetli bir hareketle yukarı kıvrıldı. Sütlü çikolata rengindeki dalgalı saçları, şekilli, sert çenesine düşüyordu. Teninde tuhaf bir solgunluk vardı ama bu, adamın genel tuğla duvar etkisini azaltmıyordu.

Nina'nm başı bir çift sert bacağın üzerindeydi; kesinlikle bir erkeğe ait olan bu bacaklar, sert olduğu kadar rahatlatıcıydı da. Vay be. Güzeeel. Bütün gece uyanık kaldıktan sonra, uyanmak için çok güzel bir yer. Nina tek gecelik bir ilişkinin rahatsız edici sabahından kurtulmak için kendi kolunu kemirip koparma isteği hissetmiyordu. Ama Wanda'yla Marty neden bu şehvetli anın içine ediyorlardı? Ne tür bir sapıklıkları vardı ve Nina'yı neden hiç onlara katılmaya davet etmemişlerdi?

"Uyuyan Güzel uyandı," dedi tepesindeki adam. Wanda'yla Marty'nin yüzü bir araya gelerek, kadının tepesinde belirdi. "İyi misin?" Marty'nin mavi gözlerinde, tereddüt ve endişe vardı.

Nina'ya göre "iyi"nin birçok çeşitlemesi vardı. "I-ıı, açıklamak ister misiniz?"

Wanda dilini dudaklarında dolaştırdı. “Yere yığıldın.” Yere mi yığılmıştı? Ah, evet... Çok yorgundu ve birden bitkinlik bütün gözeneklerine işlemiş, Nina arkaya devrilmesine engel olamamıştı. Buraya düşmüş olmalıydı ve burası o kadar kötü değildi. En azından midesine bakılacak olursa. “Herhalde bu da beni ölümün eşiğinden dramatik bir biçimde kurtaran iri kıyım ilk yardım görevlisidir?” Nina’nm sorusu alaycıydı ama sözlerinde umut da vardı, çünkü çok feci bir şey olduğuna dair bir his içini kemirmeye başlamıştı. Ama onu böyle dikkatle tutan, seksi bir erkek varken, durum ne kadar feci olabilirdi ki? Yine başının yan tarafından gümbürtüyü andıran bir gülüş duydu ve bunu vücudunun her bir hücresinde hissetti. “Yok canım.” O nefis dudaklar yine gülümsedi.

Marty ona elini uzattı. “Doğrulacak kadar iyi misin Nina?”

İnsan buna sokulabilecekken neden doğrulmak isteyecekti ki? “Burada iyiyim, teşekkürler.” Hem bu yalan değildi. Nina orada kalmaktan bayağı memnundu.

Wanda’nın yüzü kınamayla buruştu. Kadın eğildi, dudaklarını Nina’nm kulağına yaklaştırdı. “Kalk Nina. Nazik vampire ucuz bir sürtük gibi görünmek mi istiyorsun?”

Vampir!

Doğru ya. İnsan ne çabuk unutuyor.

Nina bayılmadan önce, ölümlülüğü bir buffalo leşinin üzerinde daireler çizen bir akbaba gibi başına üşüşmüş-tü. Böylesi de Nina’mn müstehcen şeyler yaptıktan sonra, seksi bir adamın kucağında hoş bir uyku çekmediği anlamına geliyordu. Seksi bir vampirin kucağında uyukluyordu. Kırık dişli Gregori olsa gerekti bu.

Harikulade.

Yüce İsa.

Bacaklan otomatik olarak sağa savruldu, Nina yerinden fırlayıp Drakula’nın rahat kollarından uzaklaştı, titrek bacaklarıyla Wanda ve Marty’nin üzerine yığıldı. Baş döndürücü, sersemletici bir renk ve ses dalgasının saldırısına uğradı. Destek almak için Wanda’ya tutundu.

Wanda onu doğrulturken, Marty çantasını karıştırdı. “Al.” Nina’ya hoşnutsuzca bakarak bir mendil uzattı. “Ağzını sil.”

Nina’nm yüzündeki kafa karışıklığı, her şeyi açıklığa kavuşturmuş olmalıydı. Vampir, -Aman Tanrım- gerçekten vampir, siyah, deri kanepeden kalktı ve başparmağını Nina’nm ağzının köşesine bastırdı. “Kan.” Dudak büktü. “Ağzının kenarında biraz kan var.”

“I-ıı, anlamadım?” diyen Nina, uzun boylu, ince yapılı adamı süzdü. Adamın boyu uzundu. En az bir seksen beşti. Omuzları geniş, beli ince ve kaslıydı. Adam, kotunun altında esneyen, kaslı bacaklarıyla Nina’ya doğru yürüdü.

Adamın tebessümünden, eğlendiği belli oluyordu. “Ağzının kenarında kan var dedim.” Parmağını ıslatıp Nina’nm dudaklarını tekrar sildi. “İşte. Böyle daha iyi.”

Aha. Kan. “Kan mı dediniz?" Nina hemen savunma konumuna geçerek adama kötü kötü baktı. Ona attığı bakış, genelde çoğu erkeğin ağzının açık kalmasına ya da süklüm püklüm köşesine dönmesine sebep olurdu. Ama bu adama öyle bir şey olmadı. En azından Nina’ya göre, duruşu son derece kararlıydı. Adam şekilli kollarını göğsünde kavuşturdu; kadının sert bakışından etkilenmediği belliydi. Aslında, sıkılmış görünüyordu. “Evet.”

“Wanda, Marty?”

“Hmm?” Sesleri anlaşılmaz bir biçimde, bir ağızdan karşılık verdiler.

“Onun bana kan vermesine izin mi verdiniz?”

“Onun adı Greg. Adım Greg,” dedi adam, yüz vatlık bir cazibeyle.

“Tamam, Greg’in bana kan vermesine izin mi verdiniz?”

Sanki bu, çölün ortasında kaldıktan sonra bir yabancıdan bir şişe su kabul etmek kadar normal bir şeymiş gibi, “Eh, evet,” dedi Marty. “Bu gerçek. Sen bir vampirsin. Greg her şeyin internette yazıldığı gibi olduğunu söyledi. Artık hayatta kalmak için kan içmen gerekiyor. Oraya bir ton tuğla gibi yığıldın Nina ve bunu sebebi, şeye ihtiyacın olmasıydı. Şeye...”

Greg, “Beslenmeye,” diye yardıma koştuktan sonra, topuklarının üzerinde kaykılıp göz kırptı.

Marty sarışın başını eğdi. “Evet, beslenmeye ihtiyacın olmasıydı. Ayrıca sen

dişçide Greg’in dişlerini görmemişken, kendi dişlerin de o yüzden kontrolden çıkmıştı. Beslenmeye ihtiyacın olduğu için. Düzenli olarak kan içmediğin takdirde dişlerin uzayacak, falan. Off, bir de bize deli diyorsun.”

Nina’nm eli hemen ağzına gitti, kadın bir parmağını uzattığında, kesici dişlerinin artık fil dişleriyle kapışacak kadar uzun olmadığını hissetti. Aniden büyük bir öfkeyle sarsıldı. Hızla dönerek Marty ve Wanda’ya baktı. “Siz ikinizi kafayı mı yediniz be? Onun bana kan içirmesine izin verdiniz! Kan! Neyin kanını? Kimin kanını? Siz ne biçim arkadaşsınız?” Ölü birinin kanını, Starbucks’tan alman bir capuccino karamel gibi yutuşunun imgeleri, kadının kusmak istemesine sebep oldu. Ama bir zamanlar favori kahvesi olan şeyin düşüncesi de midesini bulandırıyordu.

Wanda, Nina’yı püskürtmek için elini uzattı. “O ünlü konuşmalarından birine başlamadan önce söyleyeyim, seçeneğimiz yoktu Nina. Sonuçta kalbin artık atmıyor, o yüzden ölüp ölmediğini bilemedik. Yani, evet, ölmüş olamazsın, çünkü teknik olarak zaten ölüsün.” Hırıltılı bir nefesle iç çekerek sinirlendiğini belli etti ve burnunun köprüsünü çimdikledi. “Yani, artık bu dünyada olup olmadığını bilmiyorduk. Olanları ve nasıl ısırıldığım açıkladığımızda, Greg bize çok yardımcı oldu. O yüzden lütfen anlamaya çalış ve nankörlük etme.”

Nina’nın yüzü gevşedi, çenesi göğsüne düştü. “Nankörlük mü? Siz ikiniz de bu adam da aklınızı oynatmışsınız.” Omzunun üzerinden adamın olduğu yönü işaret etti. “İkiniz de bu her gün olan türden bir şeymiş gibi, durumu büyütmemeliymişim gibi davranıyorsunuz. Böyle şeyin içine edeyim. O adam deli. Bu... Bu delice... Ben de deliler treninden inmek istiyorum. Hemen.”

Güçlü, kararlı eller, Nina’yı arkaya çevirdi. Greg’in ka-dmınkileri bulan yeşil gözlerinde, Nina’nın meydan okuma diyebileceği türden bir şey vardı. “Söylesene, kendini daha iyi hissediyor musun Nina?”

Evet, evet, evet. Kendini harika hissediyordu. Greys-kull’ın bütün gücüne sahip gibiydi. He-Man gibiydi. Ee, ne olmuştu? Ne tür bir fark yaratıyordu? Kan içmişti, Tanrı aşkına. Kan! Ondan başka kimsenin aklı başında değil miydi burada? Adamın parmaklarını omzundan tek tek söken Nina, onu itti. “Bak kaçık herif, o gün Doktor Berkenstein’m muayenehanesinde bana ne yaptığım bilmiyorum. Ama yaptığını hemen, şu saniye geri alsan iyi olur.”

Adam sırıttı. Beyaz dişleri -Nina’nm koca koca dişlerine hiç benzemiyorlardı-

bir an için parladı. Gregori Marty'yle Wanda'ya baktı. "Onun ağzının bozuk olduğunu söylerken şaka etmiyormuşsunuz."

Nina'nın ağzı açık kaldı. "Adamın yalnızca bana kan vermesine izin vermediniz, bir de ona hayat hikâyemi anlattınız, öyle mi? Ne biçim arkadaşsınız siz?" diye bağırdı.

Adamın koyu çikolata rengi kaşları kalktı ve Nina'nm öfkesinin onu etkilemediği belliydi. "Belli ki senin gibi bir düşük çeneliyi kurtarmak için ellerinden gelen her şeyi yapmaya razı olan arkadaşlar. Şimdi, anladığım kadarıyla, konuşmamız gereken bazı şeyler var. Marty'yle Wan-da, Doktor Berkenstein'm muayenehanesinde olan her şeyi anlattı. Ben oraya dolgu yaptırmak için gitmiştim, anesteziye o tür bir tepki vereceğimi hiç bilmiyordum. Mesele, insan kimyasıyla vampir kimyası arasındaki fark olmalı. Vampirlerin dişlerinin, pek oynanmaması gereken, hassas şeyler olduğunu biliyorum. Dişçin, beni randevusuz almaya razı olan tek doktor olduğundan ve bir arkadaşım onu şiddetle tavsiye ettiğinden, Hacken-sack'a geldim. Gelgelelim, seni de olan bitenleri de hatırlamıyorum."

Parmağını gösterişli kanepesine doğrulttu. "Neden o huysuz kıçını oraya koymuyorsun? Bakalım neler çözebileceğiz." Adamın söyledikleri, cömertçe bir yardım teklifinden ziyade, emir gibiydi. Hatta baskıcı bir küstahlıkla doluydu.

Kimse Nina'ya ne yapacağını söyleyemezdi. Kadını başını hararetle salladı. "Kıçımı hiçbir yere koymayacağım Yarasa Adam. Sihirli değneğini -pelerinini, neyin varsa onu- sallaman ve beni tekrar insana dönüştürmen, üstelik bunu hemen yapman gerek."

"Yapamaz." Marty, konuştuktan sonra yüzünü ekşitti; Nina'nm tepki vereceğini bildiği belliydi.

"Yapsa iyi olur." Nina'mn, hayatta kalmak için kan içmeye niyeti yoktu. I-ıı, hayatta değil. Ölümsüz. Artık her ne haltsa.

Gregori iri elini gür saçlı başında dolaştırdı. Saçları, oturma odasındaki yumuşak ışıkta parlıyordu. "Arkadaşın haklı Nina. Bunu nasıl düzelteceğimi hiç bilmiyorum. Vampire dönüşeli bunca zaman oldu ama senden önce kimseyi düzeltmem gerekmedi."

Nina'nın midesi ayaklarının dibine düşer gibi oldu. Hayret hissi, mide boşluğuna

koca bir kaya gibi oturdu. “Ne yaptığının farkında mısın sen? Beni ısırdın seni deli piç kurusu ve şimdi kan içiyorum, kocaman dişlerim var!” Adamın yüzü sakin, ifadesiz kaldı. “Bunun sorumluluğunu tamamen kabul ediyorum. Uyum sağlaman için, ne yapmam gerekiyorsa yapacağım.”

Adam kahrolası bir çatlak mıydı? Uyum sağlamak mı? Uyum sağlamak mı? Ah, hayır. Nina uyum sağlamayacak, kan içmeyecek, artık insanların öğle yemeği nefesini hissetmeyecekti. Hayır efendim. Ellerini iki yanında sıktı. “Uyum sağlamak mı? Ah, hayır kardeşim. Hiçbir şeye uyum sağlamayacağım. Özellikle de bu boktan durumun kan içme bölümüne. Ben vampir olmak istemedim; bunu düzeltmenin bir yolunu bulsan iyi olur.

Adamın gözleri soğukça, okunmaz bir biçimde parladı. “Arkadaşlarına söyledim, sana da söyleyeyim. Olanları değiştiremem. Başına gelenler için özür diliyorum ama yapabileceğim başka bir şey yok. Hiç insan haline geri dönen bir vampir duymadım. Hiç.”

“O kadar mı? Beni kazara bisikletimden düşürmekten fazlasını yapmamışsın gibi, özür diliyorsun ve çözümün de bana yara bandı vermek, öyle mi? Ama ben, hayatımın geri kalanını bu halde geçirmek zorundayım, öyle mi?” Nina ağırlığını bir ayağından diğerine verdi; bu vurdumduymaz herifin üzerine saldırmak için yanıp tutuşuyordu.

Greg geniş omuzlarını kaldırıp silkti. “I-ıı, evet.”

Of. Aman Tanrım.

Wanda’yla Marty hemen Nina’nm yanma gelip kollarını tuttular. “Ninaaaa, sakin ol,” dedi Wanda, yumuşak bir sesle. Derin bir nefes al. Dur. Özür dilerim. Derin nefes alamazsın. Artık nefes almıyorsun. Kahretsin...” Nina dudaklarını içeri kıvırarak hoşnutsuzluğunu gösterdi, ikisini de odanın diğer ucuna fırlatma dürtüsüne karşı koydu. Wanda dudağını ısırdı. “Üzgünüm. Yani, bağırmanın sana bir yararı olmaz. Daha önce yararı olmadı, şimdi de olmayacak. Haydi, mantıklı olmaya

ve bunu çözmeye çalışalım. Belki Marty gibi olur, vampir olmayı öğrenirsin. Bu imkansız değil, biliyorsun. Bay Greg, vampir olduğu için üzgün gibi görünmüyor. Üzgün müsünüz?” Soran gözlerini adama çevirdi.

“Uzun zamandır böyleyim.” Adamın cevabı cana yakın, hatta neşeliydi.

“Gerçekten mi?” Marty ona gülümsedi. “Ne zamandır?” Adam yine dudak büktü. “Birkaç asırdır.”

Nina, Marty’ye kötü kötü bakarak kadının koluna vurdu. “Aloooo, seni kimyası değiştirilmiş sarışın. Paylaşmak umursamaktır toplantısı değil bu Marty! Adamın nasıl vampir olduğu umurumun u’sunda bile değil! Ben-vampir-olmak-istemedim! Anladın mı? Şimdi düşmanla arkadaşlık etmeyi, yeni paranormal arkadaşlar edinmeyi kes! Hâlihazırdaki arkadaşına yardım et.”

Greg başını Marty’ye doğru eğdi. “Paranormal mi? Sen vampir değilsin.” Adam Marty’nin vampir olmadığını, kendinden emin bir dille söylemişti.

Marty’nin yüzü kızardı, dudakları hoş bir biçimde kıvrıldı. Nina’nm kulaklarını yakan flörtçü bir kıkırtıyla, “Kurtadam,” dedi.

Nina patladı. “Yeter be! Wanda, benimle arabada buluş. Ben buradan defolup gidiyorum. Marty? Paranormal çay partin bittiğinde bize katıl, olur mu?” Nina bunları söyledikten sonra alengirli mobilyaları ve cilalı bir zemini olan odanın güzelliğine değinmeyi reddederek, sert adımlarla ön kapıya yürüdü.

Eli kapının koluna dokunmak üzereyken adam, “Ben olsam hemen gitmezdim Nina,” dedi.

Adamın uyarısı, Nina’nın sırtının kötü bir önseziyle soğuk soğuk ürpermesine sebep oldu. Ama kadın bunu yok sayacaktı. “Evet, eh, ben çıkarken sen kıçımın nasıl sallandığını izle. Marty, arkamı döndüğümde seni peşimde görmezsem, kirpik kıvırıcmı çalar, çöp öğütücüye atarım.”

Nina ağır kapıyı açıp ardmdakilerin hızına yetişemediği adımlarla beton yola çıkarken, gerisindeki ayak sürüme seslerini duyarak tatmin oldu. Arabaya binen Nina kapıyı arkasından çarparken, güneşin batmaya hazırlandığını fark etti. O anda göğsünde sakin, huzurlu bir kıpırtı hissetti ve bu his, Gregori’nin son sözlerine duyduğu öfkenin yerini aldı. Ah, Tanrı aşkına. Nina ne halt edecekti?

Sürücü kapısı aralandı, Wanda yenilgiyle iç çekerek arabaya bindi. Marty arka koltuğa oturup Nina’mn omzuna dokundu, burnunu çekti. Davranışlarından hoşnut olmadıkları belliydi. Nina’ya göre bu, resmen çılgmcay-dı. Nina’nm dudakları onaylamaz bir tavırla inceldi, bir çizgiye dönüştü. Burada muhtaç durumda olan oydu ve arkadaşlarının, Nina’ya bunu yapan beyinsizle iyi geçinmek istemeleri tek kelimeyle akıl almazdı.

Wanda kontak anahtarını çevirdi ve Gregori’nin uzun araba yolunda geri geri gitmeye başladı. “Nina...”

“Bana Nina deme Wanda Schwartz. İkiniz, o pislik, düşmanımız değilmiş gibi, adama yılışıyordunuz. O beni vampire dönüştürdü. Beni kanla besledi. Kanla Wanda. Bu, bir manastırdaki tek gözlü bir orospudan daha delice gelmiyor mu kulağa?”

“Sen dünyanın en huysuz kadınısın Nina Blackman!” Wanda gerçekten ona ciyak ciyak bağırıyor muydu? Vay be, vay be. Kadın bugünlerde kendine iyiden iyiye güvenir olmuştu.

“Dinle beni Nina. Düştün. Yere yığılıverdin. Biz de buna tepki verdik. 911’i arasaydık ne olurdu? Kalbin atmıyor. Bunun için ne tür bir açıklamada bulunabilirdin?” Nina buna taş gibi bir sessizlikle karşılık verdi.

“Aynen öyle,” diyen Wanda, Nina’ya işaret parmağını salladı. “Biz iki gerzek gibi sayıklarken, Greg ne yapılması gerektiğini gayet iyi biliyordu. Beslenmeye ihtiyacının olduğunu söyledi, çünkü yeni vampirlerin sık sık beslenmesi gerekirmiş. En azından, bedenin uyum sağlaym-caya kadar. Senin beslenmeden bir gün geçirebilmen, Greg’e göre cadalozluğunun kanıtıymış. Sana yardım etmek için ne yapması gerekiyorsa onu yapmasına izin verdiğimiz için üzgün değilim. Gebermene izin vermemizi mi yeğlerdin?”

Haklıydı. “Tamam, yapmanız gerekeni yaptınız. Eksik olmayın. Ama o ucubeyle arkadaş olmanız şart mıydı? Marty ona göz süzüyor, cıvıldıyordu ve sen, kendini resmen o adamın üstüne attın.”

“Ben kendimi hiçbir yere atmadım... Yani, adam rüya gibi. O histeri krizinin arasında sen bile bunu fark etmiş olmalısın.”

“Eveeet,” dedi Marty nefes nefese. "Adam yakışıklıdan da öte. Biraz soluk tenli ve kesinlikle Keegan’ım kadar seksi değil ama yakışıklını.”

Evet, gerçekten. Adam seksiydi. Doğrusu bunu inkâr etmek mümkün değildi. Nina bunun aksini iddia edip kendisini kandırmaya bile çalışmayacaktı. Adam acayip ateşliydi. Ve bir vampirdi. “İkiniz, düşmanın mallarını beğenmeyi keser misiniz?”

Wanda göz devirdi. “Ah, kes şunu. Düşman o değil Nina. Adam bana çok nazik

göründü ve sana yardım etmeyi çok istiyor gibiydi. Çok da cana yakındı. Ve maalesef bu vampir işinden kurtulamayacaksın. Adamın dediği doğruysa, bu konuda yapabileceği bir şey yok.”

Arabayla ilerlerlerken Nina gökyüzüne odaklandı; gözleri tepelerinde hareket eden, mor, kabarık bulutlara dikildi. “Yapabileceği hiçbir şey olmadığını varsaymakta biraz hızlı davranmıyor muyuz Bayan Vurgun? Bence yalan söylüyor. Vampirler herkesin onlar gibi olmasını istemiyor mu? Diğer insanları vampire dönüştürmekten sapıkça bir zevk almıyorlar mı? Ben de yarasa kanatlarına attığı bir çentikten fazlası değilim.”

“Onun kanatları yok,” dedi Marty, Nina’yı azarlamasına. “Bak, öyle ya da böyle, onunla konuşman kazım, çünkü yine beslenmen gerekecek.”

“Benden hayvanat bahçesindeki bir hayvanmışım gibi bahsetmeyi keser misin? Beslenmekmiş... Yeter be.” Kağıt hışırtısı, Nina’nın kulaklarına yaklaşan bir gelgitin kükreyişi gibi geldi. Marty kadının burnunun dibine bir kağıt parçası uzattı. Nina kağıdı kapıp paltosunun cebine tıktı. “O senin programın. Saat ikide tekrar besleneceksin. Bilesin diye hepsini yazdım. Greg’in telefon numarasını da yazdım. Ne de olsa o, senin mahallendeki kan torbacısı.”

“Ah, hem o, kan için insan öldürmüyor Nina.” Wanda bunu, adam insanları öldürmeyerek kanseri tedavi etmek gibi asil bir şey yapıyormuş gibi söylemişti.

Ne şahane bir adam, tek bir kuralı bile ihlal etmiyor. “Kanı karaborsadan alıyor.”

Harikulade. Kan, köpek dişleri, vampirler, karaborsa. Off. Nina resmen fazla yüklenmişti. “Beni eve götürün. Tek istediğim evime gitmek.”

“Başını kuma gömmene izin vermeyeceğiz Nina.” Marty’nin beyanında inanç vardı. “Beslenmen gerek. Bu şart.”

Nina homurdanarak, rahat yolcu koltuğuna gömüldü. “Evet, çok büyük bir laf ettin Marty. Şart. Şu anda şart olan ne, biliyor musun? Eve gitmem.”

“Surat asma. Hiç çekici değil ve dün geceki, Marty gibi davranmaya, hayatındaki yeni şeylerden dolayı sızlanmaya niyeti olmayan Nina’ya hiç yakışmıyor.”

Marty iğneli bir tavırla, hayretle iç çekti. “Hakkımda gerçekten öyle mi dedin

Nina? Sana inanamıyorum. Eh, herhalde şimdi hayatının bütün yapısının değişmesinin nasıl bir his olduğunu anlamışsmdır, değil mi?”

Evet, Nina bunun nasıl bir his olduğunu biliyordu:-Manyakça. Ona öyle geliyordu.

Yolculuğun geri kalanını, boğucu, yoğun bir sessizlik içinde geçirdiler. Wanda sonunda binasının önüne yanaştığında, Nina arabadan iki kadının da gözlemlediği bir çeviklikle indi. “Şimşek gibi hızlısın.”

“Bulamaç gibisin.” Marty ellerini Karate Kid gibi bir hareketle, dairesel bir biçimde savurarak Wanda’ya destek verdi.

Nina kolunu yolcu kapısına dayadı ve Marty’ye pis pis baktı. “Bir daha birinin beni kanla beslemesine izin vermek istediğinde bunu hatırla, çünkü kafana şimşek hızıyla yumruk indireceğim. Şimdi evinize gidin. Çok yorgunum, tek istediğim biraz huzur.” Onların arkadaşları olduğunu ve onu canından bezdirecek kadar sinirlendir-seler de yardım ettiklerini hatırlayınca duraksadı. “I-ıı, buralara kadar geldiğiniz için teşekkürler. Cadalozluk ettiğimi biliyorum, üzgünüm.” En azından, üzgün sayılırdı. Arkadaşlarını takdir ediyor, ona yardım etme konusundaki çarpık bakış açılarını bir nebze anlıyordu ama tek istediği, yalnız bırakılmaktı.

Wanda’nın yüzü, arabanın loş ışığında değişti, kadın ona endişeyle baktı. “Alarmımı kuruyorum, seni gözaltında tutacağım Nina. Sabah bir buçuğa kadar Greg’i aramamış olursan, aşırı şeyler yapacağım. Bir kan bankasını yağmalamak falan gibi. Onu arayacağına söz ver. Çok yorgunum, yirmi dört saatten fazla zamandır uykusuzum. Yani hassas durumdayım, her an patlayabilirim. Bu kadar az uyumuşken başımın ne biçim bir derde gireceğini kim bilir? Belki gidip birkaç peri falan bulur, Marty’yle ikinizin dahil olduğunuz kulübe katılırım.”

Nina neredeyse gülümseyecekti. Neredeyse. “Bugünlerde amma komiksin Wanda. Gerçekten çok komiksin. Ne yapmam gerekiyorsa yapacağım.” Wanda’mn dileklerini yerine getireceğine dair belirsiz bir söz vermiş ama yalan söylememişti. Bir vampire telefon etmeye hiç niyeti yoktu.

“Söz mü?” diye sordu Marty, bir kez daha.

“Evet. Kız izci sözü. Şimdi evine, köpeğine git. He-man’in yemek saatini kaçırdın.”

Nina yorgun argın, Marty’nin köpek olmadığını iddia etmesini beklemeden, ödünç aldığı güneş gözlüğünü arka koltuğa attı ve kapıyı çarpıp kapattı.

Yıpranmış, gri apartmanının merdivenlerini resmen uça uça tırmandı, anahtarını bulmak için elini paltosunun cebine soktu ve kapıyı minnetle itip açtı.

Kan.

Kan içmişti.

Hass..tir.

Anahtarlarını çatlak, fayans mutfak tezgahına atan Nina, doğruca buzluğu açtı. İğrenç kana ihtiyacı yoktu. İhtiyacı olan, acılı tavuk kanatları ve küflü peynir sosuydu. Kutuyu yırtıp açtı, yemeği tatmin edici bir gümbürtüyle mikrodalga firma attı ve zamanlayıcıyı beş dakikaya ayarladı.

Larry. Larry’yi beslemesi gerekiyordu. Farenin küçücük ayaklarının plastik çarktaki tıkırtıları Nina’yı harekete geçirdi, kadın yatak odasına yollandı. Larry’nin çok renkli, plastik kaplı kafesi, Nina’nm indirimden aldığı yıpranmış bir şifonyerin üzerinde duruyordu. Nina eğilip gülümsedi, plastiğe tırnağıyla tık tık vurdu. “Dostum, ne haber? Aç mısın?” Kafesin tepesini açan Nina, Larry’nin ufak, kızıl-beyaz bedenini alıp yüzüne doğru kaldırdı.

Larry düşünceli görünüyordu.

“Sen de başlama,” diye azarladı Nina onu tiksintiyle.

Fare arka ayaklarının üzerine oturup çenesini kaşıdı. Off, Nina’nın avucuna çok sıcak geliyordu. Çok canlıydı. Nina onun damarlarında akan kanın sesini, minicik kalbinin hızla attığını duyabiliyordu. Nina’nm dudakları derhal kurudu. Dilini dudaklarında gezdirdi, insanların sevgili evcil hayvanlarıyla konuşurken normalde kullandığı şirin lafları etmeye çalıştı ama boğazı tıkandı. Larry’nin kanının, kalbine giderkenki uğultusu Nina’yı büyülüyor, ona sesleniyordu. Büyüleyici hayat nabzı, Nina’ya onun tadına varması için haykırıyordu.

Lanet olsun. Nina Larry’yi yemek istiyordu!

Midesi çirkin bir gümbürtüyle guruldadı.

İsa’nın annesi yüce Meryem! Kim evcil hayvanını yemek isterdi? Kutsal olan her şeye edilen bir küfürdü bu. Çok saçmaydı. En hafif tabirle, delilikti.

Larry’yi bir hareketle kafesinin güvenliğine bırakan Nina, onun arkasından bir avuç yem attı ve tam mikrodalganın zamanlayıcısı öterken mutfağa daldı.

Nina fırının kapağına tutundu, alnını koluna yasladıktan sonra kapağı çat diye açıp tavuk kanadı kutusuna uzandı. Birkaç peçete alıp masaya bırakmadan önce, buzdolabından küflü peynir sosunu da aldı. Nina telaşlı parmaklarla toplayabildiği kadar tavuk kanadı toplayıp hepsini ağzına tıktı. Tavukları rahat yutabilmek için de küflü peynir sosunu doğrudan şişeden içti.

Dizlerinin üstünde geçirdiği epeyce zamandan sonra Nina, alnına soğuk bir bez bastırarak yatağının kenarına oturdu. O tavuk kanadı şöleni, büyük bir hata olmuştu. Saate istemeye istemeye baktığında, tam gece yarısı olduğunu gördü. İşe gitmek için saat altıda kalkacaksa, kendini toplaması gerekiyordu. Tabii Belinda-nator acınası bir ödlek gibi onu ispiyonladıktan sonra hâlâ bir işi varsa. Telesekreterine çabucak baktığında, mesajının olmadığını gördü, demek ki Doktor Berkenstein henüz onu kovduğunu söylemek için telefon etmemişti. Eh, bu iyi bir şeydi.

Uyku. Nina’nm uyumaya ihtiyacı vardı. Ama bedenini yavaşlatamıyor gibiydi. Etrafındaki her şey onu uyarıyordu. Fırfırlı yatak örtüsünün renkleri, vitraydan yansıyan güneş ışığı gibi dans ediyordu. Oysa yatak odası, zifiri karanlıktı.

Larry’nin plastik egzersiz çarkının hiç kesilmeyen tıkırtıları, Nina’ya bir ses kakofonisi gibi geliyordu. Kadının bu şekilde uyuması mümkün değildi.

Ipod’u. Müzik her zaman onu yatıştırırdı. Nina kalktı, kotunu çıkarıp şifonyerinin çekmecesini karıştırdı ve MP3 çalarını buldu. Kulaklığı titreyen ellerle kulaklarına yerleştirdi ve şarkı listesine tıkladı.

Barry. Barry bunu atlatmasını sağlardı. Nina bu gece onun, duyularının fazla yüklenişine de çare olacağını umuyordu.

Nina yatağa serildi, gözlerini kapattı ve en sevdiği romantik şarkıcıya eşlik etti. “At the Copa - Copa Çabana. Music and passion were always the fashion at the Cooo-ooooppppaaaaaaaaaaaaa...”

“Senin bir Manilow hayranı olacağını hiç tahmin etmezdim Nina. Bana ‘Can’t

Smile Without You'yu sevecek bir kız gibi gelmiyorsun. Hele de öyle bir küfürbazlıkla. Barry Manilow bayağı hassas bir adamdır. Hatta bazıları ona duygusal bile diyebilir. Ben senin Alice in Chains ya da Metallica dinlediğini sanırdım. Belki de speed metal." Nina ok gibi doğruldu, örtüyü şaşkınlıkla, yarı çıplak bedeninin üzerine çekti. Bel kemiğinde bilinmeyenin ürpertisi dolaştı. Konuşan, vampirdi. Şahane.

Nina sesine kavuştuğunda, bu seste, adamı gördüğüne pek de sevinmediğini belli eden bir ton vardı. "Evimde ne halt ediyorsun? Buraya nasıl girdin?"

Greg'in, Nina'nm şöyle güzel bir sağ kroşeyle yüzünden silmek istediği tebessümü, adamın karanlık odada tekinsiz bir biçimde solgun görünen suratını aydınlattı. "Biz vampirler, bayağı becerikliyizdir. Fazla heyecanlanma. Sana hediye getirdim." Bir Starbucks kahve bardağını kaldırdı. "Buna barış hediyesi diyelim."

Nina'nm midesi, kahve düşüncesine bile isyan ederek uludu. Nina küflü peynir sosuyla kaplı midesinde ne kaldıysa kusmamak için ağzını eliyle kapattı.

Tanrı aşkına, komada olsa damardan almak isteyeceği içecek, onu nasıl kusmaya iterdi? Hiç adil değildi... "Kahve de, seni evimde görmeyi de istemiyorum.

Marty'yle Wanda'mn seni sevmeleri umurumda değil. Ben sevmiyorum. Yani, garipliğini de al, başka yere git." Adama toz olmasını söylemek için parmağını yatak odası kapısına doğru salladı. Adamın, gözlerindeki korku pırıltısını görmeyeceğini umuyordu. Ama Nina kısacık, çılgınca bir anda, küçücük bir an için, Wanda ve Marty'yle hemfikir oldu.

Gerçekten de bu adam çok seksiydi. Bir vampir nasıl hem dairesine izinsiz girer, hem de bunu yaparken böyle seksi görünürdü?

Amma arsızdı.

Kahve bardağını şifonyerin üzerine bırakan Greg, kadına kışkırtıcı bir cazibeyle dolu, küstahça bir tebessümle gülümsedi. Nina bu tebessümü neden çekici bulduğunu anlayamadı.

Greg boğazını temizleyip Nina'ya eğlendiğini belli eden bakışlar attı. "Haydi ama Nina. İnsan arkadaşıyla böyle konuşur mu?" Sesi yumuşaktı. "Hem o kahve değil. Arkadaşların oranın kahvesini sevdiğini söylediler diye Starbucks

bardağına koydum; beslenirken tanıdık bir şey görmek seni rahatlatır diye düşündüm.”

Nina alaycı bir tavırla dudak büktü, kulaklığı kulaklarından çekip çıkardı ve yatağa attı, arkaya kayarak sırtını yatağın baş ucu tahtasına yasladı. “Ne kadar düşüncelisin. Ne hassassın. Pek yumuşak ve dost canlısının. Şimdi evimden çek git. Daha fazla kan içmeyeceğim, yaşamaya devam edip daha da uzun dişlere sahip olabilmek için de kimsenin boynunu emmeyeceğim. İnternette okuduğum o çılgınca şeylerin hiçbirini yapmayacağım. Şimdi def-ol-git!”

Adam aldırmaz bir tavırla yatağın kenarına oturdu, kollarına yaslanarak Nina’nm onu bütün vampirliğiyle süzmesine izin verdi. Koyu renk saçlı başını salladı. “Vikipedi’yi yasaklamaklar. Oradaki çoğu saçmalık benim hayat tarzımı çok az isabetle yansıtıyor. Bu arada, bu artık senin de hayat tarzın. Bilgileri oraya, vampir bile olmadığına bahse gireceğim insanlar koymuş. Şimdi saçmalamayı bırak da şunu kafana dik. Haydi, biliyorsun, hoşuna gidiyor.” Parmağıyla bardağı işaret etti ve is rengi kirpiklerle çevrili yeşil gözlerinden birini kırptı.

Nina’nm öfkesi, korkusuna baskın çıktı, kadının birbirine dolanmış çarşaflara ve iPod kablosuna takılıp tökezleyerek yataktan kalkmasına sebep oldu. Nina tişörtünün altında külottan başka bir şey olmadığını unutarak, en sert tavrıyla adamın karşısına dikildi. “Canın cehenneme!” Kotunu alıp bacaklarını hırsla, homurdanarak içine soktu.

Ellerini sıkıca kalçalarına koymuş adam, önünde duran Nina’yı kıstığı gözleriyle süzdü. Adam, adeta Gandhi soğukkanlılığıyla, “Galiba sabrımı kaybediyorum,” deme cüretini gösterdi.

“Sen mi sabrını kaybediyorsun? Çatlak mısın sen? Beni vampire dönüştürdün manyak. Burada kimin sabrı sonuna yaklaşıyor olmalı?” dedi Nina tükürürcesine. “Şimdi defol diyorum!”

Konuşmadan hemen önce, adamın çenesi kasıldı. Greg yumruklarını sıkıp açtığında, kaslı kolları gerildi. “Tamam, haddini aştın.”

Vay be. Adam bıkmış usanmış gibiydi.

Greg, Nina’yı, gafil avlayan, nefesi kalsa nefesini bile kesebilecek bir hızla kucağına aldı, sert omzunun üzerinden atarak elini sıkıca kıçına koydu ve yatak odası kapısına doğru yürüdü. Gözleri adamın kıçıyla aynı hizadaki Nina, onun

sırtına sert yumruklar indirdi.

Vay be.

Kadın bu durumda olmasa -ve adamın o sert vücuduna, rüzgâra karşı koyamayan bir çarşaf gibi çarpıyor olduğu için- bu şekilli, şahane vücuda uzunca bir süre hayranlıkla bakabilirdi. Çünkü adamın kıçı lezizdi.

“Beni hemen yere indirmezsen seni ısırırım,” diye bağırdı, adamın vücudundan seken Nina. Tabii bu çok da kötü bir şey olmazdı, çünkü adam ısınlasıydı...

Greg oturma odasının penceresinin önünde durdu, bir eliyle Nina’nm dizlerinin kıvrımını daha sıkı kavrarken, diğeriyle camı açtı. “Öyle mi? Sana meydan okuyorum.” Kışkırtıcı sesinden, halinden hoşnut olduğu belliydi.

Nina adamın arkasında şahlanarak pencerenin önünde ne yapıyor olabileceklerini daha iyi görmeye çalışıyordu. Derken adam, kaslı bacaklarından birini pencereden dışarı uzatıp Nina’nın paslı balkonuna çıktı. Hiç homurdanmadan, kendisini de Nina’yı da düz yüzeye çıkardı.

Nina rüzgârın kükreyişini bastırmak için bağırarak, hayret dolu bir sesle, “Ne yapıyorsuuuuuuun?” dedi.

“Yerinde olsam çenemi kapatırdım ama bunun senin için kolay bir görev olmadığını biliyorum. Ah, sıkı tutun.” Adam bunu, parmaklığın üzerine tırmanıp oraya otururken, gergin bir sesle söylemişti.

Nina adamın sırtını yumrukladı ama pek etkili olamadı. “Bırak beni, seni çılgın ucube!”

Adam, Nina’nm ellerini sabırsızca itti. “Kes şunu Nina. Tanrı aşkına. Uçabilmek için konsantre olmam lazım ve konsantrasyonumu bozmak istemezsin. Çünkü bu hiç kolay bir şey değil ve kurşun gibi düşersek, boktan şeyler olabilir.”

Uçmak mı? Adamın kanadı da mı vardı? Marty kanat yok demişti...

Aman Tanrım. Nina’nın kanatları mı vardı?

“Hey, bir dakika Yarasa Adam. Uçmak mı? Uçmak mı?”

Adam soğukkanlı bir tavırla, “Evet. Uçmak,” dedi ve öne eğilip Nina’nm dizlerinin arkasını daha da sıkıca tuttu.

“Ama bu delice, sen uçamazsıımıımmııııım...”

Nina’nm sözleri, balkondan havalanışları ve etraflarında esen, onları koyu mor gece semasına yükselten rüzgârla kesildi. Pekaaaala, evet, adam uçabiliyordu.

- DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
- YEDİNCİ BÖLÜM
- ONUNCU BÖLÜM
- ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
- ON ALTINCI BÖLÜM

1

Yunanca kurt olan lykos ile insan demek olan antropos kökünden, insanın hayvana dönüşmesi; bir süper güç olarak bu yeteneğe sahip olunması. Zaman içinde kendinde bu yeteneğin olduğunu sanan insanların sahip olduğuna karar verilen hastalığa da bu ad verildi.

Batman'in kullandığı akıllı ve hızlı otomobil

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Greg onu merasimsiz bir biçimde yere attığında Nina, “Seni manyak piç! Sen kafayı mı yediiiin?” diye bağırdı. Ağzındaki, böcek iç organları olduğuna kanaat getirip ürpermesine sebep olan şeyleri tükürdü ve elini rüzgârdan dağılmış saçlarında gezdirdi.

Uçacağız, uçacağız, uçtuk Long Island’a.

Yüce İsa.

Nina kavgacı bir tavırla adamın karşısına dikilip parmağını burnunun dibinde *salladı. “Beni* düşürebilirdin, seni paranormal, kanatlı Wolenda. O zaman ne olacaktı?” Nina bir an duraksayıp bu yeni derdini içinden değerlendirdi, sonra kendi sorusuna cevap verdi. “Dur, hiçbir şey olmayacaktı, değil mi? Bana süper ölümsüzlük bahşedildiği için, yerden deniz topu gibi sekerdim, değil mi?”

Uçmuşlardı. Az önce Hackensack’tan kahrolası Long Island’a uçmuşlardı.Adamm kalesine. Hendekli, kuleli kalesine. Ayrıntı vermek gerekirse, üç kuleli. Hassas ve gizli olduğu şüphesiz bu bilgiyi elde etmek için, kişinin vampir olması gerekmese, bu delice havalı bir şey olurdu. Ama şimdi o kadar havalı değildi. Deliceydi ama kesinlikle havalı değildi.

Greg dudak bükerek pek de mütevazı olmayan meskeninin ön kapısını açarken, yeşil gözleri karanlık gecede ışıldadı. “Evet, öyle bir şey olurdu.” Kolunu uzatıp Nina’ya içeri girmesini işaret etti, arkasına bakmadan mutfağa yollandı.

Nina adamı takip etmeye isteksizdi ama kendisini durduramayarak, ağır adımlarla Greg’in peşinden gitti. Midesi gıdasızlıktan haykırıyor, gurulduyor, isyan ediyordu; beyniyse yine kafatasının içinde pinpon topu gibi oradan oraya sekiyordu.

Greg ince eliyle ultra-modern, paslanmaz çelikten buzdolabının kapağını açmak için uzandığında, geniş omuzlan esnedi. Buzdolabının raflarında sıra sıra kan torbaları vardı; Nina ağzı sulanırken yine yüzünü ekşitti. Greg içi parlayan, kızıl renkli bir sıvıyla dolu bir torba aldı ve onu pürüzsüz, gri mermerden mutfak tezgahının üzerine attı. Arkasını dönmeden, “İç,” diye emir verdi.

Nina geniş sırtı ona dönük adama yüzünü buruşturdu, kollarını meydan

okurcasına göğsünde kavuşturdu. “Nah içerim. Uçabilen insanlarla çılgın kokteyller içmeyeceğim artık. Hem uçmak demişken, o yarasa kanatlarını kıpırdat, çünkü eve gidiyorum ve beni buraya sen uçurduğuna göre, tekrar evime götürdüğünde bayağı uçuş mili toplamış olacağım.”

Omzunun üzerinden, canının sıkıldığını belli eden bir yüz ifadesiyle Nina’ya bakan Greg, kuru kuru, “İçene kadar olmaz,” dedi. “Sanırım arkadaşlarına da sana da on kez söyledim. Beslenmeyi kesinlikle atlamamaksın. Şimdi iç.” Omzunun üzerinden, parmağıyla tezgahı gösterdi.

“Ben de hayır dedim, yoksa o süper keskin kulakların bunu kaçırdı mı? Kafeinli, karbonatlı ya da alkollü olmayan hiçbir şey içmeyeceğim.” Tanrı biliyor ya, Nina’nın, acısını azaltmak için bir şeylere ihtiyacı vardı ve bir şişe Jack Daniels, işini görebilirdi. Belki de tamamen uyuşmak için, iki şişe.

Greg bir anda topuğunun üzerinde dönüp Nina’nın tepesine dikildi, kadını savurarak sırtını buzdolabına dayadı. Nina’nın bedeni, adamın dokunuştan ötürü bir anda alev aldığından, serin çelik ona iyi gelebilirdi ama soğuğu belli belirsiz hissedebiliyordu. Gregori’nin bakışlarında, Nina’nın içlerinden birinin bıkkınlık olduğundan emin olduğu bir sürü duygu vardı ama gözlerden, Nina’nın tespit edemediği bir şey de yansıyordu. Adam eğleniyor muydu? Evet, durumun bayağı komik olduğunu düşünüyordu.

Aman ne komik.

Greg, Nina’ya yaklaştı; öyle yakındaydı ki, bedenleri birbirine değiyordu, Nina’nın kalçaları sıkıca adamınki-lere yaslanmıştı. Bel kemiğinde şimşek gibi bir sıcaklık dolaştı. Nina adamın bedeni bu kadar iri kıyım olduğu için rahatsız oldu ve sinirlendi.

Adamın kokusu Nina’nın etrafını, duyularını sardı. Parfümünün hafif kokusu burnuna doluyor, Nina’nm dizlerini titretiyordu. Etkisi, karnına inen bir yumruk gibiydi. Adamın üzerindeki her neyse, temiz, ütülüydü ve Nina’nm koku duyusunu altüst ediyordu. Tanrı cezasını versin. Adamın ona yaptıklarından sonra, Nina’nm onu nasıl bu kadar çekici bulabildiği tam bir muammaydı. Anlamsızdı, mantıksızdı. “Sız” olan her şeydi.

Ama Nina, Marty’yle Wanda’nm arabayla eve dönerken içlerini çeke çeke söyledikleri şeyi inkâr edemezdi.

Adam şahaneydi.

Pek, pek güzeldi.

Lezizdi.

Islak külot ölçeğinde, on puan alırdı. Belki Nina bunu aklında, bir mantra gibi tekrar tekrar kabul ederse, bu histen kurtulurdu. Bir tür Gregori çıkarma gibi. Kabullenmek, iyileşmenin ilk adımıydı.

“Beni çekici buluyorsun, değil mi?” Adamın, alçak sesli, boğuk, güven dolu sözleri, Nina’mn olaya makul bakabilmek için gereksindiği soğuk su gibiydi. Adam amma kibirli bir piç kuruşuydu.

Ah, Nina... Kafasındaki, onunla “o sesle” konuşan Wanda mıydı? Onu tabii ki çekici buluyorsun. Bunda ters bir şey yok ue becermek *istediğin bir adam gördüğünde, şeylerinin,* ı-ıı, *“kadmsal ihtiyaçlarının” çaresine* bakmıyor, *sonra ödlek olduğun, bağlanmaktan korktuğun için adamı kullanılmış bir mendil gibi bir kenara atmıyor değilsin. Adam senin* düşüncelerini net bir biçimde dile *getirmekten başka bir şey* yapmıyor. Bu da öugüye *değer bir şey; ne de* olsa birlikte olduğun *erkeklerin çoğu, iri yarı hıyarlar.*

Onunla tanışalı daha bir gün *oldu,* diye itiraz etti Nina içinden.

I-ıı, evet, peki altı ay önce karaoke gecesinde tanıştığın adamla aranızdaki uzun uadeli bir ilişki *miydi?* Adamla tanışmanızla, *onunla iki kez çıkıp bir kez yatman arasında iki Barry Manilow şarkısı geçmişti. Sonra da onu yine çöp gibi kaldırıp attın.*

Tamam, yeter. Greg onun saldırganıydı. Ona saldırmıştı. Haince bir ölümlülük hırsızlığı planının suçlu-suydu. Nina’nm içindeki cadaloz, adamı çekici bulduğu fikrine karşı çıkıyordu. Marty ona, insanlara çok iyi davrandığı için ‘türbo-şirret’ demiyordu. Nina, turbo-şirret olduğu için öyle diyordu. Kimse insanları Nina’dan daha iyi korkutup kaçıramazdı.

Ama hız trenine binmiş İsa aşkına, adam çok, çok, çok güzel kokuyordu. Nina şimdiye kadar hiç kimsenin kokusunun tadına böyle varmamıştı. Burnu en ufak nüansları bile yakalıyor, onların keyfine varıyordu. Sanki ipeksi, muhteşem bir şeyin içinde yuvarlanıyor, üzerine saten gibi dalgalar haline düşmesine ve tenini okşamasına izin veriyordu.

Nefesi kesilmişti. En azından, hâlâ insan olsa kesilirdi.

Konunun özü de buydu. Nina artık insan değildi ve vampir olmak istemiyordu. Adamın lezizliğini, Nina'nm artık yiyemeyeceği, tereyağlı, çikolatalı bir kurabiye gibi koklamaktansa, cesaretini toplamalıydı. Nina sırtını doğrulttu, çenesini kaldırarak Greg'e öfkeyle baktı ve adam küstahça, tek kaşını kaldırıp ona baktığında bocaladı. Off, adamın gözleri yemyeşildi.

Ve *yeşil, senin renk tekerleğinde yok; en azından adamın* tonundaki yeşil. Fazla çalışan libidona bir dur de.

Nina sonunda cevap vermeyi başardığında, adamın onu biraz bile cezbetmediğine temin etti. Birazcık bile. İşte. "Seni sadece buyurgan buluyorum." Cevabı kulaklarına titrek ve dürüstlükten epeyce uzak geldi ama adamı şaşırtmaya değerdi.

Greg ona bakmaya devam etti, gözleri bir an irileşti, sonra yine sert bakışlara büründü ve çenesi gerildi. "İçmezsen pişman olursun."

"Nedenmiş Kanatlı Adam?"

"Kuruyup ölürsün."

Evet, Nina böyle büyük bir şeye pişman olabilirdi. Ama ölümsüzse, nasıl ölebilirdi? Şu vampirler neden tutarlı olamıyorlardı? "Kurur muyum? Bu nasıl olabilir ki? Ölümsüz olduğumu sanıyordum ve bu, bildiğim kadarıyla, sonsuza dek yaşayacağım anlamına geliyor."

"Yeni ölümsüzlüğünü gerektiği gibi beslemezsen toza dönüşürsün. Kustuğun o tavuk kanatlarından, yemek yeme alışkanlıklarının değişmesi gerektiğini fark etmiş-sindir. Bir insanın nasıl yemeğe ve suya ihtiyacı varsa, senin de kana ihtiyacın var acemi çaylak. Çoğu bakımdan yenilmezsin, ama bu yenilmezliği muhafaza etmek için yapman gereken şeyler var. O yüzden, hizmetçimin seni yerden elektrik süpürgesiyle süpürmesine gerek kalmaması için, içsen iyi olur."

Toz. Vay be. "İzin ver de bana yaptığın şeyden iyice emin olayım. Uçmayı öğrenmez, sonsuza dek yaşayacağım gerçeğini kabullenmez ve kan içmezsem, toza dönüşeceğim, öyle mi?"

Greg köşeleri kırışan gözleriyle Nina'nm gözlerine baktı. "İlk ikisi yanlış,

sonuncusu doğru. Evet. Kan içmezsen tükenirsin ve uçmayı öğrenmeden önce tükenmek istemezsin, değil mi? Bunun havalı olduğunu düşündün, boşuna inkâr etme. Şimdi, iç." Greg sözlerini bitirdiğinde dudakları yukarı kıvrıldı.

Nina'nm gözleri tezgahın üzerindeki kan torbasına çevrildi. Kanın bakırsı kokusu ve canlı rengi, Nina'ya pes edip içmesi için haykırıyordu. Nina yutkundu, yüzünü çevirdiğinde, Greg'in uzun, kaslı boynuna baktığını fark etti. O boyundaki kaslar gerilmişti, sıkıydı, sertti. O boynun soğuk teni, kadına çekici geliyordu. Görünüşe bakılırsa, köpek dişleri de bu boynu onaylıyordu. O nazik ete saplanma arzusuyla, neredeyse kaşınarak uzadılar.

Nina başını eğdi ve eliyle ağzını örttü.

Greg bu dişleri görüp alçak sesle güldüğünde, sesi mutfakta yankılandı. "Bu da başka bir sorun. Beslenmezsen, köpek dişlerinle baş edemezsin. Kötü bir manzara oluştururlar."

Eh, kadının önünde şahane seçenekler vardı. Kan iç ya da fil dişine benzeyen dişlerin olsun, sonra kuruyarak öl ve toza dönüş. Harikulade.

Yeni keşfinin doğurduğu öfke Nina'nm içinde dalgalandı ve kadın tam bunu söylemek üzereyken sözü kesildi. "Sen tam bir gerizekâlı..."

"Gregori? Herhalde yeni konuğumuzu rahat ettiriyor-sundur?"

Buzdolabına yaslanarak Nina'yı kıstıran Greg'in, kadının iki yanındaki kolları düştü. Adam yanmış gibi Ni-na'dan uzaklaştı ve her zamanki tebessümüyle Gregori cazibesini sergiledi. "I-ıı, evet. Hoş geldin." Nina'ya bakıp göz kırptı.

Nina, Greg'i azarlayan kadını süzdü. S..tir, adamın kız arkadaşı vardı. Dünya denen gezegende kaç vampir dolaşıyordu? Birbirlerini nereden buluyorlardı? Bir yıl önce, Marty'yle onun likantropik serüveninden önce, Nina bu şeylerin gerçek olduğuna hayatta inanmazdı. Ama görünüşe bakılırsa, bu yaratıklar hiç fark edilmeden, dört bir yanda kol geziyordu. Ve bir tür paranormal çöpçatanlık sitesine üyeymiş gibi, çift halinde dolaşıyorlardı.

Tabii bir de pek yüzüne bakılmaz tipler olmadıkları gerçeği vardı. Tanrı aşkına, bu kadın her kimse, hiç de tipik olmayan bir biçimde güzeldi. Her şeyinden havalılık ve soğukkanlılık yayılıyordu ama kadın, o kaliteli aurası-nı yüzünüze çarpmıyordu. Aralarında gri tutamlar olan siyah saçları ve modaya uygun bir

biçimde dolgun ama aşırı dolgun olmayan dudaklarıyla, Nina'ya göre bayağı çekiciydi. Pantolonunun pilisi, ütülü ve düzgündü. Nina cetvel kullansa bile bunu başaramazdı. Kadının bedenini saran bluzu belini vurguluyor, ince ve zarif kalçalarına doğru düzgünce iniyordu. Kadının, Nina'nın cılız bedenini gölgede bırakan, kum saati şeklinde bir vücudu vardı.

Nina ellerini mahcupça soluk kotuna ve yıpranmış, ince tişörtüne götürerek bacaklarında dolaştırdı, sonunda beline sardı.

Kadın ne kadar sofistike görünürse görünsün, "Ben Svetlanna, ya siz?" derken tebessümü sıcaktı. Kısa kesilmiş, soluk bir renge boyanıp cilalanmış tırnaklı elini uzattı. Yanında kalan elinde parıldayan iri, kocaman elmas yüzük kısaca parladı.

Evli miydiler?

Ve Svetlanna... Vay be. Seksi bir isim. Rus mu? O kanatlı ucubenin, Svetlanna adında bir kadınla takılması mantıklıydı. Neredeyse önceden tahmin edilebilirdi. Gregori'yle Svetlanna... Adlan Yıldızlarla Dans yarışmasındaki çiftlerinkine benziyordu. Nina elini lekeli kotuna sildi ve Svetlanna'ya uzattı. "I-ıı, Nina. Nina Blackman."

Kadının kömür karası, tropik bir gece kadar sıcak gözleri parladı. "Seni evimize getiren nedir Nina?"

"Kocanız."

"Neyim?"

Kadın gerçekten, şaşırmış rolünü iyi oynuyordu. Nina gözlerini yukarı devirdi. "Kocanız. Çalıştığım dişçinin muayenehanesine geldiğinde beni ısırdı. Anlaşılan Gregori, ona verdiğimiz anesteziye ters bir tepki verip kendinden geçti. Ben de zayıf yapısının sonucuyum." Nina alaycı bir sesle konuşmamaya çabaladı. Kadının hayat ortağının bir gerizekâlı olması, Svetlanna'nın suçu değildi.

Greg'in sinirli kahkahası odayı doldurdu ama Svetlanna anlayışla baş salladı. "Ben Gregori'nin karısı değilim canım. Annesiyim."

Ha.

Pekaaala. Nina'mn içi fena halde rahatlamıştı ama bu mantıklı değildi.

Svetlanna'nın kim olduğu kimin umu-rundaydı? Nina bunu düşünmektense, anne meselesini incelemeyi yeğledi. Kadın otuzundan bir gün almamış gibiydi ama Kanatlı Adam da öyleydi. Greg gibi seksi birinin annesinin de çekici olması kaçınılmazdı.

Svetlanna tezgaha gidip bir kan torbasını elledi ve Greg'e baktı. O bakış, sıcacık bir sevgiyle doluydu. "Ee Greg, sorun nedir? Tamamen anladığımdan emin değilim."

Greg dilini yanağının içinde gezdirdi. "İstersen izin vereyim de sana 'Düşük Çene' anlatsın," derken, Nina'ya düşmanca baktı, sonra da tezgahın kenarına yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturup bekledi.

Nina adama yüzünü ekşitti. "Açıklanacak pek bir şey yok. Oğlunuz beni ısırdı ve şimdi durumu düzeltmesi gerek. Ben bugün vampir olmak istemiyorum, teşekkürler. İnsan olmak hoşuma gidiyordu. Oğlunuz bunun olamayacağını söylüyor. Ya da en azından duyduğu kadarıyla, hiç olmamış. Ama herhalde siz ondan daha uzun süredir yaşıyorsunuz; ne de olsa annesisiniz. Belki sorunu nasıl çözeceğimize dair bir öneriniz vardır; o zaman ben de ayak altından çekilmiş olurum." Nina kısaca, yalnızca Svetlanna'ya, oğlu gerzeğin teki olduğu için kin beslemediğini belli etmek için, gülümsedi.

Svetlanna'nm yüzünde anlayış vardı. Sonra ağzı bir an için yukarı kıvrıldı. "Maalesef ben de sana yardım edemem. Gregori gibi, ben de hiç vampirken tekrar insana dönüşen birini duymadım. Bu senin için zor olmalı, biliyorum Nina ama mesele, kabullenmek. Ben bu duruma iyimserce bakmayı yeğliyorum. Hiçbir zaman, haber değeri olan bir şeyi kaçırmış olmayacağım." Esprisine kıkırdadı; kahkahası da yaydığı hava gibi sıcacıktı.

Ama Nina etkilenmeyecekti. Evet, sonsuza dek yaşamak ve bundan hoşlanmak ya da toza dönüşmek, kesinlikle fazlasıyla iyimserce bir bakış açısıydı. Kahrolası Pollyanna. Vampirin annesi, Nina'ya, ölümlülüğünü tekrar elde edemeyeceğini söyleyen ikinci kişiydi ve kadının burnuna pislik kokusu gelmeye başlıyordu. Okudukları doğruysa, vampirler insanlan sürekli, vicdanları hiç sızlamadan ısırıyordu. Adam bunu kasten mi yapmıştı? Şey yapabilmek için... Şey işte... Ne yapabilmek için?

Ee, tabii ki dünyanın hakimi olabilmek için.

O halde, pekala, bu yanlış anlaşılmayı düzeltme vakti gelmişti ama Nina bunu,

vampirleri kızdırmamak, onları delirtmemek için, dikkatle yapmalıydı. “I-ıı, hayır, anlıyorsunuz ya, sorun şu. Ben kurban durumundayım ve bunun kaza olduğuyla ilgili saçmalıkları dinlemek istemiyorum. Ağzınızda öldürücü silahlar taşıyorsanız, ağzınızda kazı yapma işine dahil olan herkes uyarılmalı. Değil mi? Benim başka seçeneğim yoktu ve sonsuza dek kan içmek istemiyorum. Bundan iğreniyorum hanımefendi. Bir konserveden sardalya yemek ama banyoya koşup hepsini kusmamak istiyorum. Pizza yemek, arkadaşlarımla Hogan’m yerine kahvaltıya gitmek istiyorum. Bu yüzden üç vampir kafa kafaya verelim ve bu işi çözelim diyorum.”

“Nina kan içme konusuna kafayı taktı. Ona başka çaresinin olmadığını söyledim." Greg ellerini beyaz bayrak gibi kaldırdı. “Ama beni dinlemiyor hem de yeni duyma yetisine rağmen.”

Nina, Greg’in sözlerini duymazlıktan geldi. Onunla didişemeyecek kadar yorgundu. Günün daha önceki saatlerinde üzerine çöken ağırlık yine, tam gaz başlamıştı. “Yeni işime Drakula’nın geldiği gün başladığımdan bahsetmeye bile gerek yok. Daha ilk günümdü ve bu iş yüzünden iki gündür işe gidemiyorum. Bu iyi görünmüyor. Sizler ekmek paranızı nasıl kazanıyorsunuz, bilmiyorum ama benim çalışmam gerek ve gündüzleri çalışıyorum. Her yerimi güneş kremine bulamam ve on iki kat giysi giymem gerekirse, bunu yapamam. Bu iyi bir iş ortamına uyacak türden bir şey değil. Yarasa Adam’ı bulabilmek için ofisimdeki dosyadan bilgi çalmak zorunda kaldığımdan bahsetmeye bile gerek yok. Başımı daha fazla derde sokamam, yoksa kovulurum. Hem benden iyi bir vampir olmaz. Televizyondaki gündüz programlarını çok seviyorum. O yüzden bu vampir suaresinin başında kim varsa onu arayın, onunla görüşeyim. Ondan sonrasına bakarım.”

Svetlanna yine bütün sorunlannı çözebilecekmiş gibi gülümsedi. “Ama senin artık çalışmana gerek yok Nina. Buradaki klana katılıp bizimle çalışacaksın.”

Klan mı? Klan mı? Jim Jones gibi mi? Hare Krişna gibi mi? Bir dakika, onlar tarikatlardı. Her neyse... Ah, kahretsin, bu Bobbie-Sue’ya fazlasıyla benziyordu. Ah, hayır, hayır. Klana falan katılmayacaktı. Doğrusu bu iş gitgide, Marty’nin köpekler ve sürüleriyle katlanmak zorunda kaldığı pisliğe benzemeye başlıyordu. Klan mlan istemez. Ayrıca durum, Nina’mn, bu işin kökünde olduğu kanaatine varmaya başladığı, dünyaya hakim olma planına da benzemeye başlıyordu. Belki de Greg’in onu ısırması, kaza falan değildi. Nina’nm mide boşluğu dehşetle doldu. Evet, çünkü dişçi asistanları, dünyaya hakim olmaya

çalışıldığında çoook yararlı olurlardı. Yeni vampir arkadaşlarına, dişlerini fırçalamayı ve diş ipi kullanmayı hatırlatabilirlerdi.

Nina eklemlerini çatırdatarak, çılgınca düşüncelerini sıkı sıkıya kontrol altında tutmaya çalıştı.

Nina bu insanları kızdırmak istemiyordu. Onlar vampirdi ve Wanda'nm okuduklarına bakılacak olursa, sert tiplerdi. Nina onlara iyi davranacaktı ya da sararıp solmadan, elinden geldiğince iyi davranacaktı. Onun geldiği yerde, düşmanın korkak yanınızı görmesine izin vermezdiniz. Düşman ağız sulandıracak türden olsa, annesiyse daha açık tenli bir June Cleaver'e benzese bile.

"Evet... Evet, bunu insan kurban etme törenine katıldıktan hemen sonra yapacağım. I-ıı, hayır. Bakın, sizinle yaşamak istemiyorum ve saygısızlık etmek gibi olmasın ama sonsuza kadar kan içerek yaşamanın sakıncasının olmadığını düşünüyorsanız, hepiniz delirmişsiniz demektir. O yüzden teşekkürler ama ben almayayım. Eski halime dönmek istiyorum ve birinin -kim olursa olsun, herhangi birinin- bana bunu nasıl yapacağımı söylemesini istiyorum." Kulağa suçlayıcı mı gelmişti bu sözler? Savunmacı mı?

Svetlanna başını yana eğerek Nina'nm yüzünü taradı.

Nina, dırdır ettiği ve alaycı alaycı konuştuğu için kadının öfke krizi geçireceğinden emindi ama tam tersi oldu. Kadın son derece nazikti ve şeytani oğlu gibi küçümseyici değildi. "Keşke sana yardım edebilsem. Emin olabilirsin, paylaşabileceğim bir bilgim olsaydı bunu yapardım. Gel-gelelim, şimdilik ve bu iş çözülene dek ölümsüzlüğünü muhafaza etmek istiyorsan, içmek zorundasın. Sen yeni bir vampirsin canım. Artık sahip olduğun ölümsüzlük, beslenmeli. Maalesef, kan içmek sana ne kadar nahoş gelse de en azından şimdilik kabullenmen gereken bir şey. Biz kimsenin tekrar insana dönüşmediğini söylerken, dürüstçe konuşuyoruz. O yüzden," elini uzattı, "gel de benimle iç."

Nina tezgahın üzerindeki kan torbasına bir kez daha, özlemle baktı. Onu kapıp son damlasına kadar, bir pina colada kokteyli gibi içme arzusu onu öldürüyordu. Svetlanna aklını çelmeye çalışıyor, Nina da ona kanıyordu. Bir tür ters psikoloji miydi bu? Kadın yeni vampir emirlerini yerine getirsin diye, onun kalbini nazikçe sözler ve kanla kazanmak mı istiyordu?

Nina ikisine de inatla baktı. Kan man istemez. Kan içmeyi reddetmesi resmen

inkârdı. Kan istediğini kabul etmediği takdirde, bu gerçek var olamazdı.

Svetlanna, duvara dayalı, çok sayıdaki, koyu renk, kiraz ağacından yapılma dolaplardan birine gidip kapağını açtı. Loş ışığın altında parlayan bir şarap kadehi çıkardı. “Bana işinden söz et Nina. İşini seviyor musun?”

Nina buna kesin olarak cevap veremezdi. Delinin teki gelip onu vampire dönüştürdüğünde, daha bir gündür çalışıyordu. Nina bu hissi Svetlanna’ya aktardı. “Dediğim gibi, daha ilk günümdü. Biliyor musunuz, bu akla bir soru getiriyor. Ben hava kapalıyken bile kendimi tavada bir dilim pastırma gibi hissederken, siz nasıl oluyor da güpegündüz Hackensack’a gidebiliyorsunuz?”

Gregori kaşlarını çattı ama gamzelerini iyice belirginleştiren tebessümü mağrurdu. Sanki onda en yeni model X-box 360 vardı da Nina’da yoktu. “Tolerans. Ben güneş ışığına karşı tolerans geliştirdim ve o gün dişim beni deli ediyordu. Doktor Berkenstein’ı arayana kadar, randevu-suz alacak kimseyi bulamadım. Dişim o kadar ağrıyordu ki o kadar uzağa gitmeyi göze aldım.”

Nina, Greg’e neredeyse umutlu denebilecek bir bakış attı. “Yani, bu halde kalırsam, önünde sonunda, güneş varken dışarı çıkabileceğim, öyle mi?”

“Bu çok uzun zaman sonra olacak Nina. Çok uzun. Ben de güneşe uzun süre katlanamıyorum ama idare ediyorum. Ölümsüzlüğümü telafi eden birkaç şey var. Ama bunlar için sabır ve zaman gerekiyor. Ve bunların sende olmadığı açık. Ayrıca arada bir, bir dilim pizza da yiyebiliyorum,” diyen Greg, Nina’ya umursamazca gülümsedi ve eklemlerini çatırdattı.

Zaman. Ne kadar zamandan söz ediliyordu? Aman, s..tir et. Nina bilmek istemiyordu. Ama bir dakika. Evet, bilmek istiyordu. Gerçekle yüzleşebilirdi. “Ne kadar zamandan söz ediyoruz?”

“Bazen bir iki asır.”

Nina’mn midesi yine ayaklarının dibine düştü. “Bir iki asır mı? I-ıı sen kaç yaşındasın?” Wanda’nın vampirler hakkında okuduklarına göre, onlar çok uzun süre yaşıyorlardı. Ama Greg ona Vikipedi’de okuduğu her şeye inanmamasını söylemişti. Yine de Nina sorduğuna pişmandı.

“İki ay sonra beş yüz yaşında olacağım.”

Nina alaycı bir tavırla soludu. “Ah, hiç de olmayacaksın.”

Greg de aynı şekilde soludu. “Aksine, kesinlikle olacağım.”

“S..tir,” diye cevap veren Nina dönüp Svetlanna’ya özür dilercesine baktı. “Kusura bakmayın. Gerginken küfrederim."

Greg, Nina’ya dik dik baktı. “Her zaman küfrediyorsun Nina. Ve yalan söylemiyorum. Çok uzun zamandır yaşıyorum.”

“Pekaaala, yeterince deliliğe maruz kaldım. Beş yüz yaşında olduğunu sanan bir adamla konuşuyorum. Eve gitmek istiyorum, hem de hemen. Sen beni götürmezsen, kendi kendime giderim.” Destek almak için tezgahın kenarına uzandı. Daha önceki alt üst olmuşluk hissine tekrar kapılıyordu.

Greg’in gözleri küçüldü ve dudakları gerildi ama Svet-lanna’mn alçak kahkahası, Nina’nın, adamın kusmaya hazırlandığına emin olduğu kin dolu cevaba engel oldu.

Svetlanna’nm kahkahası, rüzgâr çanı gibi çınladı. “Şahanesin, çok coşkulusun. Coşkuya bayılırım ve sende ondan bol bol var ama içene kadar bir yere gitmeyeceksin. Şimdi gel, benimle otur ve beslen. Hayır cevabını kabul etmeyeceğim.” Gözlerini şarap kadehine çevirdi. Kadehe kan doldurdu, sonra gözlerini sabırla Nina’ya dikti. “Ağırlaştığını görebiliyorum. Beslenmeyi ertelemek iyi değildir Nina ve son beslenişinden bu yana birkaç saat geçti.” Evet, muhtemelen öyleydi. Nina bunu ağır tepkilerinden, Greg’in annesinden hoşlanmasından ve buna dişiyle tırnağıyla direnmeyişinden anlayabiliyordu. Bedeni kemiksiz ve son derece güçsüz gibiydi. Gözleri bulanıyordu. Dünya bulanıklaşıyor, rengini kaybediyordu. Ama kulaklarında bir sorun yoktu. Ulu Meryem aşkına, kadehe dolan kanın sesi Nina’nm beklentiyle titremesine sebep oluyordu. Nina yumruklarını iki yanında sıktı ve dudağının içini ısırdı.

Svetlanna kendininkinin yanındaki bar taburesine pat pat vurdu. “Bence işe şu yanından bakalım. Sen tekrar nasıl insan olabileceğini çözmek istiyorsun. Bunu yapmak için gücünü toplaman gerekiyor. Toza dönüşürsen, ölümlülüğe giden yolu tekrar bulamazsın. Herhalde Greg sana, ölümsüzlüğünü beslemediğin takdirde olacaklardan bahsetmiştir?”

Nina yorgunca, isteksizce, “Evet, bahsetti,” dedi; her kelimeyi söylemek daha da büyük bir çaba gerektiriyordu.

“O zaman karar verildi. İçeceksin.” Svetlanna kadehi Nina’ya doğru eğdi. Kadehin kenarının üzerinden ona sırıttı.

Svetlanna son derece makul konuşuyordu ve bu Nina’nm canını sıksa da kadının sözlerindeki güven yok sayılamazdı. Nina daha fazla tereddüt etmeden ve muhtemelen çelikten iradesi püreye döndüğünden, kadehi aldı ve tepesine dikti, boğazından yükselen geğirtiyi saklamak için eliyle ağzını sildi. Bir anda, mutfaktaki her şey kristal berraklığına kavuştu, dokular belirgin hale geldi, kokuların yoğunluğu ikiye katlandı ve Greg daha seksi görünmeye başladı.

Güzeeeel. Ucubeyi istediğin için aferin Nina.

Ama Nina kendini ne kadar tazelenmiş hissettiğini inkâr edemezdi.

Ve kan denen o ufak şeye direnemediği belli olduğu için utanıyordu. Bir bağımlıya uyuşturucu vermeye ve malı siz dönene kadar saklamasını istemeye benziyordu bu. O düşünce, Nina’mn çocukluk anılarında kalması daha iyi olacak karanlık günleri hatırlatıyor, kadının yola koyulmayı pek istememesine yol açıyordu.

Tezgahtan geri geri uzaklaşan Nina, Svetlenna’ya dalgınca başını salladı. “Eh, gececi arkadaşlarım, şahane bir akşamdı.”

“Ahhh,” dedi Greg, gece yarısı gibi ipeksi, çikolata gibi bir ses tonuyla. “Bak anne, Nina eski alaycılığına döndü. Biraz kan nelere kadir, görüyor musun?”

Nina adama bir sağ kroşe çakmamak için, yumruklarını birbirine bastırdı. “Eve gidiyorum.”

“Oraya nasıl gitmeyi planlıyorsun peki?” Greg’in, *bende, sende olmayan bir şey var* tonu Nina’yı gıcık etti.

“Belki kanatlarımı üç kez birbirine vurup eve uçarım,” diye karşılık veren Nina, adamın gösterişli mutfağından çıkmaya yeltendi.

Nina’nm kulakları Svetlanna’mn kahkahasıyla doldu ama kadın onunla alay etmiyordu. Kahkahası sıcak ve dost canlısıydı, bu da Nina’nm oradan çekip gitmeyi daha da çok istemesine sebep oldu. Saldırganın akrabalarına ısınmaya

başlaması onu rahatsız ediyordu. Çünkü bu, şeytani bir plandan başka bir şey olamazdı. "Kanadımız yok canım. Bizim için uçmak, akim maddeye hakimiyetinden ibarettir. Zamanla bu yeteneği senin de edineceğinden şüphem yok. Şimdilik seni eve Greg götürecek."

Her ne haltsa. "I-ıı, evet. Tamam, pekala, sizinle tanıştığıma memnun oldum ama şişteki piliç gibi kızarmadan, ekmek parası kazanmanın bir yolunu bulmam gerek ve bunu iki saatlik uykuyla yapmak kolay olmayacak." Nina başıyla ocağın saatini işaret etti. "Saat sabahın dördü ve benim altıda kalkmam gerekiyor. Yani yola koyulsak iyi olur Greg." Son kelimeyi ön kapıya doğru giderken, dudak bükerek söylemişti. "Kanatlarını ısıtsan iyi olur."

Svetlanna yakında görüşeceklerini söyledi ama yüzündeki ifade, Nina'mn kapıdan çıkmadan önce gördüğü son şeydi. O yüzde, kafa karışıklığı ve anlayış vardı ama

bunlar Nina'nm hoşuna gitmiyordu. Kimsenin ona acımasına ihtiyacı yoktu.

Greg'in dekoratif taşlarla süslenmiş yürüyüş yolunun sonunda durdu ve gergince adamın kanatlarını hareket ettirmesini bekledi.

Adamın iri yarı, uzun boylu, karanlık silüeti büyük ön kapıdan çıktı ve Nina'nm yutkunmasına sebep oldu. Adamı görmek bile, artık var olmayan bağırsaklarının büzülmesine yol açıyordu. Adamın nesi Nina'nm kendini böyle zayıf hissetmesine sebep oluyorsa, doğrusu kadın bundan hiç hoşnut değildi.

"Ee, ne bekliyoruz?" Adam oyalanırken, Nina'nm uyumaktaki sabırsızlığı arttı.

Greg onu susturmak için parmağını dudaklarına koydu, bunu yaparken başını yana eğip sola, sonra sağa çevirdi. Burun delikleri bir an için kabarırken, gözleriyle muazzam araziyi taradı.

Nina kendi huzursuzluğunu ve rahatsızlığını burun deliklerinde hissetti ama sebebi zerrece anlayamadı. Adamın duygularını hissedebilmesi ne tuhaftı. Adam huzursuzsa, ne biçim bir vampirdi? Greg ona biraz ödlek görünüyordu. Ama bu, Greg için uygun bir yafta değil gibiydi. Adamın rahatsızlığı birden Nina'nm rahatsızlığı oldu. Ve Nina, bunu bir milyon bakımdan rahatsız edici buldu. İnsanın saldırganıyla bir olduğu türden, bir Patty Hearst sendromu muydu bu?

Tam bir delilik.

Atmosfer yoğunlaştı ve Nina'ya saatler gibi gelen bir süre boyunca öyle kaldı, sonra Greg omuz silkip Nina'ya yaklaştığında, bir kompresörden fırlayan hava gibi boşaldı.

İki el, Nina'nm beline sarıldı ve kadın bir an, baş döndürücü, sersemletici bir heyecan hissetti ve sonra buna içinden lanet okudu. "Haydi, gidelim," dedi adam kısaca. Kadın adamın dışarı çıktığında canını sıkan her neyse, onu huysuz Nina'dan kurtulmak uğruna yok saydığını tahmin etti.

Parmaklarıyla adamın parmaklarını itti ve bunun sebebi yalnızca, Greg onu eve uçururken yine omzunun üzerine atılmak istememesi değildi. Adamın ellerinin onun vücudunda olması, omzunun göğüslerine bastırması düşüncesi Nina'ya birden katlanılmaz gelmişti; üstelik bu olumsuz bir katlanılmazlık değildi. "Daha kolay bir yol olmalı..."

"Herhalde Long Island'dan Hackensack'a dönmenin, leş gibi bir halk otobüsünde saatlerce oturmayı gerektirmeyen bir yolunu biliyorsundur. Aklıma geldi de aslında koşabilirsin. Yeteneğin var, yalnızca gücün yok."

Nina bocaladı. Koşmak söz konusu bile olamazdı, çünkü Nina kendisini hâlâ biraz güçsüz hissediyordu. Vay be, buradan Hackensack'a koşabilirdi, ha? Hayır. Şu anda sindirilemeyecek kadar büyük bir şeydi bu. Nina pes etmeyi yeğledi. "I-ıı, hayır. Ama bu kez beni patates çuvalı gibi omzuna vurmasan olur mu?"

Greg'in gözleri karanlıkta suçlama dolu bir parıltıyla ışıldadı. "Yine debelenip çeneni açmayacağına söz verirsen. Tanrı beni, senin çenenden korusun. Senin deyiminle bu uçma işi konsantrasyon gerektiriyor ve çenenin hiç durmayışı, benim gibi bir adamı bile güçten düşürebilir."

Öff. Adama bak. "Her neyseeee. Haydi, gidelim. Uyumam lazım." Nina ona arkasını dönüp kollarını kaldırdı. Adamın göğsünün sırtına bastırmasının, Nina'nın kıçının onun yüzünün dibinde, Greg'inkinin de kadının yüzünün dibinde olmasından daha az... Daha az günahkarca olacağını umuyordu.

Greg kadının ricasını sessizce yerine getirerek Ni-na'nın ayaklarını kolaylıkla yerden kesti. Yolculuk göz açıp kapayıncaya dek geride kaldı ve Nina'nın apartmanının önüne aynı kolaylıkla iniş yaptılar.

Beslendikten sonra kendini çok daha nazik hisseden Nina, “Concorde gibisin,” diye espri yaptı. Adam, Ni-na’nın beklediğinin aksine, hiç gülmeden, kupkuru bir sesle, “Gerçekten öyle,” dedi.

Tamam, Greg ondan bıkmıştı. Nina en başta ona bunu yapan Greg olmasa, adamı suçlayamazdı. İnsanı bıktı-rabileceğini biliyordu, özellikle de stresliyken. Greg’in onunla baş edemeyişi, adamı ondan önce gelen karşı cins mensuplarından farklı kılmıyordu. Çoğu erkek Ni-na’yı en iyi ihtimalle huysuz ve sinir bozucu bulurdu; Nina da içinden onlarla hemfikir olurken gizlice gülümserdi.

Greg ondan bıktıysa, bu kimin umurundaydı? Nina adamın onu kasten ısırdığını düşünürken, Greg onu huysuz buldu diye endişelenecek miydi?

Alooooo, ne diyorsun? O deli herif dünyayı ele geçirmek istiyor.

Ama Greg’in gidişinin yaklaşması, Nina’mn kendini çok yalnız hissetmesine sebep oluyordu. Neredeyse tereddütlü bir dille, onu tekrar görüp görmeyeceğini soracaktı. Adamda torbalarca kan vardı ve Svetlanna’yla Greg’in dedikleri doğruysa, Nina’nm hayatta kalmak için kana ihtiyacı olacaktı. Adama geri gelip gelmeyeceğini sormasına engel olan, gururuydu. Nina gururuna, File-ne’in Bodrumu mağazasındaki kelepir bir gelinliğe yapışır gibi yapışmak niyetindeydi. Greg’in onu kasten, kötü niyetle vampire dönüştürdüğü korkusuna da.

Nina ellerini önünde kavuşturdu, bel hizasında sallanmalarına izin verdi ve başını sağa sola çevirdi.

Ee, bu kadar mıydı? Nina sessizce gittiği takdirde, adam onu rahat bırakabilir, çılgınca klanına katılmaya zorlamayabilirdi. Aslında, bu gayet iyi olurdu. Adam çok yakışıklı ve Nina’nın bildiği tek kan kaynağı olabilirdi ama ölümsüzlüğünü elinden aldığı için pek suçluluk hissediyor değildi. Böylesi de Nina onu başından savdığında işine yarayacak, kadının bir an zayıf düştüğünü, adamın seksi olduğunu, sapkın bir psikopat olmadığını düşünüşünü unutmasına yardımcı olacaktı.

Nina bu konuyu toptan kapatsa ve bunu yaparken gün gibi açık konuşsa, iyi olurdu. “Eh, hayatımı mahvettiğin için teşekkürler. Herhalde sonra görüşürüz.”

Greg uzun bir an boyunca ona dik dik baktı. Ayaklarını kaldırıma sıkı sıkıya basmıştı, yüz ifadesi sert ve geçit vermezdi. Rüzgâr hızlandı, Nina’nın uzun

saçlarını yüzüne doğru savurup ağzına soktu. Yukarıda bulutlar hızla hareket ederek toplandı, sonra çarpışan arabalar gibi birbirinden uzaklaştı.

Ürkütücü.

Nina'nm sırtında bir ürperti dolaştı. Öldürücü bakışlardan bıkmıştı. Adamın, gözünü korkutmasına izin ver-ttıeye niyeti yoktu ama bunu bayağı titrek veda sözlerinden anlayamazdınız. "I-ıı, güle güle."

Adam sinsice bir tebessümle karşılık verdi. "Görüşeceğiz." Kelimeleri gece havasında, neredeyse kışkırtıcı bir biçimde dalgalandı, Nina'nm tek kelime etmeden arkasını dönüp apartmanın merdivenlerini koşa koşa tır-Dianmasına sebep oldu.

Evine girdikten sonra kapıyı aynı hızla, güm diye Çarptı. Destek almak için kapıya yaslandı. Sanki kapıyı kilitleyip öcüyü dışarıda bırakıyordu. Nina, Greg'in onu tükettiğini düşünerek yatak odasına, serin çarşaflarına ᵛe yumuşak yastığına doğru tökezledi.

Telesekreterinin kırmızı ışığı şiddetle yanıp sönüyordu. Wanda... Saat bir buçukta arayıp onu kontrol edeceğini söylemişti. Düğmeye basan Nina, soyunmaya bile ᶻehmet etmedi. Yorganı üzerine çekti ve Wanda'nm, kanının nerede olduğunu bilip bilmediğini soruşunu dinledi.

Enerjisi olsa gülerdi ama yalnızca, Wanda'nın sesli niesaj kutusunu arayıp kadını beslendiğine dair temin ᵉdecek kadar gücü kalmıştı. Sonra kabarık yastıkların üzerine çöküp resmen kendinden geçti. Greg'in keskin kokusu hâlâ burnundaydı.

Greg, Svetlanna'ya arkasından, temkinle yaklaştı. Kadın en sevdiği, kütüphanedeki üçlü pencereye bakan koltukta oturuyordu. Yaydığı titreşimler karışıktı ama bir duygu belirgindi: Kadın öfkeliydi.

"Sinsi sinsi dolaşma Gregori. Pek de hoş bir davranış değil."

Greg alçak sesle gülerek ellerini koltuğun arkasına koydu. Başını koltuğun köşesinden uzattı. Annesi ona yalnızca sinirlendiğinde tam adıyla hitap ederdi. Yıllar geçtikçe başkalarının arasına karışmayı öğrenmiş, şüphe uyandırmamak için popüler deyimlere, televizyon programlarına ve haberlere dikkat eder olmuşlardı. O yüzden annesi nadiren ona Gregori derdi. "Surat asmıyorum.

Dikkatli adımlar atıyorum.”

Kadın biraz kıpırdanarak koltuğun kolçağının üzerinden Greg’e baktı. “Eh, sinsice dolaşmıyorsan, dolaşsan iyi olur. Ne yaptığını biliyorsun, değil mi?”

Greg dişlerini sıktı. Başını böyle büyük bir derde sokan dişinin ağrısı tamamen geçmişti ama hayalet ağrı, varlığını sürdürüyordu. O sürekli sızı, adamın sinirini bozuyordu. “Tabii ki ne yaptığımı biliyorum. Kesinlikle kasti değildi.”

Kahretsin. Greg ne yaptığını çok iyi biliyordu. Çenesi düşük, münakaşacı, ukala, huysuz bir kadını, kendisine benzetmişti. Greg’in zekâsı, kendisini bile hayrete düşürüyordu. “Dolgu yapılması gereken kırık bir dişim vardı. Dişimin neden diğer bütün hastalıklar gibi iyileşmediğini hâlâ bilmiyorum ama iyileşmedi işte. Anestezi kadar basit bir şeye o şekilde tepki vereceğimi bilseydim o kadının yanına bile yaklaşmaz, kendi dişimi paslı bir kerpetenle çekerdim.” Sesindeki acılığı saklayamamıştı. Nina Blackman baş belasının tekiydi. Üstelik dili pabuç kadardı.

Svetlanna Greg’in gözlerine anlayışla baktı. “Bunun bir kaza olduğunu anlıyorum ama çözmemiz gereken şeyler var ve zavallı Nina’nın sorunu, zaten gergin olan durumu daha da kötüleştirecek.”

Greg’in kaşları öfkeyle kalktı, çeneleri birbirine sürtünerek, adamın, aslında yok olduğunu bildiği ama akimda ona hâlâ çağrışım yoluyla acı gibi gelen sızının üzerinde kenetlendi. Greg çalışma masasına gitti, sandalyeyi çekti ve oturduktan sonra, “Zavallı Nina mı dedin? Şaka yapıyorsun, değil mi?” diye sordu.

Svetlanna ayağa kalktı, Greg’in masasına giderken oğlunu gözlerinde eğlendiğini gösteren bir bakışla süzdü. Ellerini masaya dayayıp Greg’e doğru eğildi. Kadının gözlerindeki parıltı, Greg’in dikkatini çekti. “Evet, zavallı Nina. Öfkelenmekte haklı. Yoksa bu kadar zamandan sonra kendi öfkeni unutuyor musun?”

“Dili ne biçim, gördün mü anne? Pabuç kadar.” Greg ellerini kaldırdı ve sözlerini vurgulamak için açtı. Sonra sözlerini yumuşatmak için annesine gülümsedi. Evet, Nina’nm ne hissettiğini biliyordu ama aynı şey onun başına geleli çok uzun zaman olmuştu ve Greg bu durumu kabullenmekte Nina kadar güçlük çekmemişti. Tabii o zamanlar aklım saçmalıklarla dolduracak bir Vikipedi ve internet yoktu.

Svetlanna dilini kınama dolu bir tavırla şaklatınca, ses Greg'in sinirini bozdu. "Coşkulu ve senin alışık olduğun türden biri değil. Senin düşüp kalktığın kadınlar, konuşurken cümlelerini tamamlayacak kavrayışa bile sahip değiller."

Ah, Tanrı aşkına. Greg söz konusu Svetlanna olduğunda, Nina'dan özür dileyerek paçayı kurtaramayacağını tahmin etmeliydi. Annesinin elinden gelse, kadın Nina'yı buraya getirtir, onu canını çıkanncaya kadar besler, kadına nasıl vampir olacağını öğretirdi. Ama böyle bir şey katiyen olmayacaktı. Nina'nm kıçı ne kadar tatlı da olsa. S..tir. Kadının kıçına etiket mi yapıştırmıştı? Üstelik tatlı demişti. Ne biçim bir çelişkiydi bu?

"Yani ona yardım edeceksin." Annesinin sözleri, bir rica değil, emirdi.

"Ona yardım etmeye çalıştım. Yardımımı istemiyor, duymadın mı?"

Svetlanna'nm yüzünde anlayış belirdi. Geçen asırlarda yüzünde beliren kırışıklar belirgindi; Greg'e, annesinin ne tür bir kadın olduğunu hatırlatıyordu. Yufka yürekli bir kadın. İyi niyetli ama yine de öyle. "Kadın şokta Greg. Korkuyor."

"Nina'nm pek bir şeyden korktuğundan şüpheliyim." "O halde yanılıyorsun. Ettiği ukalaca laflar, korkusunu saklamak için. Daha dün insanken, bugün bir vampir.

Biz vampire dönüştürüldüğümüzde, Nina'nm kullandığı sözler var olsaydı, ben de onlan kullanırdım. 'Gerzek' sözü çok etkili." Svetlanna bunu söyledikten sonra alçak sesle güldü.

Greg başını iki yana sallayarak, kadının durumu hafifletme teşebbüsünü yok saydı. "Ona ancak bana izin verdiği kadar yardım edebilirim ve niyetinin kazanmak olmadığı belli. Onu buraya sırf beslendiğinden emin olabilmek için, resmen yaka paça getirdim. Ve beslendi. Sonra o kontrol edilemez diliyle dırdır etmeye devam etti. Yani, benim onunla işim bitti." Greg yerinden doğruldu ve annesinin yanağına iyi geceler öpücüğü kondurmak için masasının üzerinden eğilerek konuşmayı bitirdi. Derin ve rüyasız bir uyku, ona sesleniyordu. Nina için hissettiği, içini kemiren suçluluk, şöyle deliksiz bir uykuyla yok olur giderdi.

Svetlanna eğilerek Greg'in dudaklarından kaçtı, oğlunun çenesinin altını gıdıkladı. "Biliyor musun, Nina'nm ortaya çıkması işimize yarayabilir."

Greg bir an gözlerini kıstı, sonra Svetlanna'nın niyeti kafasına dank etti. "I-ıı, hayır. Ne düşündüğünü çok iyi biliyorum; aklindakini hemen unutabilirsin. Bu kesinlikle olmayacak." Hayatta olmazdı. O kadar. Bitti. Tehlikede olan sonsuzluk olduğunda, olmazdı.

Svetlanna'nm ince omuzları yükseldi, kadının yüzünde yine endişe belirdi. "Diğer seçenekten iyidir. Bu konu hemen kapanıvermeyecek, Greg, ve yalnızca Nina'yla kadının sorunlarından söz etmiyorum."

Greg kadının elini tutup sıktı. "Evet. Kapanmayacak." Svetlanna konuyu aniden değiştirdi; Greg'in geleceğinin tehlikede olduğundan her bahsedişlerinde böyle yapardı. "Kadının işi tehlikede. Ona Fango'da bir iş verebiliriz, biliyorsun. Yapacağı bir şey bulabileceğimden *eminim.* Tabii çok bağımsız bir kadın ve ona iş teklif etsek kendini iyiden iyiye hayır işi gibi görebilir ama yardımımızı kabul etmeyecek. Belki, en azından içten içe, klanın bir parçası olarak hak ettiği şeyi almaktansa, ekmek parasını kazandığını hisseder."

Greg alaycı alaycı soludu. "Evet, belki."

"Ama sen de farkındasındır, senin hoşuna gitse de gitmese de bizim aramızda yaşayıp klandan faydalanmak Nina'nın hakkı."

Greg'in dudakları incecik oldu. Ah, evet, farkındaydı. "Nina gerçekten, para kazanmak için kıyafet tasarlayan bir yerde serpilip gelişecek birine mi benziyor, anne? Tam bir odun gibi konuşmak istemiyorum ama Nina bana modayla ilgilenen türden bir kız gibi görünmüyor..." Sesinin alçalıp kesilmesine izin verdi. Nina'nm, bozuk ağzı ve asabiyetiyle, annesini yirminci yüzyıldan beri ilk kez mutlu eden tek şeyi bozmasına izin vermeyecekti.

Svetlanna kalçasını, Greg'in Fango'nun kazancıyla yaptığı yatırımlarla ilgilendiği maun masaya dayadı. "Öğrenebilir."

Greg parmaklarını saçlarının arasına soktu, annesine hissettiği sabırsızlığı sözlerine yansıtmamaya çalıştı.

ııı

"Nina vampir olmak istemiyor anne. Bir grup vampirle, süpermarket var olmaya devam ettiği sürece, alışveriş yapmayacağı bir giyim mağazasında çalışmak isteyeceği konusunda ciddi anlamda şüpheliyim."

Svetlanna ona tek kaşını kaldırdı. “Bir düşünsek iyi olur.”

Greg masasından kalkıp merdivenlere doğru yürüdü. “Bu kadar çok düşünmeyi bırak. Nina’yı ben hallederim. Şimdi biraz uyuyalım,” dedikten sonra, basamakları çifter çifter tırmanarak odasına çıktı.

Greg giysilerini çıkardı, yere attığı karman çorman kıyafetlere hiç bakmadan, büyük yatağının örtülerinin arasına girdi. Berbat bir gün geçirmişti. Güneşin doğuşu, bütün vampirleri dinlenmeye, yenilenmeye çağıran bir şarkı gibiydi. Greg’in gözleri ağırdı ama günün olaylarından ötürü başı dönüyordu. Annesine, Nina’yı halledeceğini söylemişti. Ne tuhaftır ki içinden bir ses, “Nina’yı halletme” işinin pek de fena bir şey olmayabileceğini söylüyordu.

En azından, yanında bir rulo yapışkan bant bulundurduğu takdirde.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Nina ölüm uykusuna yatmış gibi uyandı. Yerinde büzüldü, örtüleri etrafına topladı. Yaptığı şeyler, teknik olarak doğruydu. Nina ölü gibi uyumuştu, çünkü ölüydü. Ölü.

Ölü, ölü, ölü. Bir çivi kadar ölü.

Vampir olarak uyanmanın tamamen farklı bir anlamı vardı ve bu, “Aman Tanrım, yaşasın, ben bir vampirim!” türünden bir şey değildi. Nina gözlerini açmak için her gün mücadele etmek zorunda kalırdı. İş, alarmının erteleme tuşuna basmak olduğunda, bunun ustasıydı. Ayaklarını yere basıp banyoya gitmeyi akimdan bile geçirmeden önce, tuşa en az beş kez basmadığı bir sabah geçirmemişti.

Ama bugün öyle değildi. Bugün Nina’nm gözleri, ekmek kızartma makinesinden fırlayan bir ekmek gibi açıldı; Nina tamamen kendinde ve etrafındaki her şeyin farkındaydı. Yine bütün renkler canlı ve yeniydi. Her yüzey Nina’nm yalnızca on değil, bir parmak ucu varmış gibi hissetmesine sebep oluyordu.

Yeni farkmdalık, Nina’nm, dışarısının karanlık olduğunu ve bugün de işe gitmediğini kavramasını sağladı. İşe yine gitmemiş olması da bugünün perşembe olduğunu fark etmesine yol açtı.

Lou, Nina’nın her hafta yaptıkları rosto ve et sosu şölenine katılmasını bekliyor

olmalıydı. Lou her perşembe rostoyla fırında patates yapardı ve Nina'mn tam yedide orada olması beklenirdi. Lou yemeği iptal etmek için, morgdan telefon etmediğiniz takdirde, hiçbir bahaneyi kabul etmezdi. Nina'nın ninesi, özetle, kesinlikle sarsılmaz bir kadındı.

Telesekreterinin ışığı gözüne takıldı. Makine düzenli bir ritimle, kıpkırmızı göz kırpıyordu. Nina tekrar yatağa düşüp yüzünü bir yastıkla örttü, parmaklarını komodine yaklaştırarak, kare şeklindeki mavi düğmeyi buldu ve oynatma tuşuna bastı.

"Nina? Ben Beliiiinda. Biliyorsun işte, Doktor Berkenstein'm ofisinden. Arada bir geldiğin yer var ya?" Kadının asap bozucu, nefes nefese sesi odayı fare ciklemesi gibi doldurdu.

Nina haykırmamak için, pamuklu yastık yüzünü ağzına tıktı. Belinda'nm neden ona neşeyle telefon ettiğini anlamak için, kahin olması gerekmiyordu.

"Kovuldun." Kadının sesi, muhtemelen manyakça bir kıkırtıyla tizleşti, sonra Belinda boğazını temizledi. "Burada bir kalemliği bile kişisel eşyalarınla dolduracak kadar zaman geçirmediğin düşünülürse, buraya bizzat gelmene gerek yok, çünkü toplayacağın bir eşyan yok. O yüzden... I-ıı, iyi şanslar."

Nina'mn hassas kulakları, ufak yatak odasında sertçe yankılanan çevir sesiyle doldu. Nina uzanıp telesekreteri sert bir hareketle komodinin üzerinden çekip aldı. O anki öfkesi, aleti odanın diğer ucuna fırlatıp duvara çarpmasına, sonra takırtılar eşliğinde yere düşmesine ve ardında kocaman bir delik bırakmasına sebep oldu. Eline, başkasına aitmiş gibi hayretle baktı.

Vay be.

Nina, "Kaltaaaaaaaaaaaaaaaaaak!" diye haykırdığında, öfkesi yeni vampir gücünü bile gölgede bıraktı.

Tanrı aşkına. Nina işsiz ne yapacaktı? Bacaklarını yatağın kenarından aşağı sallayıp Lou'ya gitmeye hazırlanmak için sert adımlarla banyoya giderken, pek de sessiz olmayan bir biçimde, Kazıkçı Voyvoda'ya küfretti. Gözleri hemen çatlak aynaya çevrildi ve yeni dişlerinin o an için uzun olmadığım gördüğünde çok rahatladı. Maalesef, başka pek bir şey göremiyordu. Görüntüsünün kenarları hâlâ bulanık, ortası çarpıktı. Sanki bir lunapark aynasına bakıyordu.

Tanrı'ya şükür Marty ona, aynası yokken nasıl ruj süreceğini öğretmişti. Lou'nun, onun ne kadar solgun olduğunu fark etmemesi için, Nina'nm en azından o kadarına ihtiyacı olacaktı. Ah, Marty'nin kozmetik tavsiyeleri işine yaradığı için minnet duyuyorsa, durumu bayağı kötü olmalıydı.

Duş perdesini sertçe çeken Nina bileğinin bir hareketiyle muslukları çevirdi ve bu gece en azından ılık suyu olması için dua etti. Duşa girdiğinde suyun sıcaklığının pek bir öneminin olmadığını fark etti. Nina suyu pek his-sedemiyordu zaten. Bazı hislerin onu resmen yerinden sıçratması, inanılmaz derecede şiddetlenmesi, diğerleri-ninse Nina'ya hiçbir şey ifade etmemesi ne tuhaftı. Greg onu dün gece eve uçururken hava sıcaklığı donma noktasının altındaydı ama Nina hiç rahatsız olmamıştı. Gelgeldim dün gece Greg'in o seksi, sert vücudu onunkine değdiğinde, hisleri öyle abartılı, öyle belirgin olmuştu ki Nina o bedenin sıcaklığını şu an bile neredeyse hissedebiliyordu. Ve dün gece hissettiklerini hissetmek, tecrübe ettiklerini tecrübe etmek, bugün işsiz kalmasına sebep olmuştu.

Nina duş boyunca ve spor ayakkabılarının bağcıklarını bağlaymcaya dek, Belinda'nm onu kovarken ne kadar zevk aldığını düşünüp öfkeyle soludu. Söylenecek kimseyi bulamadığı için tatmin de olamayan Nina, zavallı Larry'ye esip gürledi. Nina'yı bir kez daha Havva'nın Adem'i kışkırttığı gibi kışkırtan Larry'ye.

Nina'mn midesi gurulduyordu.

Peki, bu akşam nasıl beslenecekti? Greg'in evine tekrar gitmesi söz konusu bile olamazdı. Annesi ona ne kadar iyi davransa da.

Hayır efendim.

Svetlanna iyi bir kadına benziyordu; bu tamamen, Ni-na'nm beynini yıkayabilmek için, onu tekrar evine çekmek üzere yaptığı bir rol olsa bile. Oğlunun akılsızın teki olması, kadının suçu da değildi.

Onun akılsız *olduğunu* düşünmüyorsun Nina. Evet, konuşan, *vicdanın; Kanatlı Adam'm rüya gibi olduğunu düşü*nüyorsun. Yalnızca yakışıklı değil, acayip seksi olduğunu. O *yüzden, kes şunu.*

Evet, bu doğruydu. Adam acayip seksiydi.

Hem seksi hem akılsızdı. O iki özellik hiçbir zaman bir araya gelmemeliydi.

Greg, Nina'nm, klanına katılmasını ve dünyayı ele geçirme yönündeki bir tür planın parçası olmasını sağlamak istiyordu. Bu da gerçekten ateşli olsa da bir tür manyak olduğu anlamına geliyordu.

Manyaklar, saçma denecek kadar seksi vampirleri her seferinde yenerdi.

Nina, parmaklarını arasına soktuğu gür saçlarını geriye çekip bir lastik toka yardımıyla atkuyruğu yaptı. Beslenme ve seksi kan emiciler meselelerini daha sonra düşünmesi gerekecekti. Şu anda Lou onu bekliyordu ve Nina'nın ona neden geciktiğini açıklayacak hali yoktu. Kan-fest 2008 beklemek zorundaydı. Nina kanı nasıl bulacağını fazla düşünürse, ayvayı yerdi.

Çantasını alan Nina, kapıyı çekip açtığında, birden karşısında Greg beliverdi. Nina'nm midesi yine gergince yerinden sıçradı. Adamın bacaklarına yapışan siyah kotuna ve bej kazağına baktığında teni karıncalandı. Greg'in yumuşacık deri ceketi, adamın cildinin tonunu solgun değil, neredeyse pembemsi gösteriyordu. Greg neşeli bir sesle, bu kez gözlerine de ulaşan parıltılı bir sırıtışla, "Ding-dong. Kan siparişinizi getirdim," dedi.

Nina ona orta parmağını kaldırdı ve öfke içinde, Greg'in yanından geçip gitti. Adam onu çılgın yardakçılarından biri olmaya razı edemeyecekti.

Greg, Nina'nm yanma geçerek adımlarını onunkilere uydurdu; kadının yanında yürürken üst bacaklarındaki kaslar gerilip toplanıyordu.

"Defolup gitsene. Tanrım, senin derdin ne? Yardımına ihtiyacım yok ve gitmem gereken bir yer var." Ve bana bu kadar yakın *durduğunda, bütün giysilerini parçalamak ve şahane bir aygırmışsın gibi üzerine* binmek *istiyorum -ki* öylesin. Yani düşmanla *yatmak istiyorum. Tanrım, bunun farkında değil mi?*

Kahretsin, yoksa farkında mı?

Adamın tebessümü dostça ama çekingendi. "Şahane, nereye gidiyoruz?"

Atkuyruğunun ucunu çekiştiren Nina, saçlarının ucunu gergin bir hareketle parmaklarının arasında çevirdi. Gergin miydi? Greg yüzünden mi? Aptal bir kız gibi mi? Amma gülünç. Gerilmesine sebep olacak bir şey yoktu. Nina'nm da hayatında bir iki iri yan erkek olmuştu ve sırf Greg en seksileri diye, Nina

adamın onu gerim gerim germesine izin verecek değildi. Ah, Tanrı aşkına. “Biz hiçbir yere gitmiyoruz. Ben bir yere gidiyorum. Sen vampirler gece uyandıklarında her nereye gidiyorlarsa, oraya gidiyorsun.”

Greg akıl çelici bir sesle, “Ama sana bir şey getirdim,” dedi ve kan torbasını tavandan gevşekçe sarkan ampulün altına tuttu. Torbayı Nina’ya, kahrolası Umut Elması’nı[1] uzatır gibi uzattı. Gülümsüyor, içinden kendi sırtına pat pat vuruyordu.

Nina ellerini sinek kovalar gibi, hızla torbaya doğru savurdu. Torbayı gözden saklamak için adamın ceketinin kenarını çekti. “Delirdin mi sen? O zımbırtıyı ortadan kaldır! Sayende başımda zaten yeterince dert var. Bu mahallede insanlar dedikodu ederler. Senin gibi gösterişli bir kalede yaşamıyorum. Burada herkes herkesin hayatından haberdardır ve seni onunla görürlerse, kızarmış leşimi bir trafik lambasından sallandırırlar.”

Greg alnını kırıştırıp dilini şaklattığında, alnında bir çizgi belirdi. “Ama beslenme vakti geldi. Bunu yüzüm morarana kadar konuştuk Nina. Beslenmen gerekiyor.” Nina burnunun köprüsünü çimdikleyip masaj yaptı, atkuyruğundan kurtulup yüzüne düşen koyu renk saç tutamlarını itti. “Sen moraramazsm. Hem... Her neyse. Bak, buralarda sinsice dolaşıp bana vampir olduğumu, beslenmem gerektiğini hatırlatmana ihtiyacım yok. Vampir olmak istemiyorum, beslenmek de istemiyorum ve buradan hemen defolup gitmezsem, Lou’ya geç kalacağım. Şimdi yaraşalı mağarana koş ve beni rahat bırak.” Greg torbayı ceketinin iç cebine geri koyarken, içindeki kan duyulabilir bir şekilde çalkalandı. Torba, adamın göğsündeki yerine döndüğünde Nina iniltisini boğarak kuru dudaklarını yaladı. Tanrı aşkına, torbayı adamın ceketinin cebinden söküp almak, içine Capri Sun’mış gibi pipet sokmak, kanı son damlasına kadar içmek, sonra yalayıp temizlemek istiyordu. Elleri iki yanında yumruğa dönüştü ve Nina adımlarını hızlandırarak merdivenlerden indi.

Greg yılmamıştı. Nina’ya ayak uydurdu, zemin kata vardıklarında kapıyı kibarca açtı. “Önden buyur.”

“Bugün işitme cihazını taktın mı? Yani aklında yarattığın çılgınca saçmalıklar gerçekten doğruysa, çok yaşlısın demektir. Defol git dedim.”

“Bütün bunlar benim suçum olduğuna göre, telafi etmem gerekiyor diye düşündüm. Sana kan getirmekten daha iyi bir telafi yolu olabilir mi? Bunu bir

insanın kur yapışıyla denk tut. Sana bir buket nergisle kur yapmıyorum, o kadar.”

“Nergis sevmem.”

“Siz Bayan İnat Küpü hiçbir şeyi sevmiyorsunuz ama ben, bu ciddi, rahatsız edici karakter kusurunuzu görmezlikten geliyor ve doğru olanı yapmaya çalışıyorum.”

“Senin acımana da kanma da ihtiyacım yok ve sevdiğim birçok şey var. Seni sevmiyorum, o kadar. Şimdi, Lou’da işim bittikten sonra kütüphaneye ya da kitapçıya, nereye gitmem gerekiyorsa oraya gidip bu vampir olayını araştıracağım. Tekrar insana dönüşemeyeceğimi söylediğinde, sana inanmıyorum. Aslında sana zırvalama uzmanı diyecek kadar bile ileri gidebilirim, çünkü Vikipedi siz sapıkların, insanları ısırarak çoğalmaktan hoşlandığınızı yazıyor.”

“Vikipedi...”

Nina bileğinin sert bir hareketiyle avucunu yukarı çevirdi. “Biliyorum. Zırva dolu. Sana bir şey söyleyeyim. O kadar da yanılıyor sayılmazlar, çünkü yazdıkları hemen her şey gerçeğe epey yakın görünüyor. Biri başımı keserken felç olup hareketsiz kalmamak için kalbime kazık yemekten kaçınırsam sonsuza dek yaşayabilirim, vesaire. Hayatta kalmak için kan içmem gerekiyor. Ve güneş gerçekten de cildimi kocaman, hiç bitmeyen bir barbe-kü gibi yakıyor. O yüzden, bana yanlış bilgilendirildiğimi söylemeye zahmet etme.”

“Peki, Lou kim?” Adamın sesindeki kuşku, Nina’nın duyarlı kulaklarına bir tuhaf geldi.

Nina adamın derin merakını hissetti. Greg’in, Lou’nun erkek olup olmadığını merak ettiğini anladı. Birden, daha önce hakkında hiçbir fikri olmadığı duyguları okuyabilmesi ne tuhaftı. "Senin ilgilenmen gereken biri değil. O kadın da vampir olmak istemiyor...”

"Kadın mı?”

Greg’e çabucak baktığında, adamın gerçekten meraklı olduğunu anladı. Nina bunu neden bildiğini anla-yamıyordu. Ama adamın ne hissettiğini biliyordu. Tıpkı kendi adını ya da en sevdiği rengi bildiği gibi. “O benim babaannem. Ona

Lou diyorum; çok dindardır. Cehennem ateşinle kapısında belirirsen sana sarımsaktan bir atkı örer ve üzerine konfeti gibi kutsal su serper. Şimdi Kalevanya'ya git ve beni rahat bırak." Greg'e biraz daha dikkat etse, Lou'nun eviyle kendininki arasındaki altı blokta, adamın canını öldüresiye sıktığını fark ederdi. O altı blok, bir hafta önce olduğu kadar uzun da soğuk da değildi. Kahretsin.

Merdivenleri koşar adım tırmanan Nina, adamın varlığını, Macy's'in tek günlük indiriminde aç kadınların soluğunu ensesinde hisseder gibi, sırtında hissediyordu. Tam onu bininci kez kışkışlamak üzereydi ki Lou kapıyı açıverdi. Rostonun kokusu gece havasını doldurdu ve Nina'nm öğürmesine sebep oldu. Ağzını eliyle örttü ve avucuna doğru kuru kuru öksürdü; Lou'nun yalnızca öksürdüğünü sanacağını umuyordu.

Lou ellerini kırmızı-mor çiçekli ev elbisesinin ceplerinden çıkarıp Nina'nm yüzünü sevgiyle avuçladı. Kafasındaki pembe bigudiler, saçlarının gümüşiliğini vurguluyordu. Saçların bigudilerden kurtulan tutamları, dalgalar halinde, yaşlı kadının yüzünü çerçeveliyordu. Yamru yumru elleri Nina'mn yanağını çimdiklerken, kırışık yüz hatları, diş etlerini sergileyen bir tebessümle yukarı kıvrıldı. Nina, Lou'nun bileğini tuttu ve sıktı. Şimdi Nina, Greg'i tamamen unutmuştu ve günlerdir ilk kez, ninesinin dokunuşunda biraz olsun teselli bulmuştu.

"Seni görmek güzel Lou. Nasılsın?"

Lou, Greg'in, Nina'mn arkasında durduğunu gördü ve ağzı kulaklarına varırcasma gülümsedi. Maude ve Darth Vader arası boğuk sesi, Nina'nın kulaklarına müzik gibi geldi. "İyiyim. Gördüğüm kadarıyla sen de iyisin. Sevgilini mi getirdin? Bu ne zaman oldu küçük hanım? İsa, Yusuf ve Meryem adına, vakti gelmiş de geçiyordu bile.

Dişlerimi bile takmadım. Kahretsin Nina, konuk getireceğinde bana haber vermen gerek. Bu kadar zaman kimseyi getirmedin, sonra bir gün dişlerimi takmadım ve..." Ah, Tanrı aşkına. Hayır. "Hayır Lou, öyle değ..."

Greg, Nina'nm soluna kaydı, telli kapıyı omzuyla açık tuttu ve elini Lou'ya uzattı. "Ben Greg. Greg Statleon. Nina bana sizin hakkınızda çok şey anlattı. Sonunda ta-nışabildiğimize çok sevindim."

Lou üstünü başını düzetti, Greg'in elini tuttu ve onu evin içine çekip adama

sarıldı. Tel kapı, paslı bir gıcırtıyla Nina'nm yan tarafına çarptı. Lou'nun tebessümü resmen ışıltı saçıyordu; kadm Greg'i tekrar kucaklayarak adamın sırtına pat pat vurdu.

Ah, s..tir. Aman yaaaaa. Nina direnmekten vazgeçse iyi olurdu. Greg, Marty'yle Wanda'yı ettiği gibi, Lou'yu da öyle bir cezbedecekti ki kadının açık burunlu ev terlikleriyle bilek hizasındaki çorapları ayaklarından fırlayacaktı. Lou, Nina'nm evlenip yuva kurduğunu görmek için yanıp tutuşuyordu. Greg'in, onun sevgilisi olduğuna dair en ufak bir şans, en uzak bir ihtimal dahi gördüğü takdirde, nikah davetiyeleri taşa oyulana ve Nina da Prenses Diana'nm giydiği gelinliğin boktan bir versiyonunu giyene dek yaşlı kadını durduramayacaklardı.

Nina tel kapıya yaslandı; Lou denen fırtınaya karşı kendini hazırlamayı umuyordu.

"İçeri gel Nina. Tanrı aşkına, dışansı çok soğuk çocuğum!" Lou onu kapının iç tarafından azarladı. "Gel de bana bu genç adam hakkında her şeyi anlat." Arka planda, Eşleştirme Oyunu'nun müziği çalıyordu. Nina'mn babaannesi, yarışma programlarına bayılırdı.

Nina hâlâ ölebiliyor olsa, her şeyi bitirmek için bu anı seçerdi.

"Nina! İçeri girsene kızım. Hava soğuk dedim."

Nina eşiği aşarken ayakları çimentoya saplanır gibi oldu.

Nasıl unutmuş olabilirdi? Lou'nun evi, İsa Mahallesiyle Haç Dünyası'nm karışımı gibiydi.

Ninesinin kaç adet haçı olduğunu nasıl unutabilirdi? İkisi arasında, uzun zamandır yapılan esprilerin konusu hep bunun hakkındaydı. Lou bit pazarlarından, indirim dükkanlarından, Dolar Dükkanı'ndan, kahrolası Wal-Mart'tan haç toplardı. Her şekilde, renkte ve çeşitte haçı vardı. Şöminenin üzerindeki raflarda, düzgünce yerleştirilmiş, sıra sıra Bakire Meryem bibloları da vardı ve sehpalarda, Lou'nun kendi ördüğü dantellerin üzerinde, başka biblolar sergilenmişti. Şöminenin üzerinde kalın, altın rengi bir çerçevede, İsa'nın bir resmi, onun iki yanında da birer haç vardı.

Nina ayaklarını hareket ettirmeye çalışırken dudaklarından bir inilti döküldü ama gözleri yanıyor, elleri titriyor, tüyleri ürperiyordu. Nina bu durumdan kurtulmak

için kısaca dua etti ama o alev alev acı yakasını bırakmadı.

İlmihalleri öğrenerek geçirdiği onca yıl boşa gitmişti.

Greg, kadının önüne geçip içeri girdi, Nina'nın görüşünü engelledi ve kollarını çekip kendi beline sardı. Nina'nm ayakta durmaya devam etmek için gösterdiği çabayla titreyen ellerini sıktı. Geniş, deri ceketli sırtı Ni-na'nın gözlerini koruyor, Lou'nun şömine rafından Nina'ya dindar bir sevinçle işkence eden Bakire Meryemle-ri görmesine engel oluyordu. "Akıl maddeye hükmeder," diye mırıldandı. Sanki bu, her şeyin çaresiydi. Düşün, gitsin.

Nina gözlerini sıkıca kapattı ve yanağının içini dişledi. Greg'in onunkilere doladığı serin parmakları, titremesinin dinmesine yardımcı oluyordu. Nina içinden, akıl *maddeye hükmeder*, akıl *maddeye hükmeder,* diye tekrarladı.

Lou orta sehpasına gidip takma dişlerini aldı ve ağzına yerleştirdi. Sonra dönüp onlara başka bir tebessümle baktı. Lou boğuk, eskiden sigara içtiğini belli eden sesiyle, "Haydi kızım, senin adamı iki saniyeliğine bırak da yaşlı bir kadının rostosunu kontrol et. Bugün kahrolası soğuktan dizlerim ağrıyor," dedi ve yıpranmış ellerini ev elbisesinin altına giydiği termal içliğin kollarında dolaştırdı. "Onu birkaç dakikalığına gözünün önünden ayırabilirsin, değil mi delikanlı? Oturmanı ve yaşlı Lou'yla konuşmanı istiyorum. Nina'mla ilgili niyetlerini öğrenmek istiyorum." Lou kanepeye çöktü ve yanındaki boşluğa pat pat vurdu, Nina'yı mutfağa açılan kanatlı kapıya doğru kovaladı.

S..tir. Adamın niyetleriymiş. Torununuza kan içmenin temel prensiplerini öğretmek istiyorum ve bunda ustalaştığımızda, belki gökyüzüne yükselir ve uçma antrenmanı yaparız. Ah, bir de beynini yıkayacağım ki çok iyi bir vampir olsun. Lou bir bilseydi...

Greg çekildiğinde, Nina neredeyse adamın beline yapışacak gibi oldu ama Lou kanepeye iyice yerleşirken Greg boynunu geriye bükerek, "Doğruca mutfağa git, arkana da bakma," diye fısıldadı. "Düşünecek başka bir şey bul ve sürekli onu düşün." Nina'nm kollarını belinden çözdü ve onu mutfağa doğru itmeden önce bileğini son bir kez sıktı.

Nina omzunun üzerinden, o uzun boylu, nefis adamın Lou'nun hemen yanma oturduğunu gördü ve kadının Greg'in solgunluğundan söz ettiğini duydu.

Tökezleyerek yıpranmış, kullanılmaktan aşınmış mutfak kapısından içeri daldı

ve Lou’nun antika gaz ocağının tepesinde guruldayan rostoyla yüzleşmek üzere ilerledi.

Midesi vahşice çalkalandı. Lou en iyi günündeyken bile, rostosu Emeril’le yemek yemeye benzemezdi ama Nina’nm didikleyemeyeceği, sonra eve dönerken o yağlı, topak topak et sosunun üzerine bir hamburger çakama-yacağı kadar da kötü olmazdı. Bugünse rosto, bir Jersey çöplüğü gibi kokuyordu.

Nina rostoyu Lou’nun kendini bildi bileli sahip olduğu tahta kaşıkla güzelce karıştırmaya başlarken, burnunu iki parmağıyla sıktı. Greg’in sesi kulaklarında uğuldadıktan sonra, bir radyo kadranı gibi ayarını buldu ve Nina onların söylediği her sözü duyabilmeye başladı.

“Ninamm dili epey uzundur, değil mi?” Lou’nun sorusu havada çatırdadı.

“Evet efendim. Gerçekten öyle,” dedi Greg. Nina adama çok yakışan, dudaklarında birdenbire beliren o mağrur tebessümü neredeyse görebiliyordu.

Pislik.

"Ama iyi bir kızdır ve sen o uzun dilinin ötesini görmüş olmalısın, değil mi?”

Tanrı aşkına.

Greg’in cevabı son derece kaçamaktı. “Ötesini derken, ciğerlerinin içini bile gördüm sanırım.”

Lou bir kahkaha patlattı, ütülü ev elbisesinin hışırtısı Nina’nm kulak zarlannı titreştirdi. “Sana bağırıyor mu? Bayağı sık bağırır.”

“Bağırdı ama havlayışının ısırığından çok daha beter olduğu hissine kapıldım. Hem ben de ona bağırabilirim.” “Bu çok iyi. Nina’mn, saçmalıklarına katlanmayacak birine ihtiyacı var. Neden bu kadar sert olduğunu anlamak için Nina’nm nereden geldiğini bilmen gerekiyor ama herhalde sana çoktan söylemiştir, değil mi?”

Ah. Kahretsin.

Lou, Nina’nm bütün kirli çamaşırlarını bayrak gibi ortaya serecekti. Rostoyu kaşıkla dürten Nina olduğu yerde büzüldü, istese de istemese de olacaklara

kendini hazırlamak için gözlerini kapattı. İtiraz edemeyecek kadar güçsüzdü; hem bu kimin umurundaydı? Greg onun özel meselelerini öğrense ne olurdu?

“Senin bakış açını öğrenmek çok hoşuma gider Lou,” diyen Greg’in alçak, saten gibi, hafif bir ilgiyle dolu sesi, gırtlağından geliyordu.

Nina Greg’in bunu yapmamasını diliyordu: Hassasmış gibi davranmamasını. Adamın hassaslıkla uzaktan yakından alakası yoktu. O kötü niyetli bir vampir yaratı -cısıydı. Ama Nina yine de Lou’yu duyabilmek için hareket etmeyi kestiğini fark etti.

“Ninamm hiçbir zaman kolay bir hayatı olmadı. Oğlum iyi bir çocuktu. Çok çalışırdı. Kamyon şoförüydü. Nina’nm ağzı o yüzden bozuk. Ama hep yollarda olur, ekmek parası kazanmaya çalışırdı ve annesi...” Lou bir an duraksadı ve Nina, babaannesinin, annesinden her bahsettiğinde yaptığı gibi yüzünü buruşturmamak için mücadele ettiğini görür gibi oldu. “Annesi, siz gençlerin bugün hastalıklı dediği türden biriydi. Evet, öyle, hastalığı vardı ama siz çocukların buna ne ad verdiği umurumda değil. Benim neslim, onlara uyuşturucu bağımlısı derdi.” Lou’nun, Nina’nm annesi konusundaki hararet sonuna kadar haklıydı ama bu, kadının çocukluğunun neredeyse tamamı boyunca her şeyin farklı olmasını dilemesine engel olmamıştı...

“Janine eroinden kimse için vazgeçemedi. Nina için bile. Onun, öyle güzel bir bebeği nasıl bırakabildiğini hiç anlayamadım. Joe’nun yolda olduğu bir günü hatırlıyorum. Joe’ya, onlara göz kulak olacağıma söz verdiğim için evlerine telefon edip durmuştum ama kimse cevap vermemişti. İçimden bir ses, ters bir şey olduğunu söylüyordu. Ben de öğle iznine erken çıktım ve onlara bakmaya gittim. Bir baktım, Nina oyun kafesinde, bezi sırılsıklam, avaz avaz ağlıyor, Janine’se ortalıkta yok.” Lou’nun sesindeki tizlik, Nina’mn boğazının sıkışmasına sebep oldu. Nina da tahta kaşığın sapını daha sıkı kavradı.

“Neyse, yine çekip gitmişti ama her seferinde geri gelir, Joe’ya onu eve alması için yalvarırdı. Uyuşturucuyu bırakacağına söz verir, bir süre kullanmazdı. Joe nefesini tutardı ve bir hafta geçip de Janine hâlâ kafayı bulmadığında bana telefon edip, ‘Gördün mü anne? Galiba bu sefer başaracak,’ dedi. Ve Janine’in berbat bir anne olduğunu düşünsem de Joe’nun haklı olduğunu ummadığımı sanma. Çünkü Janine’i çok seviyordu. Onun bir kez olsun haklı çıkması için, her şeyimi verirdim. Ama hiç haklı çıkmazdı. Janine her seferinde yine dibe vurur, her şeyden çok sevdiği uyuşturucuya dönerdi. Nina’ya bir şey olmadığı için

ancak Tanrı'ya şükredebilirim, çünkü her nasılsa, mucizevi bir biçimde, Janine'in uyuşturucusundan etkilenmemişti."

Lou'nun iç çekişi, Nina'nm kulaklarına tiksinti, acıma ve çok iyi hatırladığı bir hüsranla dolu tıslama gibi geldi. "Neyse, o yokken Nina'ya bakarak Joe'ya yardım ettim. Galiba benim için en zoru, o kadın ona ne yaparsa yapsın, Nina'nm annesini çok sevişini izlemekti."

Nina hep boşa çıkan, parkta oynama, sinemaya gitme, Macy's'in makyaj bölümüne gidip baştan yaratılma vaatlerini hatırladı. Janine, "Yalnızca ikimiz," derdi. Ama sözlerini hiç tutmamıştı.

"Janine arada bir gelip annecilik oynar, Nina'ya, kendini son kez eve sürüklediğinde yapacaklarına söz verdiği şeyleri yapacaklarına tekrar söz verdikten sonra yine aylarca ortadan kaybolurdu. Babası canını dişine takıp çalışırken Nina'yı bana bırakırdı. Joe karısını gerçekten çok seviyordu. Nina'yı da seviyordu ama o bir erkekti ve erkekler küçük kız çocuklarını yetiştirmekten anlamazlar. Nina gerektiği gibi büyütülmedi, anlıyorsun ya? Bale dersleri, kız izciler, vesaire."

Nina, Greg'in saçının hışırtısını duydu ve adamın başıyla onayladığını tahmin etti. Ama Greg sessizliğini bozmadı.

"Mahalle kötüleştiğinde, Joe'yu taşınmaya razı etmeye çalıştım ama o hep, 'Janine geri dönüp de bizi burada bulamazsa ne olacak? Bizi nasıl bulacak?' derdi. Ama Janine bir gün dönmedi. Neredeyse bir yıl ortaya çıkmadı ve sonra polisler aradı. Janine'in cesedini bir ara sokakta bulmuşlar; delik ve iğne izleriyle doluymuş. Aşırı dozdan ölmüş ve kimliğini cebinde bırakma sağduyusunu göstermiş. Polisler aradığında Joe, 'Gördün mü anne? Mahalleden ayrılmış olsak, Janine'e ne olduğunu hiç bilemeyecektim,' dedi. Ondan sonra Joe bir daha kendisini toplayamadı. Toparlanamadı. Daha fazla çalışmaya, yolda daha fazla kalmaya başladı. Ben de Nina'yı buraya, bu eve aldım. Joe'yu, Nina'nın ona ihtiyacı olduğuna ikna etmeye çalıştım. Ama Joe hep, onun bir anneye daha çok ihtiyacının olduğunu söylerdi. O da Nina da bir daha eskisi gibi olamadılar. Nina sertleşti, herkese ne kadar sert olduğunu göstermeye karar verdi."

Kısa bir sessizlik oldu ve Nina o anda Greg'den sonsuza dek kurtulmuş olabileceğini düşündü. Adamın, bu sakar Jerry Springer'm, Lou'yla ilk

karşılaşmasında çocukluğunu anlatışını dinledikten sonra kalkıp gideceğini. Ancak deri ceketinin gıcırtısına bakılacak olursa, Greg kanepede kıpırdanıp konum değiştirmekten başka bir şey yapmamış olmalıydı. Greg boğazını temizledikten sonra, sesinde hiçbir kınama ibaresi olmaksızın, “Joe’ya ne oldu?” diye sordu. Nina’nın beklediği gibi, acıma dolu olduğunu iddia edemeyeceği, içinde hakiki bir ilgi ve kadın ne kadar isteksiz olsa da içini ısıtan bir sıcaklık içeren bir ses tonuydu bu.

“Zavallı oğlum. Fazla çalışmaya başladı ve bir gece kamyonu yoldan çıktı. Nina’nm dedesini gömdüğüm günden sonra, hayatımın en kötü günüydü. Nina taş gibiydi, o iyi bir kızdır. Biraz kaba sabadır, biliyorum ama biraz anlayış gösterirsen, taktığı külhanbeyi maskesinin ötesini görebilirsen, ne demek istediğimi anlarsın.”

Nina on yedi yaşma basmak üzereyken gelen o telefonu hiçbir zaman unutmayacaktı. Lou bir gün boyunca feryat etmiş, hıçkıra hıçkıra ağlamış, sonra kendine çekidüzen vermiş ve Joe’nun hak ettiğini düşündüğü cenaze törenini düzenlemişti. Lou ve Nina’nm babası yeterince sık görüşmezlerdi ama Joe, annesini çok severdi. Lou da oğlu uyuşturucu bağımlısı bir kadını severek kabahat işlemiş olsa da Joe’yu çok severdi.

Nina’nm, Joe sayesinde ülkenin her eyaletinden gelen bir yığın kalemi vardı. O kalemler hâlâ, bir kutu fotoğrafla birlikte yatağının altındaydı. Nina’nm ve Janine’in, yatmadan önce her gece ellediği için solmuş olan fotoğrafları. Nina tombul bir bebekken, Janine’in kucağında otururken çekilmiş, gözleri cam gibi olan Janine’in, birinin fotoğrafını çektiğini ancak hayal meyal fark ettiği fotoğraflar. Babasının çektiği fotoğraflar. Joe o fotoğrafları hep Janine’den kalma bir şeyleri olsun diye çektiğini söylemişti.

Janine, Nina’nm Barry Manilow sevgisinin kaynağıydı. Janine, Barry’yi çok sever, albümlerini tekrar tekrar çalar, Nina’ya şarkı söylerdi. Nina’nm, annesi hakkında özlemle hatırladığı, az sayıda şeyden biriydi bu.

Nina bunu hatırlayınca, ocağın başında dururken omuzları büküldü ama oturma odasına dalıp Lou’yu susturmamak için dişlerini sıktı. Lou kötü niyetli değildi. Babaannesi için, Greg’le böyle kişisel bir şey paylaşması çok doğaldı. Tanrı aşkına, adamın, Nina’nm erkek arkadaşı olduğunu sanıyordu. Çenesi Nina’nm, hatta Greg’in rahatsız edeceği kadar düşükse, öyle olsundu.

Nina çocukken babaannesi ona çok iyi davranmıştı. Nina'nm ninesine duyduğu şiddetli sevginin kaynağı, pişirilen kekler ve okunan peri masalları olmayabilirdi. Ama o sevgi, ninesinin temsil ettiği yılmaz güçten ileri geliyordu. Kadının, oğluna ve bunun sonucunda, Joe'nun tek çocuğuna duyduğu, hiç azalmayan sevgiden. Lou, Joe'yu büyük noksanlıkları olan bir kadını sevecek kadar zayıf olmasına rağmen sevmişti ve Nina bunu kesinlikle keklere ya da *Pamuk Prenses'e* değişmezdi.

Nina'nm gözleri yanıyordu ve bu halini, gömülü kalması daha iyi olacak bu boktan şeyler ortaya çıktığı için ağlamak üzere olmasına bağlıyordu. Ama gözünden bir damla yaş bile akmadı.

Vay be, vampir olmanın kendine özgü avantajları vardı. Nina'nm, Janine için ağlamayı kesmeyi dilediğini hatırladığı binlerce gece vardı.

Başını boynundan geriye attığında, gözüne Lou'nun, pencerenin kenarında duran bir başka haçı çarptı ve tüyleri ürperdi. Tanrı aşkına, her yer haç doluydu.

Nina kaşıkla haça nişan almış, onu pencere kenarından düşürmeye hazırlanırken, Lou'nun çok sevdiği muhabbet kuşu Adolph öterek yeşil-sarı kanatlarını çırptı. Nina'nın midesi mutlulukla uludu. Kan... Adolph'un damarlarında kan dolaşıyordu.

İçindeki kötü vampir, kuşun incecik bedenini kapıp kafesten çıkarmasını, bir gofret gibi çatır çatır yemesini söyledi. İçinde kalan insan kalıntısıysa, Lou'nun, onun bu zayıflığından ötürü acı çekeceğini biliyordu.

S..tir, s..tir, s..tir. Gözlerini tavandaki bir kancadan sarkan altın yaldızlı kafese çevirerek, "Dostum, kes şunu," diye fısıldadı. "Zaten küçük kanatlarını kemirmek istiyorum. O sesi çıkarmayı kes, yoksa bunu yaparım."

"Nina?" Lou başını içeri uzatarak tek kaşını soru sorarcasına kaldırdı. "Sen git, delikanlıyla otur. Ben yemeği hazırlarım. Ona yaşlı, aptal bir kadının zırvalarına aldırmamasını söyle, olur mu? Bence güzelce sohbet ettik, bunu da söyle. Onu sevdim."

Nina kadına zorla gülümseyerek kaşığı verdi. "Çok güzel Lou. Senin onayın olmadan ne yaparım?" Nina bunu söyledikten sonra kıs kıs güldü ve büyük bir endişeyle oturma odasına döndü.

Greg, Lou’nun soluk, ekoseli kanepesinde oturuyordu ve yüzünde, Nina’nın okuyamadığı bir ifade vardı. Greg, Lou’nun çiçekli duvar kağıtlı, modası geçmiş tüylü halılı, eski evinde çok tuhaf duruyordu. Ama Nina’mn, adamın duygularına ayarlı yeni sezgileri, ondan hiç de züppece bir titreşim almıyordu. Mavi, fırfırlı süs yastıklarına yaslanmış adam, rahat görünüyordu. Ama bu, Nina’nm ona öfkeli kalamayacağı anlamına gelmiyordu. Adam Kalevanya’smda kalsaydı, ninesi çenesini açmaya hiç gerek duymazdı. Ve Greg, Nina’nın hayatının bütün acınası ayrıntılarından haberdar olmazdı.

Ahhh, kadının haklı öfkesi geri dönmüştü. Nina için çok daha rahat bir duyguydu bu. Korunmasız ve duygusal olmaktan bin kat iyiydi. “Hâlâ buradasın,” dedi, iğneleyici bir alaycılıkla.

“Evet.”

“Haydi, evine dön.”

“Lou’nun rostosunu yemeden mi? Hayatta olmaz.”

“Sana tekrar hatırlatayım, artık hayatta değiliz. Unuttun mu? Sen hayatımı elimden aldın ölümlülük gaspçısı. Sana söylediğimde evine dönseydin, özlemle bekleyeceğin bir rosto olmazdı. Ben rosto yemeyi bile beceremeyeceğim. Kahretsin.”

Greg sakince gülümsedi ve Nina adamın, Lou’nun anlattıklarından dolayı, onu çözdüğünü düşündüğü hissine kapıldı. “Lou’yu sevdim ve o beni kalmaya davet ettikten sonra, çekip giderek, ona hakaret etmeyeceğim. Sen kabalık edip ona gerçeği söylemek istiyorsan, seni dur-duramam. Aslında kimse seni durduramaz. Buyur, git söyle. Ben burada beklerim.” Greg ayağa kalkıp üzerinde incecik bir eğrelti otunu barındıran pembe, seramik bir vazonun olduğu, dantel örtülü yemek masasına gitti.

Nina, Lou onu duymasın diye Greg’e yaklaştı. Ayak parmaklarının ucunda dikilerek dişlerini sıktı ve Greg’e fısıldarken adamın saçları, burnunu gıdıkladı. “Biliyor musun, beni gerçekten öfkelendirmeye başlıyorsun. Neden beni rahat bırakıp, s..tirip gitmiyorsun?”

Nina’mn sesi birkaç oktav yükseldi ve Lou hemen başını kanatlı kapının arasından uzattı. “Cennette sorun mu var? Âşık kavgası mı?” diye sorarken, Greg’e kur yaparcasına gülümsedi.

Greg göz kırptı ve sırıtarak, “Sorun mu?” diye tekrarladı. “Sorun yok. Hem de hiç yok Lou. Gördün mü?” Sırıttı, Nina’ya yemyeşil gözlerinde alaycı bir parıltıyla baktı, sonra kadını kendisine çekip bir avucunu açık bir biçimde sırtına dayadı, diğerini de kalçasında kaydırdı. Sert kalçaları Nina’mnkine boylu boyunca yapıştı, Nina’mn, dokunmaması ve şişmesinden hoşlanmaması gereken şişkin bir yere sürtünmesine sebep oldu. Sonra Greg dudaklarını sıkıca onunkilere yapıştırdı.

İşte bu hareket Nina’nm, gökkuşaklarını, yıldızları ve aptal, tek boynuzlu atları görmesine sebep olmuştu.

ALTINCI BÖLÜM

Şahukulade.

Accayyip.

Hatta manyak.

Demek Greg iyi öpüşüyordu. Ee?

Yüce İsa. Kanatlı adam yalnızca iyi öpüşmüyordu, dudak dudağa kenetlenmenin ustasıydı. Şapır şupur öpüşmenin efendisiydi.

Greg kalçalarını Nina’nmkilere yapıştırdı ve ona yalnızca dokunarak, sürtünerek kadının kendinden geçmesine sebep oldu. Sonra öpücüğünü Nina dudaklarının çok hoş bir biçimde berelendiğini ve sahiplenildiğini hissedene dek derinleştirdi.

Adamın dili, arkasında ateşten bir iz bırakarak Ni-na’mnkini kovaladı, sonra yakaladı. Nina, bedenini Greg’in kaslı bedenine iyice bastırdığını, parmaklarını saçlarının arasına soktuğunu, hiç düşünmeden ona yaslanıp eridiğini fark etti. Adamı sarmak, içine çekmek,

Lou’nun yemek odasında yere yatırmak ve yalayıp yutmak istiyordu.

Lou’nun yemek odasında... Babaannesinin evindeydiler.

Lou hırıltılı bir sesle gülerek onları azarladı. “Hey, siz ikiniz, nefes alın. Yemek hazır.”

Nina dudaklarını Greg’inkilerden ışık hızıyla kopardı ve hemen geri çekildi. Hâlâ soluk alabilme seçeneği olsa, nefesini düzene sokmakta zorlanırdı.

Greg fare yakalamış bir kedi gibi gülümsedi, ağzının iki tarafındaki gamzeler derinleşirken, koyu renkli kaşlarını kaldırıp Nina’yı, ona ağzına geleni söylemesi için kışkırttı.

Nina’nın bacakları titriyordu ama ince arkalıklı sandalyelerden birine tutunmayı, dik durmayı başardı. Greg’se oynadıkları bademcik hokeyi yüzünden hiç sarsılmışa benzemiyordu.

Greg’in, üzerine atlamasıyla, o öpücük arasında bir noktada, Lou masaya Greg için bir tabak daha koymuştu. Kadın Greg’e, kahverengi çiçekli porselen tabağın önündeki yerini almasını işaret etti.

Nina kesinlikle ayvayı yemişti. Lou, Nina küçükken ona -tabağının başka kimseninkine benzememesinden yakındığında- bunun özel bir tabak olduğunu, çok önemli olan küçük kız çocukları için yapıldığını söylemişti. Şimdi o tabaktan Greg yiyecekti. Ve ninesi utan-masa, erkek arkadaşından hoşlandığını belli etmek için torununa duman işaretleri gönderecekti.

İyi, iyi, iyi.

Lou masanın başına oturdu ve rostoyu önce Greg’e uzattı. "Başla bakalım delikanlı. Cüssene bakılacak olursa, iştahın açıktır.”

Nina, Drakula’nm yanındaki sandalyeye çöktü ve kendini yemek ve İsa heykelleri dışında herhangi bir şey düşünmeye zorladı. Başı ona tanıdık gelen bir biçimde zonklamaya başladı, midesi de uluyarak hoşnutsuzluğunu belli etti. Ölü inek kokusu, burun deliklerini kaya matkabı gibi dövüyordu.

Greg tabağına devasa bir et parçası aldı, onun üzerine daha da büyük patates parçaları yığdı ve tabağı Nina’ya uzattı. Nina tabağı ondan almaya çalışırken eli titredi, et ve et sosunun tehlikeli bir biçimde çalkalanmasına sebep oldu. “Sana yardım edeyim sakar,” dedi Greg, yumuşacık, sıcacık, ipeksi bir sesle. Gülümseyerek Nina’nm tabağına ufak bir et parçası koydu. Sakarmış, diye düşünen Nina, kendine engel olamayarak adama ince, minnet dolu bir tebessümle gülümsedi.

Nina’nm akşam yemeğini atlatabilmesi, başlı başına, İsa’nın dirilişinden daha

büyük bir mucizeydi. Lou'nun evinden çıkıp, Greg kadına gelecek hafta da geleceğine söz verdikten, babaannesi de torununa bir dahaki sefere daha çok yemek yiyeceğine söz verdirdikten sonra, Nina, babaannesinin verandasının geniş basamaklarından yuvarlanırcasma indi ve kendisini sarsak bir hareketle kaldırıma attı. Bir anda göğsünden tonlarca bir baskı kalkmıştı. Haç ordusunu arkasında bırakmanın da rahatlayışma katkıda bulunduğu şüphesizdi.

Greg feci bir genital bölge mantarı vakası gibi, kadının peşinden geldi. Nina ne yapsa ondan kurtulamıyordu. "Yeterince hasar vermedin mi? Lou senden hoşlanıyor ama ben hoşlanmıyorum. Bunun, senin için zerrece önemi var mı? Biraz gururlu ol da yakamdan düş."

"Dudaklarmdayken benden hoşlanıyordun, değil mi?" Kendi sorusuna güldü ve o kahkaha, Nina'nm hassas sinir uçlarına dokundu. Nina kendisini savunmasız hissediyordu. Yalnızca öpücükten dolayı değil, aynı zamanda, Greg onun hayatı hakkında Nina'nm istediğinden çok daha fazla şey bildiği için. Buna utanç verici demek, II. Dünya Savaşı'na ufak bir çatışma demekle eş değerdi. Lou'nun onun neden böyle bir yetişkin olduğunu açıklamasına gerek yoktu. Nina'nm da bir vampirin onu canını çıkarıncaya dek öpmesine, vampirlikten bir an önce kurtulması gerekirken aklına müstehcen şeyler getirmesine ihtiyacı yoktu.

Nina sokak lambasının altında durdu, ayak parmaklarını eğri büğrü kaldırımdaki bir çukura soktu. Adama dik dik baktı. "Tek istediğim, evine dönüp beni rahat bırakman, tamam mı? Senin gibi olmak istemiyorum. İstemiyorum. Hayatımı geri istiyorum ve geri almanın bir yolunu bulacağım. Şimdi beni takip etmeyi, evime habersiz gelmeyi bırak ve başımdan git. Gücenme ama sizin klana katılmak istemiyorum."

Greg'in yüzünde ciddi bir ifade belirdi, çenesindeki ve yanağındaki kaslar gerildi. Greg ellerini ceketinin ceplerine sokarak, Nina'nm gözlerini taradı. "İçmen şart Nina. Senin başının etini hoşuma gittiği için yemediğimden emin olabilirsin. Akşamlarımı çok daha iyi şeyler yaparak geçirebilirim. Ama, seni benim ısırdığımı tekrarlayıp duruyorsun. Görünüşe bakılırsa, en azından, ölümlülerin diyarına tekrar dönmek yönündeki saçma sapan maceranı tamamlayana kadar ayakta kalmana yardım etmek sana boynumun borcu. O yüzden, kanı al."

Akşamlarını çok daha iyi şeyler yaparak geçirebilirdi, ha? Nina adamın konuşmasının geri kalanını, Greg'in, onun insan olma arzusuna "Saçma"

dediğini unuttu. İçini kemiren, Greg'in, akşamlarını Nina ve Lou'nun rostosu yerine neyle daha iyi geçirebileceği sorusuydu.

Düşünülecek şeyler...

Ve Greg o kanı kahrolası bir havuç gibi gözünün önünde sallamayı kesmezse, Nina haykıracaktı. Bir kız bu kadarına da karşı koyamazdı. Adama karşı çıkmak yerine, topuğunun üzerinde dönüp dairesine yollandı.

Greg de peşinden geldi.

Kıt akıllı herif.

Apartmana ulaştıklarında Greg, Nina'nın kolunu tutarak kadının merdivenleri tırmanmasına, ondan uzaklaşmasına engel oldu. "Kam al Nina. Buna ihtiyacın olduğunu söylerken, azıcık bile şaka yapmıyorum. Arkadaşın Marty'nin senin için yazdığı programa bak." Greg bileğindeki büyük, kare yüzlü saate baktı. "Beş dakika içinde açlık acısı tüm gecekinden daha şiddetli hale gelecek. Zaten şu andakinden daha sık beslenmen gerekiyor ve kendinden geçmek istemiyorsan beslenmek zorundasın. Beslenmemek, ölmenin çok acılı bir yolu olabilir..."

Nina dönüp adama omzunun üzerinden baktı. Nina'yı tereyağı gibi eriten o dudaklar, artık gülümsemiyordu. O dudaklar, her zamanki kibir ifadesiyle azıcık bile kıvrılmamış, büyük bir ciddiyet yansıtan, incecik bir çizgiye dönüşmüştü. Ve sanki, orkestra şefi, *parçaya başlayın,* demişçesine, Nina'nm başı berbat bir bardan yayılan müzik gibi zonklamaya başladı.

Siyah, düzgün, ipeksi saçlı, ciddi ve gergin yüzlü, bedeni güçlü, güvenli Greg'e bakarken, gerçek bütün açıklığıyla kafasına dank etti. Nina bir vampirdi.

En azından şimdilik öyleydi ve gerçekliğiyle uzla-şamayan bir ödlek olduğu için kendine acı çektirmeye devam etmek istiyorsa, nalları dikecekti. Açıkçası, bu durumdan kurtulmanın bir yolunu bulmayı umuyorsa, böyle devam edemezdi. Beslenmezse zayıf düşerdi ve zayıf kelimesi, Nina'nm renk tekerleğinde yoktu. Dizleri şimdiden çözülüverecek gibiydi ve elleri, sırf kan torbasını tutmayı düşününce bile titriyordu. Tanrı aşkına, çok açtı.

Nina çenesini kaldırarak, "Tamam," dedi. "Kanı bana ver."

Greg ceketinin cebini karıştırdı ve torbayı çıkarıp tek kelime etmeden Nina'nın

eline koydu. “Kendine iyi bak çaylak,” demekle yetinip zifiri karanlık gecenin içinde kayboldu.

Greg’in, Nina’nm kolunu hafifçe ama sağlam bir biçimde tutan elinin sıcaklığı kaybolmuş, yerini boşluk almıştı. Adamla birlikte Lou’nun evine gitmek ve Greg erkek arkadaşıymış gibi davranmak, Nina’yı yıpratmıştı. Tabii bir de öpücük vardı... O öpücük şimdi sıkı sıkıya yasaklı bir düşünceydi.

Nina basamakları ağır adımlarla tırmandı; ağzı Mo-jave çölünden bile kuruydu. Dairesine girip güvenliğe kavuşan Nina, kan torbasını dişleriyle yırtıp açtı ve içindekileri iki yudumda yuttu. Su altı dünyasında, tabanı kumlu bir okyanusta yürümeye çalışma hissi de anında kayboldu. Dünya şekle, dokuya, renge ve canlı seslere kavuştu.

Böylesi de Nina’nın yapması gereken şeyler olduğu anlamına geliyordu. Nina dizüstü bilgisayarını bir giysi yığınının altından çekip çıkardı ve Google’a girdi.

“Marty?”

“Tanrım, Nina,” diye fısıldadı Marty tedirginlikle. Nina, kadının gerginliğini cep telefonunun ahizesinden bile hissetti.

“Neden efendimizin adım, o ses tonuyla, boşuna ağzına alıyorsun?”

“Çünkü bu delilik.”

“Eh, evet, herkesin vampir olmasını isteyen bir adam bana kan versin diye yalvarmadığım için bana deli de.”

“Ah, yalvarmana falan gerek yok Nina. Yapman gereken tek şey istemek ve inan bana, bunun senin gibi bir katır için ne kadar zor olduğunu biliyorum ama o kadar da büyütülecek bir şey değil. Bağımsızlığını hep bir madalya gibi göğsünde taşımana gerek yok. Hepimiz birini tokatlar, ağzına geleni söyleyerek onu çileden çıkarırken, tek ayağının üzerinde sekebileceğim biliyoruz ama bu, dünyaya kimseye ihtiyacın olmadığını kanıtlamaktan çok daha ciddi bir mesele. Yardım istemen yeterli. Çok kolay. Yalnızca, ‘Hey, Greg, kan var mı?’ diyeceksin. Bu arada, beni onun seni kasten ısırdığına inandıramazsın.”

Nina boş elini trençkotunun cebine soktu ve yüzünü ekşitti. Gece boyunca internette dolaşıp bulabildiği her paranormal türü Google’da aratmıştı ama

“insana dönüşüm” konusunda hiçbir şey bulamamıştı. Seçenekleri kısıtlıydı. “Bunun bağımsızlığımla hiçbir alakası yok. Kendilerine klan diyen bir grup insanla haşır neşir olmak istememekle alakası var. O kelime en büyük bir deliyi bile rahatsız etmeli. Onlardan bir şey istersem eninde sonunda karşılığını beklerler ve o karşılığın ne olacağını ancak Tanrı bilir. Bu senin için büyütülecek bir şey olmayabilir ama benim için öyle. Söylediklerini boş ver. Anladın mı?”

“Evet, anladım.” Marty sesini alçalttı.

“İyi iş.” Nina da sesini alçalttı.

“Bu beni gerçekten tedirgin ediyor Nina.”

“Marty?”

“Evet?”

“Ne bok yemeye fısıldıyoruz?”

Marty’nin cevabı, titrek ve saçma sapandı. “Bilmiyorum! Potansiyel bir suçluya yardım ve yataklık ettiğim için olabilir mi? Ömrün boyunca ya da kaç tane ömrün olursa o kadar süre boyunca, asla bana iyi bir arkadaş olmadığımı söyleme Nina Blackman. Bunu herkes için yapmam.”

“Ah, kendini feda etme konuşmasını bir kenara bırakıp bana istediğimi verir misin? Bana büyük bir kıyak yaptığını biliyorum, tamam mı? Söz veriyorum, bunu senin hayatın renkleri tekerleğini gözün görebileceği her yere yayarak telafi edeceğim. Şimdi adresi ver de şu işi halledeyim. Feci durumdayım.” Nina kaldırımda yürürken atkuyruğunu çekiştirdi, birinin konuşmasını dinleyip dinlemediğini görmek için sağa sola baktı.

“Ahhhhhhh, canım, iyi misin? Bana ihtiyacın var mı? Biliyorsun, iki saat geçmeden yanında olabilirim.” Marty’nin anında gösterdiği anlayış, Nina’nın dişlerini gıcırdatmasına yol açtı. Nina, Marty’nin bunu yalnızca yüreği Pasifik’ten de büyük olduğu için yaptığını biliyor ama üzerine düşülmesini istemiyordu. Beslenmek istiyordu. Hemen.

“Hayır Marty. İyiyim. Yalnızca yorgunum ve yaptığın şeyi takdir ediyorum. Baş köpeğe benim için teşekkür et, olur mu?” Keegan olmasa, Nina’nın, birinin onu bir kaynağa bağlaması için en ufak bir şansı olmazdı. “Şimdi adresi ver lütfen,”

dedi. Çünkü böyle cömertçe bir şeyi son derece nankörce karşılıyor gibi konuştuğunu fark etmişti.

“Karaoke barının hemen yanında.” Marty yeri ve adamı tarif etti, sonra uyarıda bulundu. “Dikkatli ol, olur mu? Sana bir şey olursa suçluluktan ölürüm.”

“Lütfeeeen. Nerede büyüdüğümü unutuyor musun? Hem artık bir vampirim. Bana bir şey olmaz. İşi hallettikten hemen sonra, biraz daha araştırma yapmak için

Wanda’yla evimde buluşacağım. Eve gelmezsem seni arayacağından eminim. Şimdi benim için endişelenmeyi bırak, git baş köpeğin kulaklarını kaşı. Görüşürüz.” Nina, Marty onu daha da tedirgin edemeden telefonu kapattı.

Son derece yasa dışı bir şey yapacaktı ama başka çaresi yoktu. Greg’den daha fazla yardım istemek söz konusu bile olamazdı. Özellikle de Nina o öpücüğü, zımpara kullansa bile akimdan silemediği için. Hayatım altüst eden erkeğe duyduğu çekim, onun için fazla Patty He-arst-variydi.

Kaldırım, Nina’mn kuşkuyla bakmaktan kendini alamadığı insanlarla doluydu. Hava, sosisli sandviç, dürüm ve leş gibi alkol kokuyordu.O kadar çok yiyeceğin kokusu duyularına saldırdığında, kadının midesi yine takla attı.

Nina kısaca, *Tanrı’ya şükür Keegan var,* diye düşünüp hızlı adımlarla karşı kaldırıma geçti. Planını kafasında biçimlendirdiğinde, güneşin doğuşundan hemen önce, ona çok mantıklı gelmişti.

Nina, Keegan’m kendisi gibi başkalarını tanıması gerektiğini düşünmüştü. O bir kurtadamdı. Farklı türlere mensup olsalar da paranormal olanlar birbirlerini tanımalıydı ve bu Keegan’m Greg’e benzeyen başka tipleri tanıyacağı anlamına geliyordu. Onların bir paranormal şebekesi falan olmaz mıydı? Keegan vampir tanıyan birini bulabilirse, Nina bir bağlantı kurabilirdi.

Kan bulmak ne kadar zor olabilirdi ki? Keegan’ın gerçekten o tür “insan”lan tanıdığı ortaya çıkmıştı ve adam Nina’yı kadının pek de beklemediği bir biçimde, istemeye istemeye -ama Marty’ye ve kadın Nina için yalvardığında onun o iri, mavi gözlerine dayanamamıştı- onlarla temasa geçirmişti. Keegan, Nina’nın güvenliği için ona eşlik edip alışverişi göz altında tutmayı bile önermişti. Ama Nina, arkadaşlarının bu işe gerektiğinden fazla bulaşmalarını istemiyordu. Ne olursa olsun, güneş doğarken bu plan Nina’ya tekerleğin

icadından farksız görünmüştü. Ama akşam yedide? Pek öyle değildi.

Nina hedefine ulaştığında ağzı kurudu. Annesi de zamanında kendini böyle hissetmiş olmalıydı. Tecrübesini neden annesininkilerle kıyasladığını bilmiyordu ama kan satın almak için birileriyle temasa geçmek, uyuşturucu satın almaya biraz fazla benziyordu. Fakat Nina'nm günü atlatmak için uyuşturucuya ihtiyacı yoktu. Hayatta kalmak için kana ihtiyacı vardı ve bu, yapmak üzere olduğu şey için vicdanının sızlamasına engel oluyordu.

Genç, yirmilerinde birine ait olan bir ses, arkasından, "Hey, Raquel sen misin?" dedi.

Nina alaycı alaycı gülmemek için kendini zor tuttu. Raquel, Marty'nin şahane kod adı fikriydi. Nina'nm izinin sürülememesi ve o tür, gizli Charlie'nin Melekleri saçmalıkları için.

Nina arkasını döndüğünde, beklediği gibi yağlı saçlı, pasaklı giysili bir suçluya hiç benzemeyen bir adamla yüz yüze geldi. Çocuk daha ziyade üniversiteli gibiydi. Kotu kalçalarından aşağı düşüyordu, üzerinde "Yürü Git" yazılı, bol, kırmızı bir tişört, kalın, siyah, kaz tüyü montunun açık önünden görülüyordu. Sanmsı kahverengi saçları alnının soluna taranmış, gözlerinin üzerine düşmüştü ve çenesinde tek tük sakallar vardı. Ancak yirmi yaşında olabilirdi. Kesinlikle Nina'nm beklediği kadar korkutucu değildi. Ama kan satıyordu.

Kan.

Lanet olsun. Nina gerçekten kan satın alıyordu. Kaynağı belirsiz olan bir kan. Neredeyse çocuğu yaşında birinden. Ayaklarını gergince yere sürttü, gözlerini izlenip izlenmediklerini görmek için dört bir yanda dolaştırdı. "Evet. I-ıı, Raquel benim. Malı getirdin mi?"

"Para getirdin mi?"

Nina para getirmişti... Hem de bulabildiği kadar. Beslenebilmek için, banka hesabında kalan, kirayı ödemek için kullanacağı paranın hepsini çekmişti. "Evet, getirdim. Malı göster."

"Parayı göster."

Nina sabırsızlıkla göz devirdi ve ceketinin cebinden bir tomar para çıkardı.

“Görüyor musun?” Parayı, Wanda ve Marty’yle birlikte gittikleri karaoke barının yanındaki neon levhanın ışığına tuttu, parmaklarını yana açarak paraları yelpaze gibi yaydı. “Şimdi malı göster.”

Çocuk kaz tüyü ceketinin cebini karıştırıp kanı çıkardı. “Görüyor musun?” dedi, papağan gibi.

“Değiş tokuş?”

Çocuk elini uzattı. “Evet.”

Nina kanı titreyen bir elle alıp parayı çocuğun ona doğru uzattığı eline tutuşturdu. Ağzı yine kupkuruydu.

“Hizmetime bir daha ihtiyacın olacak mı, ne dersin? Sana cep numaramı vereyim.”

Motosiklet sepetindeki İsa aşkına! Nina bunun olmayacağını umuyordu. Yaptığı alışveriş ona pis, ahlaksızca bir iş gibi gelmişti. Böyle bir çocuk, kanı nereden bulurdu ki? Neyse, boş ver. Nina bilmek istemiyordu ve bunu öğrenecek kadar uzun süre de vampir kalmaya niyeti yoktu. Şimdilik, daha fazla kana ihtiyacı olacağı -herhangi bir zaman diliminde- ihtimalini göz önünde bulundurmayacaktı. “Umarım olmaz dostum.”

“Sana bir şey sorabilir miyim?”

Nina torbayı tedirgin elleriyle yokladı, trençkotunun cebine tıktı. Tek istediği, eve gitmekti. Tecrübeleri ona, gardım indirmemesini söylüyordu. “Ne sormak istediğine bağlı.”

“Ne tür sapıkça bir şey yapıyorsun da, kana ihtiyacın var? Seksle falan alakası olan, tuhaf bir şey mi?”

Ah, genç, bilgisiz çocuk hâlâ karaborsadan alman kan da dahil her şeyin, seksle ilgili olduğunu sanıyordu. “Hayır. Kanı şey için kullanıyorum... I-ıı, törenler için, anlıyorsun ya..." Kaçamak bir biçimde sustu, şeytani bir parıltı katmak için gözlerini kıstı. Kana ne için ihtiyacı olduğunu kimsenin bilmesine gerek yoktu.

Çocuk ellerini havaya kaldırarak geri geri uzaklaştı. Bugünlerde bazı çocukların kullandığı konuşma tarzıyla, “Taam,” dedi. M harfini kullanmadan, büyütülecek

hiçbir şey yokmuş gibi. Kan satmak bile, büyütülecek bir şey değildi. “Daha fazlasına ihtiyacın olursa, beni nerede bulacağım biliyorsun. Görüşürüz.” Hızlı adımlarla karanlığa karışarak, geldiği gibi çabucak kayboldu.

Nina topuğunun üzerinde döndü ve evine doğru yürüdü; trençkotunun cebindeki kanın varlığı onu böylesi-ne yatıştırdığı için, kendini küçük düşmüş hissediyordu. Uyuşturucusuna kavuşmak üzere olan bir bağımlı gibi.

Eve vardığında Wanda’nm arabasının apartmanın önünde olduğunu gördü ve daha da rahatladı. Gerçi bunu asla dile getiremezdi ama Wanda’nm varlığı ve kadının hiç düşünmeden, cömertçe sunduğu yardımı için minnettardı. Wanda, yeterince aradıkları takdirde bir şey bulacaklarına inanıyordu. Bulmaları gereken şey henüz karşılarına çıkmamıştı, o kadar.

Nina’nm cep telefonu, bir mesajın gelişiyle cıvıldadı. Lanet olası cep telefonu şirketi. Hackensack’ın bazı bölgelerinde, telefonu doğru düzgün çekmiyordu. Telefonun kapağını açtığında mesajın özel numaradan geldiğini gördü ve sesli mesaj kutusunu aradığında, arayan her kimse, onun mesaj bırakmadan kapattığını fark etti. Bir an heyecana kapılarak, arayanın Greg olup olmadığını merak etti, sonra bu düşünceyi akimdan çıkardı. Greg’de Nina’nın numarası yoktu. Adam numarayı bir şekilde Nina’nın deli arkadaşlarından almış olsa bile, kadın bunun için zerrece heyecanlanmamalıydı.

Nina buna bir çözüm bulma işine odaklanmalıydı. Bir şey olmalıydı...

O düşünceyle kendisini sakinleştiren Nina, ayaklarını sürüyerek dairesine girdi ve Wanda’yı selamlamak için elini güçsüzce salladı. Wanda yorgun argın gülümsedi, Nina’yı süzdü ve dilini şaklattı. “Eyvahlar olsun. Kağıt gibi bembeyazsın. Beslenmen gerek. Kanı aldın mı?”

Nina kanı havaya kaldırdı ve Wanda’nm kalkık burnunun altında salladı. Wanda buna cevaben burnunu kırıştırdı. “Tamam, gördüm. Şimdi onu ortadan kaldır lütfen.” Kanepeye gitti, getirip minderlere yasladığı kitap yığınına pat pat vurdu. “Evdeki bütün kitapları getirdim, kütüphaneden de bir ton kitap aldım. Umarım bu işi çözebiliriz.”

Nina kitapların bazılarının adlarını yüksek sesle okumaya başladı. “*Gecenin Efendisi? Gece Savaşçısı? Arzu Ayları?* Tanrım, Arzunun Isırığı mı? Lütfen, lütfen bana bunu okumadığımı söyle. Bu boktan şeyleri okuduğuna inanamıyorum Wanda.”

Kadın kaşını kaldırdı, yüzü hoş bir biçimde pembeleşti. “İstediğin kadar dalga geç, ama bize yardımları dokundu mu, dokumadı mı? Yani, ben olmasam, güneşin etkilerinden haberin olmazdı ve dışarı ilk çıkışında kömür olurdun. Kömür, Nina... İstediğin kadar alay et, ama bu aşk romanlarını yazan insanların bazıları, hedefi on ikiden vurmuş. Bunu fazla düşünürsem ödüm kopacak. Bütün bunları nasıl uyduruyor ve buna kurmaca diyorlar, anlamıyorum. Gerçeği nasıl tutturduklarını bir bilseler...”

Başını iki yana sallayıp Nina’yı eliyle kışkışladıktan sonra, eğilip kitaplardan birini aldı. “Şimdi ukalaca yorumlar yapmayı bırak, gidip akşam yemeğini iç ve sesini kes. Ben bunları karıştırıp başka bir şey bulup bulamayacağımıza bakacağım.” Kanepeye çöken Wanda eliyle, ütülü siyah kalem eteğini düzeltti, zümrüt yeşili ipek bluzunun yakasıyla oynadı, yerdeki çantasına uzandı ve içinden fosforlu sarı bir kalem çıkardı.

Nina omzunun üzerinden kıs kıs gülerek, “Bunlar çok bayat şeyler Wanda,” diye dalga geçti, mutfağa gitti ve dolaptan en sevdiği fincanı aldı. Kan torbasını bir makasla kesti ve fincana aç gözlere baktı. “Ah, Yorkshire Pudingi Kralı’mn konağının on beşinci Dükü ya da Lordu Sebastiaaaaaan, seni seviyoruuuum. O sıcak, sert aşk roketini ben patlamadan içime soooook,” dedi Nina, alaycı alaycı gülerek.

“Ah, kes şunu Nina. Bu kitaplar öyle değil. Hem okuduklarıma bayat demeyi de bırak. Gerçeklerden kaçmayı seviyorsam, ne olmuş, yani? Gerçek hayatta bulamayacağın bir şeyi tecrübe etmek istemenin hiçbir zararı yok. I-ıı, tabii Marty’yle ikinizi saymazsak. İkinizin bunu nasıl başardığını anlatmaya kelimeler yetmez...”

Nina içilmek için adeta yalvaran bir fincan dolusu kana odaklanırken, Wanda’nm sesi kesildi. Nina dudaklarını beklentiyle fincanın kenarına dayadı, ama ilk yudumda, Greg’in getirdiği kanı içtiğinde almadığı tuhaf bir tat aldı. Kanı en deneyimli şarap uzmanları gibi dilinde yuvarladı. Kan, Greg’in ona verdiğinin yanından bile geçemezdi. Nina gazı kaçmış bir kola içiyor gibiydi.

Tuhaf.

Belki kan da et ya da şarap gibidir, tadı değişebiliyordur, diye düşünerek omuz silkti.

Fincanı uzun bir yudumla boşalttı, tatmin olmuş bir biçimde tezgaha koydu ve

elinin tersiyle ağzını sildi. Yarı tatmin olmuş bir halde, bir “ahhh” çekti ve gülümsedi. Tam oturma odasına dönmek üzereyken, boğazı sıkışır gibi oldu. Nina başım kaldırıp indirdi, boğazını rahatlatmaya çalıştı. Ancak durum daha da kötüleşti. Sanki bir boa yılanı boğazına yapışmış, sıktıkça sıkıyordu.

Nina’nm yanakları da gerilmeye başladı. Sanki biri, vanasını bulmuş, onu bir şeye bağlamış, bir sıcak hava balonu gibi şişiriyordu. Nina elini hızla yüzüne götürürken tezgahtaki fincanı devirdi. Artık ölümsüz olduğundan, Vikipedi’ye göre canlı bir heykelden farksız olduğu için nefes alamayacağını biliyordu ama kendisini boğulacak gibi hissederken bu bilgide teselli bulamıyordu.

Yanaklarıyla boğazının şiştiğini, rahatsızlık verecek kadar gerildiğini hissederken, paniğe kapılmaya başlayarak patlayacağını, parçalarını duvarlara saçacağını düşündü. Nina mutfaktan fırlayıp oturma odasına daldı; Wanda hâlâ kitaplara dalmış durumdaydı. Elindeki sarı kalem, bir sayfanın üzerinde hazır bekliyordu.

Nina kadının önüne atlayıp ayağını yere vurdu, Wan-da’nm dikkatini çekmek için dizini kadınmkine dürttü. Bağırmaya çalıştı ama sesini çıkaramayınca paniği arttı.

Wanda başını kaldırdığında, yüzü yüksek bir binadan aşağı atılan bir piyano gibi düştü. Nina elleriyle boğazını tutup evrensel boğulma işaretini yaparken Wanda ayağa fırladı. “Aman Tanrııııııım! Yüzüne ne oldu? Balon gibisin!”

Nina ne kadar berbat göründüğüyle ilgili yorum için teşekkür etmek üzere gözlerini devirdi ve elleriyle boğazını daha sıkı sardı, yüzünü Wanda’mnkine yaklaştırdı. Ağzını açtı ve parmağını telaşla ağzının içine doğrulttu.

“Aman Tanrım! Boğuluyorsun!” Wanda hemen Nina’nm arkasına geçti, kadının belini tuttu. Yumruğunu Nina’nm diyaframına dayayıp kadını yukarı çekti.

Nina’nm ayakları Wanda’nın ince bedenini çekişinin gücüyle yerden kesildi. Debelenerek ellerini Wanda’nm kollarının altına dayadı, tırnaklarını etine batırdı ama bir sonuç elde edemedi. Nina’nm boğazı şişmeye devam ederken, Wanda’nm histerisi şiddetlendi. “Benimle-mü-cadele-etmeyi-kes-Ninaaaaaa!” derken, sesi dişlerini sıkmış gibi çıktı ve kadın Nina’yı yine göğüslerinin altından tutarak yukarı çekti.

Wanda onu yine şiddetle sarsıp dişlerinin takırdamasına sebep olduğunda, Nina

yerinden sıçradı. Wanda Nina'nın omzunun üzerinden yere baktı ve "Hiçbir şey çıkmamış! Bu nasıl olur?" diye ciyakladı.

Nina'nm cevabı, arkaya uzattığı elinin tabanıyla Wan-da'nm alnına vurmak oldu, ama bu bile, Savaşçı Uganda'yı durduramadı.

"Ayyyy! Vurmasana!" Wanda hararetle, "Sana ellerinle iletişim kurma konusunda ne söylemiştim?" diyerek Nina'yı azarladı. Nefes almaya çalıştı ve Nina'yı bir başka Heimlich hamlesiyle yukarı çekmeye hazırlandı.

Wanda, Nina'yı tiz, telaş dolu bir ses tonuyla hayat kurtarma eğitimi aldığına dair temin ederken bir deneme daha yaptı. "Heimlich sertifikam var," diye homurdandı. "Bunu ve ilk yardım manevralarını bilmediğine bahse girerim. Kahretsin Nina, ne yedin? Aman Tanrııııım!" Nina'nm ağzından bir şey fırlamadığını gördüğünde, bir kez daha hüsranla haykırdı. "Neden çıkmıyor? Bir dakika, boğazın nasıl tıkanmış olabilir ki? Yemek yiyemi-yorsun! Tanrım, Nina! Bana neden söylemedin?" Nina'yı kavurucu bir şeymiş gibi bırakıp, itti ve kadının sakarca dizlerinin üzerine düşmesine sebep oldu.

Wanda da diz çöküp Nina'mn ağzını parmaklarıyla açtı, diğer eliyle de yerdeki çantasını karıştırdı. Nina öğürüp Wanda'nın parmaklarını tükürmeye çalıştı. Ama Wanda, parmaklarını yine sokup *Nina'nm* ağzını ardına dek açtı. "Kahretsin Nina, bana yardımcı ol!"

Wanda küfrediyordu... Bu da gidişatın berbat olduğuna bir delaletti. Nina yassı, kahverengi ve ince bir şeyin ona doğru geldiğini hayal meyal gördü ama gözleri öyle şişti ki süper gece görüşü bile işe yaramıyordu.

"Isır!" diye bağırdı Wanda. "Cüzdanım dilini yutmana engel olacak. Telefonun nerede? Tanrım, Nina. Arada bir temizlik yap, olur mu?"

Dilini yutmak mı? Nasıl olabilirdi bu? Nina cüzdana el attı, ama Wanda'nm onu bez bebek gibi sürüklemesine izin vermekten başka bir şey yapamayacak kadar takatsizdi.

Wanda, Nina'yı belinden tutup çekerek kanepenin üzerine attı. Nina'mn başı minderin arkasına, arabaların ön panellerine koyulan, baş sallayan köpeklerinki gibi çarptı; çenesi hâlâ cüzdana kilitlenmiş durumdaydı. "Kahretsin! Telefonu boş ver. 911'i arayamam." Nina'yı omuzlarından tutup sarsarken, yüzünde korku, sorusunda hüsran vardı. "Sana ne oluyooooooooor?"

O sözler Wanda’nm endişeyle büzülmüş dudaklarından dökülürken, kadının yüz ifadesi birden değişti.

Demek bu doğruydu.

Ampulün yandığı an gerçekten görülebiliyordu. Ampul, Wanda’nm dağınık saçlı başının üzerinde, bir işaret feneri gibi yanmıştı.

Wanda’nın yüzünde anlayış belirdi, sonra kadın bulanık bir leke gibi hızla hareket etti. Çantasını kanepenin üzerine atıp içindekileri boşalttı, bunları Nina’nm titrediğini gördüğü parmaklarla karıştırdı.

Wanda kocaman bir keçeli kaleme benzeyen bir şeye yapışıp zaferle, “Ahaaaa!” diye bağırdı. Wanda kalemi dişlerinin arasına sokup kapağını çıkardı. Kapağı yere tükürdü ve ortaya bir iğne çıkardı. Derin bir nefes aldı; merkezini aradığı belliydi. Wanda, Nina ve Marty birlikteyken, kendisinin onlarla baş etmesi gerektiğinde sıklıkla bunu yapması gerektiğini söylerdi.

Wanda’mn göğsü şişti, gözlerinde büyük bir azim belirdi. “Tamam, sana ne olduğunu biliyorum.” Sözleri ölçülüydü, sesinde çok hafif bir tedirginlik vardı; sakin kalmaya çalıştığı belliydi. “Şimdi hiç kıpırdama!”

Nina şiş göz kapaklarının arasından, ağır çekimde iğnenin lambanın altında parıldadığını gördü. İğnenin ucu havada ilerlerken, psikopatça bir parıltı saçtı; bacağına doğru geliyordu.

Ah, olamaz! Nina’nm içinde kalan bir gıdım enerji yüzeye çıktı. Nina da enerjisini kullandı. Bütün gücünü ayaklarına yönlendirerek, onları hareket ettirmeye odaklandı. Wanda’nın ona o şeyi saplamasına nah izin verirdi. İğne, matkap ucu kadar büyüktü. Nina cüzdan hâlâ ağzındayken, sakarca bir hareketle kanepeden fırlayıp ileri atıldı, Wanda’yı yana devirdi ve oturma odasının diğer ucuna koştu. Çok uzağa gidememişti ama yine de...

“Ninaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa! Hemen buraya geeeeeeel!” diye kükreyen Wanda, kadının peşine düştü; topukları karo zeminde bir filin ayağı gibi takırdıyordu.

Cüzdan hâlâ güvenli bir biçimde dişlerinin arasında duran Nina başını hızla sağa sola çevirdi ve Wanda’nm jet hızıyla, profesyonel bir hokey oyuncusu gibi omuzlarını kamburlaştırmış halde üzerine geldiğini gördü.

Wanda şeye benziyordu... Kafayı yemiş bir Viking savaşçısına.

Çılgın bakışlı Wanda, gözlerini Nina'ya dikti, tıpkı iyi, kana susamış bir savaşçının, kurbanını süzmesi gerektiği gibi. Saçları kestane rengi bir bulut gibi arkasında uçuşuyor, hızla, sert bir biçimde nefes alıp veriyor, dizleri pistonlar gibi gümbürdüyordu. Sol kolu havayı azimle yardı; diğer eliyle, keçeli kalemi bir tür kitle imha silahıymış gibi başının tepesinde tutuyordu.

Tanrı aşkına, bu kadın kimdi?

Nina, Wanda'nm çığlığını ağır çekimde duydu. Wan-da'nın isyankar savaş çığlığı Nina'nm fazla hassas kulaklarına, gurultu gibi çarpık geldi. Nina son anda diğer yöne koşarak Wanda'yı şaşırttı. İncecik çiziklere dönen gözleri, masa lambasına çarpmasına yol açtı. Ama vampirliği, Wanda'dan kaçmasına çok yardımcı oluyordu. Şimşek hızıyla oradan oraya atılıyordu ve buna havalı denebilirdi.

Boğularak ölmek üzere olsa da.

"Nina, Flash gibi oradan oraya koşmayı kes! Tek istediğim sana yardım etmek!" Wanda hırıltılı bir sesle bağırırken Nina'yı Lou'nun ona verdiği yüksek arkalıklı koltuğun arkasına kıstırdı.

Nina'mn o tür bir yardıma hiç ihtiyacı yoktu. İşin içinde iğne varsa, yardım istemiyordu. Binlerine iğne yapmaya itirazı yoktu ama bir iğneyle dürtülmekten hiç hoşlanmazdı. Nina başını dik tutabilmek için çabaladı ve koltuğun arkasını tuttu. Sağa sola sallanarak, Bob-bie-Sue'dan gelen bir grup kadın makyaj setleriyle peşine düşmüşçesine kaçmaya hazırlandı.

Wanda birden, Nina'nm arkasında durduğu koltuğun bir metre kadar önünde durup başını yana eğdi. Kadının yüzündeki hayret ifadesiyle kesik kesik nefesleri, Ni-na'nın duraksamasına sebep oldu.

Nina da başını soru sorarcasına yana eğdi.

"Tanrım, Nina." Wanda'nm sesinde tiksinti vardı. "Perdelerini en son ne zaman yıkamıştın? Şunlara bir baksana. Leş gibiler."

Nina, Wanda'ya yüzünü buruşturmak üzereyken oturma odasının tek penceresine bakma ihtiyacı hissetti. Martha Stewart gibi değil diye onu azarladığı için,

Wanda'ya ağzına geleni söyleyecekti. Yüzüyle boğazı alev alev yanıyor, yanakları patlamaya hazırlanıyordu ama yine de başını çevirip arkaya baktı.

Ve bu ilk hatasıydı. Wanda'nm, dikkatini dağıtmasına izin vermişti.

Aslında bu, ikinci hatasıydı. Nina'mn perdesi yoktu ki.

Nina başını tekrar öne çevirdi. Başı, bir sıcak hava balonunun ebadına ulaşmış gibiydi ve Wanda'nm, minder-li kanepenin üzerinden uçtuğunu, bir bacağını iyice kaldırıp yüksek arkalıklı koltuğa koyduğunu, kendisini yere devirdiğini ve vücudunu şişmiş, savunmasız bedeninin üzerine attığını gördü.

Wanda havada uçup sert bir darbeyle üzerine inerken, Nina belli belirsiz, kadının manyak bir yengece benzediğini düşündü. İkisi birden sert karoların üzerine düştüler. Wanda bedenini Nina'mnkinin üzerine attı ve ikisinin vücudu arasındaki hava, birleştiklerinde bir puf sesiyle boşaldı. Nina'yı yere mıhlayan Wanda'nm topukları karolara sürtündü.

Wanda tam o anda Nina'mn bacağına baktı.

Hedefini başarıyla tespit eden Wanda harekete geçti. Bir mızrakçının rahat zarafetiyle, keçeli kaleme benzeyen iğneyi Nina'nın bacağına sapladı ve bir iki saniye önceyi düşünen Nina, neden kıyameti kopardığını anlayamadı. İğne hiç canını yakmamıştı.

Wanda, Nina'nın yüzüne baktı ve tatmin dolu bir tebessümle gülümsedi. "Tanrı'ya şükür." Cüzdanı Nina'nın ağzından çekip çıkardı ve kovalamacaları sırasında ortasından çatlayan masanın üzerine attı.

Nina dudaklarını dişlerinden ayırdı. "Ne için Tanrı'ya şükür buldozer?" Dili hâlâ kaim gibiydi ama bir anda kullanılabilir hale gelmişti.

Wanda, Nina'mn yanağını çimdikledi ve ruju oraya buraya bulaşmış dudaklarının arasından sert bir nefes verdi. "Yüzün düzeldi aptal." Nina'nm elini yanağına çekti ve "Gördün mü? Artık şiş değil," dedi. "Anaflak-tik şoka girmiştin. Sonunda boğulmakta olamayacağını anladığımda, bir şeye alerjik tepki verdiğini fark ettim. Benim arılara alerjim var. Bacağına batırdığım, epinef-rin iğnesiydi. Ben arı sokmasına karşı yanımda hep iğne taşırım. Risk aldım; ölü olsan bile ilacın işe yarayacağını düşündüm. Ve haklı çıktım." Gururla gülümseyen Wan-da, Nina'nm yanağını şefkatle okşadı.

Wanda gerçekten haklıydı. Nina ellerini yüzünde ve boynunda dolaştırdı. Şişlik hemen yok olmuştu. Ama Ni-na'nın neye alerjisi vardı?

Nina elini sabırsızca yüzünde dolaştırarak yüzüne dağınık bir biçimde yapışmış saç tellerini itti. "Çek elini Zeyna. Tanrı aşkına, kimsin sen? Seni hiç böyle görmedim Wanda. Son zamanlarda iyice sertleştin."

Wanda biraz ilerleyip Nina'nm kalçalarının üzerine ata biner gibi oturdu ve pişmanca gülümsedi. "Bir yıl önceki gibi değilim. Hatta altı ay önceki gibi bile değilim, o kadar. Marty'yle ikiniz benim zayıf olduğumu düşünüyorsunuz ama sizi temin ederim, öyle değilim. Şimdi az önce ne olduğunu çözmeye ne dersin?" Nina'nın üzerinden kalktı, önce eteğini, sonra saçını düzeltti.

Nina doğrulup oturdu, avuçlarını yere dayadı ve dizlerini göğsüne çekti. "Muhtemelen, kahrolası bir vampir olmamdan kaynaklanıyordur; birbiri ardına gelen sürprizlerden bıktım usandım."

Nefis bir erkek sesi, Nina'mn ince daire kapısının arkasından, "Muhtemelen öyledir," dedi.

Şahane. Drakula, oynamaya gelmişti.

Yaşasın.

[1]

(Hope Diomond) dünyanın en büyük ve en değerli mavi elmasıdır. 1600'lü yıllarda Hindistan'da bir tapmakta bulunan kötülüklerle savaşan Tannça Şiva'nın heykelinden çalındı. Halen Washington'da bulunan Smithsonian Enstitüsünde bulunmaktadır.

YEDİNCİ BÖLÜM

“Ee?” Wanda çenesiyle ön kapıyı işaret etti.

“Ne, ee?”

“Ah Nina, cadalozluk etmeyi bırak. Kapıyı açmayacak mısın? Vampir gelmiş.” Wanda yukarıdan ona sırıttı, Ni-na’yı kaldırmak için elini uzattı.

Nina, Wanda’nm elini tutup ayağa kalktı ve kadına sert sert baktı. “I-ıı, hayır. Açmayacağım.”

Wanda hızla iç çekti. “Açacaksın; sen açmazsan ben açarım. Bu konuda neden bu kadar huysuzluk ediyorsun, anlamıyorum. Beni aydınlatır mısın?” Wanda topuğunun üzerinde döndü, kapıya giderken kırık masa parçalarını topladı. “Yalnızca yardım etmeye çalışıyor. Çok daha kötüsü olabilirdi. Seni tükenmeye terk edebilirdi, biliyorsun.”

Tükenmek... Nina bir kutu süt falanmış gibi. “Bana yardım etmeye çalışmıyor Wanda. Yalnızca deliler kulübüne katılmamı istiyor. Ve ben o kulübün üyesi olmak istemiyorum. Bu işi tek başıma çözeceğim.”

“Ondan, gözünü kan bürümüş, psikopat bir vampir gibi söz etmekten vazgeç. Paranoyakça sanrıların iyice sıkıcılaştı. Sana, hayatta kalmak için ihtiyacın olan şeyi sunuyor. Seni sonsuza dek vampir ulusu üyesi olmaya ikna etmeye çalışmıyor. Şimdi iyi davran.” Uzun bir nefes verip elini dağınık saçlarıyla giysilerinde dolaştıran Wanda, genişleyen bir tebessümle kapıyı açtı. “Merhaba Greg. Seni tekrar görmek ne güzel. Bu kim acaba?”

Sakince gülümseyen Svetlanna elini uzattı. “Ben Greg’in annesi Svetlanna. Çaylak vampirimizin ne durumda olduğuna bakmaya geldik.”

Wanda yana çekilerek Svetlanna’yla, siyah bir kazakla kot giymiş Greg’in içeri girmesi için yana çekildi ve Nina’nm ortaya attığı ayakkabıları tekmeleyerek yoldan çekti.

Greg, öldürücü cazibesiyle aydınlanan, Wanda’ya baktığında zerrece küstahlık içermeyen, güven dolu bir tebessümle, “Wanda’ydı, değil mi?” dedi.

“Evet... Yani, evet, ben Wanda. Hatırlamanız ne hoş.” Nina’ya, *vampirler ne kadar nazik, görüyor musun,* bakışı attı. Nina da ona göz devirdi.

Wanda, Svetlanna’nm elini tutup sıktı. “Lütfen içeri gelin. Sizinle tanışmak çok güzel Svetlanna. Greg’in, annesinin olduğunu hiç bilmiyordum. Yani... Hâlâ hayatta olan... Yani, burada olan... I-ıı...”

Svetlanna’mn hafif kahkahası Nina’nm ufak dairesini doldurdu. “Kesinlikle ölü olmakla birlikte, buradayım.” Dudakları, eğlendiğini belli eden bir biçimde kıvrıldı.

Svetlanna Nina’ya döndüğünde, tebessümü genişledi. “Nasılsın Nina?”

Nina ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı, ellerini soluk renkli kotunun ceplerine soktu. Svetlanna’nm niyetinin bu olmadığından emin olsa da kadının o soğukkanlı, güvenli varlığı bile, Nina’nm kendini ikinci el giysiler satan bir mağazanın rafından fırlamış gibi hissetmesine sebep oluyordu. “İyiyim.” Gözlerini aşağı çevirip üzerinde iki haftadır birikmiş çamaşırların olduğu kanepesine baktı. Ev kadınlığındaki maharetinin pek de örnek alınacak türden olmamasına aldırması, Nina’ya tuhaf geldi. Daha önce bunu hiç umursamazdı ama her nasılsa Svetlanna’nm, Nina’nm pespaye evindeki rafine varlığı ona yanlış geliyordu. Epeyce utanan Nina, söyleyecek bir şey bulamıyordu.

Svetlanna’ysa Nina’nm evinin durumunu hiç umursamıyor gibiydi. Doğruca Nina’ya doğru yürüdü, kırık masayı, ters duran koltuğu ve kırışık giysi yığınını yok sayarak Nina’ya sıkıca sarıldı. “Kendini nasıl hissediyorsun? Beslendin mi?”

Wanda alaycı bir tavırla soluyarak, Nina’nm küçük dairesini leziz bir kokuyla dolduran Greg’in etrafından dolaştı ve kapıyı kapattı. Adamın Nina’nm midesinin yerinden fırlamasına sebep olan nefis bedeninden söz etmeye bile gerek yoktu. Kahretsin.

“I-ıı, yemeğini yedi... Yani beslendi,” diye temin etti Wanda onları.

“Wanda,” dedi Nina, uyarı dolu bir sesle.

Wanda ona parmağını salladı. “Bana öyle Wanda deme. Olanlarda ters bir şey var; belki bu kadar inatçı bir cadaloz olmayı bıraksan, insanların, sen onlara berbat davransan da sana cömertçe sunduğu yardımı kabul etsen, bir cevap

bulabilirdik.”

“Neye cevap bulabilirdiniz?” diye soran Greg, ceketini çıkarıp uzun süre orada kalmaya niyetliymiş gibi, kanepenin sırt dayama yerine koydu.

Nina’yı ısıran, neden koca kıçlı, çirkin suratlı bir vampir değildi? Suçlunun çekici olmamasını istemek, fazla şey miydi? Greg’in, vücudunun o sert hatlarıyla keskin açılarını gözler önüne seren giysiler giymesi şart mıydı?

“Nina? Neden Greg’e az önce olanları anlatmıyorsun?” dedi Wanda, gergin dudaklarının arasından.

Nina ona öldürücü bir bakış attı. Wanda’yla Marty’nin ona “zorba” yaftasını yapıştırmasına sebep olan türden bir bakış. Wanda elini ona doğru sallayarak Nina’mn öldürücü, buz gibi bakışını görmezlikten geldi. “Bir şeye feci bir tepki verdi. Anaflaktik şoka girdi. Sanırım... Yani, aslında öyle olduğunu biliyordum, o yüzden onu epi iğnemle kovalamam gerekti. Arılara alerjim var da. Tan-rı’ya şükür yanımda iğne vardı. Kışın ortasında pek arı olmaz ama sanırım iğneyi yazdan beri çantamdan çıkarmamıştım. Her neyse, iğne işe yaradı ve içimde bir ses, Nina’nın alerjisinin içtiği kanla ilgili olduğunu söylüyor.”

Nina, Wanda’ya doğru alçak sesle homurdandı. Ama Wanda bundan hiç etkilenmeyerek Nina’ya dil çıkardı.

“Kanı nereden buldun Nina? Dün gece sana çok kan bırakmamıştım.” Greg’in sorusu, Nina’mn hoşuna gitmedi.

“Sana ne be?” dedi, iki yaşındaki bir çocuk gibi.

Svetlanna melodik bir sesle onu azarladı. “Ah Nina. Dikkatli olman gerek. Neden bize gelmedin?”

Nina’nm birden dili tutuldu.

Ama Wanda’nm dili tutulmamıştı. “Size gelmedi, çünkü inatçı bir baş belasından başka bir şey değil. Kanı karaborsadan aldı. Marty de ben de ona deli olduğunu söyledik ama bizi hiç dinlemiyor. Çoğu zaman, ne derse onu kabul ediyoruz, çünkü bizi fiziksel şiddetle tehdit ediyor. Ve sizden yardım istemedi, çünkü onu dalkavuklarınızdan birine dönüştüreceğinizi sanıyor. Herhalde aklı *Vampirle* Görüşme’de kalmış.” Wanda’mn gözleri alev alev parladı ve kadın, Nina’ya, onu

ele verdiği için ağzına bir tane çaksın diye meydan okurcasına baktı.

Greg, Wanda'nm sözleri üzerine havlar gibi güldü. "Bana kanı göster," diye emir verdi ve Nina'nın onu engellemesine fırsat vermeden mutfağa yollandı. Nina suçlu bir çocuk gibi adamın peşinden gitti; adımlan ağır ve isteksizdi. Greg ince, uzun parmaklarıyla torbayı lekeli tezgahtan aldı, etikete baktı. Sonra da torbayı bariz bir tiksintiyle soluyarak tekrar tezgaha attı. Arkasını döndüğünde, Nina onun öfkeyle patlamasına hazırlanmış durumdaydı.

Gelgelelim, adam tekinsiz bir biçimde, sakin ve soğukkanlıydı. Nina'nm aptal gibi çenesini altına sokmak istediği güçlü çene sertleşti.

Tamam, adam öfkelenmişti. Aman, ne önemli!

Greg sonunda konuştuğunda, kelimeleri kısa, özlü, isabetli ve hırıltı gibiydi. "Başına neler gelebilirdi, farkm-da mısın inatçı aptal? Tanrı aşkına! Bunun ne olduğunu biliyor musun, Nina? Bu pozitif kan. Biz genelde, yalnızca negatif içeriz. İlk beslendiğinde pozitif kan içtin, çünkü kapıma geldiğinde durum acildi. Buzdolabında gördüğüm ilk torbayı kapmıştım. Bunu aklıma yazdım ve o günden beri sana sadece negatif veriyorum. Negatif kanın tadı da dokusu da daha zengindir; karaborsa kanını içtiğinde bunu kesinlikle fark etmişsindir. O yüzden, negatif kan içme taraftarıyız. Bundan daha iyi olan tek kan AB negatiftir ve onu bulmak zordur. Şimdi, çoğunlukla negatif kan içtiğin için, pozitif kana karşı antikor geliştirmişsin beyinsiz. Yani bir daha asla, negatiften başka bir şey içemezsin!" diye gürledi.

Nina kollarını göğsünde kavuşturdu, kaşlarını çattı. Yüzünü buruşturduğunu Greg'in görmemesi için çabaladı. Adam çok güzel bağırıyordu. Hüsran dolu kükreyişi gök gürültüsüne benziyordu. Son derece ürkütücüydü. Daha kötü olansa, Nina'nm, ikinci kan torbasının etiketini gördüğünü ve onun negatif olduğunu hatırlamasıy-dı. Gerçi adamın dediklerinin hiçbiri, ona bir şey ifade etmemişti. Ama her neyse. "Ah, sence bu, benimle paylaşmak isteyeceğin bir şey olabilir miydi? Yani, bayağı önemli bir bilgi."

Greg başını iki yana salladığında, koyu kestane saçları, yukarıdaki lambanın ışığını yansıtarak sağlıkla parladı. "Sence, o kadar yer varken, karaborsadan, bilinmeyen bir bağışçının kanını alacak kadar aptal olacağını tahmin edebilir miydim? Sırf inatçı bir baş belası olduğun için? Aptal gibi ölümlülüğünü geri kazanmaya çalışmak yerine bana gelseydin, sana bütün vampir sırlarını

verebilirdim, kanın kimden geldiğini bilme gerekliliği gibi. Ama hayır, Nina korkutucu, iri yarı bir kan emiciden yardım isteyemez, değil mi?”

Nina kıpırdandı. Adam haklıydı. “Yani gerçekten, beslenmek için masum insanların boynuna yapışmıyorsun, öyle mi?”

“Tabii ki yapışmıyorum.”

Nina buna inanıp inanmamakta hâlâ kararsızdı. “Bak, ben yalnızca hayatta kalmak için ne yapmam gerekiyorsa onu yapıyordum. Beslenmem gerektiğini söyleyen şendin. Ben de beslendim. Kendi başıma.” Küstahça gülümsedi. Alerjik bir tepkiyle karşılaşmasına rağmen, beslenmek için adama da çılgın klanına da ihtiyacı olmadığını kanıtlamıştı. Bu gülünçtü, çünkü Nina’nm kimseye bir şey kanıtlamaya ihtiyaç duyması gerekmiyordu ve kanıtladığı için bu kadar hoşnut olmamalıydı. Ne de olsa teşebbüsü, Wanda’nın onu kurt kapanma alıp yere yıkmasına yol açmıştı.

“Beslenmek için bana gelmen gerektiğini de söylemiştim. Kendi başına yollara düşüp paranın muhtemelen yetmeyeceği bir kan satın almanı söylemedim.” Nina’nm ensesindeki tüyler dikildi. “Paramın neye yetip yetmeyeceği senin üzerine vazife değil.”

“Konu bu değil. Vampire dönüştüğünde kimyan değişti ve düzenli aralıklarla beslenmediğin için yeni bedenin isyan ediyor. İnsan formundayken, kan grubun AB negatif miydi Nina?”

“Evet, ne olmuş?”

“Bu, tepkini açıklıyor. Teknik ayrıntıları, tıbbi açıklamaları boş ver. Yalnızca, negatif olmayan bir şeyi hiçbir zaman içmemen gerektiğini hatırla. Çoğu iyi çaylağın yaptığı gibi etrafımda dolaşsan, sana memnuniyetle yardım ederdim. Demek istediğim, yaptığın şeyin aptalca olduğu. Ama bunu beklemeliydim. Tam Nina’ya göre bir şey.”

Adam sanki kadını çok iyi tanıyordu da, bir şeyin ona göre olup olmadığını söyleyebiliyordu.

Greg küçülmüş gözlerle bakarak buz gibi bakışıyla Ni-na’yı mutfak duvarına mıhladı. “İnatçı, kibirli olduğunu ve iş birinin tavsiyesini almaya geldiğinde tam bir duvara dönüştüğünü bilmek için seni iyi tanımama gerek yok. Senin gibi

insanlar, gerçeğin ne olduğu söylendiğinde, birinin onlara ne yapacaklarını söylediğini sanırlar. Ben yalnızca yardım teklifinde bulunuyorum.”

Nina dilini yanağının içinde gezdirdi. Onun gibi insanlar, ha?

Adamın sert bakışları aman vermiyordu. O bakışlar Nina’nm suçlulukla kıvranmasına sebep oldu. Ah, pekala. İyi. Nina bir hata yapmıştı. Bir daha asla yapmayacaktı. Bugünden sonra, ebediyen negatif kan içecekti.

“Bunu sakın unutma çaylak.”

“Neyi unutmayayım?”

“Yalnızca negatif kan içmeyi.”

“Ne düşündüğümü nereden biliyorsun be? Kafamın içinden çık manyak herif.”

Greg aralarındaki mesafeyi iki çevik adımda katede-rek kadının tepesine dikildi. “Zevkle,” dedi, sıktığı dişlerinin arasından. “Kimse kafanın içinde uzun süre kalmamalı, çünkü orası karanlık, korkutucu bir yer.”

Parmağıyla adamın göğsünü -taş gibi sert, nefis göğsünü- dürten Nina’nın dudakları, öfkeyle çizgiye dönüştü. “Bak Gregori, ben yalnızca, bu işi çözene kadar idare etmeye çalışıyorum. Senden yardım istemedim, çünkü yardımını istemiyorum. Sizler benim tekrar insan olmamı istemiyorsunuz ve ben bunu biliyorum. Vampir olarak kalırsam, işinize yararım. Birlikten güç doğar, falan. O yüzden beni rahat bırak, anneni al ve onu eve götür.” Greg alçak ve hırıltılı bir sesle, kelimeleri uzata uzata, “İşime yararsın, ha?” dedi.

Greg ona tepeden baktığında, Nina’nm göğsü sıkıştı. Bugünlerde sıcağı ve soğuğu pek hissedemiyor olabilirdi, ama adamın bakışı kesinlikle, içini yakıp karıncalandır-mıştı, bilhassa Nina’ya fazla yaklaştığında. “Evet, işine yararım. Kötü niyetli değilmişsin numarası yapma. Dünyada ne kadar çok vampir olursa, bir gün dünyayı ele geçirme şansın o kadar artar. Vampir kalmamı istemen mantıklı.”

Greg havlar gibi güldü. “Tabii. Sanki klanımızda senin gibi birini istiyoruz.”

Ah. Adam bunu söylemiş olamazdı.

Greg başını salladı, çenesiyle Nina’yı işaret etti. “Aynen öyle dedim. Senin kadar huysuz birini neden isteyelim? Hepimiz ülser olalım diye mi? Sanmam."

“Bu ne biçim, sapkınca bir şey? Ne düşündüğümü nereden biliyorsun?”

“Vampirliğin avantajlarından biri. Kendini daha iyi hissedeceksen söyleyeyim, her düşündüğünü bilmiyorum. En azından, bu geceden önce bilmiyordum. Nedense düşüncelerini rastgele duymaya başladım. Bu bir yetenek.” Kadına küstahça gülümsedi.

Nina’nm yüzü öfkeyle çarpıldı, sırtındaki kaslar gerildi. “Eh, hemen kes şunu. Hem annen seni beklemiyor mu? Bu gece seni buraya gelmeye o zorladı, değil mi?”

Greg yanaklarını içine çekerek kadına kötü kötü baktı. “Belki.” Belli ki kabullenmek istemediği bir şeydi ve Nina bunu şahane buldu; eline bir koz geçmişti.

“Ana kuzusu.”

“Düşük çeneli.”

“Kan içici.”

“Kan içici özentisi.”

“Çocuklar?” Wanda başını mutfak kapısından içeri uzatıp dilini şaklattı. Yanakları kızarmıştı; bu da sinirlendiği anlamına geliyordu. “Biliyorsunuz, sizi duyabiliyoruz. Svetlanna’yla ikimiz çok hoş bir sohbete dalmıştık ama siz ikiniz araya girip duruyorsunuz. Kesin didişmeyi!” Wanda oflayarak elini kırışık bluzunda dolaştırdı ve topuğunun üzerinde döndü.

Greg tekrar Nina’ya ters ters bakma işine döndü. “Evet, buraya yalnızca anneme kibar davranmak için geldim. Ne eksiği var, ne fazlası.”

“Böyle düşününce gece uyuyabileceksen, pekala.”

“Bir daha öyle aptalca bir şey yapma Nina.”

Yüzünün içinde fazla hava varmış hissini hatırlayan Nina, yaptığı şeyin bayağı

aptalca olduğunu kabullenmek zorunda kaldı. “Her neyse. Sonuçta bunu uzun süre yapmak zorunda kalmayacağım. Senin ve deliler klanının benden bir şey sakladığına inanıyorum; tekrar insana dönüşebileceğimi bilmemi istemiyorsunuz.”

Greg çenesini çatırdatarak, sabrının taştığını belli etti. Çenesini sağa sola oynattı, yüzünün sert hatları gerildi. “Bence ‘deliler klanı’ olarak, elimizden bir şey geldiği takdirde, seni aramıza katmakta pek de hevesli olmayacağımızı yeterince açık bir biçimde belirttik. Klanım vampir kalmanı, hatta herhangi bir şey yapmanı istemiyor.” Nina alaycı bir tavırla soludu. “Tabii. Muhtemelen ısırıp kanını emmek üzere olduğun her enayiye aynı şeyi söylüyorsundur. Neyse ne. Ben yalnızca senin yardımına ihtiyacım olmayacak diyorum, çünkü vampir kalmayacağım.”

"Demek Tanrı gerçekten var.”

“Çok komiksin. Bak, anneni alıp eve götür. Ona iyi olup olmadığımı kontrol ettiği için çok teşekkür ettiğimi söyle ama bunu yapmasına gerek yok. Ben gayet iyiyim. Senin kanma ihtiyacım yok. Senin klanına ihtiyacım yok. İhtiyacım olan tek şey, bu işi çözüp eski hayatıma dönmek.” Elini Greg’in omzuna atıp adamı oturma odasına doğru hafifçe itti. “Şimdi git.”

Adam söyleneni yapmak yerine, yana geçerek Ni-na’nın yolunu kesti ve buzdolabına yaslandı. Çenesini bariz bir cüretkarlıkla kaldırdığında, Nina birden Greg’in, Svetlanna’ya hiç benzemediğini fark etti. Greg babasına çekmiş olmalıydı.

Off, Greg resmen hastaydı. Hasta değil, insanı hasta edecek kadar seksi. Nina yarı kapalı göz kapaklarının altından Greg’e bakmıyormuş gibi yaparken, belden aşağısı sıkıştığında, bu gerçek tescillenmiş oldu. Greg’le başka koşullar altında tanışmış olsalar onunla yatacağı düşüncesi akima geldi ve gitmeyi reddetti. Adamın tek bir yanı seksi değildi. Baştan aşağı seksiydi. Tepeden tırnağa, baş döndürücü testosteronunu yayıyordu. Ama Nina’nın, adamın bir özelliğini seçmesi gerekse, muhtemelen gözleri derdi. O gözler kadını yiyip bitiriyor, Greg ona öfkeyle baktığında Nina’yı tüketiyordu.

Aynen öyle.

Nina gözlerini kapatıp libidosuna, yaptığı şeyi hemen kesmesini emretti. Ama adamın dudakları... Sıkı ama yumuşak, Nina’nınkilere yapıştıklarında, kadının

otuz üç yaşma basmadan önceki yıllarında hiç tecrübe etmediği bir karşılık alan bu dudaklar, öldürücüydü.

Lou'nun evindeki öpücüklerin istenmeyen anısı, yine akıl gözünün önünde belirdi. Nina o öpüşmenin her anını, birkaç saniye önce yaşamış gibi hatırlıyordu. Titrek parmaklarla atkuyruğunu çekiştirdi. "Bak, bunu kavga etmeden halledemez miyiz? Beni rahat bırakman için ne yapmam gerek?"

"Ah, bunun benimle hiç ilgisi yok Nina. Annem yeni hayır işinin sen olduğuna karar verdi ve duruma alıştığından emin oluncaya dek durmayacak. Bana gelince, ben görevimi yerine getirdim. Seni besledim, senden özür diledim. İşbirliği yapmaman kendi sorunun." Svetlanna'nm onun için endişelenmesi, Nina'nm göğsünün sızlayıp ısınmasına sebep oldu. Kalbinin eskiden attığı noktayı ovduğunu, aslında orada olmayan fiziksel bir rahatsızlığı gidermeye çalıştığını fark etti. Svetlan-na'yla tanıştığı an kadından hoşlanmıştı ve bu, ikisini birden yaka paça dışarı atma dürtüsünü bir nebze azalttı. Nina'nm omuzları yenik bir tavırla sarktı. "Tamam, iyi biri olduğunu, senden çok daha iyi biri olduğunu düşündüğüm anneni evimden göndermek için ne yapmam gerek?"

Greg, yaslandığı avokado yeşili eski dolaptan koptu ve gülümseyerek Nina'ya öyle bir yaklaştı ki kadının, ellerini Greg'in göğsüne koyup kaslarını örgü kazağının üstünden yoğurmamak için yumruk yapması gerekti. "Getirdiği kanı iç ve hassas kulaklarımın iyiliği için, çeneni kapat."

Nina kıpırdayamıyordu. Ama ağzı neyse ki hâlâ işliyordu. "Kıçımı ye Kanatlı Adam."

"Para versen de yemem acemi," diye hırlayan Greg'in sesi, Nina'nm kızsal bölgelerinin karıncalanmasına sebep oldu. "Şimdiye kadar yaşamış kadınların arasında, en sinir bozucu olan sensin."

"Eh, bu muhtemelen doğrudur ama sayende artık yaşamıyorum, ölüyüm. Bu da beni yarıştan diskalifiye ediyor."

"Vampir olmanın da iyi yanları var Nina. Var olmayan bir çözüm bulmaya çabalamaktansa, bunu kabul etmek daha kolay olabilir."

Greg o kadar yakındaydı ki Nina adamın şekilli yanağındaki ufak yara izini görebiliyordu. Dili tutulmuş gibi, incecik bir sesle, "Sonsuza kadar yaşayıp bir tabutta uyumak istemiyorum," dedi.

“Duyduğuma göre tabutlar epeyce rahatmış.”

“Ama pembe dizilerimi kaçıracağım.”

“Kaydedip sonra izlersin.”

Nina güldü. Kendine engel olamamıştı. “Bin yıldır falan yaşadığına göre, bunu biliyor olmalısın.”

“Hem de nasıl.”

Nina bir an adamın gözlerini taradı; ne aradığından emin değildi. Saniyeler ona işkence edercesine, ağır ağır geçiyordu. Greg’in ona bu kadar yakın olması Nina’nm dişlerini kamaştırıyor, vücudunu alev alev yakıyor, kadın birbiri ardına çılgınca duygularla mücadele etmek zorunda kalıyordu. Adamın o nefis vampir dudaklarıyla söylediği her kelime, bir ilahi gibiydi. Tenlerinin birbirine her sürtünüşü, ona yoğun bir his veriyordu.

Yalnız kalmalıydı. Hemen. Hemen yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Bu kız işi saçmalıkları daha fazla incelemeden önce.

“Gregori?” diye seslendi Svetlanna, oturma odasından.

Greg istese de istemese de annesine duyduğu sevgi aydınlanan yüzünden apaçık okunuyordu. Adam nihayet Nina’dan geri geri uzaklaşarak kadının göğsündeki baskının yok olmasına sebep oldu. “Geliyorum,” dedikten sonra, Nina’ya son bir kez baktı. Nina’nm bu bakışı tanımlaması gerekse, bir uyarı bakışı olduğunu söylerdi. “O soğuk, kara, var olmayan yüreğinde biraz olsun nezaket bulabilirsen, anneme iyi davranır mısın? Ona saygısızlık edilmesine katlanamam. Annemin, aramızda geçenlerle ilgisi yok.”

Nina adama kin kusmaya hazırdı, ama tereddüde düştüğünü fark etti. Kendisine bininci kez, ona bunu yapanın Svetlanna olmadığını hatırlattı. Svetlanna’ya iyi davranacaktı. “Buna itiraz etmememin tek sebebi, seninle birlikte o da bu işin içinde olsa da annenden biraz hoşlanmam. Yani, evet, sanırım bunu yapabilirim.” Omzunun üzerinden bunları söyledikten sonra, aralarını açmak için adımlarını hızlandırdı.

Greg onun peşinden, Svetlanna’yla Wanda’nm dizlerine kadar aşk romanlarına gömüldükleri yere geldi. Parlak olan her şey aşkına, Wanda delilerle bağ

kuruyordu. “Sanırım gitme vakti geldi anne.”

Wanda surat astı. “Ah, bu kadar çabuk mu? Annenle ikimiz OGL’mizi gözden geçiriyorduk.”

“Neyinizi?” diye sordu Nina.

“Okunması gerekenler listemizi. Okumak istediğimiz ama henüz okumaya fırsat bulamadığımız kitaplar.” Wanda, Svetlanna’ya sır verircesine gülümsedi.

Tabii ya.

Greg elini ona uzattığında, Svetlanna dudaklarını büzdü; belli ki Nina’yı terk etmeye isteksizdi. “İçeceğine söz ver Nina. Yanımızda birkaç torba kan getirdik ve geçiş döneminde sağlığını kaybetmek istemiyorsan, daha sık beslenmen gerek.” Nina’ya bir bez çanta uzattı ama ayağa fırlayıp çantayı kapan ve göğsüne bastıran Wanda oldu.

“Merak etmeyin. Onun beslendiğinden ve karaborsadan kan almadığından emin olacağım.”

“Nina?” Svetlanna’nm güzel, solgun yüzü soru doluydu.

“Tamam, söz veriyorum. Oldu mu?”

Kadının tebessümü hakiki ve sıcacıktı. “Aferin.”

Greg annesini dirseğinden tutup kapıya götürdü ve kulağına fısıldadı. “Beni buraya gelmeye ikna etmene nasıl izin verdim, bilmiyorum. Burada istenmediğimiz belli. Gidelim artık.”

Nina’nın kulakları yandı. Greg’in her kelimesini, adam bunları onun kulağına fısıldamış gibi duymuştu. “Seni duyabiliyorum,” diye uyanda bulundu.

Greg annesine kapıyı açtı ve kadın eşiği aşarken Greg, Nina’ya gülümsedi. “O zaman dünyada her şey yolunda.” Güldü ve Svetlanna’mn peşinden, kapıdan çıktı.

Nina ellerini iki yanında yumruk yaptı. “Tanrım, o adam dünyanın en büyük pisliği!” diye bağırdı.

Ama Wanda, Nina'ya zerrece acımadan, kan torbalarıyla dolu çantayı mutfağa götürdü. Üç torbayı buzdolabına koydu. "Bana sorarsan, pislik gibi davranan şendin Nina."

Nina ona orta parmağını kaldırdı, Wanda'nın son zamanlarda okuduğu boktan şeyleri görebilmek için kanepenin üzerindeki giysi yığınını itti. Kanepeye yerleşip bağdaş kurdu, saçını başının arkasında topuz yaptı. "Sonsuza kadar böyle yaşamanın sakıncası yok diye düşünüyorlarsa, deli olmalılar. Bu yüzden, kaderim konusunda biraz hassassam beni affet."

Wanda içini çekip Nina'nın yanma çöktü, ona bir öbek aşk romanı uzattı. "Akıl almaz derecede kabaydın Nina. Svetlanna'yı sevdim. Çok iyi bir kadın ve tek istediği, sana yardım etmek. Onu tanımaya çalışsan, öğrendiklerine şaşırırdın. Kendi giyim markası varmış, bunu biliyor muydun?"

Eh, bu tür bir şeyi söylemeye bile gerek yoktu. Kadın film yıldızı gibi giyiniyordu. Nina omuz silkti. "Herhalde bu havalı bir şey." Giysiler, makyaj malzemeleri ve ona benzer zımbırtılar Nina'nm ilgisini çekmiyordu. Marty ona bunları zorla dayatmadığı sürece.

"Adı ne, biliyor musun?"

Nina kendini zorlayarak Wanda'ya odaklandı. "Hiçbir fikrim yok."

"Fango." Wanda bunu söylerken güldü. "Güzel bir kelime oyunu olmuş, değil mi[1]?"

Evet. "Çok."

"Giysileri de pek güzel. Oradan iki kazak, bir de kot aldım. Çok güzeller."

"Süper," dedi Nina dalgınca.

Wanda, Nina'nın omzunu neşeyle dürttü. "Gördün mü? Ben de tam olarak bunu söylemek istiyorum Nina. Bu bir insanla ilgili, ilginç bir gerçek; yalnızca senin için en iyisini ister gibi görünen bir insanla. Sense bunu hiç umursamıyorsun. Sürekli bağırmak yerine onlarla konuşsan..." Omuzlarını silkti. "Ne bileyim, belki o kadar da fena olmadıklarını görürdün."

Wanda'ya bakan Nina'nın içi bir an suçlulukla sızladı. Wanda bugünlerde çok

yorgun ve solgun görünüyordu ve bunun tek sebebi, Bobbie-Sue'da çok çalışması olamazdı. En azından, okuduğu aşk romanları, boş zamanını nasıl değerlendirdiğinin bir kanıtıysa. Nina ona kısaca gülümsedi. "Biliyorum, tamam mı? O iyi bir kadın, bu da çok güzel. Giysiler, ayakkabılar ve çantalar ise ilgimi çekmiyor ve bu hâlâ vampir olmak istediğim anlamına da gelmiyor. Beni aralarına almalarına izin vermeyeceğim. Haydi, kitapları açalım da, ne var ne yok, bakalım. Belki bahsedip durduğun alfa erkekler dikkatini dağıtmıştır da tekrar insan olmama yardımı dokunabilecek önemli bir şeyi gözden kaçırmışsındır."

Bir an önce bir şeyler bulması ve tekrar insan olması gerekiyordu.

Çünkü şu anda gerçekten, bir kutu sardalyayı afiyetle yiyebilirdi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Tamam, kan içme olayını dün biraz abartmıştı. Wan-da'yla geçirdiği akşam ilerledikçe, açlık Nina'nin gözünü iyice bürümüştü. Cennetten çıkma her yudum, daha fazlasını istemesine sebep olmuştu. Güzel, ıspanaklı ve enginarlı bir cips sosuna ya da bir kutu çikolataya benziyordu bu, hatta Nina kan içmeyi votkalı jöle içmeye benzetmeye bile cüret edebilirdi. Tek bir yudumla yeti-nememişti. O da Svetlanna'nm söylediğini yapmış, içindeki vampiri beslemişti. Açık büfe usulü.

Nina niyetinin domuz gibi tıkınmak olmadığından emindi ama bu onu durduramamıştı ve şimdi dolapta kan kalmamıştı. Ne tuhaftır ki içtikçe, kanın başta onu ne kadar iğrendirdiğini daha az düşünür olmuştu. Aslında kendini o kadar iyi hissediyordu ki. Wanda'yla ikisi, uyurken içeri gün ışığı girmesin diye, pencerelerine zımbayla eski battaniyeler tutturmuşlardı. Wanda'nm, yazın güneş daha geç batmaya başladığında gerekli olacağına ısrar ettiği bir önlemdi bu.

Buzdolabı kapağını hüsranla çarpıp kapatan Nina, mutfakta volta attı. Duvar saatine baktığında, saatin çoktan yedi olduğunu ve gelen giden bir vampir olmadığını fark etti.

Odun herif.

Tabii, Nina onu usandırdıktan sonra Greg'in ona yine kan getireceğini umması haksızlık olurdu. Adama bin kez, onu rahat bırakmasını söylemişti. Greg de sonunda bu isteği yerine getirmişti. Bu da gerçekten, son derece berbattı.

Nina bunun sonunun iyi olabileceğini düşünerek kendini yatıştırdı. Zaten adamı görmeye gitmeyi planlamıştı. Gittiğinde kan için yalvarmak istemiyordu, çünkü bir gece önce içeceği kanı içmişti. Şimdi biraz kan içse, bu adama ufak bir sürpriz yaptığında işe yarayabilirdi. Beslenince daha net düşünebiliyor, refleksleri keskinleşiyordu. Böylesine çok fevri olduğu için kendini azarladı. Gelgelelim, dün gece öğrendiği şeyin üzerine, kafası net çalışsa da çalışmasa da eğilmesi gerekiyordu.

Ah, evet, Greg onu o değerli klanına katmak istemediğini söyleyip duruyordu ama Nina'nm dün gece Aptallar için *Vampirler'de* okuduğu şeye göre, muhtemelen adamın öpülesi dudaklarından dökülen her şey yalandı. Muğlak da olsa, Nina'nın şafak sökene dek, gözleri şaşı-laşana kadar okuyup durduğu bir cümle vardı.

Kitaba göre Nina, Greg'in yaratıcısını ya da yazarın deyimiyle "atasını" bulabildiği takdirde, bu insanın, onun ölümsüzlüğünü geri çevirme gücü olacaktı. Cümle bundan ibaretti ve Nina doğru düzgün okuyabildiyse, bunun yalnızca bir efsane olma ihtimali vardı. Ama cümle, yine de ona umut vermişti ve Nina kesinlikle Greg'e bundan bahsedecekti. Adamın bu kadar önemli bir şeyden habersiz olması imkansızdı. Bu da onun vampir kalmasını sağlamak ve sonunda dünyayı ele geçirebilmek için, gece yaşayanlardan oluşan süper bir ırk yaratmak istemediğini söylediğinde, yalanın daniskasını söylediği anlamına geliyordu.

Şu ucubeler, Serçe Parmak'la Beyin'i bile gölgede bırakabilirdi.

Soru, Greg'i kimin yarattığı, o dangalağın nerede olduğu ve Nina'nm o herifi nasıl avının izine düşen bir avcı gibi bulacağıydı.

Nina göz kapaklarının ardında aralıklı ağrıyla zonklayan başını eğdi. Beslenme vaktiydi ve Nina beslenecekti. Ata denen o tipi buluncaya dek dayanmak için ne gerekiyorsa yapacaktı. Hayal meyal, Greg'in atasını kimin yarattığını ve kendi durumunda vampir hayatının beslenme zincirinin bir öneminin olup olmadığını merak etti.

Ve 64.000 dolarlık soru -bu, Nina'nın aklım dün geceden beri meşgul eden bir şeydi- tekrar insana dönüşürken canı yanacak mıydı?

Vampire dönüşmek canını yakmamıştı. Ya Yaratık filmindeki yeniden canlandırılmaya benzerse? İçindeki vampir göbek deliğinden akıp... Neyse, bu

saçmalığı bir kenara bırakıp giyinmesi gerekiyordu.

Hâlâ kanepenin üzerinde duran giysi yığınını eşeleyen Nina, burnunu tiksintiyle kırıştırdı ve kaşlarını çattı.

Greg'in evine indirimden aldığı kotu ve tişörtüyle gitmek, birden ona bayağı gelmişti; özellikle Svetlanna orada olacaksa. Svetlanna'nm niyetinin bu olmadığından emindi ama kadın şık giysileri ve kusursuz aksesuarlarıyla, Nina'nın kendini pespaye hissetmesine sebep oluyordu. Hem bunu ona, Prenses Marty bile yapamamıştı.

Dilini güvensizlikle şaklatarak, Marty'nin, Nina'nın yalnızca hayatının renk tekerleğinin değil, aptal gardırobunun da yenilenmesi gerektiğini düşündüğünde bir araya getirebileceği bir şeye sahip olduğu umuduyla, yatak odasındaki gardıroba gitti.

Bir zamanlar Nina'mn, Marty'nin Bobbie-Sue'da-ki yeni, acemi çalışanı oluşunun sembolü olan eflatun eşarp, plastik bir askının üzerine rastgele atılmıştı ve Nina'ya, başka çaresi kalmadığı takdirde, çok seviyeli kozmetik satmaya dönebileceğini hatırlatıyordu.

Nina bunun saçmalığını düşündüğünde, gülmekten kendisini alamadı. Kapı kapı çırılçıplak dolaşıp silikon göğüs satmayı yeğlerdi.

Bir zamanlar Bobbie-Sue'da kabul edilebilir sayılan az sayıdaki kıyafetini gözden geçiren Nina, Marty'nin, onun zeytuni tenini ortaya çıkardığını iddia ettiği turkuvaz bir kazağı, ardından nefret ettiği ama Wanda'nın, onu seksi bacakları olduğunu iddia ederek giymeye ikna ettiği kaba kumaştan dikilme mini eteği aldı. Wanda'nın kullandığı sıfatlar, uzun ve inceydi.

Kanatlı Adam'ı ziyaret ederken, uzun ve inceyi lehine kullanmaktan zarar gelmezdi, değil mi?

Tanrı aşkına. Böyle bir şeyi düşünmek bile, Nina'nın, kafasını tuğla bir duvara vurmak istemesine sebep oluyordu. Vampirin ne düşündüğünün önemi yoktu. Biraz bile önemi yoktu ve Nina yılın bu mevsimine hiç uygun olmayan ayakkabılar seçtiğinde, kendini buna çoktan inandırmıştı. Ayakkabılarının da bir önemi yoktu, çünkü kışın soğuğunu hissetmiyordu ve kendine iltifat etmesinde sakınca yoksa, über güzel görünüyordu.

Ayakkabıları giyen Nina banyoya gidip Larry'ye dokunma dürtüsüne yenik düşmemek için hayvanın kafesinin içine biraz yem fırlattı. O noktada Larry, kadının kitabında, bir Big Mac kadar lezzetli görünüyordu. Ama Nina, akşam yemeği arzusu dindiğinde, Larry'yi biraz olsun kemirdiğini fark ettiği takdirde pişman olacağını biliyordu.

Aynada yalnızca, çarpık, hızla solan bir yansımasını görebileceğini unutmuştu. O yüzden suratını makyajla sıvayamayacaktı. Vlad'la görüşmeye layık olduğuna kanaat getirmeden, soluk pembe bir dudak parlatıcısı bulmayı -Marty'ye göre kesinlikle renk tekerleğindeydi- ve önce onu sürmeyi başardı.

Nina birden durdu; az önceki sebepsiz düşünce, donakalmasına sebep olmuştu. Durun bir dakika. Kan emiciyi etkilemek için giyinmemişti. Svetlanna'yı etkilemek için giyinmişti. Öyle değil mi?

Başı daha da şiddetle zonklamaya başladı ve Nina'ya, oraya anadan doğma da gitse, bir şey fark etmeyeceğini hatırlattı. Nina'nm beslenmeye ihtiyacı vardı.

Uçma işini beceremememesi çok üzücüydü. Adaya tren ve otobüsle gitmek asırlar sürecekti ve Hackensack'tan kahrolası Long Island'a koşmayı denemeye hiç niyeti yoktu. Şu anda bu fikir, ona sindiremeyeceği kadar ürkütücü geliyordu. Hem bir gün gelecek, Nina o tür bir mesafeyi koşarak aşabilme yeteneği gibi çılgınca bir şeye bel bağlayamayacaktı, çünkü yine insana dönüşmüş olacaktı.

Evet... Aynen öyle.

Nina birkaç saat sonra Greg'in kapısına ulaştığında ojesiz ayak tırnaklarına baktı ve *sonsuza dek hafif bir* tabir, diye düşündü. Yorgunluk kemiklerine işlemişti ve Nina öfkeden kuduruyordu. Ama yine de adamın kapısını çalmakta tereddüt ediyordu ve bunun sebebi, kansızlıktan tükenmiş olması değildi.

Nina gözlerini gökyüzüne doğru devirip yukarıdaki-ne yalvardı. "Biraz yardım alabilir miyim?" Nina adamın kapısını yumruklayıp onu duvara mıhlamaktan kendini alıkoyan şeyin ne olduğunu bilmiyordu. Greg ona bir açıklama borçluydu ve Nina kendine bunu unutma izni veremezdi. Tamam, kendini toplayıp saldırıya geçmesi gerekiyordu. Yumruğunu kaldırıp kapıya güm güm vurarak gelişini haber vermeye hazırlanmıştı ki sırtındaki her omurda buz gibi bir ürperti ağır ağır dolaştı.

"Hah," diye mırıldanan Nina, dönüp Greg'in mülkündeki büyük bahçeleri,

çalıları taradı. Zenginlik ülkesinde her şey sakindi ama Nina'nın burnu, bir insan kokusu tespit etti. Burada tabii ki insanlar vardı. Nina yukarı-or-ta-sınıf banliyösünün orta yerindeydi. Sırf bu blokta bile an az on aile olmalıydı, tabii birçok küçük insan da vardı. Ama bu koku farklıydı, daha yakından geliyordu, belirgindi ve keskindi. Wanda dün gece kanepede, yanında oturduğunda ve Nina, Greg'in, Marty'nin paranormal olduğunu ama insan olduğunu nasıl anladığını çözdüğünde olduğu gibi.

Yüce Meryem, Nina insanların kokusunu alıyor ve onları türlerine göre ayırabiliyordu. Başını yana eğdi, burun deliklerinin kabarmasına izin verdi. Evet, koku bir insana aitti ve yakından geliyordu.

Başı durmadan zonkluyor, tüyleri ürperiyordu. Soğuk metal sayesinde, rahatlama umuduyla Greg'in kapısına yaslandı ama soğuğu pek hissedemediğini fark etti.

Eteğinin cebi, nazik bir gümbürtüyle titreşti. Nina arayanın, beslenip beslenmediğini merak eden Wanda olduğunu düşünerek elini cebine soktu ama ekranda numaranın özel olduğu yazıyordu. Telefonunun kapağını açarak cevap vermeye çalıştı ama arama, sesli mesaj kutusuna yönlendi. Kahretsin, onu arayıp duran kimdi? Nina bunu daha sonra çözmesi gerekeceğini düşünerek başını iki yana salladı. Nina yaratıcısıyla yüzleşmeden önce, telefonunun sesini kapattı. Onunla konuşmak isteyen her kimse, beklemesi gerekecekti. Nina'nın boğuşması gereken bir vampir vardı.

Nina, öfkeli sıkı bir yumruğa dönüşmüş eliyle kapıya vurdu ve harcamayı planladığından daha fazla enerji tüketti.

Kapı sarsılarak açıldığında, Nina giydiği için pişman olduğu sandaletleri yüzünden tökezleyerek, uzun boylu, göz korkutucu cüsseli Greg'in üzerine devrildi.

"Oo, yemeğe kimler gelmiş," diye onu azarlayan Greg, kadını sertçe kucakladı.

Nina'mn Greg'in göğsüne dayalı burnu şiddetle seğirdi. Adamın erkeksi, leziz kokusu, Nina'nm burun deliklerini işgal ederek, görünmez insanın kokusunu örttü. Kadını doğrultan Greg bir adım geriledi ve Nina'yı o sert, yeşil gözleriyle süzdü. "Aç mısın?"

Açlığını saklamanın anlamı yoktu. "Evet. Ama aklımda başka şeyler de var."

“Dün gece sana bıraktığımız kana ne oldu? Seni en erken yarın görmeyi bekliyordum.”

Adamın bir şey beklemesi, Nina’yı sinirlendirdi. Gözlerini mahcupça yere eğerek, “Biraz abarttım galiba,” dedi.

Greg tek kelime etmeden mutfağa, buzdolabına doğru gitti. Kasları, üzerindeki ince, beyaz gömleğin altında gerildi. Gömlek, bacaklarının üst kısmına sürtünerek, Nina’nm gözlerinin o bacakların arkasına dikilmesine, sonra düzenli bir biçimde yukarı çıkmasına sebep oldu.

Nina kuru dudaklarını yaladı. O ne güzel bir kıçtı öyle?

Gözlerini adamın kıçından ayırıp -ki bu bile doğaüstü bir marifet olmalıydı- Greg’in evinin içindeki ayrıntılara dikkat etti. Ev, içeriden bakıldığında kaleye pek de benzemiyordu. Yerlerdeki yün halıları, parlayan maun mobilyaları, çeşitli boy ve şekillerdeki, raflarda duran vazolarıyla, samimi bir havası vardı. Evde bir kadının dokunuşu vardı ve bu, Nina’mn dudaklarının bir tebessümle kıvrılmasına sebep oldu. İsteksiz adımlarla Greg’i takip etti ve adam bir bardağa kan doldurup ona doğru ittiğinde, ağzı sulandı. Karnı guruldayan Nina, sesi boğmak için karnını tezgaha bastırdı.

En azından Greg, günlük kan ihtiyacını almaya onun evine geldiği için Nina’yla dalga geçmiyordu.

Greg kollarını tezgaha yasladı ve gözleri aynı hizada olsun diye öne eğildi. “Sonunda pes etmeye karar verdin, ha?”

Daha neler. Greg, onun insafına kalmasını istiyordu. Nina adama öfkeyle baktı. “Evet. Eh, başka seçeneğim yoktu. İşte, iyi bir vampir gibi davranıyor ve içimdeki Drakula’yı besliyorum.”

“Başın mı ağrıyor?”

“Ağrıyorsa ne olmuş?”

Greg’in yüzü kısa bir an için de olsa yumuşadı. “O ağrıları iyi hatırlıyorum.”

“Berbat,” diye cevap veren Nina, fincanı oburca boşalttı.

“Bunu da hatırlıyorum."

“Öyle mi? Vampir olmayı ne kadar istemediğini de hatırlıyor musun?”

Greg’in gözlerinde uzak bakışlar belirdi. O gözler bir duyguyla parladı, sonra tekrar Nina’ya odaklandı. “Hatırlıyorum.”

“Güzel. O zaman sana, söylediğin her şeyin palavra olduğunu düşündüğümü söylediğimde beni anlarsın. Dün gece bir şey öğrendim. Yarattığın bu s.ktiriboktan karmaşayı düzeltebilecek ve siz delilerin aynı zamanda yalancı olduğunu kanıtlayabilecek bir şey.”

“Ağzın...” diye mırıldanan Greg’in gözleri bulutlandı.

“Neyim?”

“Ağzın. Böyle güzel bir şeyden böyle çirkin kelimeler dökülebilmesi beni hayrete düşürüyor.”

Greg kadının ağzının güzel olduğunu düşünüyordu; bunu düşününce Nina’nın göğüs uçları sertleşti...

Şunu hemen kes Nina. Hem de hemen. “Onun geldiği yerde daha fazlası var.”

“Ne şaşırtıcı.”

“Bak, renkli dilimi sevip sevmemen umurumda değil. Dün gece bir şey buldum ve senden bazı cevaplar istiyorum.”

Greg’in yüzünde sıkkın bir ifade belirdi. Tanrı aşkına, Nina, Greg’in onu sert bir bakışla başından savmasından nefret ediyordu. “Yine mi Vikipedi? Ya da dur, o aşk romanlarından biri, değil mi?”

“Sanırım sana daha önce de söylemiştim; o yapış yapış kitaplardan bazılarının söylediklerini yok sayma. O yazarlardan bazıları, gerçeğe bayağı yaklaşıyor. Ve hayır, okuduğum şey aşk romanlarında ya da Vikipedi’de değildi. *Aptallar* için *Vampirler’*deydi.”

“İlginç bir kitap adı.”

Nina, Greg’in, IQ’suna dair sinsice imasını duymazlıktan geldi. “Görünüşe bakılırsa, ölümlülüğümü geri kazanabilirmişim.”

Greg kaşını kendine özgü, ustası olduğu küçümseme ifadesiyle kaldırıp kelimeleri uzata uzata, “Anlat bakalım,” dedi.

“Pek uzun bir şey değildi ama beni yaratan ucubeyi yaratan manyağı bulabilirsem, eski halime dönebileceğimi söylüyordu. Ben de tam olarak bunu istiyorum.” “Ucube dediğin, benim tabii.” Greg’in dudakları bunları söylerken büküldü.

Tamam, bu biraz sertti. Adam ucube değildi. Yalnızca yalancıydı. “Evet, sensin.”

“Seni internette yazan şeyler hakkında uyarmamış mıydım? Senin aşk romanlarında yazanların aksine, birçok yanlış bilgi var.”

“Onlar benim değil, Wanda’nm ve bu doğruysa, neden bir haça gözlerim yanmadan bakamıyorum? Söylediklerin doğruysa, neden güneş varken kendimi bir parça pastırma gibi hissediyorum ya da güneş batmadan gözlerimi açamıyorum?”

“Bunları aşk romanlarında okudun, öyle mi?”

“Ben okumadım. Wanda okudu.”

“Bu yine de okuduklarının doğru olduğu anlamına gelmiyor Nina.”

Böylesi de Nina’nm, Gregori Statleon’un bir şey sakladığına dair inancını güçlendiriyordu. “Beslenmene yardım etmeme izin ver” saçmalığı, daha derindeki bir art niyeti saklıyor olabilirdi. Nina adamın ne sakladığını tahmin bile edemiyordu. Ya kan içtikçe daha da çok vampirleşiyorsa? Ne kadar meyve suyu içerse, zehrin kanma o kadar çok işlemesi gibi...

Ama Svetlanna onu içmesi için cesaretlendiriyordu ve Nina, Greg’in annesinin neden güven havası saçtığına parmak basamasa da, göz ardı edemeyeceği, derinden hissettiği bir şeydi bu. Belki de Svetlanna’nm, oğlunun bu tür işlere karıştığından haberi yoktu.

Nina vampir olmayı hiç istemezken, kadını vampir haliyle muhafaza etmek çılgıncaydı. Ama Nina beslenmek için Greg’e ihtiyaç duyuyordu ve adam başka

kan bulma seçeneği sunmuyordu. Ama Greg, insanları ısırmadığını iddia ediyordu. Nina'nm kan bulmak için ona bağımlı olması, belki de Greg'in, kadının sürekli ona başvurmasını sağlama amaçlı şeytani amacının bir parçasıydı. Greg vampir olmak istememenin nasıl bir şey olduğunu hatırladığını söylemişti. Eh bu da onun isteği dışında, vampir olduğu izlenimini uyandırıyordu.

Açıkçası bu ağ, cidden düğüm düğümdü.

Bütün kuşkularını ortaya sermeyi reddeden Nina, olaya daha geniş açıdan baktığında daha iyi sonuçlar elde edebileceğini düşünerek, bazı şeyleri göz ardı etmeye karar verdi. "Fazla ince eleyip sık dokumasak? Wanda'nın okuduğu basit gerçekler çoğunlukla doğru. O yüzden, benim okuduklarım neden doğru olmasın? Tabii beni isteğim dışında vampir olarak kalmaya zorlamak hoşuna gitmiyorsa."

"Ah, seni başımdan atmaktan daha çok istediğim bir şey yok, inan bana."

Nina farklı bir yol seçti, adamın merhametine oynamaya teşebbüs etti. "Sen nasıl vampir oldun? Yani, bu duruma öfkelenmedin mi? Vampirler üreyemiyorsa, vampir olarak doğmuş olamazsın. Bu da beni, isteğin dışında vampir olduğuna inandırıyor. Tabii şey değilse... Neredeyse beş yüz yaşında olduğunu söylemiştin. Dostum, o zaman bin beş yüzlerde doğmuş olmalısın. Bu konuda da araştırma yaptım. O zamanlar hayatta kalmak epeyce zormuş. Vampir olmak, öyle bir zamanda hayatta kalma ihtimalini kesinlikle artırırdı, değil mi?"

"Sanırım olaya bu açıdan bakılabilir."

Ah, Greg yine o gizemli, kaçamak yüzünü gösteriyordu. "Bana, ne açıdan bakacağımı söylesen nasıl olur?" "Bence senin bana neyin ne olduğunu söylemene izin versem, çok daha eğlenceli olur. Varsayımların, neşemi yerine getiriyor."

"Büyük sır ne? Bu vampir saçmalığı olduğunda kaç yaşmdaydm?"

Greg tezgahı iterek doğruldu, dudakları bir sessizlik çizgisine dönüştü. Demek bu konu, adamı öfkelendiriyordu. Vampire dönüştüğünde neler olduğundan bahsetmek onu öfkelendiriyorsa, neden bu konuda dilini bu kadar sıkı tutuyordu? Nina adamın, öfkesini paylaşmasını beklerdi; bu öfkenin onları birleştirmesini ya da o tür psikopatça bir şeyi. Belki Greg ona yardım ederse,

Nina da eski haline dönebilirdi. Ama Greg bunu istiyor olamazdı, değil mi? Gregori Statleon, istediğini elde edemeyen birine benzemiyordu ve bu da Nina'yı ilk düşüncesine döndürüyordu. Gregori başta ölümsüzlüğü istememiş olsa da, şu anda hastalıklı bir şeyin içindeydi ve dişlerini, bulabildiği kadar çok kişiye batırmak, onları da bu işe bulaştırmak istiyordu. Bu tarikatın yalanlarını yutmuştu, beyni yıkanmıştı.

Tanrı aşkına, bu iş, Bobbie-Sue'nun satış seviyelerine fazlasıyla benziyordu. Nina orada çalışırken buna nasıl alet olmadıysa, şimdi de olmayacaktı.

Nina, Greg'i köşeye sıkıştırdı, göğsünü şişirdi ve sözleri sert çakış taşlarıymış da onları adamın yüzüne tükürürmüş gibi konuştu. "Vampir olduğunda kaç yaşındaydm?"

Greg, Nina'nm omuzlarını tuttu, kadını vebalıymış gibi kendisinden uzak tuttu. "Bunun senin için ne önemi var?"

"Merak ediyorum diyelim."

"Çok uzun zaman önceydi..."

"Kahrolası soruya cevap ver."

"Yirmi üç."

Nina on altıncı yüzyıl hakkında okuduklarını hatırlayınca, alaycı alaycı soludu. "O zaman epeyce uzun bir ömrün olmuş. O zamanlar yiyecek kısıtlı, yaşam koşulları berbatmış. Okuduklarıma bakılacak olursa, insan önemli biri olmadığı takdirde kırkına varamıyormuş. Ailen zengin miydi?"

"Geçinebiliyorduk."

"Nerede doğdun? Romanya'da doğduğunu tahmin ediyorum çünkü bütün iyi vampirler oradan geliyor gibi. Soyadın da bayağı etnik."

"Evet, şu anda Bükreş olarak bilinen yerde doğdum. Çoğu insanın tahmininin aksine, Transilvanya'da doğmadım. Ama ben çocukken İngiltere'ye göçtük."

"Neden aksanlı konuşmuyorsun?"

“Çünkü yirmi birinci yüzyılda ‘zatı aliniz insanı meye meylediyor’ demek, ‘sen insanı alkolik edersin’ demekle aynı etkiyi yaratmıyor.”

Nina neredeyse kıkırdayacaktı ama kendisine engel olmayı başardı. “Dalga geçmeyi kes.”

“Asırlar geçtikçe buraya uyum sağladım. Sağlamam gerekiyordu. Moda akımlarına, argoya, haberlere, vesai-reye dikkat ediyorum. Üzerimde cepken, pelerin ve taytla gezsem komşular ne derdi, hayal edebiliyor musun?” “Cepken ne be?” Nina başını iki yana salladı. “Boş ver. Soruma hâlâ cevap vermedin. Bu iş başına nasıl geldi? O vampir yalnızca seni mi, yoksa bütün aileni mi ısırdı? Yani, Svetlanna da vampir ve o senin annen. Babana ne oldu?”

Greg soğukça yanıt verdi. “Babam öldü, Svetlanna da annem değil. En azından, öz annem değil.”

Sözcükler bomba olsa, Greg’in ağzından dökülen o hergeleler döne döne iner, şiddetle tıslar, en sonunda da patlardı. Nina gözle görülür bir biçimde şoka uğramıştı. Kafa karışıklığı, hissettiği endişe ve üzüntüyü geriden takip etti; Nina, Greg’in kaybının değerini çok iyi biliyordu.

“B-ben... Üzgünüm. Bilmiyordum. Birbirinize hiç benzemiyorsunuz ama sanırım senin, babana çektiğini düşündüm.” Nina’mn çatık kaşları düzeldi, bakışları yumuşadı.

Greg çenesini yukarı kaldırdı. “Pişman Nina hoşuma gidiyor. Çok daha tatlı. Öz annem öleli çok oldu.” Greg’in sesinde hüzün vardı; bu duyguyu kontrol altında tutsa da hüzün oradaydı. “Svetlanna benden önce vampir oldu, o kadar. Beni evlat edindi diyebiliriz ve nasıl uyum sağlayacağımızı birlikte öğrendik.”

“Yani birlikte mi vampir oldunuz?” Nihayet bir yerlere varıyorlardı.

“Evet.”

Ya da varmıyorlardı. “Söyleyecek başka bir şeyin yok mu?”

“Başka ne dememi istiyorsun Nina?”

“Benimle dalga geçmeyi bırakmaya ne dersin? Lafı dolaştırıp duruyorsun ve bu da tepemi attırıyor. Bana seni kimin yarattığını söylemeni istiyorum, hem de

hemen. O gerzeğin kim olduğunu öğrenmeyi hak ediyorum; böylece o herifi bulup gerçeği döve döve söylettirebilirim. Gizliliği bir kenara bırak da baklayı ağzından çıkar, yoksa beni zorla delirteceksin.”

Greg’in kahkahası, kadının sinirini bozdu. Sert, keskin, Nina’yla neredeyse dalga geçen bir sesti. “O, herif değildi, kadındı. Ve nerede olduğu konusunda hiçbir fikrim yok.”

Yok artık. Yani bunu yapan, bir kadındı, öyle mi? Nina’ya göre, nedense, ancak erkek türü böyle bir şey yapacak kadar sırnaşık olurdu. Nina, iş insanları vampire dönüştürmek olduğunda, baş belalarının hep erkek olduğunu varsaymıştı. “Seni bir kadın mı vampir yaptı?”

“Feminizm kahrolsun, ha?”

“Kim? Kimdi o?”

“Bir kadın...”

“Kahretsin Greg! Adı neydi ve onu en son nerede gördün? Yıllık kan içiciler balosunda mı?”

“Sanırım 2005 Noel’indeydi.”

Nina parmaklarını adamın yeni ütülenmiş gömleğinin yakasına sardı ve Greg’i kendisine çekti. Bedenine bakılırsa bu bir hataydı ama Nina yine de durmadı. “Adı ne dedim!”

Greg, Nina’nm bileklerini iki eliyle öyle sıkı tuttu ki, kadın onun gömleğini elinden kaçırdı ve geriledi. Ama Greg, onun bileklerini bırakmadı. “Lisanne. Adı Lisanne.” O ismi, ağzından kerpetenle çekilmesi gerekiyormuş gibi, sımsıkı birbirine bastırdığı dişlerinin arasından söylemişti.

Sonunda bir cevap alabilmişti. Nina bir an gevşeyerek adama yaslandı, onun varlığından inkâr edilemez bir güç aldı ve bedeni yine istemsiz tepkilerinden birini verdi. O beden, Nina beslendiğinden beri her şeyin farkındaydı ve buna adamın sert kasıkları da dahildi. Greg’in gözleri, Nina’ya fazla ileri gittiğini söylüyordu. Belki de çok ileri.

Nina Greg’in, vampir olmayı bu kadar sevmesine rağmen, Lisanne denen bu

kadına neden öfkelendiğini an-layamıyordu. Greg'in gönüllü olarak mı, yoksa mücadele etmesine rağmen mi vampire dönüştüğünü hâlâ merak ediyordu. Adamın anlayış dolu sözleri ve öfkesi, Nina'yı onun vampirliğe gönüllü olmadığına inandırıyordu. Yaratıcısının kim olduğunu söylemekteki isteksizliğiyse, bununla çelişiyordu. Ondan nefret ediyorsa kadını neden kolayca ele vermiyordu? Kimliğini neden koruyordu? Kadın kötü biri miydi? Greg bu kaltağı ele verirse, başı belaya girebilir miydi? Ahhh, belki Greg, Nina'ya bir şeyler anlattığı takdirde, çılgınca bir cezaya çarptırılacaktı.

Kesinlikle, "ne oluyor be?" denecek bir andı. Ortada ne biçim bir iş dönüyordu? Nina adamın yeterince sinirlendiğine karar verdi. Belli ki bazı yaraları açmış ve bunlara tuz basmıştı. O noktada, Greg'in köklerinin nasılıyla nedenini bir kenara bırakmak daha akıllıca olurdu. Tabii Nina şöyle eski usul bir laf dalaşından korkuyor değildi ama yaygın inanışın aksine, çenesini ne zaman kapatacağını bilirdi ve... Adam bir vampirdi. O kadarı yeterliydi.

"Tamam, bana bu kadını nasıl bulacağımı söylemeye ne dersin?"

"Söyledim."

"Yoo, bana onu 2005 Noel'inden beri görmediğini söyledin, o kadar. Sana inandığımdan emin değilim. O kadın bu klan zımbırtısının lideriyse, onunla temasa geçmenin bir yolu olmalı. Siz klan mensupları, herhalde birbiriniz-le arada bir konuşuyorsunuzdur?"

"I-ıı, hayır ve kimse onun herhangi bir şeyin lideri olduğunu söylemedi."

"Seni yarattıysa, lider o olmalı."

"Hayır, değil. Benim hizbimin yaratıcısı olabilir ama çoğumuz dağıldık, birbirimizden koptuk ve kendi klanlarımızı yarattık. Evet, benim yaradılışımdan sorumlu olan o. Ama benim sahibim değil."

Vay be, Greg amma ateşli konuşmuştu. Lisanne'in onun sahibi olmadığını söylerken yüzü sertleşmişti. "Tanrı aşkına. Bu klandan fazlası da mı var?"
"Yüzlerce vampir var. Hatta binlerce diyebilirim. Klanlarımız, insanların politikasına çok benzer. Çok sayıda ve çeşitli derecelerdedir. Aramızda yobazlar, barış yanlıları, muhafazakarlar ve asiler de var. Ama benim klanımın dünya görüşünün, muhtemelen insanları en az rahatsız edecek görüş olduğunu bilirsen belki için rahatlar."

Yüce İsa! Bütün bu vampirler, fark edilmeden mi dolaşıyordu? “Klanınızın başında kim var?”

Greg ona yine fazlasıyla güvenli bir tebessümle baktı. “Ben varım.”

Şahaneeee. “Beni senin vampir yapman, patronum olduğun anlamına mı geliyor?”

Greg kaim bir sesle güldü. O ses, Nina’nın kulaklarında titreşip içine işledi. “Evet, bir bakıma öyle.”

“İmkanı yok.”

“Senin tek şansın bu.”

Gerizekâlı. Nina şimdi kimin kimin patronu olduğu konusuna girmeyecekti. Ölümlülüğünü tekrar elde etmenin bir yolunu bulabilirse, Greg’in kime patronluk

tasladığının bir önemi kalmayacaktı. “Şu Lisanne’in telefon numarası var mı? E-posta adresi? Herhangi bir şeyi? Onu bulmanın herhangi bir yolu var mı?”

Greg’in yüzü bulutlandı, gözleri koyulaştı. "Kafamı karıştıran ne, biliyor musun Nina?”

“Ne?”

“Benim, senin vampir kalmanı isteyecek kadar şeytani olduğumu düşünüyorsan, Lisanne’in de bunu benden daha az isteyeceği ne malum? Kimin klanının bir parçası olursan ol, yine de vampir olacaksın. Ve gizlice istediğim şeyin bu olduğunu düşünüyorsan, hepimiz bunu istiyor olmalıyız, değil mi?”

I-ıı, şey... Nina şu anda karara varmak istemiyordu. “Boş ver. Kimin ne istediği umurumda değil. Ben yalnızca vampir olmak istemediğimi biliyorum ve ölümlülüğümü geri kazanmamın en ufak bir ihtimali varsa, onun peşine düşeceğim. Burada söz konusu olan benim hayatım ve bu çılgınca plandan bir vampirin eksik olması dünyanın sonunu getirmez. Anladın mı Yarasa çocuk?” Parmaklarından birini Greg’den kurtardı ve adamın burnunun altında salladı.

Greg köpek dişlerinin uzamasına izin vererek Nina’nm parmağını hafifçe ısırdı.

O hareket, ilkel ve cezbedici, Ni-na'nın o dişleri yalamak istemesine sebep olan bir hareketti. "Böyle olduğum için gurur duyuyorum bebek."

Nina ürperdi. Greg'in ağzının onunkinin üzerindeki görüntüsü, aklına şiddetle geri döndü. "Dişlerini ortadan kaldır. Ee, onu nasıl bulacağım?"

Greg omuz silkti. İnip kalkan gömleği, sütlü çikolata rengindeki saçlarının uçlarına sürtündü. "Hiçbir fikrim yok. Ofiste gizli Noel babacılık pek oynamıyoruz."

Nina nihayet öfkesine yenik düşerek, "Aaaaaaaaaa-aaaaaaaaaaaaaah!" diye bağırdı. "Biliyorsun ve benim bilmek istediğim, bilmemi neden istemediğin!"

Lafı yeterince uzatmışlardı. "O kadının nerede olduğunu söylemezsen..."

"Ne Nina?" Greg bu soruyu dişlerinin arasından sorarken, sert bir hareketle Nina'yı kendine çekti, vücutlarının her bir santimini birbirine yapıştırdı. Nina'nın kulağına, "Beni tehdit etme," diye fısıldadı ve kadın, onun sıcak nefesiyle ürperdi. Nina'nın gözleri, meydan okumayla parladı. "Ettim bile."

Greg dudaklarını Nina'nın hassas tenine yaklaştırarak fısıldadı. "Seni temin ederim, başka herkeste kullandığın taktikler bana işlemez. Pabuç kadar dilin ya da hayata Bruce Lee tarzı bakışın, gözümü korkutmuyor."

Nina'nın cevabı, boğazında sıkışıp kaldı. Greg'e, ka-mikaze gibi üzerine saldırmanın ne demek olduğunu göstereceğini söylemek istiyordu ama... Of be, adam Ni-na'nın zırvalarına katlanmayacağını söylerken çok seksi oluyordu. Nina şimdiye kadar hiç, hem huysuzluğunun üstesinden gelen, hem de ona resmen elinden geleni ardına koymaması için meydan okuyan bir erkekle karşılaşmamıştı. Ve istemese de buna hayranlık duyması gerekiyordu. Ne kadar kısa bir süre için de olsa.

"Senin yerinde olsam, ellerimi üzerimden çekerdim." Adamın elleri üzerindeyken, vücudu onunkine yaslanmışken ve Nina bu fikirle savaşırken, ancak bu kadarını söyleyebilmişti. O karmaşık durumla ilgili hisleri, büyük bir çelişki içindeydi.

Greg'in kahkahası, dudaklarından dökülen saten parti kurdeleleri gibiydi. "Yoksa ne yaparsın?"

Nina şey yapardı... Şey... Adam ona bu kadar yakınken, düşünemiyordu. İçinin derinliklerinden gelen açlığa kapılmış, kaybolmuştu. Adamı tüketmek, yalanabilecek her santimini yalamak, bedenini birbirlerine dolanana dek onunkine iyice yapıştırma arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Greg'in dişleri yine uzadı ve Nina adamın, ağzını boynuna yaklaştırmasını, nazik tenine çok hafif bir hareketle sürtmesini büyülenmişçesine izledi. Bacaklarının arasında beliren sıcaklık ve göğüs uçlarının sertleşmesi öyle dayanılmazdı ki Nina'nm takati kesildi, kadın ayakta kalmak için Greg'in omuzlarına tutunmak zorunda kaldı.

Akimdaki çılgınca görüntü, başını geriye atmasına sebep oldu; Nina, adamın onun kanını içtiğini hayal ediyordu.

S..tiiiiir. Olamazdı. Adamın ondan bir parça koparmasını istemek, gülünç, saçmaydı. Gerçi bunu tanımlayacak başka kelimeler de vardı ama adam bu kadar yakındayken, sert bacağını Nina'nmkilerin arasına sokmuşken, sıcak dudaklarıyla ona işkence ederken, Nina'nm aklına hiçbiri gelmiyordu.

Nina sırtını bükerek bel kemiğini bütün ağırlığıyla adamın kaim, kaslı koluna bıraktı. Gözlerini sımsıkı kapatarak güçlükle yutkundu. Hayır, hayır, bin kere hayır. Adamın bedeninin onunkinin üzerindeki güçlü çekimine boyun eğmesine engel olan tek şey, demirden iradesiydi. Nina parmaklarını adamın göğsünde dolaştırdı. Greg'in ağzından çıkan alçak iniltiyi duymazlıktan geldi ve adamın gömleğine yapıştı.

Greg'in gözlerine bakmak için kendini yukarı çekerken, hırıltılı bir sesle, "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Sen benim patronum değilsin," dedi.

Greg'in şekilli yüzü sertti, gözleri Nina'ya dik dik bakıyordu ve dişleri açıkça görülebiliyordu. "Ah, ama öyleyim. Buna istediğin kadar karşı koyabilirsin Nina ama hoşuna gitse de gitmese de güç bende."

Ahhhh, adam sertliğini ne güzel gösteriyordu. Nina akıllı bir kızsa -ki öyle olmakla övünürdü- adamın uzun süredir vampir olduğunu aklından çıkarmazdı. Kitaplarda yazanlar doğruysa, ne kadar uzun zaman vampir kalırsanız, o kadar güçleniyordunuz. Yani, hayat gücü puanlan falan biriktirdiğiniz, çılgınca bir bilgisayar oyununa benziyordu. Nina aralarındaki sınırı biraz daha aşmaya cüret ettiği takdirde, Greg'in sabrını geri dönülmez bir biçimde taşırabilirdi. İşler büyük bir hızla çirkinleşebilirdi.

Seçenekler?

Adamın evinden çekip gitmek, her şeyi boş vermek.

Evet, adamın gözlerinden saçılan alevlere bakılacak olursa, en güvenli yol kesinlikle buydu ve Nina'nın bir an için ödlekler diyarına geçiş yaptığını kabullenmesinden daha kolaydı.

Nina boyun eğmiş gibi yaparak vücudunu gevşetti. "Bırak beni."

Greg onu bıraktı, sonra bir anda dudaklarını Nina'nki-lere bastırdı ve "Sanırım işi kavradın," diye fısıldadı.

Nina'mn burun delikleri yeniden uyanan öfkesiyle kabardı ve ona tanıdık gelen bir koku aldı. Eski hayatına duyduğu özlemle haykırmak istemesine sebep olan bir koku. "Aman Tanrım, ben buraya gelmeden hemen önce çikolatalı kurabiye yedin, değil mi? Nasıl yaparsın?"

Greg yüzüne onunla alay etmek için kullandığı çocuksu sırıtışını yerleştirdi. "Evet. Yedim. Acıkmıştım."

Artık abur cubur -ya da herhangi bir şey- yiyememenin ızdırabım hırlayarak dile getiren Nina, ellerini adamın omuzlarına koyup Greg'i itti. "Canın cehenneme Gregori Statleon. Seni kan emici, ölümlülük çalıcı, abur cubur yiyici pislik! Bu Lisanne'i nasıl bulacağımı çözeceğim. Sen bana söylemezsen, belki klanımın diğer üyelerini arar ve onlara sorarım!" Buzdolabını açtı, birkaç torba kan aldı ve kapıya doğru giderken hiçbirini düşürmemeye çalıştı.

"Bunu yapamayacağımı sanma!" diye bağırarak adamı tehdit etti.

Nina sırf çarpıcı bir etki yaratmak adına, adamın kapısını çarpabilmek için torbalardan birini dişlerinin arasına kıstırdı.

Eh, öyle işte. Al bakalım. Ve... Off...

Kan torbası hâlâ dişlerinin arasında olan Nina, ellerine baktı. Önünde bir ikilem vardı. Toplu taşımayı kullanan insanlara bu kadar kanı nasıl açıklayacaktı?

Tanrı aşkına, neden tepki vermeden önce düşünmüyordu? Asabiyeti hep ona zarar veriyordu. Nina çenesini ne zaman kapatması gerektiğini bilmiyordu. Ne pahasına olursa olsun kazanması, son sözü hep onun söylemesi gerekiyordu. Kahretsin, Marty'nin dırdır ederken hep söylediği gibi, sürekli aynı sonucu

aldığı bir kısır döngüye saplanmıştı.

Kapı arkasından açıldı ve Greg'in kısmen sokak lambasının gölgesinde kalan yüzü belirdi. Adam kapıdan elini uzattı ve naylon bir alışveriş poşetinin yere süzülme-sine izin verdi. Kapıyı yavaşça kapatmadan önce, alaycı bir sesle, "Bunlardan birine ihtiyacın olabilir diye düşündüm," dedi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

"Demek Nina buradaydı." Svetlanna, yüzünde alaycı bir ifadeyle, elini maun tırabzanda kaydırarak merdivenlerden indi.

Greg yüzündeki tebessümü saklamak için kadına arkasını döndü ve oturma odasına yürüdü. "Sanki onu duymadın. Bence Güney Jersey bile onu duymuştur." "Ondan hoşlanıyorsun," diyen annesi, arkasından yaklaşıp omzuna dokunarak Greg'i ona dönmeye zorladı.

Greg başını göğsüne doğru eğerek çenesini kastı. "Onu boğazlamak istiyorum."

"Bu da ondan hoşlandığını açıkça gösteriyor."

"Bu sonuca nasıl vardın?"

Svetlanna alaycı bir ses çıkardı ve kazağının kollarını sıvadı. "Eve getirdiğin diğer kadınlar hiç umurunda olmuyordu. Özellikle, burada kalmayı senin onların kalmasını istediğinden daha fazla istemeyen kadınlar buluyorsun. Seninle bir şey yaşamanın bedelini biliyorlar ve bunu sen de biliyorsun. Onları kesinlikle, boğazlamak isteyecek kadar umursamıyorsun. Nina seni öfkeden kudurtuyor, delirecek gibi oluyorsun. Onu boğazlamak istemen, kadının seni etkilediğini kesin olarak gösteriyor."

Greg alaycı bir tebessümle gülümsememek için mücadele etti. "Nina gibi birinden kim hoşlanabilir anne? Hiç de cana yakın biri değil. Kaba, ısrarcı, üstelik Lisanne'i bulmak istiyor." Ayrıca erkek gibi olsa da bayağı seksi, kara zeytinlere benzeyen gözleri ve hakkında müstehcen şeyler düşündüğün bir ağzı var Statleon.

Svetlanna'nın beti benzi attı, kadının soluk teni gözlerinin etrafında grileşti. "Bu iyi değil. Lisanne, Nina'nın tek başına baş edebileceği biri değil. Üstelik konu o yılan olduğunda, halletmemiz gereken başka meseleler var."

“Başka” meseleler Greg için öncelikli olmalıydı ama onları bir kenara bıraktı çünkü incecik, yaban eriği gözlü Nina, onun için daha önemliydi.

“Ona Lisanne’in nerede olduğunu bilmediğini söylediğini duydum.”

“Gerçek bu.”

“Biliyorum.”

Bunu sormak Greg’in hiç hoşuna gitmiyordu, ama şeref hissine yenik düştü. “Sen Lisanne’in nerede olduğunu biliyor musun anne?”

“Hayır. Hem bilsem bile, Nina’ya söyleyeceğimden emin değilim. Şu anda kendinde değil Greg. Bunu öğrenmek... I-ıı, Lisanne durumu daha da kötüleştirmekten başka bir şey yapmaz ve Nina’nm o çılgın, ölümlülüğüne yeniden kavuşma planını gerçekleştirmesi mümkün değil. Ama şimdiki zamanda kalacak olursak, uğraşmamız gereken daha büyük şeyler var.”

“Ne gibi?”

“Nina’ya hissettiğin çekim gibi. Bunu inkâr etmeye zahmet etme Gregori. Seni neredeyse kendimi tanıdığım kadar iyi tanıyorum ve Nina seni gerçekten çok etkiliyor.” Nina, Greg’i etkilemekten çok, çıldırtıyordu. Nina kadar şirret, gürültücü bir kadının onu tahrik edebilmesi, Greg’i delirtiyordu. Kadın kapısının eşiğinde bayıldığından bu yana onu düşünmeden edemiyordu. “Ağzı, Büyük Kanyon gibi kocaman, mağaradan farksız. Şimdiye kadar hiç öyle bir kadını çekici bulmamıştım, bunu sen de biliyorsun anne.” Elini sallayarak, Svetlanna’nm beyanını yok saydı ve çalışma masasına gidip sandalyesini çekti, yorgun argın oturdu. Nina’yla yapılan bir rauntluk dövüş, Evander Holyfield’la yapılan on iki rauntluk bir dövüşten farksızdı.

“Öyle olabilir ama seni geceleri uyutmayan kadının kararlılığı ve onun gözünü kamaştıramadığım gösteren tavırları. Genellikle düşüp kalktığın kadınlara bakılacak olursa, bu senin için yeni ve tazeleyici olmalı. Gücün ya da paran yüzünden ayaklarına kapanmayan, ister insan ister vampir olsun, çok sayıda kadın yok. Nina ikisini de istemiyor. Görünüşe bakılırsa, caziben ve ikna kabiliyetin Nina’ya işlemiyor.” Svetlanna ona sinsice sırıttı; hedefi on ikiden vurduğuna memnun olduğu belliydi.

Greg sandalyesinde rahatsızca kıpırdadı. Dişine ve o salak dişçinin

muayenehanesine lanet olsun!

“Onu ısırdığın için duyduğun suçluluk, uyuyamama-nın tek sebebi değil. Beni kandırmaya çalışma.”

Aziz Petrus aşkına. Annesi onu çok iyi tanımakla kalmıyor, bilgilerini silah olarak kullanmakta da beis görmüyordu. Greg bunun, kadının kuşkularını iyice pekiştirdiğini bilse de sessizliğini bozmadı; hislerini açıkça kabullenmeye niyeti yoktu. Evet, Nina’nm fazla cılız bedeni Greg’i Hades’ten bile çok ateşliyordu. Nina’nm dudakları, kadın ağzına geleni söylerken bile, insanı aralarında kaybolmaya itiyordu. Ve tamam, Nina’nm atkuyruğu yaptığı o gür, siyah saçlar Greg’i büyülüyor, parmakları o ipeksi tutamların arasına girmek için kaşınıyordu. Dün gece kadının evine gitmemek için bütün gücüyle direnmişti.

Gitmemesinin birinci sebebi, Nina’nm onu besleyen eli ısırmaması gerektiğini öğrenmesini istemesiydi. Nina bugün buraya gelmese, Greg akşam zaten kadını arayacaktı. Nina buna inansa da inanmasa da Greg canavar değildi, Nina’mn toza dönüşmesine izin vermezdi.

Özür dilemiş, durumu düzeltmek için elinden geleni ardına koymamış, Nina’yı beslemiş, ona klanının usullerini öğretmek istemişti. Ama Nina biraz bile yumuşa-mamıştı. Evet, Greg tersine çevrilemez bir şey yapmıştı. Evet, birkaç saniye içinde Nina’nm hayatını değiştirmiş ama hiçbir zaman masum birine zarar vermeye niyet-lenmemişti ki bu, ona göre bir şey değildi. Ama bunu düzeltmenin, kabullenmekten başka hiçbir yolu olmadığı için, şimdiki zamanda yaşamalıydılar. Ve şimdiki zamanda, Nina’nın Greg’e ihtiyacı vardı. Adamın bundan sapkınca bir zevk almasının, konuyla ilgisi yoktu. İkinci sebepse, Greg’in Nina’dan uzaklaşmaya ihtiyaç duymasıydı. Nina’nm yakınında olmak bile, Greg’in beş yüz yıldır düşünmediği şeyleri istemesine sebep oluyordu.

Ve bu, Greg’in zerrece hoşuna gitmiyordu.

Nina, Greg’in normalde yatağa atmaktan zevk alacağı türden bir kadın değildi. Greg’in birlikte olduğu kadınlar, onun çiftleşme oyunundaki konumunu bilirlerdi. Greg de onlar gittikten sonra o kadınları hiç düşünmezdi. En azından bu şekilde.

Ama şimdi o cılız, huysuz acuzeyi aklından çıkara-mıyordu. Nina boynunu öyle akıl çelici bir biçimde ona uzattığında, Greg dişlerini o boyna saplayıp Nina’nm nadir rastlanan, tatlı kanını içmemek için bütün gücüyle mücadele etmişti. Ve o

kahrolası kan AB negatif olduğundan, gerçekten nadir rastlanan bir şeydi. Nina'nın kanını içmeye direnmek, kadının kanı en nadir rastla-nanlardan biri olduğu için o denli zordu.

"Söylediklerimi tekrar edip durmak istemiyorum," diyen annesi, Greg'in Nina'yla ilgili karanlık, şehvetli düşüncelerini böldü. "Ama Nina bizim... Benim dualarımın cevabı olabilir."

Greg'in yüzünde, Nina'nm durumunu düşündüğünde beliren tebessüm sertleşti. "İmkanı yok."

"Bana sinirlenme küçük bey. Asırlardır onunla bununla düşüp kalkan sensin. Bazen kavalcıya parasını vermen gerekir."

Greg'in, annesinin ona durumun ciddiyetini hatırlatmasına ihtiyacı yoktu. Greg'in ihtiyacı olan, Nina'yı aklından çıkarmaktı. Ellerini çenesinin altına dayayan Greg, duruma daha net bir biçimde bakabilmek için bir an düşündü.

Aklına gelen şey, basitti.

Olanlar iyi değildi.

Ve sorun, yalnızca Lisanne'le ilgili acil mesele de değildi.

"Hey, iyi misin?" Marty'nin dudakları, Nina karaoke gecesindeki gürültü patırtıya rağmen sesini duyabilsin diye kadının kulağına yaklaştı. Marty'nin sesi Nina'ya bas davul gibi geliyor, gümbürdüyor, arkasında bir yankı bırakıyordu.

Nina geri çekilip ona dik dik baktı. "Ben bir vampirim," diye tısladı. "İyi değilim." Neyse ki çok güzel bir Tom Jo-nes parçasını mahveden ezik, şarkıyı bitirdi, karaoke DJ'i de on dakika ara verdi.

Wanda barda, Nina'nin diğer yanında oturuyor, alkolsüz kokteylinin içindeki, büyük, spiral şekilli, pembe pipeti çeviriyordu. Kalçalarını saran kotu ve askılı bluzuyla, göğüslerinin hemen altında biten, kısa, yeşil hırkasıyla, uzun zamandır görünmediği kadar iyi görünüyordu. Ama Nina mutsuzluğunun arasında bile, kadının daha zayıf göründüğünü düşündü. Wanda, Nina'nın kolunu dürttü. "Beslendin mi?"

Nina'nm cevabı sert, gergindi. "Evet Wanda. Beslendim."

Wanda peçetesini kare şeklinde, düzgünce, özenli hareketlerle katladı. “Huysuzlaşma. Seni en azından kontrol etmesem ne biçim bir arkadaş olurdum? Sanki bugünlerde tek yaptığım, senin bu dünyada kalmak için gerekenleri yapıp yapmadığını kontrol etmek. Toza dönüşmeni istemediğim için özür dilerim.”

Nina başını ellerinin arasına aldı, dirseklerini yapış yapış bara dayadı. Uzun saçlarının, onu bir perde gibi, tıklım tıklım bara karşı korumasına izin verdi. Bol bol beslenmesine rağmen, kendini dalgın ve huzursuz hissediyordu. Her an yerinden sıçrayacak gibiydi. Artık hiçbir şey ona rahatlatıcı ya da tanıdık gelmiyordu. Bir sepet Buffalo soslu tavuk kanadı yiyemiyordu -ki kara-oke gecesinde hep bunu yapardı- çünkü yerse kusardı. Birkaç bardak birayı tepesine dikemiyordu çünkü içerse kusardı. Dışarıdaki hava sıcaklığını hissedemiyor ama Greg’in, içinde yarattığı çılgınca ısıyı hissedebiliyordu.

Yapamıyordu, yapamıyordu, yapamıyordu.

Karaoke bile yapamıyordu.

Boğazından bir hıçkırık yükseldi. Nina sulu gözlü biri değildi ama çok kötü bir durumdaydı. Karaokeye bayılırdı. Barry Manilow şarkılarını söylemeye bayılırdı. Ama bu gece, bu bile onu yatıştırma gücüne sahip değildi. Sevgili Barry Manilow’u bile. Ah, Tanrı aşkına. Barry bile durumu düzeltemiyorsa, dünya ne biçim bir yere dönüşüyordu? “Can’t Smile Without You” yoksunluğundan ölecek gibiydi.

‘“Copacabana’nm sözlerini unuttuğuna inanamıyorum,” diyerek onu azarlayan Marty, çantasını açıp pudrasını çıkardı. Çünkü Marty her an kusursuz olmak zorundaydı.

Nina kafasını avuçlayarak, “Dikkatim dağıldı,” dedi. Gerçi buna kendisi de inanamıyordu. Sonuçta bu, Bar-ry’ydi. Nina’nm ondan daha çok sevdiği az şey vardı. Gelgelelim, bu gece güzelce karaoke yapamayacak gibiydi. Düşünebildiği tek şey, Lisanne’i bulmak ve hayatını geri almaktı. Ah, bir de Greg’i ve onun nefis boynunu düşünmeyi bırakabilirse şahane olurdu. Böylece fazladan bir ikramiye kazanırdı.

Wanda başını Nina’nm ellerinin altına soktu. Kadının endişesi, Nina’yı hem duygulandırdı hem öfkelendirdi. Wanda, normalde ibadet yerlerinde kullanılan, alçak, hürmetkar bir sesle, “Ama bu Barry, Nina. Sen Barry’nin şarkılarının sözlerini hiç unutmazsın,” dedi.

“Wanda?”

“Hı-hı?”

“Başımdan çekil git. Bugün havamda değilim ve senin için sakıncası yoksa, konuyu kapatmamız iyi olur."

“Nina?” diyen Wanda, açık mavi gözleriyle onu mıhladı.

“Ne?”

“Hayır.”

“Hayır mı?”

“Evet. Beni duydun. ‘Vampir oldum, ühü ühü, dünyanın en seksi erkeğinden kan almam gerekiyor,’ zırvalarından bıktım. Kes şunu Nina ve yaşama işine dön...”

Duraksadı. “Ya da yaşamama işine. Ama parlak olan her şey aşkına, dünyanın sonu gelmiş gibi davranmayı bırak. Güzel bir hayatın olabilir. Yani, bu hayat birçok hayattan oluşsa da. Bana sorarsan, bunun için şanslısın.”

Wanda’nm yüzü bir an bulutlandı ve Nina da bir an için endişelendi. Wanda’ya ne oluyordu? Nina kadar duyarsız biri bile Wanda’nm bugünlerde yaydığı tuhaf, belli belirsiz sinyalleri algılayabiliyorsa, çok önemli bir şeyi kaçırıyor olmalıydı. Nina onun için tipik bir biçimde, kendine öyle dalmıştı ki Wanda’yı sorgulayacak vakti olmamıştı.

Wanda belli ki ona böyle bir şans tanımayacaktı. “Marty’ye bak. O uyum sağladı, sen de sağlayabilirsin. Aslında, senin ondan daha sert olduğunu düşünürdüm ama herhalde yanılmışım.”

Nina, Wanda’nm, Marty’yle ikisinin iradelerini kıyaslayarak ona meydan okuyuşuna aldıramayacak kadar güçsüzdü. Eski hayatını istiyordu ve bu özlemin arasında, Wanda’mn yaşayabileceği sorunları unuttu. “Wanda, bak sana ne söyleyeceğim. Bu senin başına gelirse, beş kuruşsuz, işsiz kalırsan, süpermarket kapısında insanları selamlamaktan başka bir iş bulamayacak gibi olursan, ben de tünelin ucunda bir ışık olduğunu söyleyerek seni teselli ederim: Elinde kan olan, seksi bir adam.”

Wanda yüzünü ekşitti. “Tamam, pes ediyorum. Çocuk gibi davranmaktan vazgeçtiğinde bana haber ver." Başını Nina’mn çenesinin altından çeken Wanda içkisini aldı, dans pistine çıktı ve Marty’yi de ona katılmaya davet etti.

Ama Nina’yı terk etmeden önce etmek istediği son bir bilgece lafı olan Marty, Wanda’yı bir tebessümle kışkış-ladı. “Şunu söylemem gerek Nina, sonra da başka bir şey söylemeyeceğim, çünkü yeni, süpersonik duyu yeteneğine rağmen bizi dinlemiyorsun. Bu uyum sürecinin zor olduğunu biliyorum. Bunu kimse benden daha iyi bilemez ve en azından, bu kadarım inkâr edemezsin. İşsiz olduğunu biliyorum ama alternatifler var. Wanda’yla ikimiz bin kez sana Bobbie-Sue’da makyaj malzemesi satmaktan daha iyi bir iş bulacağımızı söyledik ama sen direnip duruyorsun. Sokaklara düşmene asla izin vermeyiz. Dostların var Nina. Yanında biz varız. Senin bütün huysuzluklarına katlanan, buna rağmen sana yardım etmeye çalışan dostlar. Kabul etsen de etmesen de kan içme ve sonsuza kadar yaşama işinin seni korkuttuğunu biliyorum. Ama benim hayatım iyi ve ne zaman paranormal olma esprilerinden birini yapsan, hayat tarzımla alay etmiş oluyorsun. Bu, benim zamanla sevmeye başladığım bir hayat tarzı. Hem de çok. Sana olanlar bir kazaydı. Bir kolunu ya da bacağını kaybetsen, bu neredeyse aynı şey olurdu. Onsuz yaşamayı öğrenirdin. Bu kaderi kabul etmenin benim için kolay olduğunu söylemiyorum ama Keegan’ın evine yerleştiğimde başka seçeneğim olmadığını anladım ve sonra uyum sağlamak için çok uğraştım; sürüdeki, insanlardan nefret eden onca kurda rağmen.”

Nina sessizliğini bozmadı, Marty’yse yanaklarını içine çekti ve çantasını omzuna attı. “Wanda’yla ikinizin, *Aptallar için Vampirler*’de okuduklarınız belki doğrudur. Ama belki de değildir. Ya Greg sana gerçeği söylüyorsa, eski haline gerçekten dönemeyeceksen? Yani, daha fazlasını öğrenene dek, vampirsin. Direnmeyi bırak. Söyleyeceklerim bu kadar.” Marty ayağa kalkıp bardan çekildi, güzel kıçı salma salma uzaklaşmaya hazırlandı. Kadın bir an durup arkasını döndü. “Ha, Nina?"

Tanrı aşkına. “Dahası da mı var?”

“Bir şey daha.” Marty dudaklarını şapırdattı. Rujunun her noktayı kapladığından emin olmak için dudaklarını birbirine sürttü. “Vampirken, insanken olduğundan bile daha aksisin.”

Güm, güm, güm.

Nina başparmaklarını şakaklarına bastırdı, sonra gözlerinin üzerinde çevirdi. Off, Nina gerçekten cadalozun tekiydi. Marty kurtadam oldu diye canı sıkkın gezerken, ona mızmız diyen Nina değil miydi?

Nina yalnızca yakınmakla kalmıyor, herkese ve her şeye isyan ederek daha da kötü davranmıyor muydu?

I-ıı, evet.

Nina bunu kabullenmekten hiç hoşlanmasa da Wan-da haklıydı. Çocukça davranmayı bir an önce bırakması gerekiyordu. Omuzlannı dikleştirip doğruldu, uyanıp da bir sonraki hamlesinin ne olacağını bulmaya çabaladığından beri üzerine çöken moral bozukluğunu üzerinden attı.

Her şeyden önce Lisanne'i bulmalıydı. Gündüzleri yeniden ortalıkta dolaşabilene dek, Seven-Eleven'da gece yarısı vardiyasında buzlu içecek servisi yapmak dışında, yapabileceği hiçbir iş yoktu. Her şeyin kökü, eski haline dönmesindeydi. Geri kalanı, Nina tekrar insan olana dek beklemek zorundaydı. Tabii çok da bekleyemezdi, çünkü Nina'nm paraya ihtiyacı vardı. Hem de çok. Kirasının da kablolu yayın faturasının da ödenme günü yaklaşıyordu.

Greg, Lisanne'in nerede olduğunu bilmediğini iddia ediyordu. Ayrıca klanının lideri olduğunu da iddia etmişti. Şu klanın üyeleri kimdi ve onların ne bildiklerini öğrenmek için Nina'nın nereye gitmesi gerekiyordu? Greg öyle emrederse, Lisanne'le ilgili bilgilerini saklarlar mıydı? Greg bunu emredebilir, daha önemlisi emreder miydi?

"Siz Nina mısınız?"

Tombul, ay yüzlü, düz burunlu, gamzeli çeneli, kalın dudaklı bir adam, kadının düşüncelerini böldü. Nina, kızlarla birlikte bara ilk girdiğinde adamın onu süzdüğünü görmüş, bariz ilgisini görmezlikten gelmişti. Penis aşkına. Nina'nın "iki aletin olsa bile, şansın yok" titreşimi belli ki adama düzgünce ulaşmamıştı. Peki, bu adam, adını nereden biliyordu? "Sizi tanıyor muyum?" Nina'nın sorusundaki kuşku, kristal berraklığmdaydı.

Adam bara yaslanmış insanların arasına sıkıştı ve gülümseyerek, ufak, beyaz dişlerini ortaya serdi. Ekoseli flanel gömleği, ten rengi keten pantolonunun üzerine sarkan göbeğini hiç saklamıyordu. Adamın kelleşen kafa derisinin üzerine taranmış, seyrek, kızılımsı saçları, şık, otuzlu yaşlardaki kalabalığın

arasında göze çarpmasına sebep oluyordu.

Nina gözlerini kısarak, “Sizi tanıyor muyum?” diye tekrarladı.

Adamın cana yakın yüz ifadesi değişmedi. “Hayır ama tanımak isteyebilirsiniz.”

Nina homurdanarak, saçlarını omzundan geriye attı. Doğrusu bu gece böyle bir şeye hiç ihtiyacı yoktu. Afili sözleriyle ona asılan her erkek, Nina’nm onu “tanımak” istediğini sanırdı. “Bakın, benden yüz bulabileceğinizi sanıyorsanız yanılıyorsunuz. Şansınız yok. Hangi delikten çıktıysanız oraya dönün.” Sözlerini vurgulamak için, iki parmağıyla yüzünün etrafında bir daire çizdi. “Bu benim ilgi dolu yüzüm değil.” Sonra dikkatini çabucak barın kirli yüzeyine yönelterek adamı resmen başından savdı.

Adam dirseğini bara dayadı ve çenesini avuçladı. Ay gibi yuvarlak yüzü, Nina’ya dönüktü. Adamın gözleri sulu ve mavi, kaşları saçlarından daha gür, çalı gibiydi. “Hayır, beni yanlış anladınız.”

Hız trenine binmiş İsa! Adam, Nina’nm düşünmeye çalıştığını göremiyor muydu? Greg’e yapacağı bir sonraki hamleyi düşünen Nina dalgınca, “Ah, buyurun, aydınlatın beni,” dedi.

Adam elini Nina’nın koluna koydu ve hafifçe kavradı. Adamın elini koyduğu nokta birden ısınıp Nina’ya rahatsızlık verdi. “Beni dinlerseniz, memnuniyetle açıklarım.”

“Açıklayın o zaman,” diyen Nina, burnunun dibinden geçen bir tepsi dolusu hamburgerin yarattığı mide bulantısıyla mücadele etti.

“Bende sizin istediğiniz bir şey var.”

Toz ol. “Ne gibi?”

“Büyük bir şey.”

Tanrı aşkına, erkeklerin bütün hareketleri önceden tahmin edilebilirdi. Adam aletinden bahsediyordu. Nina hâlâ iç çekebilse, bunu yapardı. Bütün erkekler aletlerinin beyaz balinayla boy ölçüşebilecek ebatta olduğunu düşünüyor ve kendilerini kaptırdıklarında, bunu yabancı kadınlarla paylaşmanın tatmin edici olduğunu sanıyorlardı. Öö. Erkekler neden bir kadın için en önemli şeyin penis

olduğunu sanırdı? Eh, gerçeği söylemek gerekirse büyük bir penisin zararı olmazdı ama bu, her şey demek değildi. Nina işaret parmaklarını havada sallayarak, “Dostum, o büyük şeyi al ve git,” dedi. Sonra adama, uzmanı olduğu öldürücü bakışlardan birini attı.

Adamın yüzündeki tebessüm hiç solmadı. Biraz bile bozulmamıştı.

Tuhaf. Demek Nina vampir olduğunda, erkekleri bozum etme gücünü de kaybetmişti. Nina onlara o bakışı attığında, erkekler genelde geri adım atarlardı ama bu adam hiç huzursuzluğa kapılmamıştı.

“Hayır, hayır, beni yanlış anlıyorsun Nina. Sana asılmaya çalışmıyorum. Tipim değilsin. Hem de hiç.” Adam bunu söylerken tebessümü parıltısını biraz kaybetti ve burnu kırıştı. Sonra o uysal tebessümü yüzüne geri döndü. “Söyle bana, Lisanne’in nerede olduğunu öğrenmek ister misin?”

Nina’nm midesi birden büzüldü. Artık çalışan bağırsakları olmayabilirdi. Ama bu bağırsaklar sıcak bir tavadaki yağ gibi yerinden sıçrıyordu. Temkinli bir bakışla, içindeki sorulara eğildi. Greg ve belki Svetlanna dışında herhangi biri, onun Lisanne’i bulmak istediğini nasıl bilebilirdi? “Sen de kimsin be?”

Adam eğimli omuzlarını umursamaz bir tavırla silkti. “Kim olduğumun bir önemi yok. Ne olduğumsa çok önemli.”

Hayda. Nina’mn aklı, parçaları birleştirebilmek için harıl harıl çalışmaya başladı. Adam Lisanne’in varlığından haberdar olduğuna göre, paranormal bir şey olmalıydı... Peki, bundan sonra karşısına ne çıkacaktı? Periler mi? Cadılar, cinler mi? Nina adamın kokusunu içine çekti. Onun paranormal mi, yoksa insan mı olduğunu anlamak için burun deliklerini kabarttı. S..tir, bu kadar koku varken kimin kafası çalışırdı? “Tamam, nesin o zaman?”

Adam Nina’ya doğru eğildi, flanel gömleği kadının parmaklarına sürtündü. “Ben bir vampirim. Tıpkı senin gibi. Günlerdir sana ulaşmaya çalışıyorum.” Sesi neşeliydi ve yüzünde hâlâ o sakin tebessüm vardı.

Nina bunların yalnızca hayal ürünü olduğunu bilse de sırtındaki, sonra kollarındaki tüyler ürperdi. Şu kahrolası vampirler her yerdeydiler de insanların haberi mi yoktu? Evet, bu adam soluk tenliydi ama Greg kadar göz korkutucu görünmüyordu. Aslında bayağı zararsız görünüyordu.

Nina burun deliklerini yine kabarttı. Kokuların şifresini çözebilmeye, Marty'nin Amerikan Köpek Kulübü'n-dekilere özendiğini ve Wanda'nm kesinlikle insan olduğunu algılamaya başlamıştı ama hâlâ adamın kokusunu tam olarak çözme yetisi yoktu. Adam insan kokmuyordu, ama bu, Nina'nm koku duyusunun hatalı olmadığı anlamına gelmiyordu. Nina da bu yüzden aptalı oynamaya karar verdi. Ne kadar az şey söylerse o kadar iyiydi. Hem adam gerçekten Nina'yı arayıp duran kişi miydi? "Vampir mi?" Nina adama en aldatıcı, en masum bakışını attı. Gerçi bu kolay değildi, çünkü Nina genellikle kaş çatmaktan başka bir şey yapmazdı. Flört sanatında hiç deneyimli değildi. "Neden bahsettiğini bilmiyorum." Marty onu uyarmış, Nina'nm ne olduğunu kimin bildiğine dikkat etmesini söylemişti. Ve Nina, hayatında bir kez olsun, bir uyarıyı dikkate alacaktı. Adam, vampir olduğunu sanan delinin teki olabilirdi. Nina bunu internette bol bol görmüştü. Ama bu, adamın Lisanne'i nereden tanıdığını açıklamıyordu. Gerçi adamın hakkını yememek gerekirdi; "Ben bir vampirim," standart bir asılma cümlesi değildi.

"Sana bunu kanıtlayabilirim," dedi adam, Nina'yı. Nina alaycı alaycı soludu. "Ah, gerçekten mi? Mesela nasıl? Dur, boş ver. Sen delisin. Büyük şeyini al, git başkasıyla konuş."

Adamın tebessümü hafifçe silinir gibi oldu ve ürkütücü bir hal almaya başladı. "Ah Nina. Hiç de deli değilim. Lisanne'i bulmak istiyorsan, sana yardım edebilirim."

"Et, o zaman."

"Burada olmaz."

"Ama burası hoşuma gidiyor."

"Burası kalabalık."

"Kalabalığı severim."

"Ben sevmem."

"Hay aksi."

Adam yalnızca bedeninde değil, yüzünde de duygularını saklayan bir sessizlikle, hiçbir şey söylemeden oturmaya devam etti.

Açıkçası, bu hızlı tren hiçbir yere gitmiyordu. Nina fazla ilgi göstererek suları mı smamalıydı? “Tamam, anladığım kadarıyla gitmeye niyetin yok. Lisanne’i arasam bile -ki aradığımı söylemiyorum- neden onu bulmama yardım etmek isteyesin? Onun hakkında herhangi bir şeyi nereden bilebiliyorsun? Ve bana gerçekten telefon etmeye çalıştıysan, cep telefonumun numarasını nereden aldın?” Ustaca. Nina ustaca davranmış, fazla ilgi göstermemişti. Adam deli değilse, bunlara cevap verirdi.

“Kendime özgü usullerim var. Bizim çevremizde haberler kulaktan kulağa yayılır, anlıyorsun ya. Klan çevresinde. Statleon klanı çevresinde.”

Eh, Nina’mn kafasındaki alarmlar çalmaya başlamıştı. Tamam, adam Greg’i tanıyordu ve klan kelimesini kullanmıştı. Bugün, bu çağda, kaç kişi, bir insan grubundan söz ederken o kelimeyi kullanırdı?

Nina adamın sabırsızlığını, artan hüsranını sezdi. “Bak, bildiklerimi öğrenmek istiyor musun, yoksa Lisanne’i bulamadığın takdirde dünyada ebediyen değil de önümüzdeki elli yıl boyunca dolaşacağına inanarak kendini kandırmaya devam mı edeceksin?”

Hmmmm. “Pekala. Bu Lisanne hakkında bildiklerini anlat bakalım.”

Adam başını iki yana salladığında, kafasındaki seyrek, ince saç tutamları hafifçe oynadı. “Burada olmaz.”

Nina’nm antenleri yine dikildi. “Neden burada olmazmış? Burası bana göre gayet iyi.” Kadın bu deliyle bir yere nah giderdi. Nina burada, düzgünce aydınlatılmış, arkadaşlarının dans pistinde kurtlarını döktükleri bu yerde kalacaktı. Bir yere kıpırdamayacaktı.

“Çünkü seni doğruca Lisanne’e götürebilirim.”

Nina çenesini kapattı, tersini yapma dürtüsü akıl almaz şiddette olsa da. Adam bir vampirse, muhtemelen Nina’dan çok daha yaşlıydı ve onunla bir yere gitmek, vampirlere yem olma riskini beraberinde getirirdi. Greg bütün vampirlerin iyi olmadığını kendi ağzıyla söylemişti. Nina’ya bu adamın her şeyi yanlış geliyordu, ama bütün doğru cevaplar ondaydı.

Adam cebine uzanıp ufak, telli bir not defteri çıkardı. “Bak. Bu adreste buluşabiliriz. Biraz düşün, sonra istersen yarın akşam benimle orada buluş.

Lisanne’i getireceğim. Yarın sana telefon edip saati söylerim ama bunu kimseye söylememen gerek. Seni ona götürmemi pek de hoş karşılamayacak klan üyeleri var. Soru sorma. Yalnızca gel.”

“Dur, sen bana telefonunu ver, ben seni arayayım.”

“Bu iş öyle yürümüyor.” Adam kağıdı Nina’ya doğru itti, sonra Nina ona başka bir şey sorma fırsatı bulamadan, flanel bir bulamaç gibi hızla yok oldu.

Nina kağıda baktı. Ne şaşırtıcı. İsim yoktu. Yalnızca Hackensack’m ticari bölümünde yer alan bir adres vardı. Nina, dans etmekten nefes nefese kalan Marty ona arkadan yaklaşırken, kağıdı kotunun cebine tıktı. “Hâlâ erkekleri korkutup kaçırıyorsun, ha? O kimdi?”

Birden her şey Nina’ya fazla geldi. Barın gürültüsü, insan yemeklerinin pis kokusu, etrafında devam eden çarpık, boğuk konuşmalar kadını sersemletti. “Yatacak kadın arayan odunun tekiydi. Ne bileyim. Bak, sanırım buradan toz olacağım. İnsanlarla takılma havamda değilim, kusura bakmayın.”

Marty kaşlarını kaldırdı ve başını eğip Nina’ya baktığında, kadının omuz hizasındaki sarı saçları uçuştu. “Özür mü diledin? İnanmıyorum. Gerçekten havanda değilsin, ha?”

Nina hiç düşünmeden Marty’yi tuttu ve çabucak kucakladı; Bobbie-Sue parfümünün kokusunu rahatlatıcı buldu. Gözlerini kapattı ve bir an kokuyu içine çekti, sonra Marty’yi beceriksizce bıraktı. Marty’nin başı gevşekçe arkaya düştü; ağzı, kusursuz bir O harfi gibiydi.

Nina elini onun çenesinin altına koydu ve yukarı itti. “Ağzını kapat Marty ve gidip Wanda’ya da özür dilediğimi söyle.” Bardan çıkmak üzere ilerlerken, omzunun üzerinden el salladı.

Dışarı çıktığında tuğla binaya yaslandı, eli kot cebinin dışına sürtündü. Bir ipucuna sahip olduğu gerçeğinde rahatlık bularak o cebi okşadı. Gerçi bunun ufak bir ipucu olduğu şüphesizdi ama yine de hiç yoktan iyiydi.

Nina hâlâ, adamla buluşup buluşmayacağından emin değildi. İnsan erkeklerden korkmuyordu. Vampir erkeklerse -tabii adam gerçekten vampirse- duraksama sebebi olabilirdi.

Şimdi ne olacaktı? Nina canı sıkkın olduğundan, Marty'yle Wanda'yı bırakarak doğru şeyi yapmıştı ama eve de gitmek istemiyordu. Kanepesinde bir yığın aşk romanı, ona hali hazırdaki durumunu hatırlatmak için beklerken, oraya gitmek Nina'ya çekici gelmiyordu.

Nina kışa uygun giyinmiş insan gruplarının yanından geçti ve indirimli bir sinemanın neon tabelasını gördü. İndirimli filmler tam da Nina'ya uygundu. Çünkü Nina artık yoksulluktan sürünüyordu. Cebini karıştırıp bozuk iki dolar buldu ve gişenin önüne çöreklendi.

Kadını idrar, tereyağlı bayat patlamış mısır ve ter kokusu karşıladı. Sinema, bir kese kağıdının içindeki bir şişeden bir şeyler içen orta yaşlı bir adam dışında boştu. Bir koltuğa oturan Nina, öğürmemek için eliyle ağzını örttü. Yeni edindiği bu süper güç olmadan da yaşayabilirdi.

Ekranda yazılar belirmeye başladığında, Nina neyi izlemek için para verdiğini bilmediğini fark etti. Koltuğa iyice gömüldü ve bunun bir öneminin olmadığına karar verdi. Film dikkatini dağıtacaktı, sinema da karanlık ve sessizdi. Filmin ilk bir saati geride kaldığında, Nina kendinden tiksinmiş durumdaydı. *Kumsalda.* Kumsalda için iki dolar ödemişti ve gözünden akmaya yanaşmayan yaşları akıtmaya çalışıyordu. Nina bir kadın komedisine ağlıyordu ya da ağlamaya benzer bir şey yapıyordu.

Amma da hanım evladı olmuştu. Hayatının şu andaki tepetaklaklığıyla alakası olmalıydı bunun. Nina hiç ağlamazdı. Şimdiye kadar, ağlamaya hiç yaklaşmamıştı bile. Nina eline doğru öksürdü, gözyaşı dökmeyi reddeden gözlerini ovuşturdu.

"Vay, vay, vay. Öfkeden başka bir duygu görüyorum, ha? Sende bir şeyler hissetme yeteneği olmadığını sanıyordum Nina." En sevdiği vampirin şehvetli sesi, Nina'nm kulaklarını on ikiden vurdu.

Tanrı aşkına, adam Visa gibiydi, her yerdeydi.

Greg kadının dizlerini dürtüp solundaki koltuğa oturmak için önünden sıkışarak geçerken, Nina dimdik oturdu. Temasları sınırlı olsa da Nina'nın ensesinin ısınmasına sebep olmuştu. Adamın ekrandan gelen ışıkla aydınlanan profilinde, tatmin yansıtan bir tebessüm vardı.

"Tanrım, beni nasıl buldun?"

Greg burnunu işaret etti. Tabii ya. “Burada ne işin var?”

“Böcekleri çeken bir böcek öldürücü gibisin. Işığa uçmaktan kendimi alamıyorum.” Adam bunu sesinde hiçbir alaycılık izi olmadan, Nina’nm parmak basamadığı bir duyguyla söylemişti.

“Eh, seni endişelendiren buysa, beslendim. Hâlâ isteğim dışında vampirim. Yani gidip geceleri ne yapıyorsan onu huzurla yapabilirsin.”

Greg dönüp kadına baktı; yeşil gözlerinin karanlık, pis kokulu sinemadaki parıltısı sakinleştiriciydi. “Sanırım burada, seninle kalacağım.”

Nina kulaklarına inanamadı. *“Kumsalda’yı* mı izleyeceksin?”

Greg başını olumlu anlamda salladı; yüzü ciddiydi. *“Kumsalda’yı* izleyeceğim.”

“Dadıya ihtiyacım yok. Kaçıp gidemeyeceğim kesin çünkü beş kuruşum yok. Yani şeytani pençelerinden kaçacağımdan korkuyorsan, buna gerek yok.”

Adamın kahkahası, günah dolu bir kurdele gibi Ni-na’nm kulağını buldu. “Pençelerim hiç de şeytani değil ve nereye istiyorsan oraya gidebilirsin Nina.”

Nina gergin bedenini, adama değmemek için koltuğa bastırdı. “Evet, klanı olan herkes böyle der zaten. Ben vampir olmayı nasıl istemiyorsam, sen de benim insan olmamı istemiyorsun.”

“Nedenmiş o?”

“Herkesin vampir olmasını istiyorsun da ondan. Bilirsin işte, Doktor Kötü’nün manyakça planı.”

“Ah, evet. Manyakça planımı şimdilik bir kenara bıraksak, nasıl olur?”

“Bunu yapabilir misin? Dünyayı ele geçirmek gibi büyük bir şeyi bir kenara bırakabilir misin?” dedi Nina. Yeni köpek dişleriyle sıkı sıkıya yapıştığı, Greg’in onun vampir kalmasını istediği yönündeki inancı kendi kulağına bile fazla dramatik gelmeye başlıyordu.

“Bu gecelik ateşkes yapalım. Hem, düşünüyordum da...” “Ne düşünüyordun? Kadınları ısırma işine girmeyi mi? Masum hemşire okulu öğrencilerini?”

Greg’in alçak kahkahası, Nina’mn kulaklarına dolarak kadını ürpertti. “I-ıı, hayır. Klanımız hakkında bilmen gereken bazı şeyler olduğunu düşünüyordum. Kısa bir süre için de olsa, benim klanım senin klanın.”

“Ne gibi şeyler?”

“Mesela, istemeyen bir kimseyi vampir yapmama politikamız var. Buna inanmadığından eminim ama gerçeği söylüyorum. Kanımızı çeşitli kaynaklardan satın alıyoruz. Gördüğümüz ilk boyna yapışıp, insanları ısırıp beslenmiyoruz. Bunu daha önce de söylediğimi biliyorum, ama tekrar söylemem gerektiğini hissettim. İnanıp inanmamak sana kalmış; birini ısırırsan kendi başına kalırsın. Evcil fareni yersen, bunun suçluluğuna dayanamam. Onu yemeyi akimdan geçirmediğini söyleme.”

“Zavallı Larry,” diye geveledi Nina.

“Bu dürtü anlaşılabilir ve zamanla kontrol edebileceğin bir şey.”

“Yani gerçekten insanları avlayıp onlardan beslenmediğine inanmamı bekliyorsun, öyle mi?”

“Hı-hı.”

Ah, Nina inanmayı çok istiyordu ve bunun sebebini bile bilmiyordu. Bir dakika, evet, biliyordu. Nina ona inanmak istiyordu, çünkü Greg koltukta ona yaklaştıkça, kadının adama karşı hissettiği çekim artıyordu. Greg’in kolunun onunkine dokunuşu bile bu çekimi azdırıyordu ve Nina iğrenç bir heriften bu kadar hoşlanamayacağını umuyordu. “Yani ben talihsiz bir kazaydım, o kadar.” Böylesi Nina’ya çok daha hoş geliyordu ama kadın hâlâ bunun bir gerçek değil, boş bir umut olduğunu düşünüyordu.

Greg yine alçak sesle güldü. Nina muhtemelen daha önceki görüşmelerinde onun bu kadar güldüğünü duymamıştı. “Başka şeylerin yanı sıra.”

“Peki, neden boyun ısırmıyorsun? Vampirlerin usulünün bu olduğunu sanırdım.”

“Çünkü benim klanıma mensup olanlar, insanların arasına karışıp olabildiğince az sorun yaratmak istiyorlar. Biz de bir zamanlar sizin yerinizdeydik.”

“Bizim yerimizde mi?”

Greg alçak, tekinsiz, karanlık bir sesle konuştu. “İstemeyenlerin.”

Pekala. Nina’nm tedirginliği biraz daha azaldı. “Yani sen de başka vampir olmak istemiyordun, öyle mi?”

“Ah, hayır. Kimsenin gerçekten vampir olmak istediğini sanmıyorum. Birkaç deli ve dünyaya duyduğu hıncı görebildiği herkese, her şeye dişlerini saplayarak çıkarmak isteyen asiler dışında.”

“Yani gerçekten dünyayı ele geçirmek isteyen vampirler var.”

“Dünyayı ele geçirmek isteyen insanlann da olduğu gibi. Bizim adaletsiz bir üstünlüğümüz var, o kadar.” Nina duraksadı. Adamın iddiası kesinlikle gerçekten çok uzak değildi. Oraya buraya bomba atan, savaş çıkaran bir sürü bağnaz vardı. Paranormallerin de aynı türden siyasi sorunları, fazladan da süper-güçleri olması ne ilginçti.

“Klanım insanlarla etkileşime geçmeye çabalamıyor olabilir ama onlara zarar vermek de istemiyoruz. Ben kimseyi, hiçbir şeyi ısırmam. Zevk amaçlı olmadığı sürece.” Greg bu sonuncu cümleyi bir tebessümle söyleyerek Nina’mn vücudunda ürpertiler dolaşmasına sebep oldu.

“Peki, klanındaki herkesin aynı fikirde olduğunu nereden biliyorsun?”

“Bilmiyorum. Sen nasıl gözünün içine bakan ve dünya barışı istediğini söyleyen, seçildikten sonra da tam tersini yapan bir politikacıya inanmıyorsan, ben de bunu kesin olarak bilmiyorum. Ama sana şunu söyleyeyim, son dört yüz yıldır klanımda bir ısırma kazası yaşanmadı. Yaşansaydı ve ısırma işinin kasten yapıldığını öğren-seydim, ısıran kişiye dünyayı dar ederdim, bundan emin olabilirsin.”

Nina maalesef artık hiçbir şeyden emin değildi ama adam dünyayı dar etme tehdidi savururken son derece inandırıcıydı. “Dur, klanın dört yüz yıllıksa ve sen neredeyse beş yüz yaşındaysan...” Greg’in yalanını yakalamıştı.

Greg kadına dönüp sırıttı, beyaz dişleri ekrandan gelen ışıkla parladı. “Kitleleri toplamam ve şeytani planımı uygulamaya koyacak kadar çok insan bulmam vakit aldı, o kadar. İlk yüz yıl boyunca boşuna çabaladım ama sonra kendime çekidüzen verdim, bulabildiğim kadar şeytani ucubeyle mülakat yaptım ve işte, şimdi böyleyim. Bir klanım var. Kimin aklına gelirdi?”

Nina kıkırdadı. “Klan dinamiğini hiç anlamıyorum. Herkesin kendi klanını yaratma izni mi var?”

“İzin, bu durum için kullanılacak bir terim değil. Yani, bunu yapmamız yasak değil ama yaratıcılarımızı terk etmek üzere yüreklendirilmiyoruz.” Greg, Nina’nın, onun en baştan beri bunu söylediğini iddia edeceğini gördüğünde elini kaldırdı. “Bu cümle seni kudurtmadan önce beni adam gibi dinle. Hayır, bizi yaratanları terk etmeye teşvik edilmiyoruz ama kendi ayaklarının üzerinde durmak istiyorsan ya da bir grubun politikasını onaylamıyorsan, bunu yapabilirsin. Bazı vampir kuralları sert ve acımasızdır, bazıları pek öyle değildir. Neyse, bir de benim gibi hissedenler var. Kimse bu hayat tarzına zorla dahil edilmemeli. Yarattığım klanın, bu inançların barınağı olduğunu düşünmek istiyorum. Olduğumuz yerdeyiz ve bunu kabullenmenin bir yolunu bulduk. Yalnızca, sonsuza dek huzur içinde yaşamak istiyoruz.”

Kahretsin, Greg kadını yumuşatıyordu. Nina adamın duygusuz ve manyak olduğuna inanmak istiyordu ama Greg’in sözleri kulağa son derece inandırıcı geliyordu. “Yani, Lisanne seni yarattığı için otomatikman onun klanına girdin, öyle mi?”

Greg başıyla onayladı ama hiçbir şey söylemedi; boynundaki kaslar gerildi.

“Herhalde Lisanne’den ve klanından pek hoşlanmıyordun.”

Aralarındaki hava değişti, Greg’in ilk oturduğundaki rahatlığı kayboldu. “Hayır. Hoşlanmıyordum.”

Adamın söylediği, kulağa tartışmak istemediği bir son söz gibi geliyordu ve Nina bu gece kavga etmek istemiyordu. Duyguları sürekli, şiddetle değişiyordu. Marty’ye sarılmıştı, Tanrı aşkına. Dünya ekseninden kurtulmuştu sanki. Ve Nina, dünyanın kenarına tutunuyordu. “Lisan-ne’inkinden sonra, kendininkini yaratmadan önce başka bir klana katıldın mı?” Adama gözünün kenarıyla baktı, Greg’in yüzünün bir an için sertleştiğini gördü.

“Evet.”

"O da mı hoşuna gitmedi?”

“Evet.”

Tek kelimelik cevabından, bunun tartışmaya açık bir konu olmadığı anlaşılıyordu. “Neden klanlarınız var ki? Bunu anlamıyorum.”

“Vampirlere bazı yetenekler bahşedilmiştir Nina. Uçmak ve zihin okumak gibi. Her bir klan üyesinin güçlü ve zayıf noktaları vardır. Birlik olduğumuzda, tek tek olduğumuzdan çok daha güçlü oluruz. Hepimiz birbirimize zihinsel olarak bir dereceye kadar bağlıyız. Çokluktan güç doğuyor. Hepimiz birimiz için, türünden bir olay.”

“Üç Silahşörler’den fırlamış gibisiniz,” diye dalga geçti Nina.

“Ben vampire dönüştüğümde, klan üyelerinin çoğunluğundan farklı fikirlerim vardı. Öyle hisseden tek kişi olamayacağıma karar verdim; bazıları konuşamayacak kadar korkuyor olmalıydı. Onlara bir ses vermekle ne kaybederim, diye düşündüm. Bunu yaptım da. Birinin öfkesinden korkarak yaşamaya niyetim yoktu. Sayımız arttı, isyan ettik ve dört yüz yıl sonra, buradayız. İnançlarımız aşağı yukarı aynı olduğundan, ayaktakımı bizden uzak duruyor.”

“Sizler ne iş yapıyorsunuz? Herkes gece yarısı vardiyasında mı çalışıyor? Wanda bana Svetlanna’nm giyim markasından bahsetti ama ya geri kalanınız? Nasıl hayatta kalıyorsunuz?”

“Çoğumuz uzun zamandır yaşıyoruz. Akıllıca yatırımlar yaptık. Bazılarının durumu diğerlerinden daha iyi. Birbirimize yardım ediyoruz.”

Demek “klana katıl” olayı buydu. “Klana katılmak için başka ne öğrenmem gerek?” Nasıl yani, Nina bunu gerçekten sormuş muydu? Greg’in kahrolası klanına katılmak istemiyordu ki.

“Pek bir şey öğrenmene gerek yok.”

“Kurallar var mı?”

“Evet.”

“Broşür dağıtıyor musunuz?”

“I-ıı, hayır.”

“Bir soru daha sorabilir miyim?”

“Sor bakalım.”

“Şu, soğuğu ve sıcağı hissedememe, acı duymama ve kendi kendini iyileştirme meselesi ne?”

Greg gülümsediğinde, ağzının iki yanındaki gamzeler derinleşti. “Artık yaşayan bir ölüsün Nina. Canlı duran bir manken gibisin diyelim. Organların artık çalışmıyor, üreyemezsin ve ciğerlerin iflas edemez ki -bu, senin durumunda fena bir şey olmayabilir, dilin pabuç kadar-ama hâlâ işlev görebiliyorsun. Hava sıcaklığına ve acıya gelince, tek söyleyebileceğim, bunun hep böyle olduğu. Bazı duyguların şiddeti artarken bazıları azalıyor.”

Evet, Greg Nina’ya yapıştığında kadının alev alev yanışı gibi. Pekala, bir sonraki konu. “Peki, bu insanlar nasıl? Yani, klanındaki insanlar?”

“Bir gün sinirin tepende değilken, gelip onlarla tanışsan iyi olur.”

Evet, bunu yaparak Greg’e ve başka herkese, vampir oyunlarına katılmak istediğini gösterecekti. Greg’in şeytani olmadığı fikrine inanmaya başlasa da kalabalığa karışmak ona iyi gelmezdi. “Piknik falan düzenliyor musunuz?”

“Arada bir toplantı yapıyoruz. Buluşuyoruz, evet.”

Asıl soru, ne yapmak için buluştuklarıydı. “Eh, ben vampir kalmak istemiyorum, o yüzden size katılmam anlamsız olur.”

“Ama şu an için vampirsin ve bir klanın sana sunacağı çeşitli kaynaklardan nasıl yararlanabileceğini öğrenmenin zararı olmaz. Belki bir iki yeteneğini de geliştirirsin.” Nina kan içme konusunda hâlâ rahat değildi. Uçmaksa Pandora’nm başka bir kutusuydu. “Bir iki yetenek dediğin şey, hâlâ ödümü koparıyor. Mesela ortadan kayboluşun. Ya da daireme izinsiz girişin.”

Adam kendini beğenmiş bir tavırla gülümsedi. “Benden nefret edecekler mi?”

“Kim?”

“Senin şu klan?”

“Neden soruyorsun?”

“Eh, arkadaşım Marty’yi biliyorsun ya?”

Greg bunu başıyla onayladığında, saçları sallandı ve Nina’mn burnu adamın şampuanının kokusuyla doldu. Adamın saçının bir buklesini çekiştirmemek için koltuğun kol dayama yerine tutundu, parmaklarını bardak koyma yerine soktu. “O bir kurtadam.”

“Kokusundan anlamıştım.”

Nina istememesine rağmen gülümsedi. “O zamanlar erkek arkadaşı, şimdiyse kocası olan adamın sürüsü, ondan nefret ediyordu. Marty’yle hiçbir alışverişleri olsun istemiyorlardı ve ona bok gibi davranıyorlardı.”

“Ortaya çıkma korkusu.” Adamın söylediği yalındı ve durumu anladığını gösteriyordu. Belli ki kendisi de bir tür ayrıma maruz kalmıştı.

“Evet ama başka şeyler de vardı. Sürü politikası falan. Kocası Keegan’m başka bir kurtadamla çiftleşmesi gerekiyordu ve bunu yapmak istememesi sürüyü çok kızdırdı.”

Greg’in vücut dili bir an için değişti, adam koltuğunda kıpırdanıp bacak bacak üstüne attı ama yüzü hemen tekrar gevşedi. “Sanırım bu normal bir şey ama ben kurtadam değilim. Bir sürünün işleyişinin inceliklerini bilmiyorum.”

“Senin klanında da böyle boktan saçmalıklar var mı? Bir zamanlar insan olduğum için benden nefret edecekler mi?”

“Hepimiz bir zamanlar insandık. Sanırım bir kurtadam sürüsünde durum farklıdır. Onların çocukları olabiliyor, başka kurtadamlar yaratabiliyorlar. Sürü muhtemelen o kadar eskidir ki başta insan olan çok az kurtadam vardır. Muhtemelen çoğu kurtadam doğmuştur. Sonuç olarak da soylarının güçlü olmasını istiyor olabilirler ve bazı eski kafalıların, arkadaşını tereddütle karşılaması mantıklı olabilir. Ama vampirlerin çocukları olmuyor Nina.”

Greg bunları söylediğinde, Nina içinde bir sızı hissetti. Gerçi çocuk yapmayı - hatta evlenmeyi- planlamıyordu ama bir zamanlar öyle bir seçeneği varken şimdi yoktu. Ya da Nina, Lisanne’den umduğu sonuçları alamadığı takdirde, olmayabilirdi. Nina bunu sindirdikten sonra, “Zaten benden iyi bir anne

olmazdı,” dedi. “Herhalde Lou sana, karşımda pek de iyi bir örnek olmadığını söylemiştir.”

“Sen annen gibi değilsin Nina."

Adamın sözleri Nina’nin göğsünü sızlattı. “Çok da fena değildi. En azından hep değildi. Bazen güzel anlarımız olurdu.” Annesi zaman zaman Nina’nm yanında olmuştu. Ve Nina, bu anılara tutunmayı seçmişti. Annesinin, yıkanmamış halde, darmadağın, leş gibi alkol kokusu saçarak tel kapıda belirdiği ve babasına aynı sözlerle onu eve alması için yalvardığı günlere değil. “Bu kez farklı olacak Joe. Göreceksin. Aile olacağız,” derdi kadın. Bir hafta, hatta bazen bir ay gerçekten öyle olurdu. Bir keresinde, neredeyse iki ay ayrılmamışlardı. Nina başını göğsüne eğip gözlerini sımsıkı kapattı.

Greg onun elini tuttu. Nina’nın ufak parmaklarını kendi serin parmaklarının arasına aldı. “Hayır, öyle olmadığından eminim. Seni sevdiğinden şüphem yok. Yalnızca senin bile tedavi edemeyeceğin bir zaafı vardı.”

Böylesine yalın sözler Greg’den geldiğinde, durum göze neredeyse iyi görünüyordu. Nina yine boğazının tıkandığını hissetti ve bir an adamın elinin onu rahatlatmasına izin verdi. Bu büyük el, güven vericiydi ve yatıştırıcı titreşimler gönderiyordu. Nina’nm başını Greg’in geniş omzuna dayama arzusu arttı ama o anda sinemanın ışıkları yandı, Nina’nm hassas gözlerini yakıp rahatsız etti. İkisi de kıpırdamadı, Nina adama bakmaya bile cesaret edemedi.

“Senin yüzünden Kumsalda’nm sonunu kaçırdım,” dedi, gözlerini ayaklarından ayırmadan.

“Çok özür dilerim.”

Elini Greg’inkinden çeken ve hemen bir özlem sızısı hisseden Nina, “Gitmem gerek,” dedi.

“Planların mı var?”

Nina ellerini bacaklarına koydu ve alaycı bir tavırla güldü. “Evet. O kadar çok planım var ki. Hayır, saat geç oldu ve senin, bana dadılık yapmaktan daha iyi işlerin olduğuna eminim. Beslendim. Yemin ederim. Bu işi çözene kadar da besleneceğim. Bu yüzden beni kontrol edip durmana gerek yok.”

“Seninle eve yürüyeyim.”

Nina ayağa kalktı, koltuk sırasından sıyrılıp koridorda yürüdü. “Gerek yok.”

Greg elini Nina’nm kuyruk sokumuna koyarak kadının göğüs uçlarının sertleşmesine, sıkılaşmasma sebep oldu. Greg’in dudaklarından, “Ama istiyorum,” sözleri kaydı. Sinemanın çıkış kapısını Nina için açtı, önce onun geçmesine izin verdi.

Nina adamın onunla eve yürümesine ses çıkarmamaya karar verdi. Adamdan ayrılmaya isteksizdi ve bu tehlikeli, aptalca ve... Tehlikeli ve aptalcaydı. Ama Greg kolunu çok olağan bir hareketmiş gibi Nina’mn omzuna attığında, kadın buna da ses çıkarmadı. Nina’mn evine giden yolu izlerlerken ayakları, birbirine uyumlu bir biçimde, asfaltta yumuşak sesler çıkardı. Greg’in kolu Nina’nm omzuna sürtünüyor, kadının dikkatini dağıtıp adamın sinemada klanlar ve kurallar hakkında söylediklerini düşünmesine engel oluyordu.

Greg’in geri dönmeme politikası iddiası Nina’nın kulağına yalan gibi gelmiyordu. Tabii yeni duygumetreleri isabetli ölçümler yapıyorsa. Greg’in başta vampir olmak istemediğini açıkça reddetmesi de yalana benzemiyordu.

Ama bu hâlâ, Nina, Lisanne’i bulmaktan bahsettiğinde, Greg’in neden o kadar rahatsız göründüğünü açıklamıyordu. Amacı, Nina’nm vampir kalmasını sağlamak değilse, neydi?

Greg ona bu kadar yakınken, Nina düşünemiyordu. Kavşağa vardıklarında, yalnız kalmaya ihtiyacının olduğuna karar verdi. “Ben biraz dolaşacağım, o yüzden seni burada bırakayım.”

“Burada ne var?”

Nina omuz silkti. “Aslında hiçbir şey. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var, o kadar.”

Greg durdu, Nina’yı kendine çevirdi. “İyi misin?” Greg’in gözleri parlıyordu. Ama o gözlerdeki, Nina’nm alıştığı kibirli parıltı değildi. O gözlerde endişe vardı.

Nina ona ciddi bir ifadeyle baktı. Kazara tanıştıklarından beri ilk kez, adamı ona bunu yaptığı için paylama havasında değildi ve her zamanki gibi, gürültülü bir

biçimde didişmeye takati yoktu. “İyiyim. Biraz zamana ihtiyacım var, o kadar, tamam mı?”

Greg’in serin ve büyük eli, bir an Nina’nın yanağını avuçladı. Alçak ve boğuk bir sesle, “Evet, zamana ihtiyaç duymanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Kendine iyi bak çaylak,” dedi, Nina’nın alnına bir öpücük kondurdu, sonra topuğunun üzerinde dönerek hızla, bir leke gibi diğer yöne ilerledi.

Nina ellerini kotunun ceplerine sokup karşıdan karşıya geçti, birden sola döndü ve annesiyle babasının gömülü olduğu mezarlığın önünde durdu. Sıra sıra mezar taşları, tuhaf beyaz askerler gibi görünüyor, gözün görebileceği her yere uzanıyordu.

Annesiyle babasının mezar taşları, neyse ki Lou’nun çok parası olmadığı için, mezarlığın ıssız, pek istenmeyen bir köşesinde, potansiyel haçların bulunabileceği diğer bölgelerden uzaktı. Şükredilecek başka bir şey de... Lou son derece dindar olmakla birlikte, parası, annesiyle babası için, üzerinde haç olan gösterişli mezar taşları yaptırmaya yetmemişti. Diğer mezarlardan birkaç yüz metre ötede ve kutsal toprakların üzerinde olmak Nina’nm tenini karıncalandırıyordu ama durum şu an için dayanılmaz değildi.

Annesiyle babası yan yana gömülmüşlerdi. Joe öyle olmasını istemişti. Lou, babasının annesinin ölümünden sonra bir daha eskisi gibi olamadığını söylerken haklıydı. Sanki adam zamanını beklemiş, ölüme yardımcı olmamış, ama kendi hayatında ya da Nina’nmkinde de tam olarak yer de almamıştı.

Nina kalçalarının üzerine oturdu ve parmağını annesinin mezar taşının üzerindeki, Seugi Dolu Anısına yazısının üzerinde dolaştırdı. Gözleri sinemada olduğu gibi yanmaya başladı.

Kahretsin. “Artık bir vampirim,” dedi, kadife gibi kapkara geceye. “Yeni işimin ilk gününde ısırıldım. Amma şanslıyım, değil mi? Dişi kırık bir adamın ağzına vakum sokuyordum. Vampirlerin dişleri hassas olduğu için anestezi istedi. I-ıı, yani, bunu muayenehanede söylemedi. Sonradan söyledi. Ama anesteziye bayağı ters bir tepki verdi. Sersemledi, ne yaptığını bilemez hale geldi. Sonra birden elimi ısırıverdi. Ama söylenenler doğruysa, beni hâlâ görebiliyorsanız falan, bunu zaten biliyorsunuzdur. Beni görebiliyor musun anne? Baba?” diye sorarken sesi üzüntüyle tizleşti, titredi. Her şey mümkündü. Vampirlerle kurtadamlar gerçekten varsa, annesiyle babasının onu görmesi de tamamen ihtimal dışı

sayılmazdı, hatta belki onu duyabilirlerdi de.

Annesiyle babasının mezarlarının önüne çöken Nina, bağdaş kurdu. Altındaki zemin donmuştu ama Nina bunu belli belirsiz hissediyordu. Odaklandığı takdirde, tenini kaplayan yanma hissiyle baş edebilirdi. Hah. Greg haklıydı.

Nina yerine yerleşirken, altındaki, kış rüzgârlarının kurutup kahverengileştirdiği yapraklar hışırdadı. Nina spor ayakkabılarının bağcıklarıyla oynayıp, ipleri titreyen parmaklarına doladı.

Buraya annesiyle babasına duyduğu saygıyı göstermek için ayda bir kez gelirdi. Annesi sağken onunla ilişkisi olmayabilirdi ama bu Janine'in hoşuna gitse de gitmese de kadın öldükten sonra tek taraflı bir ilişkileri olmuştu. Nina ne zaman stresli ya da korku içinde olsa, buraya, annesi ve babasıyla konuşmaya gelirdi.

"Bu bir kazaydı, biliyorsunuz, onun beni ısırışı. Ya da adam öyle olduğunu söyledi. Adı Greg. Statleon. Egzotik, değil mi? RomanyalIymış. Eh, adının oradan gelip gelmediğini bilmiyorum ama adam Romanya'dan geliyor. Neyse, sorunumun ne olduğunu öğrendiğimde, ona bayağı kötü davrandım. Yukarıdan beni görebiliyorsanız, adama demediğimi bırakmadığımı biliyorsunuzdur... Başta... Çünkü söylediği tek kelimeye bile inanmamıştım. İnternette okuduğum diğer vampirler gibi olduğunu, türünün sonsuza dek yaşamasını garantiye almak için vampir kalmamı istediğini sanıyordum. Ürpertici, değil mi? Ama size söylemem gerek, şimdi onun doğruyu söylediğinden kuşkulanmaya başladım."

Nina bu itiraftan sonra inledi, kelimelerin gerçek olmasına engel olabilecekmiş gibi, eliyle ağzını örttü.

Vampirin sinemada gördüğü yönünden hoşlanmıştı ve bu iyi değildi. Nina onun gibi olmak istemiyordu. Ondan hoşlanmayı kesinlikle istemiyordu.

"Durumu bilsen ne düşünürdün acaba anne? Bayağı çılgınca, değil mi? Çılgınlık resmen zıvanadan çıktı."

Belki Lou'nun, Nina'nm annesiyle babasının mezarlarını ziyaret edişiyle ilgili yorumunda gerçeklik payı vardı. Nina onlarla sözlerinin onaylanmayacağı ya da bir bedel ödemek zorunda kalacağı korkusu olmadan konuşabiliyordu. Lou bu kez haklı olabilirdi. Ama Nina, Lou'ya asla neler olduğunu anlatamazdı. Arkadaşlarıysa iyi niyetli olsalar da Nina'yı hüsrana uğratıyor çünkü sürekli çözümler öneriyorlardı. Nina onlardan çözüm değil, zırıltılarını dinleyecek bir

kulak istiyordu.

“Ee, ikinizin bu konuda herhangi bir düşünceniz var mı? Yani, artık ben de bir yaşayan ölüyüm. Belki bir sonraki hamlemin ne olması gerektiği konusunda verecek bir ipucunuz vardır? Sizin tamamen ölü olduğunuzu biliyorum ama ölü kısmını anladığınız için yararlı önerilerde bulunabileceğinizi düşündüm. Yani, alınmayın ama...”

Rüzgâr ıslık çaldı, mezarlığın ortasındaki meşe ağacını salladı; arabalarla insanların sesi, Joe’yla ikisi annesinin mezarının yerini seçerlerken olduğu kadar boğuktu. Joe, Janine’in artık sokakların ona siren şarkısı gibi gelen çağrısını duyamayacağını söylemişti. Kendisini çağıran, bir türlü uzak duramadığı kaosa karşı sağır olacaktı Ja-nine.

Nina bunun Joe için de geçerli olduğunu umuyordu. Babası, annesiyle sürdüğü hayattan sonra biraz huzuru hak ediyordu. Nina kin tutmamaya çalışıyordu ve onları görmeye gelmeye, o sırada karar vermişti; onlarla konuşuyor, bazen esip gürlüyor, bazen de yalnızca oturup sessizliğe kulak veriyordu. Nina fikirlerini açabileceği ve ne derse desin, ne yaparsa yapsın onu seveceğini bildiği insanları ziyarete geliyordu.

İlk alaycı düşüncesi, *tıpkı June ve* Ward Cleauer gibi, oldu. Ama hayatında o şeylerin olmaması, onu etkilemişti. Marty’yle Wanda onu hiçbir şeyin etkilemediğini düşünüyorlardı ama bu doğru değildi. Nina bu konuda pek konuşmazdı, o kadar. Ama *bunu davranışlarınla yeterince gösteriyorsun,* dedi vicdanı.

Suçluydu. Onu önemseyen insanlarla nasıl etkileşime geçeceğini bilmiyordu, çünkü babası onu umursamakla birlikte, annesini daha çok umursamıştı. Veya belki de Janine, Joe’nun enerjisini öyle bir tüketmişti ki adamda Nina için hiçbir şey kalmamıştı. Joe’nun uğraşması gereken çok fazla şey olduğundan, Nina önemsiz dertlerini kendine saklamayı öğrenmişti. Çocukken hep yumurta kabuklarının üzerinde yürürdü ve bunu özenli adımlarla yapmayı öğrenmişti. Böyle yapmayı bıraktığında, güçlenmişti. Belki biraz fazla güçlenmişti.

Biriyle arkadaşlık kurmak ona hep zor gelmişti, çünkü Marty’nin, onu yapmaya teşvik ettiği paylaşma işini yapmakta zorlanıyordu ve evet, dürüst olmak gerekirse, çenesi başını derde sokuyordu. Nina ukalanın tekiydi ve kimseye ihtiyacı olmadığını hep çenesiyle kanıtlamak zorundaydı.

Son günlerde bunun neden onun için o kadar önemli olduğunu hatırlayamaz olmuştu, özellikle de Marty ve Wanda'yla arkadaş olduğundan beri. Eskiden Marty'yle Wanda'nm sürekli evine gelmeleri onu rahatsız ederdi ama gelmeye devam ettiklerinde bunda huzur bulmaya başlamış, aralarındaki derin farklardan zevk almayı öğrenmişti. Yalnızca renk tekerleklerini ve nasıl kahrolası bir kız olunacağını değil, ihtiyacı olduğu takdirde yanında birilerini bulmanın -üstelik her zaman, her yerde- nasıl bir şey olduğunu da öğrenmişti. Perşembe akşamları huzurevinde gönüllü olarak çalışan Wanda'nm tanıdıkları olan bir grup ihtiyarla tombala oynamanın, pazar sabahı kahvaltı için Hogan'a gitmenin zevkini öğrenmişti. Aptal göz kalemini nasıl adam gibi süreceğini ve hoşuna gitse de gitmese de aynı cinsiyete mensup insanlarla nasıl bağ kuracağını öğrenmişti.

Çocukluğunda pek kız arkadaşı olmamıştı. Çünkü kızların, annenizin nerede olduğunu öğrenmek isteyen anneleri olurdu. Onlara annenizin öldüğünü söylediğiniz takdirde size acır, "yardım etmek" isterlerdi. Nina insanlardan o tür bir acıma hissi istemiyordu. Okulda anne-kız günü yapıldığında birçok annenin ona anlayışlı gözlerle bakması Nina'yı utandırırdı. Annesinin uyuşturucu sorununu kimse bilmiyordu ama Nina biliyordu ve bu, göğsünde kocaman bir levha taşımak gibiydi.

Tanrı aşkına. Nina düşünmeyi birden bıraktı.

Ağlak düşüncelere kapılmaya başlamıştı. Ağlak düşüncelerden nefret ederdi. Acınası bir şeydi bu. Nina beyninin iç gözlem yapan bölümünü kapattı. O hiçbir zaman olayları fazla didikleyen biri olmamıştı ama bu gece kendisini *Oprah*'ya katılmış gibi hissediyordu. Dikkatini mezar taşlarına yöneltti. "Hiçbir şey söylemeyecek misiniz? Tavsiyeniz yok mu?" diye sordu alaycı alaycı. "Sorun değil. Biri bana vampir olduğunu söylese, ben de ne diyeceğimi bilemezdim. Konuşmadığınız için sizi suçlamıyorum. Benim de dilim tutulmuştu. Uzun süre değil ama bir an için. Sanırım uyum sağlamakta zorlanıyorum. Başta kan içme işi beni iğrendirmişti; bundan kim iğrenmez ki? Ama bok gibi.. .Iı-ıı, yani bayağı kötü bir baş ağrısı çekip de kan içmekten başka çarem kalmayınca, tiksintimi yendim. Bunu yalnızca size itiraf ediyorum ama kan bayağı güzel. Tavuk kanadı falan gibi değil ama güzel; hem kan içmek, toza dönmekten iyidir. Evet, bu da başımdaki başka bir sorun. Ölümsüzlüğümü beslemezsem toza dönüşeceğim, yani beslenmekten başka çarem yok. Buna öyle diyorlar beslenmek. İşte, buradayım. Bahse girerim benden böyle bir haber almayı beklemiyordunuz, değil mi? Buraya geldiğimde yeni işimle ilgili korku hikâyelerim olacağını düşünüyordum. Bilirsiniz işte, fazla jelibon yemekten dişleri çürümüş geri-zekâlı

çocuklar. Diş eti hastalığı olan hastalar... Aslında bu, dişçi asistanlığı işimden çok daha ilginç diyebiliriz, ama...” Nina sustu, dudağını ısırdı ve boğazındaki o kahrolası sıkışmayla yine mücadele etti.

“G-galiba korkuyorum.” Tanrı aşkına, bunu söylemek ona çok iyi gelmişti. İçi tepeden tırnağa rahatlamıştı.

“İnsanken de yeterince derdim vardı. Vampir olmak istemiyorum. Son zamanlarda bunu sık sık söyler oldum. Aslında üzerinde böyle yazan bir tişört yaptırabilirim. Wanda ölümsüzlerle ilgili araştırma yapmama yardım ediyor, ben de geçen gün vampirlerle ilgili bir kitapta bir şey buldum. Tekrar insan olabileceğim yazıyordu ve bunu okuduğumdan beri bu fikre tutunuyorum. Greg bunun zırva olduğunu söylüyor ve onun yalancı olduğuna inanmak istesem de galiba inanmıyorum. Ama onu yaratan kişiyi nerede bulacağımı söylemiyor. Bu da kuşku uyandırıcı, değil mi? Ama Greg onun nerede olduğunu bilmediğini söylüyor, bu yüzden istese de bana yerini söyleyemezmiş. Ona inansam mı, inanmasam mı, karar veremiyorum. Bu gece gelip beni sinemada bulduğunda, hâlâ kararsızdım. Şimdiyse o kadar emin değilim... Ama bu gece barda bir adamla tanıştım. Hayır, düşündüğünüz gibi değil, o tür bir tanışma değildi. Adam gelip beni buldu. Statleon klanıyla ilgili bilgisinin olduğunu söyledi. Sanırım bir grup vampire öyle deniyor: Klan. Dediğim gibi, adam onları tanıdığını söylüyor. Lisanne’i gerçekten tanımasa, onu bulmak istediğimi nasıl bilebilir? Adamın söyledikleri tuhaftı, beni ürküttü ama Greg’i yaratan insanın nerede olduğunu bildiğini söyledi. Artık kime güveneceğimi, kime inanacağımı bilmiyorum. Bu işin en kötü yanı da Greg’in yakışıklı olması. Yani, gerçekten yakışıklı ve galiba onu çekici buluyorum. Tanrım, bunu söylediğime inanamıyorum,” diye inledi. Elini yüzünde dolaştırıp saçlarının arasına soktu.

“Son dediğim şeyi unutun. Bende kendi dediğimi unutmaya çalışacağım. Böyle karmaşık bir durumda, bana bunu yapan adamı çekici bulmam kulağa çılgınca geliyor, değil mi? Olanlar sözde kaza bile olsa. Neyse, keşke bu ay daha iyi haberlerim olsaydı ama şu anda başım biraz dertte. Bu yüzden bana bir iyilik yapar mısınız?”

Nina gözlerini yukarı, karanlık bulutların toplandığı noktaya, mor ve abanoz rengi gökyüzüne çevirdi. “Bu işi çözmeme yardım edin. Ya da ne bileyim, bana bir işaret gönderin. Vampirlerle kurtadamlar gerçekten varsa... Size Marty’den bahsetmiştim, değil mi? O bir kurtadam. Neyse, o tür şeyler gerçekten varsa, belki melekler de vardır ve şu anda bir meleğin dokunuşu bayağı işime yarardı.”

Nina ayağa kalkarken, bir zamanlar kalbinin attığı yerdeki boşluk, üzüntüyle doldu. Nina kotunu elleriyle süpürdü, bir elini mezar taşına koydu ve “Bunca şeyi size anlatıp yük olduğum için özür dilerim. Bu işi çözmek için gerçekten çok uğraşıyorum. Kendinize iyi bakın, tamam mı? Beni de merak etmeyin, tabii ediyorsanız. İyi olacağım,” dedi.

Köşeyi dönüp mezarlıktan çıkarken, ayaklarının altındaki yapraklar hışırdamayı sürdürdü; Nina yalnızca dertlerini değil, olacakların korkusunu da ardında bırakmaya çalışıyordu.

1

“Fango” fang ve tango kelimelerinin birleşimidir. “Fang" İngilizcede “uzun diş” anlamına gelmektedir, (ç.n.)

ONUNCU BÖLÜM

Greg, Nina'nın dairesinin sessizliğinde bekliyordu. Gece Nina'mn kırılganlığını gördüğünde, bir dişiye çok uzun zamandır hissetmediği bir şekilde onunla arasında bir bağ olduğunu hissetmişti. Nina'mn eli onunkinin içinde kıvrılıp Greg'in onu rahatlatmasına izin verdiğinde, adam içinde inkâr edemediği bir kıpırtı hissetmişti.

Greg bunu istemiyordu.

Hele de şimdi. Eğlenmenin vakti değildi.

Nina bir konuda haklıydı; Greg ondan uzak duramıyordu ve bunun, kadının beslendiğinden emin olmakla neredeyse hiç ilgisi yoktu. Ama Nina ona bağırmak için o koca ağzını açtığında, Greg'in bedeninin onunkine verdiği tepkiyle çok ilgisi vardı. Hatta Nina ona orta parmağını kaldırdığında.

Greg'in dudaklarında alaycı bir tebessüm belirdi. Huysuz, inatçı, sözünü sakınmayan, kaba, bozuk ağızlı bu kadının, onu rahatlamak için duşta elini kullanmaya itmesi ne sapkın bir durumdu! Nina ateş kustuğunda, Greg onun leziz dudaklarını öpmek istiyordu. Nina bir odadan hışımla çıktığında, Greg onun arkasına geçip resmen şeytani şeyler yapmak istiyordu.

Ama bunu istemiyordu.

Çünkü bunu istememeliydi.

Ama işte, buradaydı.

Ve bunu istiyordu.

Nina onun yine dairesine izinsiz girdiğini öğrenince, delirecekti. Greg buna da gülümsedi. Belki de annesi haklıydı. Belki Greg kendine gereğince karşılık verecek birini istiyordu.

Şu anda Nina'nın hiçbir şeyini istememeliydi. Hiçbir şeyini.

Ama Nina da ondan hoşlanıyordu. Greg bunun kokusunu alabiliyordu. O koku Nina'dan dalga dalga yayılıyordu. O halde birbirini çekici bulan iki insan, neden

güzelce yatak odasında vakit geçirmiyordu?

Çünkü bunu yapmanın zamanı değildi.

Greg, Nina'yı her nereye gidiyorsa oraya gitmesi için yalnız bıraktığında, keskin duyuları binlerce farklı titreşimi algılamıştı ve bunlardan biri, kafa karışıklığı, bir tür teselli bulma ihtiyacıydı. Greg bunu akimdan çıkaramı-yordu. Ve Nina, onu bir gece daha uykusuz bırakacaksa, Greg kadını son bir kez kontrol etmiş olmanın huzuruyla ayakta kalmayı yeğlerdi.

Yalancı. Kadının kıçına bakmak istiyorsun.

Eh, o da vardı. Greg'in en çok ihtiyacı olan, kadının kendine zarar vermeyeceğinden emin olmaktı. Nadiren rastlansa da bazı yeni vampirler travma sonrası stres bozukluğunun vampir versiyonundan muzdarip olurdu. Nina vampire dönüşmeyi pek iyi karşılamamıştı ama bu geceye kadar, pes edeceğine dair bir işaret de vermemişti. Kadın bu gece daha sakin, daha huzurluydu ve hakaret yağdırmaktansa, mantıklı konuşmaya istekliydi. Greg yüzünü ekşitti. Sırf bu bile ödünü koparmalıydı. Ni-na'nın tek bir kez bile gerzek demeden konuşması, birçok kişinin içine dehşet salmalıydı.

Greg'in radarına göre, dev bir levhadan farksızdı bu.

Nina'ya bunu onun yapmış olmasının suçluluğu, omuzlarında ağır bir yüktü. Greg de Nina kadar şoktaydı. Asırlardır yaşıyordu, ama kimseyi vampir yapmamıştı. Vampir yapmama politikasından bahsederken doğruyu söylüyordu. Bu onun hiçbir zaman çiğnemediği, klandaki kimsenin de çiğnemesine izin vermeyeceği, kişisel bir kuraldı. Greg bu kuralı ciddiye alıyordu. Klan üyelerinden de aynısını bekliyordu.

Gelgelelim, klanı onun işi böylesine batırmasını çok eğlenceli bulmuştu; en azından arkadaşı Clayton'm e-postasına bakılacak olursa. Durum bu kadar trajik olmasa ve olayın kurbanı Nina dışında herhangi biri olsa, komik olabilirdi.

Greg sonsuza dek sürecek bu hayatı kimse için dile-mezdi özellikle de didişmekten çok hoşlandığı, umursamaya başladığı biri için... Greg düşünmeyi bıraktı, yapış yapış duygulan bir kenara attı.

Nina'nm içeri girişi, bu düşüncelerden dolayı kendisini azarlamaya hazırlanan Greg'in dikkatini dağmıştı.

Kadın ışığı yakmaya zahmet etmedi ama Greg'e doğru da gelmedi. Kanepenin ayak ucunda durdu. "Neden geldin?" Sesi yorgun ve Greg'in sezdiği kadarıyla, yenikti. Başındaki bulut gibi siyah saçlar rüzgârdan dağılmış, ufak ve dik göğüslerinin üzerine bukle bukle düşmüştü.

Kahretsiiiiin. Göğüs möğüs yok.

Greg boğazını temizledi. "Bu gece karşıma çıkan Ni-na'yı tanıyamadım. Bana bir kez bile gerzek demedin ve bu akıl almaz bir şey. İyi olduğundan emin olmak istedim." Ve kıçına bakmak ama neyse.

"Tanıdığın Nina bitkin ve tanıdığı Greg'le kavga etmek istemiyor." Kadının parmakları, kanepenin minderiyle oynadı.

"Bana bak Nina."

"Hayır."

"Bana bak, dedim."

Kadın gözlerini bariz bir çaba ve tereddütle kaldırdı. Çenesini, Greg'in karşısında yüzlerce kez yaptığı gibi, meydan okurcasına kaldırdı. Greg'e dik dik baktı. Adamın onun üzerinde sıklıkla kullandığı delici bakışları attı. Koyu renk, neredeyse kapkara, badem şekilli gözleri, Greg'in erkekliğini alev alev yaktı. Kadının uzun, kıvırcık saçları Greg'in öyle şiddetli bir cinsel arzu homurtusuyla mücadele etmesine sebep oldu ki adam dişlerini sıktı.

Kahretsin.

Greg kanepenin ucuna kaydı, Nina'nm elini tuttu ve onu yanma çekti. Geriye baktığında, bunun, yaptığı birçok hatadan ilki olduğunu hatırlayacaktı.

Eh, kimse Nina'yı artık sinir uçlarının olmadığına inandıramazdı. Greg onu kanepeye çektiğinde, vücudunun her santimi alev aldı. Tamamen giyinik bacaklarının birbirine bastırışı, neredeyse dayanılmazdı. Bu da Nina'nın Greg'in ona dokunması için yanıp tutuşmasına, özlemle kıvranmasına sebep oldu. Kadın birden, Greg'in çıplak halinden başka bir şeyi düşünemez oldu. Nina bu düşünceye odaklandı, kuru dudaklarını yaladı ve akimda bu düşünceyle bin kez savaştı.

Greg otururken ondan bir baş daha uzundu ve boynu, Nina'mn göz hizasmdaydı. O halat gibi kasların le-zizliği Nina'yı büyüledi, adamı kendine çekti. Nina'nm köpek dişleri, beslenmiş olmasına rağmen uzamaya başladı.

Yüce İsa Süper Star...

Nina dişlerini işaret etti. "Bu neden oluyor?" "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Hayır, muhtemelen istemiyorumdur ama sen yine de söyle."

Greg alçak sesle güldü. "Tahrik oldun."

Sert sözler. Sert ve küçük düşürücü. "Yani bu, bir vampir ereksiyonunun kadın versiyonu, öyle mi?" Adamın sesi bal gibi yoğunlaştı. "Evet."

Şahane. "Peki, o halde, bunu saklamak mümkün değil, ha?"

"I-ıı, hayır. Ama zamanla dişlerine söz dinletmeyi öğreteceksin."

Söz dinlemek istemiyorum. Seni giysilerinden kurtarıp Hackensack taşra panayırındaki rodeo atı gibi üzerine binmek istiyorum.

Greg, Nina'nm çenesini avuçlayıp kaldırdı, başparmağıyla alt dudağını okşadı. "Bu kadar çok düşünmemeye çalışabilir misin?"

Nina'nın dudağı adamın dokunuşuyla titredi. "Neden?"

Adamın yeşil gözlerinde mahcubiyet belirdi, beyaz dişleri bir an parladı. "Akıl okuma yeteneğimi hatırlıyor musun?"

İsa'nın. Sevgili. Annesi. Meryem. "E-evet."

"Şu anda o yeteneği kullanıyorum."

"O zaman biliyorsun."

"Biliyorum."

Greg biliyordu. İyi, güzel, şahane. Yaşasın.

Greg, "Galiba gitsem iyi olacak Nina," dedi ama boğuk ve karanlık sesi farklı bir

şey söylüyordu.

“Ama gitmek istemiyorsun."

“Birden akıl okuma yeteneği mi geliştirdin?”

“Hayır, biliyorum, o kadar.”

Greg parmağını Nina’nm dudaklarının arasına kaydırdı ve iç kenarlarında dolaştırdı. Nina dilini adamın nasırlı parmağına sürttüğünde Greg açıkça tısladı ve teninin tadı kadının ağzında patlama yaptı.

Başları her nasılsa birbirine doğru eğildi; ağızlarının arasında bir saç teli kadar boşluk kaldı. Greg, “Bunu yapmamız tehlikeli,” derken, Nina güçlükle yutkundu.

Boğuk bir sesle, “Bunu yasaklayan bir klan kuralı mı var?” derken, kelimeler neredeyse boğazına takılacaktı.

“Hayır,” diye mırıldanan Greg, sıcacık dilini Nina’nın dudaklarının arasına soktu, tenleri birleştiğinde inledi.

Nina’nm ağzındaki ısı patlaması, konsantre olmasını zorlaştırdı ama bilmesi gereken bir şey vardı. Nina azıcık geri çekildi; dudakları hâlâ birbirine sürtünüyordu. “Kız arkadaşın olduğu için mi tehlikeli?” Böyle bir oyunu asla oynamazdı. Dili pabuç kadar olabilir ve arada bir birini becerme ihtiyacından hiç utanmayabilirdi ama başka birinin sevgilisiyle yatmazdı.

Adam gözlerini onunkilerden ayırmadan, “Hayır,” demekle yetindi.

Nina’nm hissettiği iç rahatlığını, hemen yeni bir şehvet dalgası takip etti. Göğüs uçları onu rahatsız edecek kadar sertleşti, bacaklarının arası deli gibi ısındı. Adamın ona hemen, o anda sahip olması ihtiyacı Nina’yı tüketiyordu. Greg’le bütün duyularını tatmin etme arzusu, sersemletici ve yeniydi. O arzu Nina’yı gafil avladı, kafasını karıştırdı, kuşkuya kapılmasına sebep oldu ama Greg’in ona sarılıp kucağına çekmesine engel olamadı. Nina’nm tişörtünün yere düşerken çıkardığı hışırtı, kadını hiç etkilemedi. Adamın kucağına otururken, kotlarının birbirine sürtünüşü, tutarlı düşüncelerin hepsini aklından sildi.

Bedeninde dolaşan ısı, birbirini takip eden titreşimler seli gibiydi. Teni yanıyor,

kasları acı verecek kadar, yay gibi geriliyordu. Saçları perde gibi, Greg'in yanağına düştü, Greg elini kaldırıp saçlarını Nina'nm omzundan geriye attıktan sonra, parmaklarını kadının dudaklarında dolaştırdı.

Greg'in ağır keşfi, son derece şehvetli, Nina'yı boğazından yükselmek isteyen iniltiyle mücadele etmek için gözlerini kapatmaya zorlayacak kadar derin bir seviyede ilkeldi. Adamın sert erkekliğinin dokunuşu, kadının bacaklarının arasını kavuruyordu; Nina kollarındaki sert erkeğin verdiği hissin tadına varmak için alt bedenini onunkine yapıştırdığında, bacaklarının arası birbirine sürtündü.

Ve bu, Nina'nm yaşadığı en yoğun tecrübeydi.

Daha önce de bir erkeği istemiş ama hiç bu kadar derinden, vahşice, bayılacağını sanacak kadar acil olarak arzulamamıştı. Elleri adamın saçlarına dolandı ve sonunda konuşabildiğinde, sözleri kulağına hırıltılı, sert geldi. "Bu ne?"

Greg'in elleri Nina'nm sırtındaki kasları yoğurdu, Greg parmaklarını kenetleyerek kadını iyice kendine çekti. Cevabı boğuk ve vahşiceydi. "Tahrik olmak Nina. Vampirler bunu insanlardan çok daha derin ve güçlü bir biçimde yaşar."

Ah Yüce İsa, Greg'in ellerini sırtına koyması bile Ni-na'nın kıvranarak ona iyice yaslanmasına, kalçalarını adamın altındaki kıpırtılarıyla eş zamanlı olarak kaldırıp indirmesine sebep oluyordu. Beyni örümcek ağlarıyla, net düşünmesine engel olan minicik engellerle kaplandı. Ama bir şeyi açıklığa kavuşturmak, tereddüdünü dile getirmek zorundaydı. Adamın sert bedeninin üzerinde oturup da avuçları telaşla Greg'in göğsünde dolaşırken ve bacakları onun beline sarılmak için kanepeye iyice bastırırken bile, bunu söylemesi gerektiğini biliyordu.

Ama Greg ondan önce davrandı. Hırıltılı bir sesle kadının kulağına, "Bunu yapmamamız gerektiğini biliyorum Nina," dedi, kulağının en hassas noktasını yaladı ve Nina boynunu geriye bükene kadar emdi. "Bana durmamı söyle. Hemen."

Nina bunu yapamazdı. Durmak istemiyordu ama mantıklı düşündüğünde, körlemesine ilerlemenin, fevri, dikkatsizce olduğunu biliyordu.

Ama durmasına imkan yoktu.

Nina başını kaldırarak adamın dumanlı gözlerine baktı, dudağını ısırdı ve “Pişmanlık duymayacağız desek? Seni hiçbir şeyden sorumlu tutmayacağım. Sen de beni sorumlu tutmayacaksın ama hâlâ aklımı okuyorsan, irade gücümün tükenmek üzere olduğunu biliyorsundur.” Greg’in gözleri kadım yaktı; adamın bakışı karanlık ve yoğundu. “Biliyorum.”

Nina gözle görülebilir bir biçimde yutkundu. “Tamam, bir kez daha, içinden gelerek söyle. Pişman olmayacağız.” “Pişman olmayacağız,” diye mırıldanan Greg, Nina’yı kendine çekti, bir elini kıçının altına sokup onu kaldırdı ve kanepede kalktı. Nina çaresizce adamın ağaç gövdesini andıran bedenine tutunurken, bacakları yanlardan gevşekçe sarktı. Greg elini kadının sütyeninin altına kaydırdı, onu sabırsızca itti, kaldırdı ve başparmağıyla göğüs ucunu okşadı.

O his, bir elektrik şoku gibi, başka hiçbir şeye benzemiyordu. Dışa doğru yayılarak Nina’nm her santimini kapladı, arkasında kavurucu, akkor bir iz bıraktı. Nina ellerini adamın saçlarına dolayıp yumruk yaptı. Zevkle haykırmamak için adamın saçlarını çekti. Ama bir şey daha vardı.

Ne kadar donuk ve uzak olsa da cevaplanması gereken çok önemli bir soru vardı.

“Dur.” Ah, Tanrı aşkına, Nina durup duramayacağını bilmiyordu. “Bir şey daha var... Bunu... Bunu yaparsak-kkk...” Greg göğüs ucunu çekiştirince, Nina son sözcüğü tıslayarak söyledi. “Biz... Biz ömrümüzün sonuna dek eş mi olacağız?” diye inledi.

Adamın kahkahası Nina’nın göğsünde titreşti. “Yine mi Vikipedi?”

Nina’nm akimda, adamın diliyle göğüs uçlarının etrafında çizdiği dairelerden başka hiçbir şey yoktu. “Artık hatırlayamıyorum.”

Greg kadını yatak odasına götürdü, kapıyı tekmeleyerek kapattı ve Nina’yı kapıya yasladı. Kalçalarının onunkilere sürtünüşü, Nina’nm şahane bir acıyla dişlerini sıkmasına sebep oldu. “Hayır Nina. Öyle olmayacağız.”

Eh, peki o zaman. Tamam. İsteksizliğinin son zerreleri de Nina’nm geçici hafıza kaybı dediği o karanlık yerde kayboldu ve kadın, vücudunun her santimini yalayan, onu tüketen arzuya boyun eğdi.

Giysiler havada uçtu, ayakkabılar güm diye yere düştü. Greg, Nina’nm külotunu

çıkarmaya zahmet etmeyip çekiverince yırtılan ipeğin sesi duyuldu. Sonra külotu da yeri boyladı. Nina adamın sert bedenine yaslanarak biraz yukarı tırmandı ve bacaklarını bir kez daha, kalçalarında çok seksi gamzeleri olan Greg'in ince beline sardı.

Greg ağzını kadının boynunda kaydırıp göğsüne yaklaştı. Nina'nm göğüs ucunu dişlerinin arasına alıp çevirdi. O anda Nina'mn göğsü şişti, gözleri devrildi. Nina adamın ağzının sıcaklığına karşı şahlandı, Greg teninin tek bir santimini bile kaçırmasın diye göğsünü kaldırdı.

Greg'in iniltisi, boğuk zevk hırıltısı göğsünün derinliklerinden yükseldi. Kadının kıçını avuçladı, onu taş gibi erkekliğine dayadı ve penisini Nina'nm kadınlığının kıvrımları arasından klitorisine nefis bir biçimde sürttü. Parmaklarını arkadan uzatarak bacaklarının arasına soktu, şiş dudaklarını tüy gibi hafif dokunuşlarla okşadı.

Şehvet içini pençeleyip delerken, Nina tırnaklarını adamın sırtına batırdı, dişlerini sıktı. İlk orgazmı acı verici bir keskinlikle leğen kemiklerini sarstı, vücudunun bütün noktalarına yayıldı.

Öyle beklenmedik, öyle tahmin edilemez bir biçimde olmuştu ki bu, Nina'nm enerjisini son zerresine kadar tüketti. Nina gevşedi, güçsüz halde adamın kollarından sarktı. Ama kaslarının bir anlık gevşeyişi uzun sürmedi; Greg, Nina'nın bacaklarını belinden çözdü ve onu ayaklarının üzerine bıraktı. Nina'nın sırtı yatak odası kapısına sımsıkı yaslandı, Nina dengesini bulabilmek için bel kemiğini o sert yüzeye bastırdı.

Greg karşısındaydı, sert göğsü onunkine yaslanmıştı. Nina'nın meme uçlan o göğüste delikler açacak kadar sertti. Greg kadının iki elini birden yukarı çekti, avuçlarıyla kapıya bastırdı, göğüslerinin öne fırlamasına sebep oldu.

Nina kıpırdamadı, adamın inceleyen gözlerinin karşısında kıvranmadı. O kusursuz bir manken değildi, bunu biliyordu ama ince ve kaslıydı. Ömrü boyunca yediği o kadar tavuk kanadına rağmen formda olduğu için kendisiyle gurur duyuyordu.

Greg şeytani bir tebessümle gülümsedi.

Yeşil, ateş saçan gözleri, Nina'nm bedenini tepeden tırnağa süzdü, sonra gözlerinin açtığı yolu ağzıyla takip etti.

Greg kadını yalayıp yuttu; açık ağzıyla köprücük kemiğini öptü, omzunun kıvrımına doğru ilerledi, göğüs kafesine öpücükler kondurdu, göğüs uçlarım alev alana dek yaladı. Oda şehvetin tatlı kokusuyla doldu.

Greg'in şehvetinin.

Nina'nm şehvetiyle karışan şehvetinin.

Nina bunu son derece hoş, davetkar ve erotik buldu. Greg kadını ellerini birden bırakıp diz çöktü, bir bacağını omzuna koydu. Orada, bacaklarının arasında duraksayıp yanağını Nina'nm karnına dayadı. Nina'nm elleri otomatik olarak adamın gür saçlarının arasına girdi. Nina bu saçları tuttu, karnı sıkışıp dişleri birbirine kenetlenin-ceye dek bekledi.

Adam konuştuğunda, sesi gergin, yoğundu. "Çok tatlı kokuyorsun Nina. Öyle tatlı kokuyorsun ki."

Nina buna cevaben adamın saçlarını daha sıkı tuttu, kalçalarını sabırsızlıkla öne itti.

Adam başparmaklarıyla dudaklarını araladı, bacak arasına yatak odasının serin havasının çarpmasına, Nina'nm bacaklarının sıcak sıcak ürpermesine sebep oldu. Dili içeri kayıp klitorisini okşadığında Nina'nm dizleri çözüldü, ama adam arkaya uzanıp kıçını tutarak ona iyice sarıldı.

Dilinin her hareketi, uzun, ipeksi, sıcacık, ıslaktı; düzenli ve ölçülüydü. Nina her bir darbeyi bin darbe gibi hissediyor, karnındaki ağırlık taşınması iyice zor hale geliyordu. Adam ağzını açıp onu sardığında, sonra dilini yukarı itip girişine soktuğunda, Nina'nm iradesi çöktü. Nina sıcacık bir arzu seliyle boşaldı, kalçalarını bacak kasları çözülmeye yüz tutuncaya dek kaldırdı.

Greg, Nina durulunca ya, gerginlik vücudunu birden terk edinceye dek, onun kadınlığına pır pır eden öpücükler ve çevik dil darbeleri kondurdu.

Greg doğrulup dikleşirken, çıplak teninin her santimi Nina'nmkine sürtündü ve tek bir şeyin giderebileceği yeni bir arzu dalgası yarattı. Parmağını Nina'nın kolunda dolaştırarak eline ulaştı. Parmaklarını onunkilere doladı ve Nina adamın bedenine ilk kez, eleştirel bir gözle baktı. Aralarında dev dalgalar gibi kabarıp alçalan şehvete öyle kapılmıştı ki hayal gücünün beklentileriyle örtüşmesini umut edecek fırsatı olmamıştı.

Adamın çıplak bedenine baktığında, akimda tek bir düşünce belirdi. Adam çok güzeldi. Teni solgundu ama bir vampirden bekleneceği gibi süt beyazı değildi. O bedende pembelikler, kaslarının toplandığı yerde koyu bölgeler vardı. Karnı sert ve sıkıydı ama durmadan egzersiz yaptığını gösteren karın kasları yoktu. Bir de kalçalarındaki, Nina'yı delirten gamzeler vardı.

Greg, Nina'nm onu istediği gibi süzmesine izin verdi. Nina onun koyu renk kılların arasından sert bir biçimde çıkıntı yapan erkekliğinin ucuna dokunduğunda Greg tısladı, gözlerini bir iki saniyeliğine kapattı. Nina işaret parmağıyla Greg'in penisinin üzerindeki damarları takip etti; bu penis akıl almaz uzunlukta değildi ama kalın ve sıcaktı. Nina eliyle adamı sardı, aralarındaki boşluğu olacaklara hazırlanmak için kullanarak, adamın erkekliğini boylu boyunca, ağır hareketlerle okşadı. Sanki artık alıp vermediği nefesi kesilmişti.

Nina okşarken Greg onun elini daha sıkı tuttu. Sonra Nina'yı yanına çekip yatağa itti. Nina'nın sırtı yumuşak bir hışırtıyla şilteyi buldu ve Greg bacaklarının arasına yerleştiğinde birden, kendinden geçmenin ne olduğunu anladı.

Greg onun üzerine kapanıp bedenleri birleşirken, Nina adamın ağırlığının tatlı baskısıyla inledi. Bacakları Greg'e derhal açıldı. Nina kalçalarını çabucak, sabırsızca kaldırarak Greg'i içine girmeye davet etti.

Greg kadının kulağının dibinde alçak sesle güldü. "Sabırlı ol çaylak," diye fısıldadı, elini aralarına sokarak Nina'nm karnının yanlarını okşadı. Greg, Nina'nm başının iki yanma koyduğu ellerinin üzerinde doğruldu. Erkekliği Nina'mn kavrulan girişinin hemen önündeyken aşağıya baktı.

Nina gözlerini kapatıp ellerini adamın pazılarına koydu, nabız gibi atan erkekliğinin ilk dokunuşunda, dudağını ısırdı. Greg içine, kadına işkence edercesine ağır ağır, sıcacık, ipek gibi girdi. Nina ne kadar kaygan olduğuna şaşırdı; bunun artık olmayacağını sanıyordu. Ama Greg'in o son darbeyi vurmasına duyduğu ihtiyaçla sırılsıklam olmuştu ve adam bunu yaptığında, Nina onun göğsüne yapıştı, tatmin dolu bir haykırış koyvermemek için dişlerini sıktı.

Greg kadını esnetti, içini doldurdu, G noktasını acelesiz darbeleriyle okşadı. Nina'mn karnı kasıldı, Greg'in daha derine inmesi için yalvarmasına ramak kaldı. Adamın sert, kaslı kıçını bulup Greg'i daha derine girmesi için yüreklendirme amacıyla sıktı.

Greg hayalarına kadar içine gömüldüğünde, Nina göz kapaklarının arkasında parlak renk benekleri gördü ve onu taşıyan, gitgide hızlanan, ısınan, berraklığı artan dalgaya karşı koyamadı. Ayaklarını şilteye gömünce dizleri havaya kalktı, kendini öyle sertçe yukarı itti ki klitorisi adamın erkekliğinin etrafındaki sert kıllara sürtündü.

Adamın son derin darbesi Nina'nm aklını başından aldı ve geri vermedi. Nina darbeyi bekledi ve ona çarptığında, ağzından yukarı süzülen, kulaklarına ulaşan bir çığlık koptu.

Greg de kontrolü kaybederek sırtını büktü, kollarının kasları gerilerek toplandı, sonra kalçaları temposunu artırarak birden sarsılmaya başladı.

Nina'nm da bütün bedeni Greg'inkiyle birlikte sarsıldı. Bütün kasları gerildi, sonra orgazmın yüküyle zayıfladı. Greg vücudunu gevşetip homurdanarak Nina'ya yaslandı, ikisi birden yatağa çöktü.

Gerçeklik ufak dozlarda, zorla yüzeye çıkmaya başladı.

Nina gerçeklikten kaçabildiği kadar kaçtı ama bütün kadınlar -Nina bile- hep güzel bir yatak güreşini ince eleyip sık dokurdu ve bu... Bu... Nina uygun kelimeyi aradı... Akıl almazdı.

Evet, gerçekten şahaneydi.

Hem de ne biçim.

Aman Tanrım, Aman Tanrım, Aman Tanrım. Kesinlikle, Nina'mn yaşadığı en iyi yatak macerasıydı.

Kesinlikle.

Gözleri çat diye açıldı.

Çok ama çok sessiz ol Nina. Adama yatakta ne kadar muhteşem olduğunu belli etme.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Düşünmeyi bırakması gerekiyordu -hem de hemen- yoksa Greg onu duyardı.

Şşşşşşt. Kes sesini gerizekâlı.

Nina eliyle ağzını örttü; sanki böylesi, düşüncelerini durduracaktı.

Nina gözlerini temkinli bir biçimde aşağı, Greg'e çevirdi. Belli ki vampirler, seks bittikten sonra, insanlardan pek de farklı davranmıyorlardı. Greg nefes almamakla birlikte, uyanık görünmüyordu. Nina'mnkinin üzerine çökmüş bedeni gevşek, hareketsizdi.

Yaşasıım! Greg onu duymamış olabilirdi.

Greg, Nina'nm boynuna dayalı ağzıyla, boğukça, "Eh, seni endişelendiren buysa, çok net duyamıyorum. Radyo sinyali gibi ve şu an bolca parazit var," dedi.

Offf. İnsan düşüncelerini nasıl kapatırdı?

"Başka şeyler düşünerek."

"Kafamın içinden çık git Greg Statleon. Hemen." Adam ellerinin üzerine doğrulup Nina'ya baktı, gülümsedi. "Hah, işte tanıdığım Nina."

"Düşüncelerimi okumayı kes. Bu zihinsel tecavüz gibi bir şey, üstelik çok adaletsizce. Ben senin aklını okuyamıyorum." Ama okuyabilse, adamın da onun gibi, meleklerin şarkı söyleyişini tecrübe edip etmediğini merak ederdi.

Off. Nina'nm buna bir son vermesi gerekiyordu. Adama tereddütle baktı ama Greg onu duyduysa bile, bir şey söylemedi.

"Bunu hep kasten yapmıyorum, hem az önce seks yaptım. Herhalde bunun, bir erkeğin beyin hücresi üretimine ne yaptığını biliyorsundur."

"Senin beynin artık bir şey üretmiyor. Kasten olsa da olmasa da, bunu yapma."

"Tekrar insan olmak istediğini söyleyip yakınacağına, vampir yeteneklerini bilemeye vakit ayırsan, sen de arada bir, bir iki zihin okuyabilirdin."

"Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten." Greg yuvarlanarak Nina'nm üzerinden çekildi, kadını da

çekerek göğsüne yasladı. Nina'nm başı Greg'in çenesinin altına tam uyarak kadının kendini güvende, korunaklı bir yerde hissetmesini sağladı. "Aklını gerçekten kasten işgal etmiyorum Nina. Bazen ben fark bile etmeden oluyor. Bunun, seninle çok vakit geçirmekle ilgisi var. Sana, şikayetlerine, hırgürüne ayarlanmış durumdayım."

Nina güldü; yorgundu ve adamın sert vücuduna yaslanmışken, olmaması gerektiği kadar rahattı. "Şikayet etmiyorum, yalnızca yeniden insan olmaktan umut kesmiyorum, o kadar. Bunu istemek o kadar kötü mü Greg? Yani, ben tekrar insan olsam, bunun sana ne zararı olur?"

Nina'nm kolunu okşamaya koyulmuş olan Greg durdu. "Zararı olmaz Nina. Bunun mümkün olduğuna inanmıyorum, o kadar. Bu seni rahatlatır mı bilmem ama ben de senin istediğini istiyorum. Başka hiçbir sebepten olmasa da her gece güneş battığında beslendiğinden emin olmak için peşine düşmem gerekmeyeceği için."

Nina ne istiyordu? Akimda son derece açık olan tek şey, az önce olan şeyin tekrar olmasını istediğiydi. Adamı bir şeyden sorumlu tutmayacağına söz vermişti ve bu sözlerde ciddiydi.

Öyle değil mi? Hiçbir şey bunun yanma yaklaşamayacaksa, bir daha herhangi biriyle sevişmeye değer miydi?

Greg, kadının yanında kıpırdandı.

Si.tiiiiiiiiiiiiiiiiiiir. Adam bunu duymuş muydu? Kahretsin, Nina artık rahat rahat düşünemiyordu bile.

Greg kadının başının tepesine bir öpücük kondurdu. "Güneş birazdan doğacak Nina. Şimdilik her şeyi unut, dinlen."

Nina elini altındaki çarşafta dolaştırdı. "Temizlik yapmamız gerekmiyor mu?"

Greg güldü. "Vampir olmanın başka bir avantajı. Islaklık yok."

Ama... "Sen, şey yapmadın mı? Biliyorsun işte..."

Greg, Nina'nm çenesini avuçladı. Kadının gözlerine bakabilmek için çenesini yukarı itti. "Hem de nasıl Nina. Boşaldım tabii ama bu vampirler için, fiziksel

değil, ruhsal bir şeydir. Üreyemiyoruz, unuttun mu?”

“Ama ben, şey, ben...”

“Tahrik olmuştun. Evet. Sana vampirlerin yaptığı seksin çok daha farklı olduğunu söylemiştim. Çelişkiler var. Şimdi uyu. Hiç durmayan çenen yüzünden güzelce kestiremiyoruz.”

Ruhsal... Ah, sevişmeleri bir çok şeydi. O birçok şey listesine ruhsallığı da eklemek, Nina’nm seks pastasının kremasıydı. Greg yarım bir tebessümle, “Seks pastası,” diye mırıldandıktan sonra gözlerini kapattı, uyuyakaldı.

Nina güneşe ve onu uykuya çekme gücüne lanet okudu. Az önce olanları düşünmek, anlamak istiyordu ama tükenmek üzereydi. Gelgelelim bu, az önce yaptıklarını son bir kez hayretle hatırlamasına engel olmadı.

Bir vampir olarak bir vampirle sevişmişti.

Mümkün olan onca kahrolası şey varken, yapa yapa bunu yapmıştı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Nina ölmeyenlerden biri olduğundan beri her uyandığında olduğu gibi, kolayca gözlerini açtı. Elini uzatıp da Greg’in yanında olmadığını fark etmekse, yutulması o kadar kolay bir şey değildi. Nina, adamın onun yanında kalmasını mı bekliyordu? Greg’e süt ikram etmişti, ineği değil. Kendine bir an bile acımamalıydı. Fakat adamın yalnızca banyoda falan olduğunu umduğunu fark etti.

Örtüler Nina’nm bacaklarına dolanmıştı ama kadın debelenerek doğruldu, oturup yatak odasını taradı. Kulak kabarttı. İçeride Larry’yle ikisinden başka kimse yoktu.

Larry kafesinde doğrulmuş, plastiği, muhtemelen Ni-na’nın bu binyıl içerisinde tekrar egzersiz tekerleğinde oynamasına izin vereceği umuduyla kokluyordu. Boncuk gibi gözlerini, özlemle Nina’nmkilere dikti.

Nina son zamanlarda evcil hayvanını çok ihmal etmişti ve Larry gerçekten daha iyisine layıktı. Çarşafı da yanma alan Nina, onu eline almanın güvenli olduğunu hissetti. Çaresiz duruma düşüp evcil faresinin tadının nasıl olduğunu merak

etmeye başlarsa, buzdolabında kan vardı.

Farenin kafesinin tepesini açar açmaz, hayvan kadının eline doğru koşturup avucuna atladı. Nina onu göğsüne bastırdı, yumuşak kürkünü okşadı. “Dostum, kusura bakma. İşler biraz karıştı, anlıyorsun ya? Tekerleğinde şöyle güzel bir koşu yapmaya, sonra da havuç yemeye ne dersin? Dolapta birkaç tane olacaktı.”

Nina tekerleği açıp Larry’yi içeri koyduğunda fare hiç itiraz etmedi. Ayakları yere değer değmez, tekerleği mavi bir plastik bulamacına dönüşecek kadar hızla çevirmeye başladı.

Dün gecenin şenliklerini düşünme vakti gelmişti.

Nina bir vampirle yatmıştı.

Şimdiye kadar yaptığı en iyi seksti.

Gerçekten, öyleydi. Daha önce yeterince insanla yatmıştı ve hiçbir şey ona Greg’in elleriyle ağzı kadar ateşli, tatmin edici gelmemişti. Belki de bunun ona böyle abartılı gelmesinin tek sebebi, vampir olmasıydı. Greg bu deneyimin vampirler için çok yoğun olduğunu söylemişti.

Nina telefonu alıp Wanda’yı aramak için mutfağa gitti. Wanda, bu durumla uzlaşmasına nasıl yardım edeceğini bilirdi. Wanda hassastı ve iyi kalpliydi.

“Nina? İyi misin? Dün gece bize kızgındın, biliyorum ama biz yalnızca sana en iyi tavsiye olduğunu düşündüğümüz şeyi sunuyoruz. Seni kızdırmak istememiştik.”

“Kızgın değilim Wanda.”

Kadın duraksadı. “Nina Blackman mi arıyor? Yeni bir vampir olan Nina Blackman?”

Nina gülümsedi; içi tuhaf bir biçimde sükunet ve iyi niyet doluydu. “Evet Wanda. Benim.”

“Ama olmaz, fazla sakin, fazla naziksin. Benim tanıdığım Nina bağırır, küfreder. Uzaylılar gelip de seninle beden değiş tokuşu falan mı yaptı?”

“Hayır ama yapsalar da fark etmezdi.”

“Ne oldu ki? İğrenme ölçeğine fazla gelen başka bir şey yapmak zorunda mı kaldın?”

“Hayır, bunun hiç iğrenç yanı yoktu.” Hiç. Hem de hiç. “Ah, Tanrım, ne yaptın?”

“Bir vampirle seviştim.”

Wanda, “Ah, mini etekli Yüce İsa!” diye patladı; küfretmesi, kesinlikle rahatsız olduğuna delaletti. Sonra sesindeki panik bir an için dindi. “Dur bir dakika; gerçekten seks mi yaptın, yoksa sadece el mi kullandın? Müşterek mastürbasyon falan?”

Müşterek mastürbasyon mu? Tamam, Wanda’nın bu bayağı kitap okuma hobisi, Nina’nin hiç ummadığı boyutlara ulaşmıştı. “Vay be Wanda, uzaylılarla beden değiş tokuşu yapan kim? Gerçekten seks yaptık, orası kesin.” Wanda’nın iç çekişi, sert ve kulak deliciydi. Hassas ya da iyi yürekli bir insan gibi davranmamıştı. “Ne yaptığının farkında mısın? Onunla sonsuza dek eşleştin! Sen aklını mı kaçırdın?”

Nina hafifçe güldü ve Greg gibi konuşmaya başladığını düşündü. “Aşk romanı saçmalıklarını kes Wanda.

Bazıları gerçek, evet ama sırf seks yaptık diye ömür boyunca eşleşmiş değiliz. Kendine gel ve sakinleş.”

Hattaki uzun sessizlik Nina’ya, Wanda’nm durumu onaylamadığını ama o an için yatıştığını belli etti. “Ah. Peki, tamam, o zaman. Ama onunla tanışalı çok kısa süre oldu Nina. Hem neredeyse tanıştığınız andan beri ondan nefret ediyorsun.”

“Yeni milenyumda insanlar ikinci randevuda seks yapıyor ve birbirlerini bir daha hiç görmüyorlar Wanda. Bana kalırsa, en uzun vampir flörtü dalında rekor bile kırdık.”

“Ah, bugünlerde erkeklerle çıkmanın usulleri hakkında vaaz verme bana. Daha otuz üç yaşındayım ve kimseyle çıkmıyor olabilirim ama yaşlanıp kurumadım. Televizyon izliyorum. Demek istediğim, yaptığınıza çıkmak diyemezsin. Ee, bu

nasıl oldu?”

Şu eski açıklama basmakalıp olabilirdi ama bu durumda kesinlikle geçerliydi. “Birden oluverdi.”

“Hı-hı. Tek gecelik ilişkiler genelde öyle olur. Demek istediğim, onun, seni bir tür canavara dönüştürmek isteyen, ürpertici bir herif olduğunu düşünüyordun. Bu tür düşünceler, genelde mercimeği fırına vermekle sonuçlanmaz.”

Yaşadıkları, tek gecelik bir ilişki miydi? Kahretsin. Güvensizlik içine işlemeye başlamak üzereydi ve bu, Nina’ya göre bir şey değildi. Ama soru, geçerliliğini koruyordu; yaşadıkları tek gecelik miydi? “İzin verdiğinde hoş biri olabiliyor.”

“Hoş biri mi? Dur bir dakika Nina. Daha dün gece, Marty’yle ikimiz onun iyi yanlarından bahsederken, sen Greg’in, dişçi asistanlarını tek tek vampir yaparak dünyayı ele geçirmek isteyen bir odun olduğunu söylememiş miydin?”

Evet. Nina’ydı bu. “I-ıı, evet. Bunu ben söyledim.”

“Ee, bu nasıl değişti?”

“Ne bileyim. Dün gece sinemaya gittim ve o...”

Bir an dikkati dağılan Wanda kumru gibi cıvıldadı. “Aaaaaaahhh, hangi filme gittin?”

“Kumsalda."

“Yok canım. Kumsalda’yı izledin, öyle mi?”

“Ne olmuş?”

“Yani, Zor Ölüm’e ya da FuII *Metal Jacke*t’a gitmemişsin ve bu, söylemek istediğim şeyi kanıtlıyor. Senin aklın yerinde değil. Kumsalda’yı izlemeye katlanabildiysen, kıyamet yaklaşıyor demektir. Bundan eminim.”

“Önemli olan, hangi filmi izlediğim değil Wanda. Önemli olan, onun gelip beni bulmuş olması...”

Wanda romantik imalarla dolu bir sesle iç geçirdi. “O kadar yer varken,

sinemada, ha... Ah, bu çoooook tatlı.” Nina elini birbirine dolaşmış saçlarının arasından geçirerek sinirlenmemeye çalıştı. “Wanda, sessiz ol da lafımı bitireyim. Neyse, beslenip beslenmediğimi kontrol etmeye gelmiş, biz de oturup konuştuk.” Fikrinin tam olarak ne zaman tamamen değiştiğinden emin olmayan Nina duraksadı. Adamın yüzünde, vampire dönüşmeye duyduğu üzüntünün belirişiyle, mezarlıkta içini döktüğü an arasındaydı galiba. “Bana klanıyla ilgili şeyler anlattı ve birbirimize bağırıp çağırmak yerine, adam gibi konuştuk.”

Wanda’nm yorumu kuruydu. “Eminim bu zavallı Greg’e Noel gibi gelmiştir. Ama tek bir konuşmayla bir yatak macerası yaşanmaz.”

Nina kollarını beline sardı, telefonu omzuna kıstırdı; tebessümü özlem doluydu. “Sanırım bizim için öyleydi.”

“Bu ne, biliyor musun Nina?”

“Ne?”

“Senin saçmalıklarına katlanmıyor, sen de bunu çok seksi buluyorsun. Seni öfkelendirdi diye onu kapı dışarı edemiyorsun. Sana izin vermiyor.”

Evet, adamın yarasa kanatlarının tüylerini kabarta-mamak Nina’yı tahrik ediyordu -kesinlikle. Ama bunu kimseye itiraf etmeyecekti.

“Bunu sorduğuma inanamıyorum. Şey... İyi miydi?”

Ah, buna iyi demek, olabilecek en hafif tabiri kullanmak olurdu. Olimpiyat oyunlarında altın madalya kazanmanın “iyi” olduğunu söylemek gibi olurdu. “İyi” dün gece olanlar için fazla ortalama bir sözdü. “I-ıı, sanırım bunun ömrüm boyunca yaptığım en iyi seks olduğunu söylersem dürüstçe konuşmuş olurum. Sürtük değilim ama yeterince çok kişiyle düşüp kalktım. Dün geceye o kadar çok sıfat yakıştırılabilir ki hepsini sıralayabileceği -mi sanmıyorum.”

“Vay be!”

Kahretsin, evin kapısı çalarak konuşmalarını bölmüştü. “Kapatmam lazım Wanda. Kapıda biri var.”

“Ama duuuur. Ömrünün en iyi seksini anlatman lazım,” diye ciyakladı Wanda ve Nina kapatma tuşuna basınca, sesi uzaklaşarak kesildi.

Kapı zilini kimse çalmazdı. Greg'in çalmadığı kesindi. Nina çarşafa daha sıkı sarındı, tekerleğini deli gibi çeviren Larry'nin üzerinden atladı. Kapıyı aralayan Nina'nm gözleri kısıldı. Ev sahibi. Nina'nm neredeyse iki aylık kira borcu olan adam.

Anasının nikahı.

Nina kapıyı hemen açmayınca, adam kapıya yumruğunu indirdi. "Benim, Hindistan'dan Unmesh. Bayan Ni-iina, sizinle konuşmam gerek."

Kapıyı her çalışında nereli olduğunu bildirmek gibi tuhaf bir alışkanlığı olsa da Unmesh düzgün bir adamdı. Amerikan olan her şeye, özellikle KFC kızarmış tavuğa ve Twinkie keklerine bayılırdı. Bu yıl Nina'yı bir ya da yirmi kez hoş görmüştü ve kadın şimdi, ona kirayı ödeyecek parasının olmadığını söyleyerek adamın iyi niyetini tehlikeye atmak istemiyordu. Böylesi de kadının yalan söyleyeceği, dolayısıyla hızlı düşünmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Nina kapının zincirini açıp kuzguni saçlı, koyu renk tenli, ülkesine özgü bir biçimde giyinmiş Hindistanlı Un-mesh'i bulmak için kapıdan başını uzatırken bahanesi hazırdı. Nina ona U diyordu, çünkü bunu hatırlamak çok daha kolaydı.

Adam onu gördüğünde bembeyaz dişleriyle Nina'ya sırıttı, bu da kadının kafasını karıştırdı. Çünkü normalde, adam bayağı sinirli olmalıydı. "Bak U, kusura bakma, kirayı geçen hafta ödeyemedim ama söz veriyorum, bankaya gidip..."

Unmesh elini kaldırdı. Olgun siyah zeytinlerle aynı renkteki gözleri parlıyordu. "Açıklamana gerek yok Bayan Niiina. Sana bir mesaj getirdim."

Şaşıran Nina başını yana eğdi. "Kira için gelmedin, öyle mi?"

Adamın tebessümü genişledi. "Kira ödendi."

Kimin tarafından? Kahrolası kira perisinin mi? "Nasıl?"

"Elden."

"Hayır U, kim demek istedim. Kirayı kim ödedi?"

"Ahhh, anladım. Uzun bir adam. Sanırım bu ülkedendi. Çok, çok beyazdı."

Greg mi? Kirasını Greg mi ödemişti? “Adı Greg miydi?”

Unmesh şeytani bir tebessümle gülümsedi. O tebessüm büyük bir sırrı bildiğini gösteriyordu; adam omuz silkti. “Bilemiyorum. Soru sormadım. Bir yıllık kirayı ödedi, başka bir şey bilmiyorum.” U sözlerini vurgulamak için tek parmağını kaldırdı.

Nina’nm çenesi göğsüne düştü. Ah, hayır. Hayır, hayır, hayır. Adamın parasını istemiyordu.

“Ben size bir şey söylemeye geldim.” U kadına doğru eğilip fısıldadı. “Şey yapmak isterseniz, sorun çıkmaz. Neydi o kelime... Parti yapmak.”

“Ne? U, söylediklerinden bir şey anlamıyorum. Ben parti falan vermem, sen de bunu biliyorsun. Hatırladığım en büyük parti, Wanda’nm evi boyandığında ve Bobbie-Sue çalışanları toplantısı için bir yere ihtiyacı olduğunda burada toplanılmasıydı. Bir sürü kadın vardı, hatırlıyor musun? Aklıma ondan başka parti gelmiyor." Ah, o gün ev, kıkırdayan, rujlu kokanalarla doluydu.

U iri, kara gözlerinden birini kırptı. “Öyle demek istemiyorum. Gece yapılan partileri diyorum.”

Ne oluyor be? “Gece yapılan partiler mi? Bunun kirayla ne alakası olduğunu hâlâ anlamıyorum U.”

U topuklarının üzerinde arkaya kaykıldı, gülümsemeye devam ederek dilini şaklattı. “Bence sen, benim bildiğimi biliyorsun.”

Nina onun bildiğini bilmiyordu. Ama adamın bildiğini bilmek istediğinden de emin değildi. “U, neden bahsettiğin konusunda hiçbir fikrim yok ve işim var.” Ağzına etmesi gereken bir vampir vardı.

U elini kapıya dayayarak, Nina’nm kapatmasına engel oldu. “Gece gizli erkek partisi yapabilirsin ama,” parmağını kaldırıp haşince salladı, “çok gizli olması gerek.” Adamın gizli deyişindeki bir şey, Nina’nm parçaları birleştirmesini sağladı. Nina birden neler olduğunu anladı. Başını hararetle iki yana salladığında, birbirine dolanmış saçları yüzüne düştü. Adam şey düşünüyordu... Şey... “Ah, hayır U. Öyle değil...”

Adam parmaklarını birbirine yaklaştırdı, duvarda bir timsah başı gölgesi

yaratmak için yaptığınız hareketi yaparak Nina'ya susmasını işaret etti. "Bana söylemenize gerek yok Bayan Niiina. Bu bizim sırrımız. Ama sessiz olmanız gerek. Polis öğrenirse işler çok çok çirkinleşebilir."

U, Nina'nm para için erkeklerle birlikte olduğunu sanıyordu. Geceleri. Greg'in de onun müşterilerinden biri olduğunu sanıyordu.

Kraker üzerindeki İsa. Nina durumu nasıl açıklayacaktı? "Hayır U, yanlış anlamışsın..."

Adam eliyle yine aynı hareketi yaptı. "Ah! Hindistanlı Unmesh'e hiçbir şey anlatmaya gerek yok." Adam şeytani bir sesle kıkırdadı. "Ahhhh, Amerika, özgürlükler ülkesi. Amerika çok iyi yer." Nina'ya el salladı, koridorda salma salma uzaklaştı.

Nina ne düşünüyordu ki? Gayet güzel bir seks maratonu olarak kalması gereken bir şeyi fazla analiz edince, başına bunlar gelmişti. Greg'le yaşadıkları bundan ne fazla, ne azdı. Nina'nm bu durumu yapış yapış duygularla karşılaması, kadını iğrendiriyordu. O hiçbir şeyi yapış yapış karşılamazdı.

O piç kurusu kendini suçlu hissetmiş, vicdanını da parasıyla susturmaya karar vermişti. Nina'nm kişisel işlerine ne cüretle müdahale ederdi?

Dün gece de kişisel işlerinle bayağı haşır neşirdi kızım.

Orospu çocuğu.

Eh, o herif Nina'yı ucuz bir kek gibi satın alabileceğini düşünüyorsa, çok yanılıyordu. Nina ayaklarını yere vura vura mutfağa girmeden önce, Larry'yi de aldı. Önce beslenecek, sonra adaya gidip adama parasını kendisine saklamasını söyleyecekti.

Buzdolabının kapağını açtığında, Larry'yi düşürmenin eşiğine geldi.

Greg buzdolabını kan torbalarıyla doldurmuştu. Dolabın içi sıra sıra torbayla doluydu. Nina'nın gözleri ona, bunların doğru tipte kan olduğunu söyledi. Hepsi negatifti.

Adam bu şekilde, seks için teşekkürler ve elveda demeye mi çalışıyordu? Yattığı kadın, Greg terk ettiğinde hüngür hüngür ağlamasın diye ona cici incik

boncuklar almak gibi? Ya da Nina'nm bundan sonraki tek seçeneği gece vardiyasında çalışmak olduğu için kendini suçlu mu hissediyordu? Nina onun parasını istemiyordu. Yirmi dört saat açık bir markette iş bulması gerekse bile, kendi parasını kazanacaktı.

Ahhhh, Greg'i eline geçirdiğinde onu... Onu...

Ne yapacaksın Nina? Onunla bir iki raunt dövüşecek misin? Vampir gibi düşün moron. Adam senden daha güçlü, daha hızlı, seni alt edebilir. Elinde teknoloji var.

Şimdi ne yapacaktı?

Adamın ondan daha güçlü olması, Nina'yı daha önce durdurmamıştı. Bildiği tek şey, işlerin çok çok çirkinle-şeceğiydi.

Nina, Greg'in kapısına doğru yürürken, yürüyüş yoluna dağılmış yaprakları tekmeledi. Gece buraya gelmeye çalışırken o kadar gecikmişti ki toplu taşımayı kullan-maktansa yürüse, buraya daha çabuk varabilirdi. Gerçekten toplu taşımadan daha hızlı yürüyüp yürüyeme-yeceğini merak etmiş, sonra bunun kendisi için fazla biyonik kadın işi olduğunu düşünmüştü.

Long Island'a yaptığı yolculuk, öfkesini söndürme-mişti. Öfke içini kavuruyor, midesini delecek gibi oluyordu. Adamın saçmalıklarına inanmış olması, onu kelimelerle ifade edilemeyecek kadar delirtiyordu. Oysaki o her zaman gerekli kelimeleri bulurdu.

Telefonu cıvıldayarak, mesaj geldiğini haber verdi. Şu gösterişli mahalleye yapılan yolculuk hem uzundu hem de yolda telefon çekmiyor gibiydi. Nina'mn telefonu yolculuk boyunca açıktı. Sesli mesajlarına ulaşmak için gereken şifreyi girdi, sonra kaşlarını çattı.

Mesaj, barda tanıştığı gizemli vampirden geliyordu. Vampirle sevişip beyin hücrelerini tek tek kaybederken adamı tamamen unutmuştu. Ve bu gizemli vampirde telefon numarasının olması, Nina'yı ürkütüyordu. Numarayı adama kesinlikle o vermemişti ama adam, ortadan kaybolmadan önce, buluşma ayarlamak için telefon edeceğini söylemişti. Hatta, Nina konuşmalarını doğru hatırlıyorsa, adam günlerdir ona telefon etmeye çalıştığını da söylemişti.

Doğrusu tuhaftı ve Nina'mn muhtemelen cevap almak istemediği bir soruydu.

Adam hâlâ buluşmak istiyordu. Bir tarih, saat ve yer vermiş, sonra telefonu kapatmıştı. Nina gelen aramalara baktı ve numaranın özel olduğunu gördü. Saatine bakan Nina, Greg'in ağzına sıçıp tuhaf herifle Hackensack'ta buluşacak kadar vaktinin olduğuna kanaat getirdi.

Tabii vaktini akıllıca kullanabilirse.

Akıllıca olsa da olmasa da kendisine fazla düşünme izni vermedi. Adam onun ölümlülüğe dönüş bileti olabilirdi ve bazı şeyler, büyük riskler alınmadan elde edilemezdi. Şimdilik tedirginliğini bir kenara bırakacak ve Greg'e odaklanacaktı.

Aklı yine öfkeli düşüncelerle dolunca gözleri küçüldü. Ama içeri dalmadan önce düşüncelerini toplaması gerekiyordu. Nina'nm akimda yalnızca iki şey vardı. Üçüncü konunun, yani o ateşli yatak oyunları konusunun açılmasına engel olmak niyetindeydi. Adama kendisinin de birini becerip kaçmayı bildiğini gösterecekti.

Greg'den, parasını geri almasını talep etmek ve Lisanne'in nerede olduğunu söylemesi için ona baskı yapmak zorundaydı. Çünkü Greg bunu söylemediği takdirde, Nina'nm psikopat bir vampirle buluşması gerekecekti. Ni-na'yı korkutan çok şey yoktu ama adamın tuhaf tebessümü ve nazik davranışları onu ürkütüyordu.

Sırf bu bile, Nina'yı daha çok öfkelendirmeye yeter-liydi. Adam tuhaftı ve Nina'nın Lisanne hakkında bir şeyler öğrenmek için hakkında hiçbir şey bilmediği bir yabancıyla buluşarak hayatını potansiyel bir riske atmak zorunda olması, kadının Greg'in ağzını burnunu kırmak istemesine sebep oluyordu.

Nina yumruklarını öfkeyle sıkıp kapıya vurdu, bağırarak adama seslendi ve elinden geldiğince çok patırtı yaptı. Adamın, kirasını ödeyip Nina'nın bunun Greg'in çılgınca hayat tarzı yüzünden işsiz kaldığını unutmasını sağlayacağını düşünmesine izin vermeyecekti.

İnsan kulağının duyamayacağını var saydığı bir çalı hışırtısı, Nina'nın burnunu kullanmasına sebep oldu. Sanki antenini dikmişti ve insan kokusu alıyordu. Ama bu kez kokunun, yolun ilerisindeki ya da yan evdeki bir insandan gelmediğinden emindi. İnsan o kadar yakındaydı ki Nina onun kanının damarlarında dolaştığını duyabiliyordu.

Nina başını hızla çevirdi ve kendini yaşlıca bir beyefendiyle karşı karşıya buldu.

Adamın üzerinde kadifeden, saks mavisi, göğsünde F işlemeli bir robdöşambr vardı. Saçları gür ve beyazdı, yaşlılıktan benek benek olmuş ellerindeki bir şeyle oynuyordu. Yıpranmış yüzünde, zamandan kaynaklanan, hak edildiği belli olan, zikzak şeklinde kırışıklar vardı.

Nina adamın konuşmasını bekledi. Ama adamın sessizliği, zaman geçtikçe ağırlaştı. Kedisini arıyor olabilir miydi? Wanda'nm gönüllü olarak çalıştığı huzurevinde-ki bir kadın, kedisi Menusha'yı çok severdi.

Adamın gözlerindeki tuhaf bakışlar ve tekinsiz bir biçimde sakin yüzü, Nina'yı uyardı. Adam bunak mıydı? Demansı mı vardı? Alzheimer mıydı? Kayıp mı olmuştu? Nina'mn ilk içgüdüsü, adama yardım etmek oldu. Dışarısı en fazla sıfır derece olmalıydı ve adamın kahverengi ev terlikleri bu havada onu ısıtıyor olamazdı. Birden Greg'i pataklamak, bu yabancıya yardım etmenin gerisinde kaldı. "İyi misiniz? Bir şey mi arıyorsunuz?"

Adamın yıpranmış sesinde temkin vardı. "Sen de o adam gibi misin?"

Nina adama biraz yaklaştı. "Hangi adam? Greg'i mi diyorsunuz?" Parmağıyla, omzunun üzerini işaret etti.

Adam Nina'ya yaklaşırken sağ bacağı topalladı; elini arkasında tutuyordu.

Nina huzursuzluğa kapıldı. Duyuları keskinleşiyordu ama adamın hissettiklerine parmak basamıyordu. "Kimsiniz siz?"

"Jim. Ben Jim Finch. Komşusuyum."

"Merhaba Jim. Ben Nina. Ne demek istediğini açıklar mısın?"

"O adam gibi misin dedim."

"Gibi" terimi burada göreceydi. "Kim gibi? Greg mi?" Adam bariz bir tiksintiyle, tükürürcesine, "Şeytan gibi," dedi.

Aynı anda iki şey oldu: Jim boğuk bir sesle bağırarak kadına bir şey fırlattı ve Greg'in kapısının arkasından kalın bir kol uzanıp adamın attığı şey bir şapırtıyla kapıya çarpmadan önce Nina'yı içeri çekti. Sersemleyen Nina, kendisini tutan kolla mücadele etti. Kolun sahibi alçak sesle, "Sen Nina olmalısın," diye fısıldadı.

Jim Finch, Greg’in ne olduğunu bildiğini, bu işin devam etmesine izin vermeyeceğini haykırarak kapıyı yumrukladı. Adam, mahalle nöbetinden, serserileri ve şeytana tapanları kovmak için Long Island sokaklarında devriye gezilmesinden söz ediyordu. Şeytana tapanlar mı?

Nina kendisini kimin tuttuğunu görmek için döndü ve karşısında uzun boylu, kum sarısı saçlı, üzerinde günlük, pilili bir pantolon ve koyu renk bir kazak olan bir adam buldu. Gözlerinde hemen kuşku belirdi. Bir Calvin Klein mankeninin kemik yapısına sahip bir başka vampirle karşılaşmıştı, öyle mi?

“Her şey yolunda Nina. Ben Clayton. Ama senin gibi hoş bir hanım, bana Clay diyebilir.”

“Söyle Clay, o kimdi ve sen kimsin?”

Jim’in hiç durmadan kapıya inen yumruklarının sesi yüksek tavanlı antrede yankılanıyordu ama bu, Nina’yı Clay’in kim olduğunu ve kendisine ne yapabileceğini merak etmekten alıkoymuyordu.

“Ben Greg’in bir arkadaşıyım ve seninle tanışmanın çok hoş olduğunu söylemem gerek. Greg bana senin, ı-ıı, durumundan epey söz etti.”

Greg’in arkadaşları mı vardı? Nina’dan bahsettiği arkadaşları? İlginç. Nina’nm kuşkuları şiddetlendi. “Yani sen de Greg’in klanından mısın?”

Adam ağır, kışkırtıcı bir tebessümle gülümsedi. “Evet, öyleyim.”

Aha! Öyleyse bu adam, Lisanne’in nerede olduğunu biliyor olabilirdi. Nina küçülen gözlerle adamın üzerine yürürken Clay kadına eğlendiğini gösteren bakışlarla, yukarıdan baktı. “O zaman belki bana, o kadını nerede...”

“Nina?” Greg merdivenlerden hızla inip ön kapıya vardı. Kapıya ağır yumruğuyla sertçe vurdu. “Kes şunu, Jim. Evine, Ruth’un yanma git,” diye haykırdı.

Jim kapının arkasından, tedirgin, tiz sesiyle, “Sen şeytansın!” diye bağırdı.

Greg de, “Evine dön Jim!” diye bağırdı ve kapıyı açıp Jim Finch’e dik dik bakarak karşılık verdi. “Fîemen evine dön. Dışarısı buz gibi. Ruth uyanıp gittiğini görürse seni merak eder. Seni kapımın önünde buz kesmiş halde bulsa,

ona ne derim? Bunun suçluluğuyla yaşayamam.” Greg sakin, neşeli, hafif bir sesle konuşuyordu. Ama bu seste, tartışma kabul etmeyeceğini belli eden bir otorite de vardı.

Jim gözlerinde son derece gerçek bir dehşetle geri adım attı. Beyaz saçları rüzgârda şiddetle uçuşuyor, adam tir tir titriyordu. Titreyen, suçlayıcı parmağıyla Greg’i işaret etti. “Ne olduğunu biliyorum. Biliyorum!” diye haykırdı, sonra geriye tökezleyip Greg’in bahçesinde marş marş yürüdü.

Greg, Nina’ya dönüp ateş saçan gözlerle baktı ve kaş çattı. “Ne yaptığını görüyor musun Nina? Sana kendimizi korumak zorunda olduğumuzu söylememiş miydim? Ne kadar dikkat etsek de yeterli olmadığını?”

Nina’mn midesi öfkeyle büzüldü. Boynunu uzatıp tehditkar bir biçimde döndürdü. “Ah, sanki o adamın senin şeytan olduğunu düşündüğünden haberim vardı! Ben onun, evinin yolunu kaybetmiş, yaşlı, bunak bir adam olduğunu sandım. Bu senin suçun Drakula. Bana, komşularının senin şeytan olduğunu düşündüklerini söyleseydin, bilirsin işte, bir haber verseydin, daha dikkatli olurdum!”

Clayton’m tok kahkahası Greg’in antresinde yankılandı. “Vay be. İkinizi şahsen izlemek bayağı eğlenceli. Svet-lanna sizin meşhur kavgalarınızdan bahsetmişti ama buna tanık olmak, terli, homurdanan adamların olmadığı bir *Nihai Dövüş* programını izlemek gibi. Hem Nina onlardan çok daha güzel. Neyse, sanırım sizi sorununuzu çözmek üzere baş başa bırakacağım. Ben gidiyorum.”

Nina’nın gevşek elini tutup üzerini öptü. “Nina, Greg’in anlattığı kadar varsın.” Sonra gözlerini Greg’e çevirdi. “Dostum, bu haşin kadın savaşçıyı yenecek kadar becerikli olmanı diliyorum. Bana bir alo de, yeşilliklere açılalım. Florida’da, geceleri sincaplar dışında kimsenin olmadığı, şahane bir yer buldum. Sonra görüşürüz.” İkisine birden arkasını döndü ve bir anda yok oldu.

“Kadın savaşçı mı?”

Greg’in burun delikleri kabardı. “Clay, Vikingler zamanında vampir olmuş.”

Şu boktan durumu düzeltip eve dönmekten başka bir şeyle ilgilenmeyen Nina, Greg’e elini salladı. Bazen Greg’in ona verdiği bilgiler fazla geliyordu. Bir zamanlar Viking olan bir adamın yürüdüğünü, konuştuğunu görmek, bir kızın en iyi gününde bile sindirmesi zor bir şeydi. “Neyse ne. Artık umurumda değil.

İkimizin halletmesi gereken bir mesele var.”

Adamın öfkesi buharlaştı, yerini alaycı bir tebessüm aldı. “Yok canım. Gerçekten mi? Kapıyı yumruklayışın-dan belli olmamıştı yavrum. Kapı demişken... Az önce neyden kıl payı kurtulduğunu biliyor musun?”

“Yaşlı, kafası kanşmış bir adamdan mı?”

“Kutsal sudan.”

“Ne?”

“Kutsal sudan, seni inatçı, fevri, öfkesini kontrol etmekten zerrece anlamayan budala! Jim’de kutsal su vardı, sana fırlattığı oydu. O su sana ve senin o ‘vampir olmak istemiyorum’ diye yakman kıçına neler yapabilirdi, haberin var mı?”

Nina afallamıştı. Öylesine afallamıştı ki kendini ve öfkesini kontrol etmekten anlamayan kıçını savunamadı bile.

Greg kadının kollarını tutup Nina’ya pis pis baktı. Tamam, adam gerçekten öfkeliydi. “O su seni öldürebilirdi Nina. Koca ağzını kapalı tutamadığın için, vampir olmama dileğin bu gece gerçeğe dönüşebilirdi. Jim Finch bizim iblis olduğumuzdan kuşkulanıyor. En azından para-normal olduğumuzun farkında ve buraya gelen herkes -özellikle senin kadar gürültü yapan biri- kuşkularına maruz kalıyor.”

Adam elini saçlarının arasından geçirdi, Nina’ya buz gibi bir bakış attı. “Tanrı’ya şükür, herifin karısı Ruth, onun bunamaya yüz tuttuğunu düşünüyor ve adamın saçmalıklarına katlandığım için bana teşekkür ediyor, evet, teşekkür ediyor. Bana kurabiyeler pişiriyor. Ama mesele şu, Jim Finch deli değil ve bir iki kez, görmemesini dilediğim şeyler gördü. Uzun zamandır burada yaşıyorum ve burayı seviyorum; sırf kafanda saçma bir şey var diye durumu tehlikeye atmana izin vermeyeceğim. Jim tek bir kişiyi bile doğruyu söylediğine ikna edebilirse hepimizi mahvedebilir ve şu anda hepimiz derken, seni de kastediyorum koca ağız.”

Nina, Greg’in dik bakışlarını izlerken midesinin ayaklarının dibine düştüğünü hissetti. Marty’nin onu yapmaması için uyardığı her şeyi yapmıştı. Ayıp etmişti.

Greg’in söyleyecekleri bitmemişti. “Hem sürekli porselen dükkanına dalan bir

boğa gibi davranarak, yalnızca bizi ortaya çıkarıp kendi hayatını riske atmadığının, başkalarını da tehlikeye soktuğunun farkında mısın? Aramızda olanlarla hiçbir ilgisi olmayan başka vampirleri?"

Hay aksi. Nina bunun farkında değildi. Kahretsin. Hem Nina yalnızca Greg'i değil, Svetlanna'yı da riske atıyordu. Ve hoşuna gitse de gitmese de Svetlanna'yı bayağı seviyordu. Vicdan azabı ve suçluluk, birden yakın arkadaşları olmuştu. "Haklısın."

"Neyim?"

Nina tereddüt etmeden cevap verdi. Ne ukalaca bir laf etmişti; ne de sözlerinden sıcak bir temmuz gününde eriyen bir dondurma gibi alaycılık akıyordu. "Haklısın dedim. Budalaca, fevri davrandım ve Svetlanna'nm başına bir şey gelse çok üzülürdüm."

Greg kadına açık bir kuşkuyla baktı. "Haklı olduğumu mu söyledin? Süpersonik kulaklarım var, biliyorum ama sözlerini bir kez daha doğrular mısın?"

Nina başını salladı, ellerini kotunun ceplerine soktu. "Evet, öyle dedim. Haklısın ve şeytani dünyayı ele geçirme planını gerçekleştireyim diye sonsuza dek vampir kölesi olmamı isteyen bir gerzek olsan da Svetlanna muhtemelen bunun bir parçası olmazdı ve sırf seni tokatlamak istiyorum diye, ona bir şey olduğunu görmek istemiyorum." İşte. Gerçeğin özeti.

Greg'in kahkahası göğsünde gümbürdedi ve adam Ni-na'yı kollarına alıp yanağına bir öpücük kondurdu. "Eh, teşekkürler zekâ küpü. Vücudunu birinin ele geçirdiğinden korkmuştum."

Bugün birinin Nina'ya bunu ikinci söyleyişiydi. Nina o kadar mı değişmişti? Yumuşamış mıydı? Of be. Nina fena bir hata yaptığını kabullenmişti ama tamamlaması gereken bir görev vardı ve bunu yaparken adama bu kadar yakın durmaması gerekiyordu.

Greg'e yakın olmak midesinin bir kelebek sürüsünün havalanışıyla pır pır etmesine sebep olsa da Nina kıpırdanarak adamın kollarından sıyrıldı, göğüslerinin adammkine nasıl kışkırtıcı bir biçimde sürtündüğünü düşünmemeye çalıştı. Adama kapılmayı reddederek geri geri uzaklaştı. "Seninle konuşmam gereken bir mesele var, işte o yüzden o kadar öfkeliydim. Seninle kavga etmek için buraya gelmem yüz yıl sürmekle kalmadı, birçok iğrenç, leş gibi otobüse ve

trene binmem gerekti. Herhalde neden öfkeli olduğumu anlıyorsundur.”

“Bir mesele ha? Konuşmamız gereken daha kaç mesele var?”

Nina nefesini boşa harcamadı, deyim yerindeyse adamın gırtlağına saldırıverdi. “Bir yıllık kiramı neden ödedin? Bir yıl Greg... Bu çılgınca.”

“Hayatını mahvettiğimi söyleyen sen değil miydin? Aldığın eğitim bir gündüz işi gerektiriyor diye seni çalışmaktan alıkoyduğumu? Buraya gelip klanın bir parçası olmayı kesinkes reddeden sen değil miydin? Evet, sen-din. Mahallenin evsizler barınağına sığınmana ve gece yarısı vardiyasında çalışmak, otoyol kenarındaki bir lokantada hamburger köftesi çevirmek zorunda kalmana ben sebep olsam, bunun suçluluğuna dayanamazdım.” Suçluluk. Adam kendisini suçlu hissetmişti ve Ni-na’nın kirasını ödemenin, yarattığı feci olayın sorumluluğunu üzerinden atmasını sağlayacağını düşünüyordu. “Bunu olduğu gibi ortaya koysak, allayıp pullamasak? Sebep, suçluluktu. Suçluluğunu gidermek ve çenemi kapatmak için beni satın almaya çalıştın.”

“Çeneni kim için kapatacaktım Nina? Hâlâ ‘şeytani klanıma katıl’ geyiğinde misin?”

Nina’nın iki gündür düşünmediği, iyi bir soruydu bu. Nina şu anda yalnızca hakaret yağdırma işiyle ilgileniyordu. Hakaretlerde doğruluk payı olup olmadığının önemi yoktu. Doğruca devam etmeliydi. “Sende nasıl bir yıllık kiramı ödeyecek kadar para olur? Aylık kiram neredeyse dokuz yüz dolar.”

Greg başını belirsiz bir biçimde salladı. “Para benim için pek büyük bir sorun değil.”

“Eh, herhalde. Bir kalede yaşıyorsun ama kaleler pahalı olsa gerek.”

“Sana kalemle ilgili ufak bir bilgi vereceğim Nina. Çok uzun zamandır yaşıyorum ve o zaman diliminde akıllıca yatırımlar yaptım. Svetlanna’nm oyalandığı proje Fango gibi, yalnızca akıllıca yatırımlar yapmadım, bazı yetenekler de kazandım. Zaman ve çaba gerektiren ama buna değen yetenekler. Bu kale gibi. Sence kimse, Long

Island’m banliyösünde bir kale inşa etmeme izin verir miydi? Bu,” derken eliyle odayı işaret etti, “bir yanılsamadan ibaret. Kitle hipnozu gibi diyebiliriz. İstesem, insanları neye istersem ona inanacak şekilde etkileyebilirim. Ama etrafımdakileri

ne yönde, nasıl etkileyeceğim konusunda dikkatliyim. Bu evi inşa etmekle bencillik ettim ama kimseye zararı yok. Çocukluğumun geçtiği evi özledim, o kadar. Sen bu yeni güçlerle dünyayı ele geçireceğini sanıp heyecanlanmadan söyleyeyim, bu tür büyüler ancak öğrenilerek yapılabilir ve etrafındakilerden sorumlu olmana yol açar. Ayrıca telkin gücümle, sana aslında istemediğin şeyleri yaptırabileceğimi de anlamış olmalısın. Ama yaptırmıyorum." Nina'ya çarpık bir tebessümle baktı. "Zorluklardan hoşlandığım için yaptırmıyorum."

"Tamam David Copperfield, artık deli olduğunu biliyorum."

Greg başparmaklarını kotunun kemer deliklerine geçirdi ve omuz silkti. "Bana ne istersen de ama ben ortadan kalksam, kalem de kalkar. Yıllar boyunca elde ettiğim birçok şey, hayal gücümle yarattığım şeyler. Ölümsüzlüğüm sona erdiği takdirde, mallarımın çoğu yok olur. Sen buna ne ad verirsen ver. Ama bu şeye, insan dünyasında yaşamak, hayatta kalmak, ekmek paramızı kazanmak ve senin bir zamanlar normal dediğin onca şeyi yapmak kolay olmayacağı için sahip olduğumuza inanmam gerek. Yani bir şeyin, birinin, pek becerikli bir biçimde olmasa da biz ölümsüzlere göz kulak olduğuna. Ben buna telafi diyorum. Bira içemiyor olabilirim ama kalem var."

"Bilmem gereken başka yeteneklerin var mı yüce ve güçlü Oz?"

Adam şahane gözlerinden birini kırptı. "Sanırım hepsini ortaya döktüm."

Artık hiçbir şey gerçek değildi. Hem de hiçbir şey. Nina vampirlik denen bu bataklığa battıkça, gerçekliğin o kadar da kötü olmadığına karar veriyordu. Beş kuruşu yoktu ve hep yoksulluk sınırında yaşamıştı ama kan içmesine ya da uçmayı öğrenmesine gerek olmamıştı. Gerçi, kuzey Jersey'de, deniz kenarında ufak bir ev, fena olmayabilirdi.

Nina saçlarının uçlarını gergince kıvırdı. "Daha fazla sürprizi kaldırabileceğimi sanmıyorum. Ben etrafımdaki her şeyi sorgulamaya başlamadan ve aklımı pek de sessiz sedasız denemeyecek bir biçimde kaybetmeden önce, elimizdeki meselelere değinelim. Kiramı ödemenin, itibarımı nasıl etkilediğini biliyor musun?"

Adamın gözlerinde birden anlayış belirdi. "I-ıı, hayır ama az sonra öğreneceğimden eminim."

"Kahrolası ev sahibim, para için erkeklerle yattığımı sanıyor. Dünyada o kadar

insan varken, benim öyle olduğumu sanıyor. Unmesh bu akşam kapıma geldiğinde ne kadar utandım, biliyor musun?”

Greg gülümsedi, sonra burnundan soludu, derken gülmeye başladı, hem de kahkahalarla. Boğazından yükselen gargara sesi, bir sırtlanın uluyuşuna dönüştü. “Ö-ööözür dileriiiiiiiiiiiim. B-b-beeeeen...”

“Sen ne? Birinin, mallarımı kullanarak para kazanabileceğimi düşünmesinin imkansız olduğunu mu sanıyorsun?”

Greg iki büklüm oldu, ayakta kalmak için ellerini bacaklarına dayadı ve histerik bir biçimde gülmeye devam etti. Omuzlarını kaldıran Greg aklını başına topladı ve “Bu dünyada her istediğini elde edemezsin canım,” dedi. “Ya bir hayat kadını olduğun sanıldığı için kendini hakarete uğramış hissedersin ya da bu suçlamayı çok komik bulduğum için kendini hakarete uğramış hissedersin. İkisinden birini seç.” Yine anıra anıra gülmeye başladı.

Nina onun omzunu dürttü ve açgözlü ellerinde adamın tenini hissetmemek için parmaklarını çabucak geri çekti. “Bu komik değil. Çok şeyim olmayabilir ama itibarım benim için önemli. Binamdaki bazı beyinsizlerin, o dedikoducu Unmesh’le konuşup kira parası için seninle yattığımı düşünmesine izin vermeyeceğim. Vermeyeceğim işte. Uyuşturucu da kullanmıyorum, erkeklerle de düşüp kalkmıyorum.”

Greg birden doğrulup parmağını Nina’nm burnunun üzerinde dolaştırdığında, adamın ani ciddiyeti kadını gafil avladı. “Canım, erkeklerle düşüp kalkmadığını biliyorum ve istiyorsan o Un denen adam için bir hikâye uydururum. Niyetim, satın alındığın izlenimi uyandırmak değildi. Ben yalnızca sana yardım etmeye çalışıyordum. Evet, tabii ki sana yaptıklarımdan dolayı suçluluk hissediyorum. Ama sana hakaret edecek kadar değil ve seni susturmak, isteyeceğim son şey.”

Nina’nın hissetmemesi gereken bir sıcaklık, yukarı, göğsüne yayılmaya başladı. Ah, hayır. Adam artık zırvalarıyla Nina’yı etkileyemeyecekti. Greg’in onun daha yirmi dakika önce son derece emin olduğu bir konuda saçma sapan konuşmasına nasıl sebep olduğunu bilmiyordu. Adam etrafmdakileri etkileyebildiğini söylememiş miydi? Artık inançlarını değiştiremeyecekti. “Bunu tekrar insana dönüşme konusunda başının etini yemeyeyim diye yaptın. Çünkü bunun delice olduğunu düşünüyorsun. Hem buzdolabımı kanla doldurmana da ihtiyacım yoktu. Bunu neden yaptın ki? Seninle mercimeği firma verdim diye, beni vampir

usulü yedirip içirmeye mi çalışıyorsun? Ben, birlikte olmadan önce belirlediğimiz kurallara sadık kaldım. Sana sorumluluk yüklemiyorum ve hediyelerini istemiyorum. Teşekkürler."

Greg'in yüzü bir anda taşa dönüştü. Mermer kadar sert yüzde, elle tutulabilecek kadar gerçek, sessiz, tekinsiz bir öfke maskesi vardı.

Eyvahlar olsun. Nina fazla ileri gitmişti. İleri gitmesi canını sıkmamalıydı, kimse Nina'yı sının aşmaktan korkmakla suçlayamazdı. Ama bunu açıkça gördüğünde endişeye kapılmıştı, çünkü fazla derine indiği ve adamın onu iyice benzeteceği belliydi. Nina ne zaman durması gerektiğini bilmiyordu. Adamı dürtüp duygulannı sınama tarzı, ağzından ne çıkacağını düşünmeden suçlamalarda bulunmayı içeriyordu. O suçlamalar şimdi, anın hararetiyle ona saçma gelse de. Nina bu yüzden kıçına güzel bir tekme yiyecekti. Bunu hissediyordu ama sezdiği tek duygu öfke değildi. Adam, hakarete uğradığını hissediyordu...

Greg kollarını göğsünde kavuştururken, ağzı bir an gerilerek ince bir çizgiye dönüştü. "Şimdi benim bir sorum var."

Nina normalde pek de başarılı olmadığı bir biçimde, tereddüt içinde cevap verdi. "P-peki." Yoksa öyle miydi?

Greg gergin, yepyeni bir öfkeyle kasılmış bedeniyle, Nina'nm tepesine dikildi. "Senin derdin ne Nina? Seni vampire dönüştürdüğüm için ağzına geleni söylemek üzere buraya, evime geliyorsun. Bunun büyütülecek bir şey olmadığını söylemiyorum ve sana kalsa, belki de ayaklarına kapanıp merhamet dilenmem gerekiyor ama öyle bir şey olmayacak. Benim tek umursadığım burası ve şimdiki zaman. Ve sana, eski haline dönebileceğine dair hiçbir şey bilmediğimi en az üç kez söyledim. Cro-Magnon tarzımla sana yardım etmeye, bu koca hatayı düzeltmeye çalışıyorum. Peşine düşüp sana kan getiriyorum. Sipsivri oklar gibi fırlattığın hakaretlere katlanıyorum, hiç kesilmeyen bağırtılarını, çılgınca suçlamalarını dinliyorum. Şimdi seni becerdiğim ve birkaç torba kanla bir kenara attığımı söyleyerek beni suçlarken öylece duracağım, öyle mi? Kanla, ha?" Greg başını tiksintiyle salladı. Ağzının iki tarafındaki gamzeler derinleşmiş, kaşları iyice çatılmıştı.

Greg'in tiksintisi, Nina'nm olduğu yerde büzülmesine yol açtı. Nina'nın bir bok bataklığına girdikten sonra birden bütün bu duyguları sezebilmesi ne şahaneydi.

Greg'in kaynayan öfkesi, bir sonraki cümlesinden açıkça hissediliyordu. "Sen

manyağın tekisin Nina Blackman.”

Nina yutkundu. Adam, kadının kendini bok gibi hissetmesine sebep oluyordu. Nina onu, kendisini kullanmakla suçlamıştı.

Greg sert bir hareketle ön kapıyı açınca, rüzgâr içeri girip Nina’nm saçlarını uçuşturdu. “Ah, bu arada, bilesin diye söylüyorum Nina. Bazen sana sunulan yardımın altında bariz bir art niyet olduğunu düşünmeden kabul etmenin sakıncası yoktur. Bana kalırsa konuşmamız bitti.”

Nina adama hayretle baktı. Greg onu başından savıyor muydu? Öylece?

Al bakalım cadaloz.

Telefonu, bacağının dibinde şiddetle titreşti. Kahretsin, gece yaratığıyla buluşacaktı. Greg ona soru soran gözlerle ters ters bakarken, Nina telefonunu susturmak için elini hemen cebine götürdü. Bula bula bu anı mı bulmuştu? Ama gerçekten, söylenecek başka ne vardı ki?

Eh, gurur değer verdiğin bir şeyse, buradan hemen gidersin Nina. Kötü yanına kulak ver ve dünya şeninmiş, adam da seni kısa bir süreliğine eğlendirmiş bir zavallıymış gibi, salma salma uzaklaş. Çünkü işi batırdın.

Nina’mn ayakları hareket etmiyordu ve Hackensack’a zamanında varmayı umuyorsa oradan ayrılması gerektiğini bilmesine rağmen, bir şey söylemesi gerektiğini hissediyordu. Herhangi bir şey. Birbirlerini gerçekten bir daha görmeyeceklerse, ‘yaşadıklarımız için teşekkürler’ anı yaşamaları gerekmiyor muydu? Ancak Greg’in taş gibi yüzü, sıcak bir vedaya davetiye çıkarmıyordu. Ateş saçan gözleri, Nina’ya ukalaca bir şey söylemesi için meydan okuyordu.

Nina’nm göğsü yenilgiyle söndü.

Nina adama kafa karışıklığı ve özür karışımı, son bir bakış attı ve elini Greg’in göğsüne koyarak, gömleğinin pamuklu kumaşının elinde iz bırakmasına izin verdi. “Zaten gitmem gerekiyor,” derken, pişmanlığını sesine yansıtmamak için mücadele etti. Sert bir cevap alamadan, kendini göğsünün üzerine bir ton tuğla inmiş gibi hissederek, çıkıp gitti.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Pekala.

Hackensack İş Merkezi, sabahın ikisinde berbat bir yer oluyordu. Etrafta tek bir insan bile yoktu, yani bu gizemli vampirle karşılaştığında yardıma ihtiyacı olursa, ayvayı yemiş demekti.

Nina adamın cep telefonuna bıraktığı mesajı doğru okuduğundan emin olmak için, bir kez daha sokak levhasını kontrol etti. İri iri, ıslak taneli kar yağmaya başlamıştı. Kar taneleri soğuk ve can sıkıcı değil, yalnızca görüş alanına giren ufak beneklerdi. Yüzünü gökyüzüne doğru kaldıran Nina, çocukken yaptığı gibi, kar tanelerinin yanaklarına düşmesine izin verdi.

Sıcak, kızarık yanaklarına soğuk iğneler batmıyordu. Mevsimin ilk gerçek karından kaynaklanan bir heyecan yoktu.

Hiçbir şey yoktu. Nina, Greg'in onu lav gibi kızıştırdığını düşündüğünde, buna inanmakta zorlanıyordu.

İşi batırmıştı, değil mi? Greg'den uzaklaştıkça, kendisine son bir darbe vurmuş olabileceğini hissetmeye başlamıştı. Böylesi de berbat bir şey olurdu. Berbat olması, Nina'nm Greg'den hoşlandığı anlamına geliyordu ki bu da berbattı. Şimdiye kadar kimse onu bir yerden kovma-mıştı. Özellikle de adamın teki. Kovan hep Nina olurdu. Adam kesinlikle fazla cüretkardı ve lanet olsun ki bu çok seksiydi.

Nina yüksek, tuğla bir duvara yaslanıp sokağı taradı. Neredeydi bu orospu çocuğu? Nina biyonik koku alma yetisinin bir şey yakalayacağını umarak havayı kokladı. Gizemli vampirin yalnızca ona özgü olan kokusunu tanırdı.

Sağındaki binadaki bir hareket gözüne çarptı. Belli ki biyonik görü yetisi devreye girmişti, çünkü gördüğü, yalnızca hızla hareket eden bir gölgeydi ama Nina onu suratının dibindeymiş gibi görebilmişti.

Eh, ya şimdi ya hiç. Nina kaldırıma çıktı ve ellerini kalçalarına koydu.

Tam bir Clint Eastuıood'sun Nina.

Kar daha hızlı yağmaya başladı, Nina'mn üzerini örttü. Kadın sokak lambalarının loş ışığının uzattığı bir gölgeden başka bir şey göremez oldu. Gölge doğruca ona yaklaştı. Nina'nın aldığı koku, öfke kokuşuydu ve bu hiç hoşuna

gitmedi, kendisini savunmak istemesine sebep oldu. Adam, Nina'yla temas kuran kendisiyken kadına neden öfkelenecekti ki? Hiç mantıklı değildi ama Nina'nm burun deliklerini kabartan koku kesindi.

Öfke.

Ya gelen, bardaki adam değilse? Ya gelen, annesi çocukken tereyağı sürdüğü ekmeği eğlenceli şekillerde kesmedi diye kadının tekini temizlemek isteyen bir ucu-beyse?

Gelen kişinin karlı fonun önündeki koyu renk silüe-ti, neredeyse Nina'nm tam karşısındaydı. Nina kolayca paniğe kapılan biri olsa, neredeyse takip edildiğini hissederdi ve adamın onu korkutmasına izin vermeyecekti. Üstelik adam Lisanne'in nerede olduğunu bildiğini iddia etse ve Nina hafif bir tereddüt içinde olsa bile. Evet, tereddüt içinde, o kadar da ödlekçe bir tabir değildi. Nina tereddüt içindeydi. Peki, insan tereddüt içinde olduğunda ne yapardı? Saldırıya geçerdi, sonuçları da boş verirdi.

Nina en iyi yaptığı şeyi yaptı. Tepki verdi.

Soru sormak yok, sonucu boş ver, adamın sözde sahip olduğu bilgiyi de s..tir et.

Adam ondan otuz santim ötedeyken ve şiddetli kar Ni-na'yı neredeyse kör ederken, bodoslama dalıp, göğsüne indirdiği sağlam bir darbeyle o uzun boylu şekli yere devirdi. Hayal meyal ilk düşüncesi, karşısındaki bardaki adamsa, o flanel gömleğin altında bayağı sağlam kaslarının olduğuydu. Nina başının tepesini karşılayan sert duvara bakarak, karşısındakinin erkek olduğunu varsayıyordu.

Her şey o kadar hızlı oldu ki kendini birden adamın tepesinde bulan Nina'nm düşünecek vakti olmadı. Kollarıyla bacaklarının altındaki kasların hareket ettiğini hissetti ve bununla baş edemedi.

Nina, *çok etkileyici*, diye düşünerek kendi kendini takdir etti. Öyle Kung Fu'msu, öyle Rambo-vari bir hareketti ki bu, böyle vahşice bir hamleye ayak uydurarak hareket etme yetisini huşuyla karşılamaktan kendini alamadı.

Ta ki onu yakalayan kişi, Nina'nın asfaltta yüzüstü yatmasının, adamın göğsünün de onun sırtına bastırmasının daha iyi olduğuna karar verinceye dek. Nina üzerindeki vücudun ağırlığının kesinlikle erkeksi olduğuna karar verdi.

Nina homurdandı, ellerini adamın başına sardı ve onu omzunun yanındaki kaldırıma vurup çatlatmaya hazırlandı. Köpek dişlerinin uzamasını dehşetle olsa da hoş karşıladı ama ıslak karların üzerine atılmaktan kaynaklanan öfkesi - Nina'nm vampir öfkesi olduğunu tahmin ettiği şey- kadını pençesine almıştı. Nina, Marty'nin meşhur renk tekerleğinin, gözlerinin önünden film şeridi gibi geçtiğini gördü. Tekerlekteki bütün renkler, kırmızının tonlarıydı. Nina adamın elini yakaladı ve dişlerini batırmaya hazırlandı.

Saldırganı, kulağının dibinde, "Ben olsam, biri yaralanmadan önce o dişleri geri çekerdim," diyerek Nina'yı hem heyecanlandırdı hem de daha bile çok kışkırttı.

Adam Nina'nm üzerinden kalktı, onu ters çevirdi ve bileklerini tutarak başının üzerine kaldırdı. Nina'nın yaşadığı adrenalin baskını azalmaya, bunun yerini şaşkınlık almaya başlamıştı: Kanatlı Adam!

Yüce İsaaa. *Greg'in burada ne işi vardı?*

"Fevri, kaba saba bir kadını arıyorum. Bence asıl soru, senin burada ne işin var?"

Nina adamın altında debelenerek, ellerini onun güçlü ellerinden kurtardı. Tanrı aşkına, bu sihirbazlık işi biraz fazla çılgmcaydı. "Yürüyüşe çıktım."

"Ah, hiç sanmıyorum. Yalan söylüyorsun."

Düşünme, düşünme, düşünme, düşünme. Nina gecenin köründe Hackensack'm merkezinde gerçekten ne yaptığını belli etmemek için, içinden bunu tekrarladı.

Nina'mn kollarını boynuna dolayan Greg, onu göz hizasına çekti. "Ee?"

"Kafamın içinden çık ve kes şunu."

"Kafanın içinde değildim. Sorun yüzünden okunuyordu ve yalan söylediğin, suratının ortasındaki cici burnundan bile daha aşikar. Ee, ne yapıyorsun?"

"Yürüyüşe çıkmıştım, en azından sen gelmeden önce. Uçabilirdim ama hatırlarsın, uçma yeteneğim yok." Adamın ağzı, gergin bir çizgi halini aldı. Yüzünden kuşku okunuyordu. "Hayır, bunu yutmayacağım. Ben kadınları ölümsüzlere özgür ıvır zıvırla satın alan domuzun teki olduğum için sana bıraktığım kanı içmeye gururun el vermiyor da yine kan satın almaya mı çıktın?

Kahretsin, adam onu iyi tanıyordu. Kendi suçlamasını duymak, Nina'mn kendini çirkef hissetmesine yol açtı. Şimdi kendini asıl suçlu hisseden oydu ve bu his midesini pençeliyordu. "Hayır," dedi dürüstçe. "Kan almaya çıkmadım. Kafamı boşaltmam gerek, o kadar."

"Bu gece bir şey öğrendin mi? Herhangi bir şey?" "Koca ağızlı bir şey olmamdan mı bahsediyorsun?" diye cevap veren Nina, alaycılığını sözlerine yansıtmıştı,

çünkü bu bir gerizekâlı olduğunu kabul edip özür dilemekten daha kolaydı. Ya da sırf özür dilemekten.

"Hayır Nina. Kiminle haşır neşir olduğuna çok dikkat etmekten söz ediyorum. Yanlış insanla bağlantı kurmak ölümcül olabilir. Bir başka vampiri takip etme yetinin pek de güçlü olmadığı aşikar. Ama benim kokumu tanımalısın. Her vampirin kendine özgü bir kokusu vardır."

Nina düşman olduğunu sandığı kişiyi alt etmekte acele ederken, o yetiyi kullanmayı tamamen unutmuştu. Ama Greg'in öfkesinin kokusunu almıştı. Acemi vampire bir puan.

"Ve dişlerin..."

Nina elini ağzına götürüp şimdi normal ebadına dönmekte olan köpek dişlerine dokundu. "Ne olmuş dişlerime?"

"Onları kendini savunmak için kullanmaya hazırdın. Üzerine saldıran ben olmasaydım, başımın etini o kadar yedikten sonra, bu hayat tarzını zorla başka birine kabul ettirmeye mi çalışacaktın? Düşmanın ben olduğumu bilmiyordun Nina. Gözünü karartıp saldırdın. Ne kadar dikkatli olsan yeridir çaylak ve o fevriliğin, sonun olacak."

Mini etekli İsa! Nina'nın göğsü suçlulukla kabardı. Amma pervasız ve budalaydı. Evet, adamın elini bir biftek parçası gibi kemirmeye hazırdı.

Greg'in öfkesinin kaynamaya devam ettiği, Nina'ya atmayı sürdüğü sert bakıştan belliydi. Kar saçlarını kafatasına yapıştırmıştı ve alnından sular akıyordu. "Neden bana bir kar fırtınasında, burada, evinden iki mil uzakta olmanın gerçek sebebini söylemiyorsun?"

Nina kavgaları konusunda ne kadar vicdan azabı çekse de ona ölümlülüğünü geri kazanabileceğini vaat eden bir adamla buluşmaya geldiğini söyleyemezdi. Zimbabwe lotosunu kazandığını söyleyen bir e-posta aldığını ve ilk uçakla ödülünü almaya gideceğini söylemekten farksızdı bu. I-ıı, hayır. Adamın tekrar ölümlü olunamayacağına dair inancı, ister gerçek ister sanrı olsun, Ni-na'nın bir karaoke barında, Lisanne'i bulmasına yardım edebileceğini iddia eden biriyle tanıştığına inanmasına engel olurdu. Greg'in Nina'da bıraktığı izlenim, onun Lisanne'i bulmasını hiç istemediğiydi. Bunun sebebi ister kadının uğraşılması tehlikeli biri olması, ister Nina'nm şu anda anlam vermekte güçlük çektiği başka bir amaç olsun, bu fikir Greg'i huzursuz ediyordu. Nina bu kadarından emindi.

Nina, Greg'e bu kadar yakın olmamak için ellerini kullanarak adamın göğsünü itti. Yalan söylemekte pek başarılı değildi ve adam onun gözlerinin içine baktığı takdirde, bu özelliği ortaya çıkardı. "Sana söyledim, kafa dinlemek için yürüyüşe çıktım. Neden bir muhafıza ihtiyacım olduğunu düşündüğünü bilmiyorum."

Nina'nın kuru cevabı, Greg'in kaşını küstahça kaldırıp gülümsemesine sebep oldu. "En iyi ihtimalle, bir dadıya ihtiyacın var."

Rüzgârla ve saçlarından gömleğine damlayan ıslak karla mücadele eden Nina, "Kıçımı ye," diye bağırdı.

Greg de, "Zevkle," diye bağırarak karşılık verdi.

Nina göz devirirken, adama buyurmasını, kıçından bir parça almasını söyleme dürtüsüyle mücadele etti. Ya da boynundan bir parça. "Beni neden takip ettin ki? Az önce kudurmuş halde bıraktığım kişi sen değil miydin?"

"Ah, çok haklısın, öfkeden kuduruyorum Nina. Ama bu, birinin sana göz kulak olması gerektiği gerçeğini değiştirmiyor; yoksa son kez kendi başına sokaklara düşüp kan almaya çalıştığında ne olduğunu unuttun mu?"

Evet, evet, evet. Nina bazı hatalar yapmıştı. Tamam. Pekala. Tanrı aşkına, Greg'in Nina'nın noksanlarını sıralamasından ve kadını onlar için suçlamasından fenalık gelmişti. "Ben eve gidiyorum."

Nina güzelce surat asıp hışımla uzaklaşarak asabiyet gösterisi yapamadan, Greg kadını kolunun yukarısından yakaladı. "Git bakalım. Gidersen dünya daha güvenli bir yer olur," diye hırladıktan, sonra çatık kaşlarıyla birden yok oldu. Karlı, yanardöner gece, adamı yutarak Nina'yı artan hüsranıyla baş başa bıraktı.

Nina karlan tekmeleyerek evine yeni bir sorun silsilesiyle döndü. Birincisi, Greg'e yalan söylüyordu. Bunun canını neden sıktığını çözmek, iç gözlem yaparak vakit harcamaya değmezdi. Durum böyleydi ve Nina o pisliğin, başının etini yemeyi bırakmasını sağlayabilirse, bu sorunu çözmüş olurdu. Fakat ona yalan söylemiş olma düşüncesi, eve yaptığı yolculuk boyunca amansızca içini kemirdi.

Şimdi en önemli şey, ölümlülüğüne yeniden kavuşmaktı ve Drakula'dan hoşlanarak, kendisine kızdığında endişelenerek, onu çekici bularak ve sürekli onu düşünerek bir saniye daha harcarsa, konsantrasyonunu kaybederdi.

İkincisi, bu pislik yardım etmeye niyetli değilse onu neden arayıp duruyordu? Belki bu, bir tür vampirliğe kabul töreniydi -Japon balığı yutmak gibi- ve adam, Nina'yı oyalamanın komik olduğunu düşünüyordu. Durum buysa, Nina gülmüyordu. Şu serseri vampiri bulmanın vakti gelmişti.

Gerizekâlı.

Nina bir gece sonra, öfke dolu bir haykırışla telefonu kanepeye fırlattı. Ne oluyordu be? Cep telefonu operatörüne göre, müşteri hizmetlerine belirttiği tahmini zaman diliminde ona telefon eden olmamıştı ve kayıtlarda, Marty'yle Wanda dışında kimsenin numarası görünmüyordu. Sesli mesaj kutusunda tek bir mesaj vardı. O da faturasını ödemediği takdirde elektriğinin kesileceğini bildiren elektrik şirketinden geliyordu (Nina faturasını iki aydır ödemediği için elektriğini keseceklerdi). Ve bu da Nina'nm iyice deli gibi görünmesine sebep olmuştu. O mesaj da ta perşembe günü gelmişti.

Lou'yu aramayı ve uğraşması gereken çok şey olduğundan yemeği iptal etmeyi düşündü. Perşembe, bugünlerde gitgide daha hızlı geliyor gibiydi ve Lou'yu yeterince atlatmıştı. Lou bunu unutur, kıs kıs gülerek Nina'yı Greg'le daha fazla vakit geçirmeye teşvik ederdi.

Dün Lou'yla konuştuğunda kadının sesi yorgundu ama Nina'ya o yakışıklı adamı yine getirmesini hatırlatama-yacak kadar yorgun değildi, misafiri ona rostosunu çok beğenmiş gibi görünmüştü. Nina, Lou'nun Greg'in geleceğine dair umudunu, adamın son dakikada işinin çıktığını söyleyerek bertaraf etmişti. Dün geceki tartışmalarından sonra adamın dikkatini çekmek istemiyordu ve onu Lou'nun evine yemeğe davet etmeye hiç niyeti yoktu.

Adamın söylediklerine kafa yorduğunda, bu sözler onu ne kadar kızdırmış olsa

da Greg’in haklı olduğunu fark etti. Toz beziyle toplanabilecek bir şeye dönüşmesine yol açabilecek riskler alıyordu. Birine açıklama şansı vermeden önce sağ yumruğunu kullanma dürtüsüne direnemiyordu ve bunu yapmayı öğrenmek, bu vampir oyununda akıllıca bir hareket olurdu.

Nina tipik olarak şahane bir bitiş yapma riskini almaya razı olurdu ama Greg’in bazı sert gerçekleri yüzüne çarpma şekli etkileyiciydi ve Nina’nm hoşuna gitmese de adamın öğütleri isabetliydi.

Üzerine bir kotla sweatshirt geçiren, saçlarını başının arkasında topuz yapan Nina, ninesine gitmek üzere yola koyuldu, Greg’le yaptıkları tartışmayı ve bunu takip eden kavgayı unutmaya çalıştı. Lou’nun haçlarına baktığında gözlerinin yanmasını nasıl önleyeceğini ve ninesinin rostosunu nasıl yiyeceğini çözmeye çalışırken, kısa bir süre için huzura ihtiyacı vardı.

Köşeyi döndüğünde Greg’in, ninesinin ön verandasına yayılmış olduğunu gördü. Midesi bir takla attı. Midesinin derinliklerindeki kelebekler havalandı. Greg’in her şeyinin delice seksi olduğunu düşünüyordu ve bunun ilk odaklandığı şey olması, Nina’yı endişelendiriyordu, belki de sonsuza dek vampir kalma düşüncesinden bile fazla endişelendiriyordu. Adamın kotu üst bacaklarına güzelce yapışmış, kasları kışkırtıcı bir biçimde ortaya çıkmıştı. Üzerinde, göğsü renkli desenli, Greg arkaya kaykıldığında karnının üzerinde gerilen, siyah bir kazak vardı. Adamın keskin hatlı çenesinde hiçbir kasılma alameti yoktu, elleri de gevşekçe karnının üzerinde duruyordu.

Adamı elinde bir buket çiçekle beklerken görmek Nina’nm içini öyle bir rahatlattı ki kadının dili tutulur gibi oldu. İçindeki birbirine girmiş kafa karışıklığı, iç rahatlığı, kafa karışıklığı ve daha fazla iç rahatlığı, düşünmesini güçleştiriyordu.

Merdivenleri ikişer ikişer tırmandı ve en üst basamakta durup adama yukarıdan baktı, sonra çeşitli çiçeklerden oluşan bukete, parmağıyla hafif bir fiske vurdu. “Çılgınca bir tahminde bulunacak ve bu çiçekleri bana almadığını söyleyeceğim.”

Greg sıcak, davetkar bir tebessümle gülümsedi, yanaklarının iki yanındaki gamzeler derinleşti. “Tabii ki sana almadım. Onları kem gözleriyle soldurmayacak birine vermek istiyorum.”

Adamın alaycı sesini tuhaf bir hassaslıkla algılayan Nina güldü. “Nereden

bildin?” Cevap beklemedi. “Boş ver, beni kokumla ya da tazılara özgü bir yolla buldun, değil mi?”

Adamın gözleri, eğlendiğini gösteren bir biçimde ışıldadı. “Lou'yu son gördüğünden beri biraz zaman geçtiğini biliyordum ve ninen beni seviyor. Nerede olduğumu merak edebilir diye düşündüm.”

"Ne olursa olsun, geldiğin için minnettarım.”

Greg başını soru sorarcasına yana eğdi. Gözlerini Ni-na’nmkilere diktiğinde kadın onların pervasızca, şeytani bir ışıltıyla parladığını gördü. “Tekrar soruyorum, sen kimsin?”

Nina adamın yanma çöktü, üst bacaklarının birbirine dokunmasına izin verdi. Ellerini bacaklarına koydu ve “Bak, Lou seni seviyor ve haklısın, bu akşam gelmeni istedi ama ona son anda işinin çıktığını söyledim. Gelmen kibarcaydı. Bundan ne eksik, ne fazla.”

“Ah, o zaman işimi tam zamanında halletmiş olmam iyi, değil mi?”

Nina’nm dudaklarında bir tebessüm uçuştu. “Evet, süper bir şey. Gel anlaşalım. Seninle kavga etmek istemiyorum, tamam mı? Bu gece olmaz. Dün gece telefonda konuştuğumuzda Lou’nun sesi bir tuhaf geliyordu ve şu anda sadece ona odaklanmak istiyorum.”

Greg avucunu kadının göğsüne, kalbinin eskiden attığı noktaya koyduğunda, Nina bunun ona verdiği zevkten kıvranmamak için kendisini zor tuttu. “Vay be bal dudaklı, bir zamanlar gerçekten kalbin varmış.”

Ayağa kalkan Nina, kıs kıs güldü. “Evet Vlad, konu Lou olduğunda kalbim var. Ondan başka kimsem yok.”

Greg onun elini tutup Nina’yı kapıya doğru çekti ve zili çaldı. “O hissi iyi bilirim. Ben de Svetlanna için aynısını hissediyorum.”

Nina adamın bu yanını görünce, içi eridi. Sinemada olduğu gibi, bu düşünce Nina’nm içini, karşı koyamadığı bir biçimde ısıttı. “İyi, o zaman birbirimizi anlıyoruz, değil mi? Bu gece seni isteğim dışında vampir kalmama sebep olduğun için suçlamayacağım. Sen de içimdeki gece yaratığını kabul etmem için başımın etini yemeyeceksin. Tamam mı?"

Greg, Nina’nm elini sıktı, koluna dalga dalga sıcaklık yayılmasına yol açtı. “Tamam.”

Lou kapıyı ardına dek açıp onlara gülümsedi. Süslenmiş, en iyi polyester bordo renkli tayyörünü giymiş ve saçlarına bigudi sarmamıştı. Greg’i gördüğü anda, “Gel buraya,” dedi, adamın yüzünü avuçlayıp başını aşağı çekti, yanağını öptü.

Greg çiçekleri ona uzatınca, Lou içini çekti. “Benim için mi? Seni tatlı çocuk. Gitmen gereken bir iş toplantısı olduğunu sanıyordum?”

Greg göz kırptı. “Senin için her şeyi iptal ederim Lou.” Lou adama yine sıkı sıkı sarılıp alçak sesle güldü.

“I-ıı, Lou? Beni hatırladın mı, hani, kan bağımız var?” diye dalga geçti Nina.

Kulakları, Lou’nun boğuk kahkahasıyla doldu. “Eh, daha sık gelsen seni hatırlayabilirdim.” Nina’nın itiraz etmesine engel olmak için elini kaldırdı. “Biliyorum, biliyorum, aradın. İlgilenmen gereken bir delikanlı olduğundan seni affedebilirim ama rostom seni özledi.” Nina, burnunun Lou’nun her şeyi on sente satan dükkandan alınma parfümüyle dolmasına sebep olacak kadar kadının yıpranmış bedenine sıkı sıkı sarıldı. Lou biraz titredi, sonra Nina’yı kendisinden azıcık uzaklaştırıp gözlerine baktı. “Nasılsın kızım?”

“İyiyim. Biraz yoğunum, o kadar. Sana uğrayamadı-ğım için kusura bakma,” diyen Nina, ninesinin peşinden oturma odasına geçti. Nina bu gece Lou’nun hareketlerinin her zamankinden ağır olduğunu fark etti. Kadının beyaz ayakkabılarıyla attığı adımlar çaba gerektiriyor gibiydi. Fakat Nina’nın gözleri, evin boş olan her yerine yerleştirilmiş haçlara takıldığında, odak noktası değişti. Dinsel bibloların verdiği acıdan başka her şeyi unutan Nina, inlememek için kendisini zor tuttu. Sulanan, yanan gözlerini avuçlarıyla ovuşturdu.

Greg arkasından gelip onu kendine çevirdi, ince parmaklarıyla çenesini kaldırdı. Gözlerinde, Nina’nm kesinlikle endişe diyeceği bir ifade vardı.

Lou başını Greg’in omzunun yanından uzattı. “Siz ikiniz keyfinize bakın. Ben gidip rostoya bakayım.” Nina, Lou’ya gevşemesini, yemekle kendisinin ilgileneceğini söylemek istedi ama kelimeleri düşünmekten fazlasını yapamadı.

“Bana odaklan,” diye fısıldadı Greg. “Bunu yaparken içinden say. Zor olduğunu biliyorum ama dene.”

Nina gözlerini Greg'in yüzüne dikti, kendini akima başka şeyler getirmeye zorladı. Sonunda konuşabildiğinde, "Biliyor musun, böyle davranmaya devam edersen, benden hoşlandığına inanmaya başlayacağım," diye espri yaptı.

Greg'in şaşkın gülüşü Nina'yı, adam sırtında dalgın dalgın daireler çizmiş gibi, sükunet hissiyle doldurdu. "Senden biraz bile hoşlanmıyorum Nina Blackman. Sen huysuz ve korkutucusun."

Mutfaktan gelen ani, keskin tabak şangırtıları ikisini birbirinden ayırdı; Greg koşarak ne olduğuna bakmaya gitti. Adamın peşinden giden Nina, Lou'yu bulmak için Greg'i ittiğinde solgun kadının yerde yattığını, sığ nefesler alıp verdiğini gördü. Nina korkuyla, "Lou!" diye bağırdı, dizlerinin üzerine çöktü ve ninesinin elini tuttu. Lou'nun göğsü kabarmayı kesip ani bir nefesle alçalırken, Nina kadını dehşetle izledi.

Nina panik içinde kadının boğum boğum elini aradı, parmaklarını onun bileğine doladı ve nabzını hissedemedi. "Nabzı atmıyor!" diye haykırdı; dehşeti öyle yoğundu ki yükselip boğazına takılır gibi oldu. Greg de yanında çöktü, porselenlerin kırıklarını kenara itti ve kulağını kadının göğsüne dayadı. Nina'ya uzandığında, ağzı incecik, kasvetli bir çizgiye dönüşmüştü.

Nina sert bir hareketle geri çekildi, Lou'nun üzerine eğildi ve feryat etti. "Hayır, hayır, hayır!" Lou'nun omuzlarını tutarak kadını kendine çekti. Kadın kollarından gevşekçe sarkarken, dudaklarını ninesinin kulağına dayadı. "Beni dinle Lou Blackman, şu anda beni bırakamazsın! Sana ihtiyacım vaaar. Ah, Tanrım, sana ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyorsun!" Aklı harıl harıl çalışıyordu: 91 Ti *ara, Lou'ya suni teneffüs yaptır, kalp masajına başla.*

Sonra gerçek, birden, tokat gibi yüzüne çarptı. Greg, Lou'yu kurtarabilirdi. Adamın bunu yapmaya gücü vardı.

Nina başını hızla çevirerek telaşla Greg'in gözlerine baktı. Nina sesinde yakarışla, "Onu dönüştür!" diye bağırdı. "Bunu yap! Onu vampir yaparsan kurtulabilir. Bunu biliyorum. Bir kitapta okudum. Onu vampir yap," diye kükrerken sesi titriyordu ve gözlerinden bir damla yaş akmamasına rağmen, Nina ağlayabilse onlardan nehirler boşalacağını biliyordu. Köpek dişleri uzadı ve bu kaosun ortasında damağından çıkan dişler onu şaşırttı.

Greg başını hayır anlamında salladı.

Mutlak bir cevaptı bu. Kesindi.

Greg'in sözleri gergin, hedefe atılan oklar gibi ve son derece nihaiydi. "Hayır Nina. Bunu yapamam. Yapamam. Bu, Lou'ya haksızlık olur," derken, sesi yumuşak ama kararlı, bakışları taş gibiydi.

Lou, Nina'ya sonsuzluk gibi gelen bir zaman boyunca, kadının kollarından gevşekçe sarktı. Nina'nm hissettiği panik, korku ve tarif edilemez üzüntü, dalgalar halinde birbiriyle yarışıyordu. "Evet, evet, yapabilirsin! Onu kurtarmaya muktedirsin. Lütfen Greg, yemin ediyorum, ne istersen yaparım. Çılgın klanına katılır, iyi bir vampir olur, kan içer, uçmayı öğrenirim. Hatta istiyorsan, kahrolası Hoboken'de kaleler bile inşa ederim. Ama lütfen, sana yalvarıyorum, lütfen onun ölmesine izin verme!" Nina yalvaran, hırıltılı, dehşet içindeki sesini duydu ve bunu umursamadı. Lou şu anda onu terk edemezdi. Şimdi olmazdı.

Saniyeler, Lou'yu kurtarma işine adanabilecek değerli saniyeler, geçip duruyordu.

Greg'in yüzü öyle kararlı, öyle tekinsiz bir biçimde gergindi ki Nina yerinde büzüldü. "Nina, beni dinlemen gerek. Lou sonsuzluğu seçmedi. Ben buna taraf olamam. Sen bile bu hayat biçiminden nefret ederken, Lou kadar dindar birinin ne hissedeceğini hayal et. Bunu yapmayacağım. Lütfen Nina, benimle gel." Gözleriyle onunkileri arayarak Nina'ya elini uzattı, kadından sessizce Lou'yu bırakmasını talep etti.

Ama Nina, mantığı dinleyecek halde değildi. Lou, şimdiye kadar sahip olduğu tek gerçek aileydi. Her zaman yanında olan tek kişiydi. Nina özellikle de kendini bu kadar yalnız hissederken kurtarabilecekse, bunu yapmalıydı. "O zaman ben yaparım," dedi. Gözlerini Greg'in-kinden ayırarak Lou'nun kül benzine baktı.

Nina bunu yapacaktı. Vampir kelimesini çığlık atmadan, güçlükle söyleyebilse de ve bunu nasıl yapacağına dair hiçbir fikri olmasa da deneyecekti.

Greg, "Nina, kes şunu!" diye kükreyerek kadının omuzlarını kavradı. "Kes şunu! Bunu nasıl yapacağını bilmiyorsun. Tek bir yanlış yaparsan, durumu şimdikinden de beter olur. Fazla kan alırsan, Lou bir zombiden fazlası olamaz."

Nina'nın boğazının derinliklerinden bir hıçkırık koptu. "Umurumda değil! Denemem gerek. Onu bırakamam," diye feryat etti, başını eğip köpek dişlerini Lou'nun boynuna saplamaya hazırlandı. Ne kadar zor olabilirdi ki? Dişlerini

batırması yeterli olacaktı, değil mi? Sonra her şey yoluna girecekti. Lou öfkeden kuduracak, Nina'yı ebediyen lanetleyecekti ama burada, Dünya'da olacaktı.

Ama Greg, Lou'yu kollarından alıp kendi iri bedenine çekerek Nina'yı durdurdu, başını Lou'nun boynuna doğru eğdi. Sonra dünya durmayı bıraktı, bütün hareket ve sesler bulanıklaştı ve Nina'nm panik dolu düşünceleri buzlu bir asfaltta kayan bir çift tekerlek gibi fır döndü.

Nina yüreğinde, Greg'in kendisi için ne yapacağını biliyordu.

Greg'in dişleri Nina'nın hassas kulaklarını delen bir tıslama sesiyle uzadı ve mutfak ışığında parladı. Greg ağzını iyice açtı, gözleri buğulandı ve adamın yarattığı enerji, Nina'nın bel kemiğinde tuhaf bir titreşimin dolaşmasına sebep oldu. Nina yumruklarını sıktı, avuçlarında artık acısını hissedemediği, hilal şeklinde oyuklar açtı. Gözleri yalnızca Greg'in koyu renk saçlı başını ve Lou'nun onu bekleyen etini görüyordu.

Sonra Lou birden, hiçbir sebebi yokken, içini çekti. Hava ciğerlerine dolarken, uzun, tiz bir hışırtı duyuldu ve bu hışırtılar birbirini takip etti. Lou takatsizce, büyük çaba göstererek nefes almaya çalıştığında, göğsü güçlükle kabardı.

"911'i ara." Greg bunu, aciliyet belirten ama soğukkanlı bir sesle emretmişti. Lou'ya sarılıp kadının alnını okşayarak Nina'nm odaklanamadığı sözcükler mırıldanırken vücudu gergindi. Adamın, ne olduğunu -ikisinin birden ne olduğunu- sert bir biçimde hatırlatan yüz hatları normale dönmüştü.

Nina ayağa fırlayıp telefona koştu, numarayı tuşladı, sonra tekrar kalçalarının üzerine oturarak Lou'nun elini tuttu, bu ele bütün gücüyle yapıştı. "Dayan Lou. Lütfen dayan," diye yalvardı. Boğazı öyle sıkışıktı ki güçlükle konuşabiliyordu, sözleri sulu ve anlaşılmazdı.

Greg ambulansın sirenini duyunca ayağa kalktı, ilk yardım görevlilerini içeri almak için kapıya seğirtti. Sedye taşıyan iki adam Lou'nun etrafını sararak Nina'yı dışarıda bıraktı. Greg, "Bırak da işlerini yapsınlar tatlım," diyerek kadını mutfağın bir köşesine götürdü, kollarına aldı ve ona sessizce destek oldu. Nina ürperdi, yüzünü adamın şekilli omzuna gömdü. Gözleri hâlâ yanıyordu ama bunun sebebi haçlar değildi. O gözler dökülmemiş yaşlardan dolayı yanıyordu.

İlk yardım görevlileri orasına burasına borular ve aygıtlar iliştirilmiş Lou'yu götürürken, Greg elini Nina'nm sırtına koyup başının tepesini öptü. "Onunla git

Nina.”

Bir felaket olduğunda, insanın aklına çılgınca şeylerin geldiği doğruydu. Nina’nm aklına gelenler, evden ayrılmadan önce yapmadığı şeylerin bir listesiydi. Nina, bunun Lou ölümün eşiğindeyken bir önemi varmış gibi, yalın bir dille, “Larry’yi beslemedim,” dedi.

“Onu ben beslerim,” diye teklifte bulunan Greg’in gözleri anlayışla doluydu ve öyle yumuşak bir yeşildi ki Ni-na’nm göğsü sızladı. “Sen git, bir şey öğrenir öğrenmez beni ara. Sende telefon numaram var mı?”

Nina bu kadar zamandan sonra, onda Greg’in cep numarasının olmadığını fark etti. Sebebi çoğunlukla, Nina’nm numarayı isteyemeyecek kadar inatçı olmasıydı. Nina başını iki yana salladı; endişe içini kemiriyordu.

Greg, Lou’yu teselli eden elini uzattı. Sinemada Ni-na’nınkini tutan elini. Kadına dokunmuş ve ardında ateşten bir iz bırakmış olan elini. “Cep telefonunu ver,” diye mırıldandı.

Nina telefonun nerede olduğunu hatırlamaya çabaladı, sonra kotunun cebinin dışına dokundu. Elini cebine soktu ve telefonu Greg’e verdi. Greg, numarasını sessizce telefona girdi ve ilk yardım görevlileri Nina’ya hazır olup olmadığını sorduklarında, Greg alçak, boğuk bir sesle, “Beni ara Nina,” dedi. “İkinizin de iyi olduğunu bilmem gerek.”

Nina güçlükle yutkundu. Şimdiki Greg, Nina’mn düzenli olarak ağız dalaşı ettiği adamdan çok farklıydı. Sürekli tartışmaları, Nina’ya tanıdık geliyordu. Şimdiki Greg, sinemada tanıdığı adamdan bile farklıydı. Sırf Lou için değil, Nina için de böyle açıkça endişelenen Greg, kadının anlamadığı şeyler hissetmesine sebep oluyordu.

Nina adama son bir kez, minnet, özür ve soru dolu bir bakış attı. “Arayacağım. Söz veriyorum,” diye fısıldadı. İri yan ilk yardım görevlisinin peşinden kapıdan çıkıp ambulansa bindi, Lou’nun yanma oturdu ve hiç etmediği kadar hararetli bir biçimde dua etmeye başladı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Doktorlar Lou’nun kalbinde bir sorun olduğunu iddia ediyordu. Yarın, Lou dinlenip güçlendiğinde, başka sorunları elemek için başka testler yapılacaktı. Nina, bu cevaptan tatmin olduğundan emin değildi. Doktorlar, Lou’nun nefes alıp vermediğini görmemişlerdi. Nina görmüştü ve yaşadığı sürece -ki bu, planladığından daha uzun bir zaman dilimi olabilirdi- o anı unutmayacaktı. Greg’in kollarına serilmiş cansız Lou’nun görüntüsü akıl gözünde takılı kalmıştı ve Nina ondan kurtulamıyordu.

Nina soğuk bir renge boyanmış, steril hastane odasında, Lou’nun yatağının yanında oturuyordu. Lou’nun göğsünün üzerindeki beyaz battaniye yükselip alçalıyordu ve kadının aldığı her nefes, Nina’yı mutlu ediyordu. Lou’nun hâlâ burada olduğundan emin olmak için kadına tekrar tekrar dokunmaktan kendisini alamıyordu.

Kadının yüzü eski rengini almıştı. Teni artık -en azından hemşireye göre- ele ılık geliyordu. Nina sırf Lou’ya baktığında bile, kadının hızla düzeldiğini görebiliyordu.

Hastaneden ayrılmaktan korkuyordu ve Lou’yu kurtaran şeye -kişiye- teşekkür ederken, Greg’in yaptığı şeyi sindirmeye çalışıyordu.

Greg, Lou’yu kurtarmaya hazırdı, kimseyi vampire dönüştürmeme politikasını içerdiğini iddia ettiği, sert ahlaki prensiplerini çiğnemeye. Böylesi, adamı yalancı mı yapıyordu, aziz mi? Nina’nm bu kadar zamandır inandığı şey doğruysa, o zaman Lou yalnızca Greg’in kanatlarındaki bir çentik olacaktı. Ama kadının içini kemiren his kesinlikle öyle demiyordu. Greg onun Lisanne’e yaklaşmasını istemese bile... Tamam, Nina uzun süre, Greg’in onun kendi şeytani amaçları için vampir kalmasını istediği inancına tutunmuş olabilirdi ve suçluydu. Ama Greg’in böyle bencillikten uzak bir şey yapacağına inanmak, Nina’nm, birbirlerinin hayatlarındaki konumlarını yeniden değerlendirmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Lou aklını okumuşçasına konuştuğunda, titrek nefeslerin hışırtı kattığı sesi, Nina’yı irkiltti. “Senin delikanlıyı seviyorum. Benim için ondan özür dile, olur mu?”

Nina gülümsedi, iç rahatlığıyla yutkundu, kadının hâlâ orada olduğundan emin

olmak için ellerini Lou’nun kolunda dolaştırdı. “Ne için Lou?”

“Onu akşam yemeğine davet ettim, sonra bak neler oldu.” Nina’nm elini, titreyen, yaşlı parmaklarıyla sıktı.

Nina yumuşak bir sesle güldü, gözleri yine yanmaya başladı. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

“Yorgun, çocuğum. Sanırım, fabrikada başımın etini yiyenlerin dediğini yapmanın, emekli olmanın vakti geldi.”

Lou’nun, kağıt fabrikasındaki işinden başka bir şeyi yoktu ve o işten vazgeçmeyi düşünmek, sıkı çalışmaya, Tanrı’ya, et ve patatese inanan bir mavi yakalı için çok büyük bir şeydi. “Bence biraz yavaşlaman gerek babaanne ve kesinlikle öyle yapmanı sağlayacağım. Bir daha sigara içtiğini de görmesem iyi olur.” Nina’nm uyarısı sertti.

“Hayır, aylardır sigaraya elimi bile sürmedim. Bantlar işe yaradı.”

Nina, Lou’nun alnını okşadı, kadının sert saçlarını geriye itti. “Bu iyi, çünkü bir daha öyle bir korkuya dayanabileceğimi sanmıyorum. O pis şeyi bırak, tamam mı?” Lou ağır ağır gülümsedi. “Senin delikanlı, yaşlı, acınası bir kadına yardım etti herhalde.”

Nina’nm alm merakla kırıştı. “Neden öyle diyorsun?” “Kesin olarak bir şey diyemem. Onu duyduğumu hatırlıyorum, sözlerini değil de bağırdığını. Ama sen oradaydın, o yüzden şaşırmadım. Sonra seninki, o kaslı kollarını bana sardı. Ondan neden bu kadar hoşlandığını anlıyorum.” Lou kaşlarını oynattı, bitkince iç çekerek gözlerini bir kez daha kapattı.

“Kimse ondan o kadar hoşlandığımı söylemedi.” “Evet, hoşlanıyorsun Nina. Bu kadar inatçı olma. Ondan hoşlanman güzel, ne de olsa sen hep çok cana yakın olmuyorsun.”

Nina alaycı alaycı kıkırdadı, battaniyeyi Lou’nun göğsüne iyice çekti. “Ay, sağ ol Lou.”

“Yalnızca gerçeği söylüyorum kızım. Kirpi gibisin, sana yaklaşan herkese dikenlerini batırıyorsun. Ama o Greg sıradan biri değil. Bu sözlerime mim koy; o adam senin saçmalıklarına katlanmaz.”

Hem de nasıl. “Ne demezsin,” diye geveledi Nina.

“Şimdi eve git tatlım. Zavallı, yaşlı Lou çok yorgun.”

“Seni bırakmayacağım. Burada kalacağım.” Ve sabah olduğunda, pencerelerden içeri gün ışığı dolduğunda kızaracaktı. Tam bir ikilemdi bu.

Lou, Nina’nın koyu renk saçlarının bir tutamını parmağına dolayıp çekti. “İşin var Nina. Üstelik yeni bir işin. Şimdi git, beni görmeye yarın gel. Senin için ruj da sürerim,” dedi. Esnedi ve derin bir nefes daha aldı.

Hemşire o anda Lou’nun nabzına bakmak için içeri girdi. Becerikli elleriyle Lou’nun bileğini tuttu ve şahin gibi gözleriyle saatine bakarak nabzını ölçtü.

“Hâlâ iyi, değil mi?”

Hemşire saatine bir kez daha bakarak başıyla onayladı, sonra Lou’nun bileğini nazikçe yatağa bıraktı. “Yarın daha fazlasını öğreneceğiz ama şimdilik nabzı güçlü ve kalbi yirmi yaşındaki bir gencinki gibi atıyor.”

Lou gözlerini açmadan cadı gibi bir kahkaha attı. “Keşke kıçım da yirmi yaşındaki bir kızınki gibi olsa.”

Hemşire, Nina’nın omzuna pat pat vurdu; yumuşak sesi yatıştırıcı ve alçaktı. “Bana kalırsa eve gitmenizde sakınca yok Bayan Blackman. Teniniz çok solgun. Herhalde korkudandır. Ama söz veriyorum, bir şey değişirse sizi hemen arayacağız. Şimdilik her şey yolunda.”

“Turp gibiyim,” diye cıvıldadı Lou.

Lou’nun alnını öpen Nina, gitmesi gerektiğini biliyordu. Gün ışığına maruz kaldığı takdirde başı fena halde derde girerdi ve bunun ninesine bir yararı olmazdı. Lou’nun durumu değişmediği sürece, Nina ninesinin gözlerinin önünde pastırmaya dönüşme riskini alamazdı. “Tamam Lou, ama kendine dikkat et. Bana bir daha öyle bir şey yapmayacaksın, anladın mı?”

“Hepimiz bir gün öleceğiz kızım.”

Öyle mi? İnsanlar bir bilselerdi.

Nina kadının elini öptü. “Eh, bir dahaki sefere o kadar dramatik olmasan?”

Lou tekrar uykuya dalarak Nina’nın iç rahatlığıyla gülümsemesine sebep oldu. “Yarın akşam geleceğim. Seni seviyorum.”

Ninesi kıpırdandı ama sonra yatağına huzurla yerleşti. Nina, Lou’nun düzeldiğinden emin olmak için ona son bir kez baktı, sonra uzun, steril koridorlarda yürüyüp hemşire odasının yanından geçti ve ninesini hastaneye yerleştiren insanlara minnetle gülümsedi.

Nina hastanenin koridorlarında koştu, soğuk rüzgârın yüzünü okşamasına izin verdi. Bu gece rüzgârı hissedememenin canını pek sıkmadığını fark etti. Hava sıcaklığının neredeyse donma noktasının altında olduğunu biliyordu.

Şimdi akimda başka şeyler vardı. Dökülmüş vampirin arkasından ağlamak istemiyordu. Nina bu akşam da insanlığına, bu iş başladığından beri olduğu kadar uzaktı. Onu hâlâ hayrete düşüren, dilinin tutulmasına sebep olan, Greg’in onun için yapmak üzere olduğu fedakârlıktı.

Adam Lou’yu vampir yapmaya, Nina onu kaybetme fikriyle yıkıldığı için kadını kurtarmaya hazırdı. Lou nefes almasaydı bunu yapacak mıydı? Nina gördüklerinden sonra, içinden gelen sese güvenecek ve evet diyecekti.

Peki, ikisinden biri haklı mıydı? Nina, Lou’yu ne pahasına olursa olsun istediği, Greg’se kadının haince dediği, tanıştıkları günden beri adama işkence etmek için kullandığı bir şey yaptığı için?

Ayakları Nina’yı adaya doğru taşıdı. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Greg’in fedakarlığını, sözünü etmeden unutmayacaktı. Bu gece kaçmazdı!

Greg, Svetlanna’ya sıkı sıkı sarıldı, kadın onunla olduğu için tanrılara şükretti. Svetlanna neşeli, alaycı bir sesle, “Bu ne içindi?” diye sordu.

“Sadece burada olduğun ve sen olduğun için."

Svetlanna oğlunu çok iyi tanıyordu. “Ah Greg, her şey yolunda mı?”

Greg ona Lou’dan ve kadının yaşamla ölüm arasında gidip geldiği o telaş dolu anlarda, kendisinin ne yapmayı düşündüğünden söz etti. Kendini Lou’nun boynunun dibinde bulduğunda, geçen saniyeler ona işkence etmişti. Yaşam ve

ölüm, oynanmaması gereken şeylerdi ama acıdan deliren, savunmasız, dehşet içindeki Nina, ona Lou'yu vampir yapması için yalvardığında, Greg o korkunç anda, onun için hemen her şeyi yapacağını fark etmişti.

Ancak bu kontrolden çıkma hissinden zerrece hoşlanmıyordu. Daha önce, kaderin planlarına hiç müdahale etmemişti ama bu gece bunu yapmaya çok yaklaşmıştı.

Nina yüzünden çok yaklaşmıştı.

Peki, bunu gerçekten yapar mıydı? Lou'yu vampire dönüştürür müydü? Saniyeler o kadar hızlı geçmişti ki Greg buna gerçekten niyetli olup olmadığını hatırlayamıyordu. Hatırladığı, Nina'nın acı çektiğini görmekten nefret ettiğiydi. Kadını öyle üzgün görmek ona resmen fiziksel bir acı vermişti ve bu, Greg'in vampir olduğundan beri başına gelmeyen bir şeydi; çünkü duygusal ya da başka türlü bir acı hissetmiyordu.

Svetlanna anlayışla gülümsedi. "Lou şimdi iyi mi? Ni-na'dan haber aldın mı?"

Greg saatine baktı, ikiye geliyordu. "Hayır, henüz almadım ama bir saat içinde aramazsa gidip onu bulacağım."

Svetlanna onu bir kez daha kucakladıktan sonra bilgece bir öğütte bulundu. "Bu noktada, deyim yerindeyse bir ahlaki kavşakta olman, Nina hakkında birçok şeyi ortaya koyuyor canım. Bunu duymak istemediğini biliyorum ama şimdi söyleyeceğimi söyleyecek, sonra konuyu kapatacağım. Kadının senden bazı şeyler duyması gerek, sen de bunu biliyorsun. Ondan hoşlanıyorsun. Bana Nina'dan hoşlanmadığını söyleyemezsin. Bence iş iyice ilerlemeden yiğitçe davranmanın vakti geldi. Şimdi, Nina ararsa lütfen ona selam söyle ve bana ihtiyacı olursa, burada olduğumu belirt." Greg'in yüzüne son bir endişeli bakış attı ve mutfağa gitmek üzere yanından ayrıldı.

S..tir, s..tir, s..tir.

Evet, Greg'in Nina'ya söyleyeceği şeyler vardı. Birbirlerini görmeye kesinlikle devam edemeyecekleri gibi... Greg'in yakın geleceğinde meydana gelecek olaylar düşünülürse, görüşmeyi sürdüremezlerdi.

Kahretsin.

Nina sonunda Greg’in kapısına ulaştığında, elinden geldiğince sessiz hareket etti. Aşağı, ayaklarına baktı. Biyonik ayaklarına. Buraya yürümüştü. Hackensack’tan Long Island’a yürümüş, durup bir an bile düşünmemişti.

Delilik.

Jim Finch’in bir yerlerden fırlamayacağını umarak kapı zilini çalan Nina, gergin bir beklentiyle ayaklarının üzerinde sallandı. Kapıyı Svetlanna açarak onu şaşırttı. Kadın yumuşak bir sesle, “Ahhhh, Nina,” diyerek onu antreye çekti ve çiçek kokulu kollarına aldı. “Lou nasıl? Sen nasılsın?”

“O iyi. Sorduğunuz için teşekkürler; ben de iyiyim,” diye cevap veren Nina, sesindeki tizliği duymazlıktan geldi. Doğrusu bu gece her şeyini kaybetmeye o kadar yaklaşmıştı ki olanları her düşünüşünde, var olmayan gözyaşlarını dökmesine ramak kalıyordu. “Greg burada mı?” Greg ona ve Lou’ya öyle şefkatli davrandıktan sonra, adamı görmeyi düşünmek bile, Nina’nm boğazında bir yumrunun oluşmasına sebep oluyordu. Nina artık adamın duygusuz bir kan içici olduğuna inanmıyordu.

“Yukarıda. Ona geldiğini haber vermemi ister misin?”

Nina parmağını Svetlanna’nm dudaklarına koyup başını salladı.

Svetlanna buna dudaklarını kıvırarak, “Sağdan üçüncü kapı,” diye fısıldayarak karşılık verdi.

Nina, Svetlanna’nm yanından geçti, merdivenleri tırmanırken parmaklarını kadının omzuna değdirdi. Kapıyı çalmaya zahmet etmedi; şafak yakında sökecekti, Greg de muhtemelen yatmaya hazırlanıyordu. Kapıyı itip açtığında karşısına ağır, koyu renk bir kumaşla örtülü pencereler çıktı. Ayakları, koyu bordo kalın halıda hiç ses çıkarmıyordu.

Greg köşede, güzel bir bej rengi brokar koltukta oturuyordu. Gömleksiz ve ciddiydi. Pazıları kasılarak, Nina’mn adamın kotunun hemen üzerinde başlayan kılları takip etme dürtüsüne kapılmasına yol açtı.

Nina, Greg'ın derin, yeşil ve mavi tonlarındaki bir örtüyle örtülmüş büyük yatağına bakarak dudaklarını yaladı. “Ee, tabutun nerede?”

Greg gülmedi. Hiçbir şey söylemeyerek Nina’nm huzursuz olmasına sebep oldu

ama kadının gözü korkmadı. Greg'in o iri, heybetli bedeni, Nina'nın ağzını kuruttu. Adam şahane bir manzaraydı. Greg koltuğun kolçaklarını tuttuğunda, kollarındaki kaim kaslar esnedi.

"Buraya geldim... Şey için... Çünkü..." Tanrı aşkına, Nina, Marty'nin çok sevdiği o aptal, yüksek topuklu ayakkabıları ilk giyişiymiş gibi, tökezleye tökezleye konuşuyordu. Bu kadar zor olmamalıydı ama Nina kendini Stonehenge'i açıklamaya çalışıyormuş gibi hissediyordu. Adama yaklaştı ve "Sana teşekkür etmeye geldim," diye patladı.

Greg konuştuğunda, sesi alçak ve hırıltılıydı. "Lou nasıl?"

"İyi, çok daha iyi." Nina'nm hissettiği rahatlama, kadının kendi kulaklarına bile apaçık geliyordu. O kadar rahatlamıştı ki bacakları pelteye dönmüştü. Güçsüzdü ve titriyordu.

"Ya sen?"

"Fena değilim. İyiyim. Çok iyiyim." Çok acınası. Derdini espriler ve öfkeli sözlerle ifade etmek, genelde elinden gelenin en iyisi olurdu. Greg'e Lou yere düştüğünde onun yanında olduğu için ne kadar memnun olduğunu gösterme işi, bayağı zordu.

Greg tek bir kelime etti. "İyi."

Nina gelip adamın önünde durdu, diz çöktü ve bir dürtüye boyun eğerek -bu, muhtemelen başına dert açmayacak tek dürtüydü- yüzünü Greg'in göğsüne gömdü. Greg katı ve hareketsizdi ama Nina bunu umursamadı. Greg'in kolunun, sonunda gövdesine sarıldığını, Nina'nm kesinlikle buram buram kokusunu saçtığı ihtiyaca karşılık verdiğini hissedene dek adama sokuldu.

Nina, "Çok korkmuştum," derken, dudaklarının adamın serin tenine değmesine izin verdi.

Greg, Nina'nm saçını okşadı, parmaklarını tutamların arasından geçirdi. "Evet, ben de öyle."

Greg korkmuştu ha? Hiç mantıklı değildi. "Öyle mi?"

"Hayat kurtarma tekniklerini bilmiyorum Nina. Evet, Lou ve senin için

korkmuştum. Lou’dan hoşlanıyorum.”

Nina’nın bilmesi gerekiyordu. O soru kadını yiyip bitiriyordu. “Yapmak üzere olduğun şeyi neden yapacaktın?” “Çünkü yapmadığım takdirde, öbür dünyada bile başımın etini yerdin.”

Nina başını arkaya öne salladı. “Hayır, hayır, ondan değil Greg. Ve şu anda neden olduğu umurumda değil ama ondan değil. İnançlarını sorgulamana sebep olduğum için özür dilerim. Bencilliğim yüzünden senden bir şey yapmanı istediğim için özür dilerim.”

“Vay be, bugün biri dersini almış.” Greg bunları alaycı bir tavırla söylemek istemişti ama sesi, Nina’nm hassas kulaklarına gergin geldi.

“İstediğin kadar espri yapabilirsin ama şu anda bir tabak tavuk kanadı benim için ne kadar ciddiyse ben de o kadar ciddiyim. Duruma müdahale etmeni, kaderi değiştirmeni istedim. Üstelik bunu, Lou’nun ne hissedeceğini hiç düşünmeden yaptım. Özür dilerim. Çok özür dilerim.”

Greg’e daha da sıkı sarıldı, kollarını boynuna doladı ve dudaklarını adamınkilere iyice yaklaştırdı. “Teşekkür ederim,” diye mırıldandıktan sonra, ağzını Greg’inkine bastırdı, ellerini adamın gür saçlarının arasına soktu.

Greg başta bir şey, Nina’nm sezdiği ama anlayamadığı bir şey onu tutuyormuş gibi tepkisiz kaldı. Nina dilini dudaklarının arasına sokana dek, dudakları gevşek kaldı. Sonra her şey unutuldu.

Greg dilini Nina’nm dudaklarının arasına kaydırıp nazikçe, uçucu hareketlerle yaladığında Nina inledi. Nina adamın göğsünün pürüzsüz tenini okşadı, meme uçlarından birini çimdikleyerek Greg’in inlemesine sebep oldu. Öpücükleri derinleşti, dilleri birbirine dolanıp düello yaptı... Ta ki Nina bacaklarının arasına hücum eden sıcaklığa dayanamaz oluncaya dek. Nina’nm dokunuşunun Greg’e verdiği zevk, kadını adamın karnına inmeye, kemerinin tokasını çekiştirmeye ve kotunun en üst düğmesini açmaya teşvik etti.

Nina titreyen elleriyle fermuarı indirdi, içeri uzandı, adamın iç çamaşırını itip sert, sıcacık, nabız gibi atan erkekliğini buldu.

Greg kadını omuzlarından tutup kendisinden uzaklaştırdı. “Nina, konuşmamız gerek.” Dudaklarından dökülen kelimeler kesik kesikti ama Nina bunları

duymazlıktan geldi. Hiçbir şey söylemedi; gözleri arzuyla bulutlandı ve ağzını yine Greg'inkine dayadı. Kelimeleri emdi. En azından, güzel kelimeleri. Greg'e bunun onun için ne anlama geldiğini gösterecekti. Bunun, artık sadece seks olmayabileceğini.

Ağzını çekip arkaya yaslandı, adamın kotunu çekip çıplak ayaklarından çıkardı ve bir kenara attı. Greg'in penisinin başı, şort külotunun üzerinden görünerek, Ni-na'nın dudaklarını beklentiyle yalamasına sebep oldu.

Greg çenesini kastı. Dudaklarından dökülen kelimeler kontrollüydü ama bedeni ürpererek karşılık verdi. "Bunu çok zor hale getiriyorsun Nina. Konuşmamız gerek."

Nina adamın iç çamaşırını çekip çıkardı, bacaklarını açtı, ellerini sıkı etinde dolaştırdı, parmaklarını bu bacaklardaki kıllara doladı, yanağını erkekliğinin kökündeki sert, kıvırcık kıllara dayadı. Elleri adamın kaim bacaklarında dolaştı. O bacakların kaslarını yoğurdu, gitgide yukarı çıkarak adamın erkekliğini tuttu ve dudaklarına götürdü.

Dilini çıkararak adamın sert penisini uzunlamasına okşadı, Nina onu alabildiğince ağzına aldı, ellerin adamın erkekliğine dolayarak uzun hareketlerle gidip gelmeye, bir yandan da penisini sıvazlamaya başladı.

Adamın keskin tıslaması, Nina'yı iyice kudurttu. Adam adını söylerken sesindeki uyarı Nina'nın kulaklarında çınladı, bu derin ve vahşi titreşim ona zevk verdi. Nina, Greg'in hayalarını avuçlayarak onları hafifçe yuvarlarken dilini adamın erkekliğinin başında gezdirmeye, Greg'i delirtmek için dilini ucundaki yarığa sokmaya devam etti.

Greg'in uluyuşu, erkekliğinin Nina'nm dudaklarından kurtulmasına sebep oldu. Greg Nina'nın saçlarını bırakarak sweatshirtüne saldırdı, onu yukarı çekip kadının başının üzerinden çıkardı. Ellerini Nina'nm kollarının altına soktu ve onu yukarı çekip kendisine yasladı. Tenleri birbirine değerken Nina adamın göğsünün elektrikli dokunuşunun, meme uçlarını dikleştirmesine izin verdi; hissettiği sürtünüş ona büyük zevk veriyordu.

Dudakları bir kez daha birbirine dokundu. Greg ellerini Nina'nm bedeninin iki yanında dolaştırdı, kotunun düğmesini buldu ve uzmanca bir hareketle açtı.

Nina daha ne olduğunu anlayamadan kotsuz kalmıştı. Greg onu kucağına

oturttuğunda erkekliğinin Nina’nm bacaklarının arasına sürtünüşü, kadının ona yaslanıp sallanmasına, arzuyla inlemesine yol açtı. Nina bacaklarını neredeyse canı yanana dek açtı, adamın üzerine ata biner gibi oturdu.

Karnında sıcak, keskin, nabız gibi atan, kaynayan, adamın içine girişini bekleyen bir sızı vardı. Nina kalçalarını kaldırarak kollarını destek almak için Greg’in boynuna doladı, adamın dudakları ve dili meme uçlarına sürtündüğünde zevkle tısladı. Adamın kucağına inerek onu içine aldı; sıcak, kalın erkekliğinin tadına vardı. Adamın penisinin sapı, Greg içine girip çıkarken Nina’nm şiş, sızlayan klitorisine sürtündü. Nina başını boynundan geriye attı. Greg de doğrularak Nina’yı göğsüne doğru çekti, dilini göğüs uçlarına sürttü.

Orgazm tatlı dalgalar halinde Nina’mn üzerine geldiğinde kadının karnı sıkıştı, gözlerinin akı göründü, parmaklarını adamın omuzlarına bastırdı, rahatlamanın keyfiyle Greg’e yaslandı.

Klitorisi alev alev yanmaya başladı. Greg, Nina’yı pat-layıncaya, kadın onun adını delice sallanan kalçalarıyla uyum içinde haykırana dek yukarı itti.

Greg büyük bir coşkuyla kadının içine girip çıktı. Etlerinin birbirine çarpışı Nina’nm kulaklarına tatlı bir ezgi gibi geldi ve Greg boşaldığında, Nina’nm boynuna dayadığı ağzından bir zevk kükreyişi döküldü.

Arzu gelgitleri gitgide yavaşlarken Greg, Nina’yı kendine çekti. Koltukta aşağı kaydı ve Nina’yı kaldırıp yatağına götürdü. Nina’mn gözleri, açamayacağı kadar ağırdı; bacaklarının Greg’in belinden düşmesine ve adamın onu yatağa yatırmasına izin verdi.

Lou’nun kalbindeki sorun, yumuşak yatakla, yanındaki; kendini güvende hissetmesini sağlayan, kaslı Greg’le birleşince, Nina’nm hiç gücü kalmamıştı. Greg’in güçlü kolları onu sarıp eli omzunun tenini okşarken, Nina bu anın doğruluğunu düşündü. Sonra adamın, konuşmaları gerektiğini söylediğini hatırladı. Greg bunu söylerken bayağı ciddi görünmüştü.

Konuşmanın fazla büyütüldüğünü söyleyen kimse, çok haklıydı. Sevişmek konuşmaktan hep daha iyiydi. Çünkü konuşmak hep Nina’nm duymak istediğinden emin olmadığı bir şeye varıyordu. Oysa Nina şu anda işlerin gidişatından memnundu.

Gerçekten, hakikaten memnundu. Belki biraz fazla memnundu.

Ama her neyse.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Nina bir gözünü açarak nerede olduğunu hatırlamaya çalıştı. Sonra Greg'in, kendi vücudundaki kokusunu aldı ve dün gecenin görüntüleri aklında bir bir canlandı. Nina'nın aklına gelen, onu gülümseten sözcükler, hararetli, coşkulu, yavaş ve tatlıydı.

Nina diğer tarafa yuvarlandığında Greg'in hâlâ yanında uyuduğunu gördü ama bunu yaparken ayak parmakları yatağın kenarındaki tümseğe çarptı. Nina çarşafı da kendisiyle birlikte çekerek doğruldu.

"Günaydın canım. Yoksa iyi akşamlar mı demeliyim?" Yatağın kenarında, göbek hizasında biten bir gömlekle kalçalarını saran bir şort giymiş bir kadın oturuyor, Nina'ya ilgiyle bakıyordu. Sarı saçları şık bir atkuyruğu yapılmış, parlak, altın halka küpeleri gözler önüne serilmişti. Teni beyazdı ama hafifçe yapılmış makyajı öyle kusursuzdu ki Marty kadını görse ağlardı. Kadının tuhaf, menekşe rengi gözleri, eğlendiğini gösteren bir şekilde parlıyordu.

Greg de doğruldu. Hiç uyumamışçasma, ok gibi dikildi. Kelimeyi uzatarak, "Lisanne," derken, gözlerinde soğuk, uzak bir bakışla kadını süzdü.

O... O Lisanne miydi? Lisanne mi? Yok canım. Nina karga gibi bir sesle, "Lisanne sen misin?" diyerek, uyurken birbirine girmiş saçlarını yüzünden geriye itti. Kara gözleri küçüldü.

Lisanne'in tebessümü sıcacık, kusursuzdu. "Evet, o benim."

"Ben Nina Blackman. Sizinle halletmem gereken bir sorunum var hanımefendi." Nina, Greg'in çıplaklığını unutarak çarşafla birlikte yatağın ucuna seğirtti.

Çıplak olmak, bu sapsarışın yaratığın önünde bile Greg'i pek rahatsız etmiyor gibiydi. Greg bacaklarını yataktan aşağı sallandırdı ve giysilerini bıraktığı koltuğa yürüdü, bacaklarını oraya atılmış kotuna soktu.

Kadın, Nina'nm duymazlıktan gelemediği, şerbet gibi bir sesle, "Mesele mi?" diye sordu.

"Evet, hem de kocaman bir mesele. Hanımefendi, mesela benim gibi biri sizinle

temas kurmaya ihtiyaç duyduğu takdirde, sizi bulabilsin diye, bir adres bırakmak çok mu zor olur?"

"Odalığın benden ne istiyor olabilir Greg?" Kadın bu soruyu sorarken Nina odada değilmiş gibi davranarak yatağın kenarından kaydı, kıçı çarşaflara sürtündü.

Odalık mı? Şey mi demekti bu? Nina, bu kelimeyi bir yerde okumuştu. Wanda'nm aşk romanlarında? Birden hatırladı. "Metres mi demek istiyor?" Soruyu Greg'e yöneltmişti.

Adam başını sertçe salladı, yüzünün sert hatları yine mermere döndü. "Evet, öyle demek istiyor ve bu yüzden uzun dilinden pay alacağından şüphem yok." Yüksek şi-fonyerin üzerindeki saate baktı. "İki saniye içinde. Saldır kaplan," diyerek Nina'yı cesaretlendirirken sırıtıyordu.

Ah, kadın az önce öyle demiş olamazdı... Öfke Nina'ya pençelerini geçirdi. Odalıkmış! "Sen kim olduğunu sanıyorsun da bana odalık diyorsun?"

Lisanne yüzünde sıkkın bir ifadeyle omuzlarını kaldırdı. Nina'nm gördüğü en tuhaf renkteki menekşe gözleri, kadına çevrildi. "Eh, canım, Greg'in şimdiye kadar hep tek gecelik ilişkileri oldu. Başka ne düşünecektim ki?" Nina'nın öfkesi kabardı, çarşafı vücuduna sararak yataktan kalktı. Şu kadın Greg'in ne yaşadığını nereden biliyordu? "Bana bak seni kahrolası manyak. Hakkımda ne düşündüğün hiç umurumda değil. Seninle konuşmamız gereken bir şey var."

"Konuşmamız gereken bir şey mi var? Ne ilginç. Greg'in oyun arkadaşıyla benim konuşacak neyim olabilir ki?" Dudaklarıyla aynı pembelikteki tırnağını, dudağına dayadı.

Nina yumurta kapıya dayandığında Lisanne'in muhtemelen bir profesyonel gibi dövüşebileceğim unutarak, kadını köşeye sıkıştırdı. Lisanne yüzlerce yıldır yaşıyordu. Ama bu gerçek, Nina'nm geri adım atmasına sebep olmadı. Onca şeyden sonra bugün bunu yapamazdı. "Beni dikkatle dinle. Beni tekrar insana dönüştürme gücün olduğunu biliyorum ve kıçının üzerinden kalkıp bunu yapmanı istiyorum. Hemen, şimdi. Ne yapman gerektiğini bilmiyorum ama bu işin hallolmasını istiyorum. Vampir olmak istemiyorum. Bu tamamen bir hataydı. Greg beni ısırmak istemedi, ben de tuhaf bir kan emiciye dönüşmek istemedim. Düzelt şunu. Hemen."

Greg gelip Nina'mn yanında durarak, elini kadının kalçasının kıvrımına koyduğunda Lisanne adama eğle-nircesine baktı. "Şahane anlattın bebeğim. Dolaysız, kısa ve öz," diye mırıldandı. "O kadar zaman geçti ama şimdi seni dünyayı ele geçirme planıma katmak istemediğime inanıyorsun, öyle mi? Zamanlaman her zamanki gibi kusursuz yavrum."

Nina kadına yüzünü ekşitti ama sözlerini duymazlıktan geldi. Daha sonra konuşabilirlerdi bunu. Lisanne'e bakarak gözlerini kıstı. "Haydi, yapalım şunu. Beni tekrar insan yap."

Lisanne Nina'ya hayret dolu bir bakış atınca Nina kendini, az önce Papa'nın aslında Amiş olduğunu söylemiş gibi hissetti. Lisanne başta alçak sesle gülmekle birlikte, kısa bir süre sonra Nina'nm onun kafasını koparıp ağzına sıçmak istemesine sebep olan bir kıkırtı krizine tutuldu. "Ah, seni aptal, seni şapşal. Bu yüzden mi beni görmek istediğin haberini yolladın Gregori? Ben de çiftleşme törenini planlamak için yardım isteyeceğini sanmıştım." Lisanne güzel yüzünü astı. "Katılmaya razı olmaman çok yazık."

Greg, Lisanne'i mi aramıştı? Nina ne düşüneceğini bilemedi. "Gerçekten benim için onu mu aradın?" Nina'mn sesi yumuşamıştı.

Greg gözlerini bir an Nina'mnkilere dikti. "Evet." Ayyyyyyyyyyyyyyyy. Marty'nin Keegan'dan bahsederken sözünü ettiği bütün kız işi, yapış yapış şeyler Nina'mn göğsüne doldu ve daha da beteri, Greg'i her fırsatta onun vampir kalmasını istemekle suçlamış, adama saldırmıştı. "Yani s..tir Greg. Neden bana söylemedin? Seninle o kadar savaşmama gerek kalmazdı."

Greg hayretle kaşını kaldırdı. "I-ıı, dürüst olalım canım. Kimse sana bir şey söyleyemez, hem onu bulabileceğimden de emin değildim. Seni boşuna umutlandırmak istemedim. Sonra bana zaten inanmayacağını düşündüm, çünkü, biliyorsun işte, dünyayı ele geçirme planı falan. Hem onun eninde sonunda geleceğini biliyordum, çünkü..."

"Bu tatlı sohbeti bölmek hiç hoşuma gitmiyor ama konuyu hemen özetleyeyim. Bir daha insan olamazsın. Asla," diye araya girdi Lisanne sabırsızca. Nina'ya attığı nefret bakışı, son derece ürkütücü ve öfke doluydu.

Afallayan Nina, Lisanne'in suratına bir tane çakmaya çalışıp kol ya da bacaklarından birini kaybetmemek için Greg'in bileğini tuttu. Vampir olsa da yeni bir kol ya da bacak çıkaramazdı.

Greg ona doğru eğilip kulağına neredeyse kendini beğenmiş bir tavırla, “Sana söylemiştim canım,” diye fısıldadı. Alaycı sözlerini yumuşatmak için Nina’mn elini de sıktı.

“Ne diyorsun sen be?” diye bağırdı Nina.

Lisanne kadına daha da sıkkın bir bakış attıktan sonra, gözlerini Greg’e çevirdi. “Yeni oyuncağınla harcayacak vaktim yok Gregori. Bunu tek bir kez, bir kerede birden çok kelime duyduğunda zorlanıyor olabilirsin diye ağır ağır söyleyeceğim. Tamam mı Nina? I-ıı, adın buydu, değil mi? Geri dönüş yok. Kesinlikle. Sana ölümlülüğünü geri verme gücüm yok, dünyada rastladığım başka herhangi bir vampirin de yok. Anladın mı?”

“Sen yalancının tekisin,” diye karşılık verdi Nina. Bir yolu olmalıydı. Kendi gözleriyle okumuştu bunu ve Greg onun vampir kalmasını istemese de Lisanne denen karının bıraktığı izlenime bakılacak olursa, kadın kesinlikle bunu istiyordu. Belli ki insanları vampir yapmakta hiç beis görmüyordu, çünkü Greg’i vampire dönüştüren oydu.

“Ah, birçok şeyim canım ama bu konuda yalan söylemiyorum.” Nina’ya elini sallayarak onu başından savdı, Greg’e döndü. “Şimdi yatılı misafirine eve gitme vaktinin geldiğini söyle. Tartışmamız gereken meseleler var.”

Meseleler mi? Greg, Lisanne’den hoşlanmadığı için kadının klanından ayrıldığını söylememiş miydi? Ya da benzeri bir şey? Neden tartışacak bir şeyleri olsundu? Kuşku çirkin başını yine kaldırdı. Nina tam da Greg’in düzgün bir insan olduğuna inanmaya hazırlanıyordu.

Adamın çenesi daha da kasıldı. “Seninle tartışacak bir şeyim yok Lisanne.”

İyi, çok daha iyi. Greg’in soğuk, küçümseme dolu tavrı, Nina’nın kendini çooook daha iyi hissetmesini sağladı. Tamam, Greg hâlâ düzgün bir adam olabilirdi.

“Tartışmamız gereken birçok şey var Gregori. İşlerle ilgili. Bir hafta sonra, doğum günün var.”

“Hangi noktada durduğumu açıkça belirttim Lisanne. Konuşacak bir şeyimiz yok.”

Nina daha fazla dayanamadı. “Ne tür bir işten söz ediyorsunuz?”

“Evlilik işi,” dedi Lisanne, iğneli iğneli.

I-ıı, bir dakika ya. Nina başını Greg’e çevirdi ve adama o “bakış”ı attı. “I-ıı, sıra sende canım.”

Greg dilini yanağının içinde çevirdi. “Bu tartışmaya açık bir konu değil Lisanne. Öyle bir şey olmayacak.” Nina yerinde kıpırdandı. “Olmayacak olan ne?” “Gregori budalalık ediyor, benimle evlenmek zorunda kalmayacağına inanıyor.”

Nina elini birden havaya kaldırdı. “Durun bir dakika manyaklar. Onunla evlenecek miydin? Onunla!” Of be. “Kız arkadaşın olmadığını söylemiştin! Bu senin nişanlın mı? Seni pislik.”

“Kız arkadaşım da nişanlım da yok canım.”

“Ama onunla evlenmen gerektiğini söyledi!”

Greg’in yüzünde sert, şiddetli bir küçümseme ifadesi vardı. “Beş yüzüncü doğum günümde. Evet, plan bu. Bir vampirin çılgın, mistik, sihirli hayatının bir parçası.” Kraker üzerindeki İsa! "Bu düğünün sebebi ne?” “Onunla evlenmezsem toza dönüşeceğim.”

Şahane bir vampir inceliği. Toz. Sürekli aynı tehditler. Klanların itici özellikleri. “I-ıı, neden?”

Greg bunun önemi yokmuş gibi omuz silkti. “Bu asırlardır nesilden nesile geçen bir vampir kanunu. Beş yüzüncü yaş gününe geldiğinde, hâlâ eşin yoksa, soyundan gelen bir dişiyle ya da atanla çiftleşmen gerekiyor. Tabii atan hâlâ çiftleşmediyse. Senin de bildiğin gibi, Lisanne benim dişi atam -başka bir deyişle, yaratıcım-ve soyumdan gelen kimseden, onunla evlenecek kadar hoşlanmıyorum. Ama bir B paketi, C seçeneği var. Yarattığım biriyle çiftleşebilirim ve bunu yaptığım tek kişinin sen olduğunu ikimiz de biliyoruz.

Nina bunu hem de ne biçim biliyordu. Nina’mn hayretinin seviyesinden daha büyük bir şey varsa, o da bu klan kurallarının demodeliğiydi. Adamın, vampir olmanın kuralları olduğunu söylerken, bu ufak ayrıntıyı es geçmiş olması ne tuhaftı.

“Bu kadar yaşlı olmasına rağmen nasıl eşi olmaz?” Vurguyu “yaşlı” kelimesine yerleştirmişti. “Sen onun delice klanındaki en yaşlı vampir olamazsın ve o kesinlikle senden daha yaşlı görünüyor.” Nina, Lisanne’e küstahça göz kırptı. Lisanne’in Greg’i vampir yaptığında kaç yaşında olduğunu bilmiyordu. Ama kadının, Greg’den daha uzun zamandır vampir olduğu kesindi.

“Hayır, kesinlikle en yaşlı değilim ama benden başka herkes eşini buldu. Bir hafta sonra beş yüz yaşma basacak olan tek erkek benim.”

Bir saniye. “Yani toza dönüşmemek için, soyuna mensup, çiftleşecek tek bir dişi bile bulamadın, öyle mi?”

“I-ıı, evet.”

Nina gururlu, kocaman bir tebessümle gülümsedi. Ama tebessümü endişeye dönüştü. “Ve bana Lisanne’in hiçbir zaman aynı kurallara bağlı kalmak zorunda olmadığını söylüyorsun, öyle mi? Bu ne biçim bir boktanlık? Lisanne kocakarı vampirin tekiyse, onun da şimdiye kadar çiftleşecek birini bulması gerekmedi mi?”

Greg tek kaşını kaldırdı. “Ah, Lisanne’in sebepsiz yere telef olan birkaç eşi oldu ve zaman geçtikçe iki kişi daha elendi, benim de şansım tükendi.”

Delice, kudurtucu, resmen manyakçaydı! “Bu saçma sapan kuralları kim yaratıyor? Bu ne biçim bir kural? Beş yüz yaşma geldiğinde biriyle evlenmek zorunda olmak! Neden beş yüz bir değil, hem toza dönüşeceğini nereden biliyorsun?”

“Ah, daha önce gördüm. İki kez. İkisinde de müstakbel eş Lisanne’di,” diyen Greg, Lisanne’e soğuk, halinden hoşnut bir bakış attı.

“Kiminle evlendiğin kimin umurunda?”

“Belli ki vampirlerin varlığını kozmik olarak yöneten kimsenin umurunda. Çiftleşmediğimiz ve klanlarımızı birbirine sıkıca bağlı, hep güçlü tutmadığımız takdirde toza dönüyoruz. Güçlerimiz birleştiğinde, bizi, bize zarar vermek isteyenlerden koruyor. Sana, bize zarar vermek isteyenler olduğunu söylemiştim. Ne sebepten bilmiyorum ama vampirler eşli olduklarında çok daha güçlü oluyorlar. Birbirimize adeta güç aşılıyoruz. Beş yüz yaşma geldiğinde, vampir derslerini iyi öğrendiysen, yeteneklerini bilemiş oluyorsun ve kimse karşına

çıkmak istemiyor.” Greg elini uzatıp Nina’nm karman çorman saçlarını omzundan geriye attı.

“Sırada ben varım. Gus diye bir adam vardı, Lisanne’in eşinin o olacağını ummuştum ama adam son anda yan çizdi. Güpegündüz kazığa geçirip sarımsaktan iplerle asılmayı yeğleyeceğine dair bir şeyler söyledi. Ben de bunu anlamakta pek güçlük çekmiyorum.” Son sözlerini, gözlerini incecik bir çizgi halinde kısan Lisanne’e yöneltmişti.

Nina’nm ağzı açık kaldı.

Greg, Nina’nm çenesini avuçlayıp başparmağıyla dudaklarını okşadı. “Benimle talihsiz bir zamanda karşılaştın Nina. Sana bunu dün gece söyleyecektim ama işler biraz kontrolden çıktı.”

Nina’nın içine, bu krize rağmen derin ve sahici bir sıcaklık yayıldı. Nina telaşla, Marty’nin söylediği bir şeyi hatırlamaya çalıştı. Keegan, Alana adlı bir yılanla çiftleşmeyi reddettiği için Marty de benzeri bir şey yaşamıştı. Ama onlar Keegan’ı, yok etmekle değil, yalnızca sürüden kovmakla tehdit etmişlerdi. Yüce İsa!

Lisanne, Nina’yla Greg’in arasına girdi. Sırtını Nina’nm suratına dayadı. “Ee canım, düğünümüz için özel bir isteğin var mı? Eşleşmemize tanıklık etmesini istediğin özel bir vampir var mı?”

Nina kadının omzunu dürttü. “Dur bakalım vampir yiyici.” Adamın da ona uyacağını umarak Greg’in gözlerini aradı. “Kendi yarattığın biriyle çiftleşebileceğini söylemiştin, değil mi? Doğru mu duydum?”

Nina, Greg’in kafasının karıştığını gördü ve ona gözleriyle, çenesini kapamasını söyledi. Greg ağır ağır cevap verdi. “Evet.”

Nina ellerini ovuşturdu. “Aha! O zaman senin eşin benim!” Boynunu Lisanne’in omzunun yanından uzatarak, kadına hitap etti. “Eh, kocalarının soyu tükenmiş Lisanne, sen artık ikileyebilirsin o halde.”

Nina, Lisanne’in gözeneklerinden dalga dalga akan öfkeyi hissetti. “Anlamadım?”

“Ah, anlamadığın kesin, seni güce doymayan kaltak. Senin eşin benim Greg.

Seninle evi...I-ıı, çiftleşeceğim.” *Beni seç, beni seç*..

Greg kadına bir bakış attı ve uyaran bir tonda, “Nina... ” dedi.

“Ne? Az önce, kendi yarattığın biriyle evlenebileceğini söyledin ve bunu yaptığın tek kişi benim. O yüzden, beni tekrar insana dönüştüremeyen Lisanne, artık evine dönebilir.” Şu toza dönüşme işi Nina’nın ahlaki dertlerini gölgede bırakıyordu ve kadın bunun sebebini bilmiyordu. Yalnızca, ona yeniden kusana dek tavuk kanadı yeme yetisi bahşedilse bile, Greg’in toza dönüşmesine ya da bu yılanla çiftleşmesine izin veremeyeceğini biliyordu.

Hayır efendim.

Lisanne topuklu ayakkabılarıyla döndü. “Bununla mı çiftleşeceksin?” Başparmağıyla Nina’yı işaret etti.

Nina’da film koptu. Gazabı, öfkesi, gururu, Greg için duyduğu korku, dertlerinin kaynağı olan bu kadına içerleyişi köpük köpük yüzeye çıktı. Greg’in gelecek hafta burada olmayabileceği düşüncesi, birden içinin boşalmasına sebep oldu. Yani, ona beslenmesi için kim işkence edecekti? Nina vır vır konuşmaya başladığında ona kim bağıracaktı? Greg gelecek hafta ne yapması gerekeceğini bile bile, bu kız kurusunu, bu öfkeli cadalozu aramıştı. Greg’in bir elektrikli süpürgeye yem olmasına izin vermesi söz konusu bile değildi.

Lisanne’in omzunu itti. “Tamam, anlaşalım yavrusuz inek. Greg seninle değil, benimle çiftleşecek. Sen de yarasa mağarana geri dön. Burada sana ihtiyaç yok.” Nina bunları sıktığı dişlerinin arasından söylerken, işler çirkinleşebilir diye çarşafı göğsünde sıkılaştırdı. Kaba güce başvurmak zorunda kalabilirdi.

Greg ellerini Nina’nın omuzlarına koydu. “Yeter Nina.”

“Bana yeter deme Gregori Statleon! Ondan korkmuyorum ve buraya gelip caka satmasına izin vermektense, becerilip tüyle kaplanmayı yeğlerim! Greg benim, canım. O yüzden çekil git. Sen de,” derken dönüp Greg’in göğsünü parmağıyla dürttü, “çeneni kapat.” Sonra adamı susturmak için dudaklarına bir öpücük kondurarak sert sözlerini yumuşattı.

Lisanne dilini şaklatıp azarlamasına, “Ah Nina,” dedi. “Çok korkman gerek ama ikinizi bu konuyu çözmeniz için baş başa bırakacağım, çünkü çoook sıkıldım. Gregori? Bir hafta sonra görüşürüz. Nina? Greg’e yaklaşmana izin vereceğime

dair çılgınca fikirlerinle sana başarılar dilerim.” Lisanne başka bir şey söylemeden, o güzel, yuvarlak kıçıyla, kalçalarını saran şortuyla falan, puf diye yok oldu.

Nina yatağın kenarına çöktü; kollarıyla bacaklarındaki gerilimden ötürü titriyordu. Greg de kadının yanma oturdu. Nina küçülmüş gözleriyle, adama öfkeyle baktı, parmaklarıyla koluna bir fiske vurdu. “Bana bunu daha önce söylesen daha iyi olabilir miydi? Senin derdin ne be? Bana bu kadar önemli bir şeyi nasıl söylemezsin? Beni o karının şeytani planlarından korumaya çalıştığını sanıyordum seni baş belası. Hiç iz bırakmadan yok olmaya, tek kelime etmemeye mi niyetliydin? Bu'ne biçim bir boktanlık?”

Greg kadına mahcupça sırıttı. “Beni özleyeceğini düşünmemiştim. Bana düzenli aralıklarla, defolmamı söyleyen sensin, değil mi?”

“Evet, benim. Ama ebediyen gitmeni istem..." Ay. *Kes sesini Nina.*

Greg omzunu dairesel bir hareketle Nina’nınkine sürttü. “Bunu duymak çok hoş,” diye dalga geçti.

Nina onun için derin bir korku hissetmesine rağmen güldü. “Ee, tek yapmamız gereken ne? Doğum gününde evlenmek, değil mi?”

Greg, Nina’nm saçlarını yüzünden geriye itip kulağının arkasına sıkıştırdı. “Canım, bunu yapmana izin vermeyeceğim.”

Nina sinirlenerek Greg’in elini itti. “Bana ne yapıp ne yapamayacağımı söyleme. Sana borçluyum. Lou’ya yardım ettin. Benim dışımda, senin yapmaya niyetlendiğin şeyi yapacak kimseyi tanımıyorum, bunu yapmış olsan da, olmasan da. Çiftleşiyoruz ve bu son sözüm.”

“Bana hiçbir borcun yok Nina. Çiftleşme töreninin ne demek olduğuna dair hiçbir fikrin de yok. Hiç.”

Nina düşünceli düşünceli baktı. “Canımı yakacak, değil mi?” Yüzünü ekşitti.

“Hayır canım, yakmayacak.”

“Daha önce gördün mü?”

“Evet. Sinek sokması kadar bile acımıyor.”

“O zaman sorun ne? Haydi, yapalım şunu. Tabii bir elektrik süpürgesine yem olma fikri hoşuna gitmiyorsa.”

Greg, Nina’nm ellini tuttu, parmaklarını birbirine doladı. “Canım, beni dikkatle dinle. Doğduğum gece, tam gece yarısı çiftleşirsek, hayat boyu eşleşmiş olacağız. Bunun da birçok kuralı var.”

Aman ne şahane. Yine kurallar. “Sizin neden toz olmayı ve ölmeyi içeren bu kadar çok kuralınız var. Her şey çok kasvetli, hep çok nihai. ‘Yalan söylemeyeceksin’ gibi basit şeylere ne oldu? Bu, evlenmek istemediğin biriyle evlenmekten çok daha az iç karartıcı.”

“Dinle beni, Nina. Kural böyle. Ve kuralı hiçbir şey değiştiremez. Eşleşme töreni çok ciddidir. Bu, başka biriyle çiftleşemeyeceğin anlamına geliyor. Yani bir daha asla başkasıyla yatamayacaksm, yoksa dışlanma riskini almış olursun. Bu vampire güven; asla dışlanmak istemezsin. Birçok kaynak için birbirimize bağımlı olduğumuzdan, hiçbir vampir desteği olmaksızın dünyaya salınmak çok sert bir cezadır. Ve bu arada, ‘kimse beni alt edemez’ tavrınla fevriliğini bir kenara bırakıp bir şeyi hatırlaman gerekiyor.”

“Neymiş o?”

“Sarımsak, haçlar, kansızlık ve kalbe saplanan tahta kazıklar sayılmazsa, vampirler sonsuza dek yaşar.”

Yine çok kesin konuşuyordu. Şu paranormallerin her şeyi çok “geri dönülemez”di. Evet, Nina bu işe razı olduğu takdirde, Greg’le kim bilir ne kadar uzun bir süre için eşleşecekti. Bir sonraki bin yılı, hatta ötesini bile görebilirdi. İşte buna bağlanmak denirdi.

Vay be.

“Lisanne!” diye haykıran Svetlanna kadının kolunu tuttu ve kendisine bakması için çevirdi. Svetlanna’nm yüzündeki buz gibi öfke ifadesi, Lisanne’e duyduğu nefretin yalnızca küçük bir kısmını yansıtıyordu. “Greg’i seninle çiftleşmeye zorlamana izin vereceğime, seninle birlikte cehenneme gelirim daha iyi!”

Lisanne başını arkaya atıp güldü. “Bu fikrin ne kadar budalaca olduğunu ikimiz

de biliyoruz bence," diye tıslayan Lisanne, kolunu Svetlanna'nın elinden çekip kurtardı. "Bunu son yaptığımızda ne olmuştu, unuttun mu Svetlanna? Hatırladığım kadarıyla, koşullar şimdikine bayağı benziyordu."

Svetlanna'mn yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. Çok iyi hatırlıyordu. Dün olmuş gibi. Svetlanna, Gregori'nin amcası Aiden'la evlenecekti. Ve bunu kutlamak için Gregori'nin ailesinin evinde buluşmuşlardı. Svetlanna, Ai-den'ı çok sevmişti. Şimdi, başkasıyla eşleşmişken bile,

Aiden'ı eskisi kadar seviyordu ve o korkunç, çığlıklarla dolu gecenin anısı aklından hâlâ çıkmıyordu.

Aiden'la Lisanne bir süredir birlikteydi. Aiden, Svet-lanna'yla tanışıp ikisi birbirine âşık olduklarında, Lisanne'le olan ilişkisini bitirmişti. Ama Lisanne'in vampir olduğundan haberi yoktu. Çok geç olana dek, hiçbiri bunu fark etmemişti.

Lisanne, Svetlanna'yla Aiden'm nişanından haberdar olmuştu. Ve kimse Lisanne'i terk edemezdi. Hiç kimse. Svetlanna, onun sözlerini yanlış hatırlamıyorsa, kadın terk edenin yalnızca kendisi olabileceğini söylemişti. Onların evlenmesi fikri Lisanne'i öyle öfkelendirmişti ki kutlama yemeği sırasında, histeriye kapılmış halde, manyak gibi, haykıra haykıra Greg'in evine dalmıştı.

O geceden, neredeyse kimse sağ çıkmamıştı. Lisanne, Greg'in annesinin, babasının ve kız kardeşinin kanını son damlasına dek içmişti. Greg'in dönüşümden sağ çıkabilmesinin tek sebebi, Lisanne'in dikkatsizliğiydi, bir de Greg'in yakışıklı olduğunu düşünmesi.

Aiden, Svetlanna'nın ayaklarının dibinde cansız ve buz gibi bir yığma dönüşmüştü. Ama Lisanne'in planı Svetlanna'mn sonsuza dek acı çekmesini sağlamaktı. Çünkü Svetlanna Aiden'ı ondan çalmıştı. Lisanne, Svet-lanna'yı öldürmek yerine vampir yapmış, Greg'le ikisinin vampirlik yolculukları da böyle başlamıştı.

Parçaları toplamış, Lisanne'in kana susamış klanının kurallarıyla savaşmış ve kendilerine benzeyen başka vampirler bulmuşlardı: Dünyada sonsuza dek dolaşmakla lanetlenmiş, ama Lisanne'in ölümcül oyunlarına katılmayı reddeden vampirler.

Svetlanna öfkeden köpürdü. Sıktığı dudaklarının arasından, “Seni kendi ellerimle öldürürüm,” diye tısladı.

Lisanne şeytani bir tebessümle gülümsedi; kendinden çok emindi. Kendiyle açıkça övünüyordu. “I-ıı, tabii. Sen o işle ilgilen. Bu arada ben yaklaşan düğünümüzü planlayacağım. Anlamıyor musun budala? Bana ne olduğunun bir önemi yok Svetlanna. Ben etrafta olsam da olmasam da Greg’in ölümsüzlüğü yakında sona erecek. Beni kabul etmezse bu Nina’yı öldürürüm. Greg de eninde sonunda ölür. Görünüşe bakılırsa, en büyük hayatta kalma şansı benim.”

Lisanne denen kadın, onları böylesine eksiksiz bir biçimde mahvettiği için kahrolmalıydı. Svetlanna aniden kabaran öfkesine yenik düştü, eli Lisanne’in yanağına vurmak için savruldu ve ardında çabucak solan kıpkırmızı bir iz bıraktı. “Kahrol Lisanne. Bir yolunu bulacağım ve bulduğumda cehennem, sana duyduğum nefrete kıyasla, Four Seasons otelindeki güzel bir oda gibi görünecek!”

Lisanne silkinerek darbenin etkisini üzerinden attı ve bir kez daha günahkarca gülümsedi. Yumuşacık bir sesle, “Aiden için de aynı şeyi söylememiş miydin?” dedi. Ortadan kaybolmadan önce kahkaha attı, geniş antre kadının çarpık neşesinin iziyle doldu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Nina, Lou’yu ziyaret ettikten sonra hastaneden çıkarlarken, “Biliyor musun vampir, bayağı düşündüm,” dedi. Kadın hızla iyileşiyordu ve o hafta içinde taburcu edilecekti. Neyse ki Lou’nun sigortası, her gün gelecek ve ona bakacak bir hemşire tutmasına el veriyordu. Lou buna itiraz etse de Greg doktorları dinlemesi için ısrarcı olduğunda, kadın boyun eğmişti.

“Bunun iyi bir şey mi, kötü bir şey mi olduğunu bilmiyorum,” diyen Greg, alçak sesle güldü ve kolunu Nina’nm omzuna doladı. Geçen dört günde, aralarındaki barış, Nina’yı tuhaf bir biçimde mutlu etmişti. Birlikte beslenmiş, vakit geçirmiş, her akşam Lou’yu ziyaret etmişlerdi. Gelgelelim, Greg’in yaklaşan ölümünün tehdidi, hep yüzeyin hemen altındaydı ve adam onunla çiftleşmeyi reddettikçe, Nina onu buna ikna etme konusunda daha da azimleniyordu.

Nina bu gece, en iyi yaptığı şeyi yapmayı planlıyordu. Adama zorbalık etmeyi ve isteklerine boyun eğmesini sağlamayı. Başka hiçbir şey bilmiyorsa bile, Paris Hilton postişlerden nasıl anlıyorsa, Nina da zorbalık etmekten öyle anlıyordu.

Nina dirseğiyle Greg'in böğrünü dürttü. "Böyle bir zamanda nasıl gülebiliyorsun? Ben bu durumda en ufak bir komik yan göremiyorum. Kellen gitmek üzere ve herhangi bir şeyi komik bulabilmen acınası. Şimdi kes de dinle. Marty, Keegan'm sürüsüyle başı derde girdiğinde bana ikisinin çiftleşebilmek için bir konseye falan başvurabileceğini söylemişti. Biz neden aynı şeyi yapamıyoruz?"

"Çünkü başvurulacak kimse yok Nina. Bizi yöneten, kaderdir. Kanunlarımız zamanın başlangıcından beri var. Değiştirilemezler."

Nina ona yüzünü buruşturdu; çarpıp durdukları tuğla duvarlar, yine öfkelenmesine sebep olmuştu. "Pislik gibi davranmayı kesip benimle çiftleşsen kurtulursun." Nina kararını vermişti ve iki gün önce bunu yapmaya hazır olduğuna inanmasa da şimdi sonuna dek inanıyordu. Adamla çiftleşmenin artıları vardı. Greg'le sonsuza dek seks yapmak çok da fena bir şey olamazdı. Tamam, çok kavga ediyorlardı ama Nina, Doktor Phil'i falan izler ya da öfke kontrol dersleri alırdı ve her şey iyi olurdu.

Greg kaldırımda durdu, acil levhasının altında Nina'y-la yüzleşti. "Bunu yapmana izin veremem Nina ve neden veremeyeceğimi biliyorsun. Benimle sonsuza dek çiftleşmiş olacaksın. Bu çok büyük bir şey. Özellikle bunu düşünmen gerekmeden, en az dört yüz yılı özgür geçirebileceğin düşünüldüğünde. Hem senin, sonsuza dek biriyle olabilecek türde biri olduğunu sanmıyorum." Nina afallamıştı. "Ah, ama sen öylesin, ha? Çiftleşecek birini bulabileceğin dört yüz doksan dokuz yılın vardı ama işte, kimseyi bulamadın. Yalnızca bir erkek, sonsuza dek sürecek hayatını senin gibi düzene sokar." Of, Greg çok inatçıydı.

Peki, sen iyi huylu musun? Tamam, tamam, Nina huysuz olabiliyordu ama söz konusu, ölmeyen olmaktı.

Greg dudaklarını büzdü. "Sonsuza dek birlikte yaşamayı düşünebileceğim kadar ilgi çekici birini bulamadım, o kadar. Ama sana şunu söyleyebilirim; Lisanne'le evlenmektense, toza dönüşmeyi yeğlerim."

Nina alaycı alaycı soludu. Lisanne'le karşılaşmalarını hatırlamak bile, o hatunun inci dişlerini tek tek dökmek istemesine sebep oluyordu. "Evet, kadın delinin teki, seni suçlayamam. Benim anlamadığım, bu çiftleşme işini neden büyüttüğün. Sonsuza dek çiftleştiğin zaman ne oluyor?"

“Bu bir bağ. Buna kan çıkarma diyoruz. Yine spiritüel bir şey. Bir tanık hazır bulunuyor falan. İnsan düğünlerinden çok da farklı değil ama pasta olmuyor.”

“Limbo dansı yapılıyor mu?”

Greg havlar gibi güldü. “I-ıı, hayır.”

“Hokey-pokey dansı?”

“Hayır.”

“San giyiliyor mu?”

Greg’in kafası karışmış gibiydi. “Bildiğim kadarıyla, hayır.”

“Şahane, o zaman her şey tamam. Haydi, yapalım şunu.”

“Öyle birden yapamayız canım. Kan çıkarma, bir vampirin beş yüzüncü doğum gününün gece yarısında yapılmalı. Bu durumda, benim doğum günümün.”

“İşin içinde kan olacağını tahmin etmeliydim. Ee, ne yapacağız? Bu kan kardeşi olmaya mı benziyor?” Çocuklukta edilen yeminleri hatırladı; evrenin onları çiftleşmiş sayması için tek yapmaları gereken, parmaklarına iğne batırıp onları birbirine sürtmekse, Nina gülmeden edemezdi.

“Hayır, ona pek benzemiyor. Çiftlerden biri, müstakbel eşinin boynundan kan içiyor, böylece birleşmeleri ebediyen mühürleniyor.”

Yine ebediyen. Nina’nm aklına aniden başka bir şey gelince, başını kaldırıp Greg’e düşünceli bir bakış attı. “Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Sor bakalım.”

“Lisanne seni neden vampir yaptı?” Nina, Greg’in hemen katılaştığını gördü ama bir cevabı hak ediyordu. “Hemen kızma. Meşru bir soru soruyorum ve neler olduğunu anlatman adil olur; böylece sen oturma odasında bir toz yığınına dönüştüğünde, o kadına adam gibi kin güdebilirim.”

Greg konuşmadan önce başını sağa sola yatırdı, çıtlattı. Söyleyeceklerini söylemek zormuş gibi. “Lisanne kinci, açgözlü bir kaltaktır. Amcamla bir ilişkisi

vardı. Amcam Lisanne'i terk etti. Kısa bir süre sonra, Svetlanna amcamla nişanlandı. Lisanne bizi bulduğunda, amcam Aiden bizim evdeydi. Svetlanna'yla nişanlarını kutlu-yorduk. Lisanne, Svetlanna'dan nefret ediyordu ve onun dünyada, ebediyen Aiden'sız dolaşmasına sebep olacağına yemin etti."

"Yani Lisanne onu, Aiden'ı çaldığı için intikam olarak vampir yaptı. Ama neden seni de vampire dönüştürdü?" Nina, Greg'in, hayatını değiştiren o gecenin anılarını kafasında evirip çevirdiğini gördü ve onları uyandırdığı için pişman oldu. Greg'in vicdan azabı, gözlerine yerleşen acı, Nina'nm gözlerini yere dikmesine sebep oldu. "Ben Lisanne'in öfkesinin kurbanı oldum. Nişan partisi annemle babamın evindeydi. Aiden amcamdı, babamla birbirlerine çok yakındılar. Lisanne'in öfkesi, hayatımda gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Yolundaki herkesi, her şeyi ezip geçti. Annemi, babamı, kız kardeşimi... Hepsinin kanını son damlasına dek içti ve cansız bedenlerini üst üste yığdı." Greg'in gözlerinde, Nina'nm sayamayacağı kadar çok duygu vardı. Öfke, yas, dehşet... Kadın hepsini görebiliyordu.

"Ama bu neden seni de vampir yaptığını açıklamıyor." Greg'in çenesi kasıldı, adam sesinde tiksintiyle konuşmadan önce aşağı yukarı oynadı. "Amcama benzediğimi düşündü. Bu yüzden beni yanında tutmaya karar verdi. Güzel olduğumu söyledi."

Nina tiksintiyle titredi. "Tamam, bu resmen iğrenç. Lisanne de yaptığı şey de tüylerimi ürpertiyor. Onu neden öldürmedin? Uzun zamandır vampirsin. Güçlerin onunkine denk olmaya yakın olsa gerek, değil mi?"

"Çünkü o zaman ondan farkım kalmaz, değil mi? Klanımı kan dökmeden, gücümüzü kötüye kullanmadan insan dünyasında yaşayabileceğimiz felsefesini paylaşan vampirlerle birlikte kurdum."

Bunca soyluluk ve prensipler. Greg'in yerinde Nina olsa, ortalığı birbirine katardı. Ama zaten Greg'le aralarındaki fark buydu. Greg düşünme yanlısıydı. Nina'ysa "önce dayak at, sonra soru sor" felsefesinin takipçisiydi.

Greg, Nina'mn onun adına duyduğu öfkeyi, "Bana bir söz verir misin?" diyerek böldü.

"Tabii."

"Ben gittikten sonra Lisanne'den uzak dur. Clayton sana göz kulak olur. Klanı

yönetme sırası onda ama konu Lisanne olduğunda o bozuk ağzını açmayacağına söz vermen gerekiyor. Onu kışkırtmanın sonucunun ne olacağını bilmiyorsun. Ve öğren Nina. Vampir olmayı öğren. Svetlanna sana yardım eder ama gururunun seni yardım istemekten alıkoymasına izin verme."

Nina'nın midesi ağırlaştı. Greg gerçekten Lisanne'le çiftleşmeyi düşünmüyordu ve Nina'yı göz önünde bile bulundurmayacaktı ki, bu da Nina'nm canını yakıyordu. İtiraf etmek istediğinden de çok. Nina, Lisanne kadar şahane birinin, prensiplerden ötürü Greg'e çekici gelmediği için duyduğu rahatlıkla, kendisinin de ona çekici gelmediği düşüncesine üzülmek arasında gidip geliyordu. "Şu kadarına söz vereyim, çok dikkatli olacağım. Ancak bunu söyleyebilirim. Dilim uzun ve bunun farkındayım. Ama bazen dilime hakim olamıyorum. Lisanne beni kudurtuyor. Kudurduğumda ne yaptığımı bilirsin."

Greg ona büyük bir ciddiyetle baktı. "Ah, evet, bilirim." "Biliyor musun, aklıma bir şey geldi. Svetlanna... O da seninle aynı yaşta, değil mi? İkiniz aynı gün vampir olduysanız -vampir yıllarından söz ediyoruz- onun da beş yüzüncü yaş gününde çiftleşmesi gerekmiyor mu?" Yüce İsa. Nina, Svetlanna'nın bir erkeğe ihtiyacı olduğu takdirde ona nasıl yardım edeceğini bilmiyordu. Elinde bekâr, beyaz vampir kalmamıştı.

Greg'in tebessümü hakikiydi. "Svetlanna biriyle çiftleşti. Neredeyse yüz on yıl önce."

Demek Svetlanna'nın bir erkeği vardı. Kadının nişanlısının korkunç ölümünü önünde sonunda atlatıp hayatına devam edebildiğini, kurtarılması gereken başka birinin olmadığını bilmek, Nina'yı rahatlattı. "Eşi nerede peki?"

"Seattle'da, bir yağmur ormanı projesi üzerinde çalışıyor. Garth iyi bir adam, Svetlanna'yı çok mutlu etti. Aiden amcam öldükten sonra, Svetlanna mutlu olmayı hak ediyordu."

"Eh, bu Lisanne'i bayağı gıcık etmiş olmalı, ha?" "Sanırım Svetlanna bir bakıma elindekilerin değerini bildi ve evet, sanırım bu Lisanne'i kızdırdı. Ama Svetlanna'yla Garth evlendiklerinde, Lisanne üçüncü eşindeydi. Değersiz vampirleri delirmenin eşiğine getirmekle meşguldü."

"Sözde sonsuza dek yaşayacak olan bütün bu eşlere ne oldu? Nereye gittiler?"

Greg tek kaşını kaldırdı. "Sen sonsuza dek Lisanne'le birlikte olmak ister

miydin?”

“Doğru ya. Haklısın.”

Bir süre sessizlik içinde yürüdüler. Nina, Greg’in söylediklerini yavaş yavaş sindirdi. “Senden önceki vampirler gerçekten o kaltakla çiftleşmek yerine toza dönüşmeyi mi tercih ettiler?”

“Evet, çok yazık oldu. Dediğim gibi, Gus’ı severdim. İyi bir adamdı ve Lisanne’in klanından ayrılmaya korksa da elinden geldiğince az insanı vampir yaptı. Sonu hepimizi üzdü ama onu anlıyorum.”

“Tamam, bir soru daha.”

Greg kadını kendisine çekti, Nina da yürürlerken başını onun omzuna yasladı. “Evet?”

Dairesine yaklaşırlarken, “Neden bir an olsun eşin olabileceğimi düşünmüyorsun? Ben hayatta kalmanın anahtarıyım. Yani, sen olmazsan kim beni azarlayıp haddimi bildirecek?” diye sordu Nina.

Apartmanın önündeki basamaklara ulaştıklarında Greg kadını kollarına alıp sıkı sıkı sardı, başının tepesine bir öpücük kondurdu. “Son dört günde bunu yüz defa konuştuk. Daha birkaç gün önceye kadar, seni dünyayı ele geçirme yönündeki şeytani bir plan için vampir yaptığıma inanıyordun.”

Evet, evet. Nina bir vampirin niyetini yanlış anladığı için suçluydu, onu kelepçelere vurabilirdiniz. Ama artık öyle hissetmiyordu. Hissetmiyordu işte. Bir süredir kararsızdı ama Greg’e kademe kademe inanmıştı. Nina’yı inandırmak zordu. “Kuşkucu ve kaim kafalı olmamak elimde değil. Bazen burnumun dibindeki şeyi görmem için ortalama miktarda kanıttan fazlası gerekiyor. Bazen saçma sapan sonuçlara varıyorum. Bağırıyorum. Suçluyorum. Ama şu anda bunun ne önemi var? Artık sana inanıyorum.”

Ona sarılmış olan Greg geriye yaslanıp Nina’nm gözlerinin içine baktı; anlayış aradığı belliydi. “Bu da kim olduğumu bilmediğini gösteriyor Nina. Ve beni daha çok tanıma fırsatın da olmayacak... Bak, senden geri alamama ihtimalin olan iki yüz dolar borç vermeni istemiş olmayacağım. Senden sonsuza dek benimle yaşamanı istemiş olacağım ve benim için öyle bir fedakârlıkta bulunmana izin vermeyeceğim.” Greg’in haşin bir çizgi halini alan dudakları,

kararlı olduğunu gösteriyordu.

Böyle olmasına gerek yoktu. Belki Nina böyle düşünmekle delilik ediyordu ama Greg'le yeşil kart alabilmesi için evlenecek değildi. Adamın hayatıydı bu. Hayatı... Böylesi de Nina'nın onunla sonsuza dek çiftleşme fikrinin Greg'e korkunç geldiğine inanmasına yol açıyordu. "Biliyor musun, çiftleşmektense ölmeyi yeğlediğin tek kişinin Lisanne olmadığını düşünmeye başlıyorum. Benim için de aynı şeyi hissediyorsun." Vay be, bu güvensizlik nereden geliyordu? Üstelik Nina bunu yüksek sesle söylemiş, ağzından kaçırmıştı. Yer yarılsa da *içine girsem,* diye düşündü.

"Nin..."

Nina avucunu açarak elini kaldırdı. Utanç ve küçük düşme hissi, Nina'nm adama sıcacık, yumuşacık bir battaniye gibi gelen bir tavır sergilemesine sebep oldu. "Anlıyorum. Açıklamana gerek yok. Benimle eş olmaktansa ölmeyi yeğliyorsun; ölmeyi! Fedakârlıkta bulunacağımı söyleyerek bunu istediğin kadar allayıp pulla ama ben gerçeği görüyorum. Ağzım bozuk, inatçıyım ve kabayım. Benimle sonsuza dek yaşamak, dünyada cehennemi tatmak gibi olur. Tamam. Anlıyorum ve bu noktada sana veda ediyorum." Adama başka bir şey söyleme şansı vermedi. Boğazı tıkanmış, gözleri yanıyordu ama Greg'den uzaklaştığında ve onu belki de son kez gördüğünde, bunu başını yukarıda tutarak, gururunu elden bırakmadan yaptı.

Onunki de ne gururdu ama.

Wanda, Nina'nm zincirli kapısının aralığından, endişe ve öfke dolu gözlerle baktı. "Nerelerdeydin?"

Nina kilidi gevşek bir elle açtı ve arada yalnızca Lou'yu görmek için ara verdiği, bir buçuk günlük bir uyku uyuduğu kanepeye geri döndü. Pijamasının altını yukarı çekip kucağına bir yastık aldı ve oturdu. Wanda arkasından gelip yastığı Nina'nm kollarından çekti ve ona bu gece pek de yumuşak bir mavi olmayan gözleriyle baktı. "Bok gibi görünüyorsun."

"Öyle mi? Teşekkürler. Sırf bunun için, Oprah'yı yayından kaldırmalarını diliyorum."

Gözleri irileşen Wanda içini çekti. "Bu haince Nina. Çok haince. Sana neler oluyor? Cep telefonuna cevap vermiyorsun; dört gün önce Lou'yu haber vermek

için aradığından beri seni yirmi kez aradım. En son Greg'in atasını arıyor, ölülerle çılgınca sevişiyordun. Şimdiyse seni dağınık atkuyruğunla, bütün kalbimle yakmanı önereceğim pijamalarınla, kanepede serseri gibi otururken buluyorum." Wanda sehpaya eğildi, boş bir torbayı aldı. "Peki bu ne? Bunlar ne?" Torbaları kaldırıp daha yakından inceledi, burnunu kırıştırdı.

Nina yüzünü buruşturdu. Kendine acıma krizine girip birkaç torbayı tepesine dikmişse ne olmuştu? Nina, Greg'i son görüşünden beri, bir gece yaratığına göre, bir insanı çikolata komasına sokacak kadar çok kan içmişti. Nina ilgisizce, "Kan," dedi.

Wanda torbalardan birini kadının yüzüne doğru sallayarak burnunu kırıştırdı. "O kadarını görüyorum. Söyle bana, insan vampir olunca kendine böyle mi acıyor?"

Nina omuz silkip esnedi. "Eh, buna alışsam iyi olur, çünkü geri dönemeyeceğim."

Wanda'nm yüzündeki öfkeli ifade, yerini hemen anlayışa bıraktı. "Ahhh, canım! Sonsuza dek vampir kalacağını öğrenir de nasıl bize söylemezsin? Bunu ne zaman Öğrendin?"

"Lisanne'i bulduğumda, daha doğrusu o beni bulduğunda." Nina yastığı Wanda'nm elinden kaptı ve yeniden kollarının altına kıstırarak kucakladı.

"Aman Tanrım! Onu buldun ha? Nasıl biri?"

"İğrenç kaltağın teki; hikâyenin tamamını dinleyince-ye dek, beni insanlara şans vermemekle suçlama."

"Tamam, seni dinliyorum. Yana kay, pisliğini de yanında götür. Ah, bu arada, Marty birazdan burada olur. Duruma müdahale etmemiz gerektiğini düşündük." Wanda boş kan torbalarını itip Nina'nm yanma oturdu.

Şahane. Tam da ihtiyacı olan şey: Marty ve onun hayata günlük güneşlik bakış açısı. Nereden başlamalıydı? "Lisanne, Greg'in evine geldi."

"Siz ikiniz hâlâ görüşüyor musunuz?"

Wanda seksi kastetmişti, çünkü bu kelimeyi annesi duyabilecekmiş gibi söylemişti. "Biz görüşüyorduk... Görüşüyoruz... Görüşüyorduk. Neyse, bunu boş

ver. Lisanne gelip bana eski halime asla dönemeyeceğimi söyledi. Ölümlülüğüm bitmiş, gitmiş. Bir daha asla tavuk kanadı yiyemeyeceğim."

"Greg sana bunu söylemeye çalışmıştı."

Nina öfkeyle göz devirdi. "Biliyorum Wanda. Ve haklıydı. Sonsuza dek vampir kalacağım." Hepsi bu kadardı işte. "Artık tavuk kanadı yiyemeyeceğim. Artık Starbu-cks'tan beyaz çikolatalı mocha içemeyeceğim, Lou'nun rostosunu yiyemeyeceğim. Bitti."

"Vay be. Eh, bu depresyonda olmanı açıklıyor ama kendine acımana yalnızca üç gün izin olduğunu, sonra bunu bırakman gerektiğini biliyorsun. Bu bir kız kuralı falan. Bu bir erkek tarafından terk edilmekten çok daha büyük bir şey, o yüzden sana fazladan bir gün verebilirim ama bence sınır dört gün olmalı." Alçak sesle güldü. "O kadarcık değil Wanda. Dahası var."

Kapı çaldı, Wanda da Nina'nm dizine pat pat vurdu. "Marty geldi. Ben kapıya bakarım, sen devam et. Kendine acımaya yani."

Wanda ön kapıya giderken, nane yeşili eşofmanını çekti. Bunu, Nina'yı daha üç ay önce, kendisiyle birlikte tasarımcı ürünleri satan bir indirim mağazasına sürüklediğinde almıştı. Eşofman şimdiden üzerine bol geliyordu. Wanda solgundu ve her zaman yorgun görünüyordu, şimdi de giysileri kıçından düşüyordu. Kadının bu hali, Nina'yı endişelendiriyordu.

Ama Marty'nin sesini duyduğunda, düşüncelerinin sırasını şaşırdı.

Nina, Marty'nin bir parfüm rüzgârı ve kusursuz bir renk uyumu içindeki giysileriyle içeri dalmasını beklerken, kanepede aşağı kaydı. Tanrı aşkına, tek istediği, herkesin gidip onu rahat bırakmasıydı.

Wanda, Marty'ye sarıldı, sonra onu kenara çekerek kulağına fısıldadı.

"Sizi duyabiliyorum Wanda." Nina kulaklarını işaret etti. "Yoksa unuttun mu? Süpersonik duyma yeteneği." Wanda ona yüzünü buruşturdu. "Kusura bakma, Marty'ye şeyi anlatıyordum—"

"Hâlâ sızlandığını anlatıyordu. Kalk Nina," diyen Marty, ellerini kış beyazı ceketinin sardığı kalçalarına koydu. "Ben kurtadam olmaya katlanabiliyorsam, sen de vampir olmaya katlanabilirsin. Ödleklik etmeyi, zırvalamayı kes ve o

kanepeden kalk.” Marty parmağını Nina’nm burnunun dibine uzattı.

Eski Nina’mn olmazsa olmazı öfke parlaması, kadını harekete geçirdi. Nina kanepenin ucuna kaydı. “O kusursuz, manikürlü tırnağını burnuma uzatma Marty Flaherty, çünkü seni eşek sudan gelinceye kadar dövebilirim.”

Marty’yle Wanda birbirlerine gülümseyip başlarını salladılar. Marty, Nina’ya dilini çıkardı. “İşte, tanıdığımız ve nefret ettiğimiz Nina bu. Şimdi kalk.”

“Kalkmak istemiyorum. Burada mutluyum. İhtiyacım olan her şey, burada...” Kan, kan, biraz daha kan ve gece programları. Sırf realite programlarına ayrılmış bir kanal olduğu kimin aklına gelirdi?

Marty koyu mavi fularını boynundan çözdü ve kapının yanındaki askılığa astı. Ceketi de onu takip etti. Sarı saçını düzeltip şık bir atkuyruğu yaptı ve yumurta kabuğu rengindeki kazağının eteklerini düzeltti. “Bugünlerde Greg nerede? Wanda’nın son anlattıklarına göre, düşüp kalkıyormuşsunuz.”

Nina inleyerek yüzünü yastığa gömdü.

Wanda, Nina’nm atkuyruğunu tutarak başını yukarı çekti. “Bu sefer ne yaptın?”

“Wanda, bırak beni, yoksa seni sonsuzluğa uçururum.” Ahhhh, sonsuzluk. Seçebileceği o kadar kelime varken, onu neden kullanmıştı? Öfkeli yüzü, ifadesini yitirdi; içinden tehdidini gerçekleştirmek gelmiyordu.

Wanda saçını sıkıca tutup Nina’nm yüzüne baktı. “Senden korkmuyorum Nina. Şimdi, ne halt ettin?”

“Neden bir şey yapması gereken hep ben oluyorum?”

“Çünkü bir şeyi ne zaman bırakacağım bilmiyorsun da ondan,” diye cevap verdi Marty.

“O halde bunun benimle hiçbir ilgisinin olmadığını öğrendiğinde çok memnun olacaksın,” diyen Nina, Wan-da’nın ellerini tokatladı.

Wanda Nina’nın atkuyruğunu, bileğinin sert bir hareketiyle bıraktı. “Ne oldu, anlat bize.”

“Greg ölecek.” İşte, yüksek sesle söylemişti. Olduğu yerde büzüldü.

İki kadın birden, “Ne!” diye bağırdılar.

Kahretsin. İnsan böyle bir şeyi nasıl açıklardı? Para-normal Marty için bile fazla tuhaftı bu. “Uzun hikâye ama özet geçeyim. Greg iki gün sonra beş yüz yaşını dolduracak. Kozmik, sapkın bir vampir kanununa göre, beş yüzüncü doğum gününde, hâlâ soyundan biriyle -yani o manyak Lisanne karısının yarattığı insanlardan biriyle- ya da atasıyla,” derken sakince konuşmak için duraksadı, “veya Greg’in yarattığı biriyle çiftleşmemiş olursa, toza dönüşecek. Lisanne’le çiftleşmeyi açıkça reddediyor ki onun, Greg’i yaratan vampir olduğunu biliyorsunuz. Ve o pis karı cadalozun teki olduğu için Greg’i suçlayamam. Ben o kadına kıyasla bir hiçim ve bu eften püften bir şey değil. İşte böyle. Greg onunla çiftleşmezse, işi bitmiş demektir.”

Wanda’yla Marty’nin sessizliği, Nina’nm kendini baş-takinden bile kötü hissetmesine yol açtı. Meşum bir sessizlikti. Tepkilerinden, ne düşündükleri belliydi. Nina ikisinin birden nefeslerini tuttuğunu gördü.

Marty nefesini veren ilk kişi oldu. “Vay be, bir de biz likantroplara yoz diyorsun ha?” Sarışın başını salladı; parlayan saç tutamları kusursuz bir biçimde düzeltilmişti. “Tamam, durumu kavramış mıyım bakalım. İki gün içinde çiftleşmezse ayvayı yiyecek, öyle mi?”

Wanda, Marty’ye vurdu. “Öyle demesene! Tanrım, Nina’nm acı çektiğini göremiyor musun?”

“Özür dilerim Nina. Ama bu duyduğum, bütün kurta-dam kurallarından daha çılgınca. Ee, bunun seninle tam olarak ne ilgisi var? Başkasıyla çiftleşmesi gerektiği için mi üzülüyorsun? Onu kıskanıyor musun?”

“Kıskanmıyorum. Size söyledim, Lisanne’le çiftleşmeyi reddediyor.”

Marty dudaklarını büzdü. “Tamam, evet, Greg iyi bir adam. Ve kimse, iyi bir adamın cennete uçtuğunu görmek istemez. Ama...”

Nina bir şey söylemeden gözlerini yere dikti, ikisine de bakmayı reddederek öylece oturdu.

İlk patlayan Marty oldu. “Aman Tanrım! Ondan hoşlanıyorsun. İ-na-na-mı-yo-

rum! Nina birine âşık oldu ve o kişiyle kamyon durağında tanışmadı! Ondan hoşlanıyorsun ve nalları dikecek olması seni öldürüyor, değil mi?”

Nina yanaklarını içine çekti. “Biliyor musun Marty, bunu huysuz olmamın karşılığı olarak gördüğüne seviniyorum ama bu, başkalarına yaptığımı kendim tattığım için gülünecek bir şey değil. Söz konusu, Greg’in hayatı,” diye ciyakladı, sonra bu kadar zayıfça konuştuğu için dilini ısırdı.

Marty, Nina’nm önündeki sehpaya oturdu ve kadının ellerini tuttu; söylediklerine hemen pişman olmuştu. “Özür dilerim. Seni herhangi biri için böyle üzülürken göreceğimi hiç sanmamıştım, hele de şeytanın ete kemiğe bürünmüş hali olduğu için seni vampire dönüştürdüğünü sandığın adam için. Ne yapabilirim, söyle bana. Neye ihtiyacın varsa yapmaya hazırım.”

“Ben de,” diye ekleyen Wanda’nın yumuşak bakışlı gözlerinde anlayış vardı.

Nina öksürürken boğulacak gibi oldu, omzuyla gözlerini sildi. “Dahası da var.”

Wanda göğüs geçirdi. “Dahası mı?”

Nina başını salladı. “Onunla çiftleşmeyi önerdim. Çünkü... Hayal bile edemiyorum...”

“Hayatın ondan önce nasıl olduğunu. Onu o kadar saçma şeylerle suçlamış olsan da,” diye tamamladı Marty. Nina hıçkırırcasma, “Evet,” dedi.

Wanda yanağını avuçladı. “Kanepede kendine acıma partisi yaptığına bakılırsa, seni reddetmiş olmalı.”

“Evet.” Nina gözlerini kapattı ve Greg’in kararlı bir dille onunla çiftleşmeyi reddederken nasıl göründüğünü unutmaya çalıştı.

Marty, Nina’nm ellerini sıkıca tuttu. “Sebebini söyledi mi?”

“Onunla hayatımın sonuna kadar eş olamayacağımı, çünkü vampirlerin hayatının sonsuza dek sürdüğünü söyledi. Evliliğimiz elli yıl falan sürmeyecek ve boşanmak mümkün değil. İkimizden biri başkasıyla yatmayı düşündüğü takdirde bile dışlanma riskiyle yüz yüze geliyoruz. Ayrıntıları sormadım ama içinde dışlanmak gibi bir kelime varsa, iyi bir kanun olamaz. Neyse, dört yüz yıl boyunca özgür olacağımı, şu anda bunu düşünmeme bile gerek olmadığını, bu

kadar ağır bir şey yapmama izin vermeyeceğini söyledi.”

“Çünkü o iyi bir adam Nina. Bunu en baştan sezmiştim ama sen kendini kaptırdığında fikrini değiştirmek mümkün olmuyor. Keşke bazen bana güvensen. Kurta-dam sezgilerim bayağı keskinleşti.”

“Marty,” dedi Wanda. “Hayattan söz ediyoruz. Nina’nm durumunda, çok uzun bir hayattan. Kulağa kuşkucu ve haince gelecek, biliyorum ama tanıştıklarından beri Nina onu sürekli kendini şeytani emirlerini yerine getirmesi için vampire dönüştürmekle suçluyor ya? Ben neredeyse Greg’le hemfikirim.”

Nina kadına hayretle baktı. “Bunu aşk romanları okuyan bir kadın söylüyor, öyle mi? Bugünlerde o ruh ikizi saçmalıklarını ve yapış yapış lafları ağzından düşürmüyorsun.”

Wanda’nın sert bakışı, kadının gözlerinin parlamasına yol açtı. “Onlar kurmaca Nina; ne kadar duygusal bir budala olsam da ben bile farkı biliyorum. Onları gerçek olduklarına inandığım için okumuyorum. İnanma ihtimalim olması hoşuma gidiyor, o kadar.”

“Evet Wanda, ama bence o kitaplarda okuduğun zırvalar doğruydu.” Marty’nin bileğindeki halka bilezikler, kadın Nina’nm eline pat pat vururken şıngırdadı. “Çoğu durumda tahminlerin isabetliydi. Nina’nm Greg’le hayat eşi olma teklifinin biraz fazla acele olmadığını söylemiyorum. Ama bu, Nina’nm hiç görmediğimiz bir yanı. Ve benim için çok anlamlı. Hiçbir şey sevgili arkadaşımıza aşırı duygusal bir şey yaptıramaz. Nina evlenmeyi düşünüyor Wanda. Evlenmeyi! Başka bir şey söylememe gerek var mı? Bu çok büyük bir adım ve bana göre Greg’in Nina’yı daha önce kimsenin etkilemediği ve belki etki-leyemeyeceği gibi etkilediğini gösteriyor. Bizim tanıdığımız Nina fedakârlık yapmaz, insanı dişlerini dökmekle tehdit eder. Temkinlidir, gardım hiç indirmez, hep karnına tekme yemeyi bekler. Bu tür... Bu tür bir fedakârlık gerçekten çok büyük ve sonsuzluk, birini özlemek, verdiğin kararın doğru olup olmadığını merak etmek için çok uzun bir zaman.”

Wanda sonunda başını olumlu anlamda salladı; bu kez tereddütle de olsa, Marty’yle hemfikir olmuştu. “Bu konuda haklısın. Nina sonsuza dek Greg’le kalmayı düşünüyorsa, ortada kesinlikle derin bir şey var demektir.” Yüzünde düşünceli bir ifade belirdi, sonra, “Greg kesinlikle Nina’yı idare etmekte daha önce gördüğüm herkesten daha başarılı. Ama Nina ondan gerçekten, sonsuza dek

onunla yaşayacak kadar çok hoşlanıyor mu?” dedi.

Nina elini kaldırdı, başını salladı. “Sizler beni anlamıyorsunuz. Dahası da var. Size geçen hafta Lou’ya ne olduğunu anlatmıştım ya?” Tanrı aşkına, bunu düşünmek bile Nina’nın her yerinin ağrımasına sebep oluyordu.

İki kadın da başlarını salladı. Marty, “Bu arada, buraya gelmeden önce onu görmeye gittim. Çok iyi görünüyor,” dedi. Nina, Marty’ye, Lou’yu ziyaret ettiği için minnetle gülümsedi. “Size söylemediğim bir şey var. Greg o gece benim için her şeyi değiştiren bir şey yaptı.” Elinin tabanıyla gözlerini ovuşturdu. Artık ağlayamıyor olabilirdi ama ne zaman Lou’ya olanlardan ve Greg’in yapmaya kalkıştığı şeyden bahsetse, aptal gibi tutuklaşıyordu.

“Neydi o?” diye bastırdı Wanda.

“Lou ölmüştü, en azından ben öyle sanıyordum. Nabzı atmıyordu, nefes aldığını da duymuyordum. Greg’e onu vampir yapması için yalvardım, çünkü bunu yaparak Lou’yu kurtarabileceğini biliyordum. Hem, yalnızca lütfen demedim, resmen yalvardım.” O gece ne kadar ciddi olduğunu anlasınlar diye, iki kadının da gözlerinin içine baktı. Nina hiçbir şey için, kimse için yalvarmazdı ve arkadaşları bunu biliyordu.

“Başta, kesinlikle hayır dedi. Bana çok sıkı bir vampir yapmama politikası olduğunu söylemişti. Kimsenin gönülsüz olarak onun gibi -bizim gibi- yaşamaması gerektiğine inandığını anlatmıştı. Lou’nun yerine karar verdiğimi, ona söz hakkı vermediğimi söyledi. Kaderle oynadığımı. Ben de ona Lou’yu vampir yapacağımı söyledim. O panik ve korkuyla, ona yardım etmek için her şeyi yapardım.”

Marty’nin mavi gözleri doldu ve yaşlarla parlamaya başladı, Nina da kadının gözlerini başparmağıyla sildi. “Sözüm bitmeden böğürmeye başlama.” Marty ona sulu bir tebessümle baktı ve Nina’ya elini salladı.

“Neyse, o sırada her şey çılgınca bir hal aldı. Ben yalvarıyordum, Greg hayır diyordu. Sonra Lou’yu benden aldı. Tam dişlerini ona batıracakmış gibi görünürken, Lou nefes aldı. Ona söylediğim, onu yapmakla suçladığım onca şeyden sonra, benim için inançlarına ters düşen bir şey yapacaktı. Tanrı şahidim olsun ki hayatımda hiç o kadar korkmamıştım. Lou’yu kaybetseydim...” Wanda konuştuğunda, sesi boğuktu. “Yani şimdi, Greg senin için öyle büyük bir fedakârlık yapmaya razı olduğundan, senin de onun için aynı büyüklükte bir şey

yapman gerektiğini düşünüyorsun, öyle mi?”

Nina başını iki yana salladı. “Sırf ondan değil Wanda. Ondan gerçekten hoşlanıyorum. Onunla o kadar kavga ettim, onu sürekli suçladım, evet. Ama ondan hoşlanıyorum ve şimdi, özellikle de ikinizin önünde hiçbir zaman itiraf etmeyeceğimi düşündüğüm bir şeyi itiraf edeceğim. Savulun kızlar. Onun gözünü korkutmam beni tahrik ediyor. Saçmalıklarıma katlanmıyor. Cidden, hiç gözünü korkutmadığım bir erkekle karşılaştık mı?”

“Bence bu bir işaret Nina,” dedi Marty sonunda. “Bence Lou’yla olanlar, evrenin sana, kendine gelip dikkat etmeni söyleme yolu. Biliyorsun, ne mantığa, ne başka bir şeye kulak veriyorsun. Tuğla gibi sertsin ve kimse sana aksini söylemeyecek. Ama hoşuna gitse de gitmese de iyi bir kalbin var.”

Nina, Marty’ye yüzünü buruşturdu. Kalpmiş. Vampirlerin kalpleri yoktu yoksa var mıydı?

Ama Marty yılmayacaktı. “Bana yüzünü buruşturma. Dinle. Lou’nun hayatı için gururunu feda ettin. Evet, belki ona söz hakkı vermeden hayatını değiştirmeye kalkışman bencilceydi ama konu sevdiği insanlar olduğunda, kim bencilce davranmaz ki? Sevdiklerini burada, yanında tutmak için yapmayacağın ne var? Aynı şey Keegan’m başına gelse, ben senin yaptığını yapmazdım diyemem. Birini sevmek, fedakârlık olduğu kadar bencillik de olabilir.”

Nina’nm omuzları çöktü. “Bakın kızlar. Çoğunlukla saldırdığım bir adamı kurtarmak için, sonsuza dek sürecek ömrümü feda etme fikri kulağa çılgınca gelmiyor demiyorum ama bu bana doğru geliyor. İçimden bir ses, doğru olduğunu söylüyor.” Nina karnını işaret etti.

“Ona âşık mısın?” diye sordu Wanda.

Nina cevap vermeden önce duraksadı. “Daha ileri gitmeden önce söyleyeyim. Söylediklerim bu odadan çıkarsa, ikinizi de öldürürüm.”

Renk bakımından tamamen zıt olan iki baş, olumlu anlamda sallandı. Marty parmağını uzatarak, “Serçe parmağı yemini?” dedi.

Nina iki arkadaşı için iki elini kaldırdı. “Serçe parmağı yemini.”

Ah, yüce İsa! Nina son bir buçuk gündür düşündüğü şeyi yüksek sesle

söyleyecekti. Ama bunu itiraf etmek için, Marty ve Wanda'dan iyi kimi bulabilirdi? Yastığı karnına daha da bastırdı. "Tamam, hissettiğim şeyin aşk olup olmadığını bilmiyorum. Çünkü hiç âşık olmadım. Tek bildiğim, son bir buçuk gündür onu görmemenin, tırnaklarımın altına sokulan bambu iğneleri kadar acı verdiği." Sesinin titremesine engel olmaya odaklanmak için gözlerini kapadı.

"Evet, bunun sebebi, kısmen ortada çetin bir durum olması ve onu bir daha görememe ihtimalim. Ama kısmen de onun etrafımda olmasını özlüyorum. Bana kan getirmek için gelmediği gecelerde, ben onun ölümlülüğümü geri kazanmama engel olmak istediğini düşünürken bile, ne yaptığını, kiminle olduğunu merak ediyordum. Bana yaptıklarına duyduğum öfke ve bana yaptıklarından ötürü onu çekici bulmak arasında gidip geliyordum."

Marty yumuşak bir sesle kıkırdadı. "Kesinlikle âşık olmaya doğru gittiğini söyleyebilirim ve bu hoş bir şey. Hiçbir zaman korkutup kaçırmayacağın biriyle tanışa-mayacağım düşündüğüm göz önünde bulundurulursa, çok hoş." Bir an duraksadı, sözlerini tarttığı belliydi, sonra başını, aklmdakileri söylemeye karar vermiş gibi, kesin bir tavırla salladı.

"Bak, ne düşünüyorsam söyleyeceğim ve beni ağzıma bir tane çakmakla tehdit edersen, büyük dişlerim olduğunu unutma."

Nina güldü. "Evet, benimkiler de büyük."

"Ama benimkiler bol bol alıştırma yaptı. Sen tembellik ediyorsun."

"Kes sesini Marty. Beni alt edebileceğinle ilgili saçmalıkları kesmezsen..."

Wanda orta sehpasının üzerinden kalktı. "Şu anda kavga etmeseniz olmaz mı?" diye araya girdi ve ikisine de en haşin ifadesiyle baktı. "Nina, kes sesini. Marty, Ni-na'yı kışkırtmayı bırak da söyle. Söylenmesi gerekiyor."

Nina ikisine birden hayret içinde baktı.

Marty derin bir nefes verdi. "Bunu yaptığını biliyorsun Nina. Sert konuşmalarınla insanları korkutup kaçırıyorsun. İnsanın nerede büyüdüğünün önemli olduğunu ve senin Bronx'ta büyüdüğün için sert olduğunu biliyorum. Ama annenin sana yaptıklarından dolayı insanları kendinden uzaklaştırıyorsan, bunu bırakmanın vakti geldi. Bilinçaltı testlerindeki gibi, bize bok gibi davranmana rağmen, sana dönüp dönmeyeceğimizi öğrenmeye çalışıyorsan, kes

şunu. Başımızı epeyce ağrıtıyorsun ve biz gerçekten sana dönüyoruz. Her seferinde. Seni reddetmedik Nina ve bütün kalbimle, annenin de seni reddetmediğine inanıyorum. Annen kayboldu, cidden kayboldu ama yolunu kaybetmesine sebep olan şey, uyuşturucuydu. Bunun seninle ya da senin onun sevgisine layık olup olmamanla hiçbir ilgisi yoktu."

Wanda başını hararetle salladı. "Ayrıca bana fazla *Op-rah* saçmalığı izlediğimizi de söyleme. Bu doğru, huysuzsun, insanlarla yüzleşmek hoşuna gidiyor ve biz bunu çoğunlukla kabulleniyoruz. Bu bizi güldürüyor ama bez-direbiliyor da, özellikle de esenliğini tehlikeye atacak şeyler yaptığında," dedi, yorgun bir tebessümle.

"Tavsiye ya da yardım kabul etmekte zorlandığını, söylemeye bile gerek yok. Hiçbir türden yardımı kabul etmeye yanaşmıyorsun ama biz yine de yanındayız. Yanında olmamızı kolaylaştırmıyorsun. Sana göre her şey bir kavga. Greg'in iyi biri olabileceğine, ona güvenmende sakınca olmayabileceğine karar vermen asırlar sürdü ve bunun tek sebebi, şimdi onun hayatının tehlikede olması. Hep bu konumda olmak mı istiyorsun, yoksa biraz yumuşamak istediğini söyleyebilir miyiz? Böyle oynamak istiyorsan hiçbir zaman risk almayabilirsin ama suyu sınamakla kalırsan çok güzel bir yüzme seansından mahrum kalabilirsin."

"Yüzmekten nefret ederim," diye espri yaptı Nina.

Marty dilini şaklattı. "Demek istediğimiz, bazen insanların senin tarafında olduğu Nina. Greg de yanında kaldı, oysaki kalmasına gerek yoktu. Biz de zorunda olmamamıza rağmen seninleyiz. Yani, Greg'le ilişkini devam ettirmek istiyorsan, bunu aklında tutmanı istiyoruz."

Bütün bu açıklamalardan yorgun düşen Nina, yenik bir tavırla, göğsünü kemiren üzüntüsüyle tekrar kanepeye çöktü. "Huysuz olduğumu biliyorum ve bunu tek bir kez söyleyeceğim ama bir daha ağzınıza alırsanız dişlerinizi dökerim."

Wanda'yla Marty birbirlerine gülümsediler. "Söyle."

Nina atkuyruğunun ucunu çekiştirdi. "İnsanlara güvenmekte zorluk çektiğimi biliyorum ve bunun için üzgünüm. Bu kasti bir şey değil. Gerçekten, böyle büyüdüm, o kadar. Benim geldiğim yerde, soru sorulmazdı. Etrafınızdaki herkesin pislik olduğunu varsayar, ona göre davranırdınız, çünkü birine tek bir şans verseniz bile, eşek sudan gelinceye dek dövülme ihtimalini göze almış olurdunuz. Annemle bunu tekrar tekrar yaptım.

Ona güvendim. O beni her seferinde yüzüstü bıraktı. Yalnızca büyüdüğüm yerden ötürü sert değilim, annem yüzünden de sertim. Evet, kimse benden önce davrananlasın diye, reddetme işini ilk ben yapıyorum. Tamam mı? İşte söyledim."

Wanda başını salladı. "Hayal kırıklığına uğramak istemediğin için. Bu çok mantıklı. Ama hayat, hayal kırıklıklarıyla dolu. Sanırım bir süre sonra, atlamayı ya da korkup kaçmayı seçiyorsun."

Nina başını kısaca sallayarak hemfikir oldu. "Annemin ne zaman geri geleceğini hiç bilmezdim ama gene de salak gibi beklerdim. Ve annem dönmediğinde, sanırım bir daha kimsenin beni o şekilde küçük düşürmesine izin vermemeye karar verdim. Bu yüzden insanları kendimden uzaklaştırıyor, kimseye yaklaşmamaya çalışıyorum. Bir şeye bel bağlamazsam, hayal kırıklığına da uğramam. Büyürken yalnızca kendime ve Lou'ya güvenebildim. Ama Lou çok çalışıyordu. Sürekli yanımda kalıp üstüme düşemiyordu. Ben de insanları kendimden uzak tutuyorum, bunu yaptığımı da biliyorum. Açılacak kadar rahatlamam uzun sürüyor ve o zaman bile, bunu rahat rahat yapamıyorum. Sanırım kötü davranmak daha kolay." Yastığı yüzüne bastırdı, çünkü gözleri yine yanmaya başlıyordu.

"Ama biriyle bir ömür boyu beraber olmak, büyük bir güven gerektiriyor Nina," diye hatırlatmada bulundu Marty. "Belki Greg hayır derken, bunu göz önünde bulundurmuştur."

Nina bir şey söylemedi. Ne diyebilirdi ki? Marty haklıydı. Nina'nm Greg'e güvenmesi gerekecekti ama şimdiye kadar bu konuda pek başarılı olamamıştı.

Wanda'nın bir sonraki sorusu, Nina'nın yüzüne, tam da ihtiyacı olduğu üzere, tokat gibi çarptı. "Ama bize güvenebileceğini biliyorsun, değil mi? Yani, şimdiye kadar bunu kanıtlamış olsak gerek. Sana bunu kanıtlamak zorunda olmak istemiyorum ya da öyle olduğumu hissetmek."

Yorucu bir iş olmalıydı bu. "Evet, kendi çapımda size güveniyorum. Ama mesele, yalnızca güvenmek değil. Siz makyajınızla, giysilerinizle, ıvır zıvırınızla beni korkutuyorsunuz ve bazen, neden sizden bu kadar farklı olmama rağmen arkadaşım olmak istediğinizi merak ediyorum. Rujumun renginin ayakkabılarımın rengiyle uyumlu olması gerçekten umurumda değil."

"Ten renginle Nina," diye dalga geçti Wanda.

“Her neyse. Ne demek istediğimi biliyorsunuz.”

Marty, Nina’nın eline pat pat vurdu ve sırıttı. “Sana alıştık, en azından ben alıştım. Keegan meselesi ortaya çıktığında iyi olduğumdan emin olmak için ta Buffalo’ya geldiğinde, iyi kalpli olduğunu anladım. Bu hoşuna gitse de gitmese de beni -bizi- umursadığını ve bizim sana ihtiyacımız olduğu kadar, senin de bize ihtiyacın olduğunu.”

Nina ilgisiz görünmeye çalışarak omuz silkti. “Eh, Keegan bize özel jetiyle ve seksi pilotuyla uçmamızı teklif etti. Bunu kim reddeder ki? İşin içinde sızlanmalarını dinlemek olsa da."

Wanda kıkırdadı, Nina’nm bacağına şaplak attı. “İstemesen bunu hayatta yapmazdın. Yapmak istemediğin bir şeyi sana kimse yaptıramaz. Başka şeyler de yaptın Nina. Bobbie-Sue’daki o pis kaltak Linda Fisher, Marty’nin müşterilerini çalarken, arkadaşının arkasında durmak gibi. Bana huzurevindeki tombala gecesinde bile yardım ediyorsun. İyi birisin, yalnızca aksisin ve tek istediğimiz bazen, gardım almadan önce bizi dinlemen. Tamam mı?”

Nina onlara söyleyeceği şeyin göğsünde yarattığı baskıdan kurtulabilmek için, içini çekebilmeyi diledi. “Bunun bir önemi yok. Greg geçen gece bana benimle çiftleşmeyeceğini söylediğinden beri görüşmüyoruz. O zamandan beri ne onu gördüm, ne de ondan haber aldım.”

“Greg’i yere yatırıp onunla güreşmedin, istediğini yapmaya söz verinceye dek bağırttırmadın, öyle mi? Kimsin sen Nina Blackman?” diye dalga geçti Wanda. “Seni bilmem ama benim tanıdığım Nina, ona hayır demeye cüret ettiği için Greg’in kolunu keser, sonra da onu kesik koluyla dövmekle tehdit ederdi Marty.”

“Ya da en azından bir gözünü oyardı,” diye araya girdi Marty.

Wanda, Nina’ya doğru eğilip kadına sarıldı. Sonra ayağa kalkıp Nina’nm çenesinin altına vurdu. “Biliyor musun, bence sana olanları düşünmen için biraz zaman vereceğiz. Seni seviyoruz ve umarım yalnızca mutlu olmanı istediğimizi biliyörsündür. Bize ihtiyacın olursa buradayız ama söylediklerimizi ve bir sonraki hamleni dikkatle düşünmenin vakti geldi. Sen zeki bir kadınsın Nina. İstediğin şeyin olmasını sağlamanın bir yolunu bulacağını biliyorum.”

Marty de belli ki aynı fikirdeydi. O da Nina’ya sarıldı ve kadının yanağını çimdikledi. “Evet, zekisin. Git, zeki kızlar ne yapıyorsa onu yap kan içici.”

Onlar kapıdan çıkarken, Nina iki kadının sırtına baktı. Söylediklerinin dürüstçe olduğunu ve Greg'in onunla sonsuza dek eş olmayı reddetmesinin sebebinin, kısmen ne zaman susup risk alacağını hiç bilmemesi olabileceğini biliyordu.

Eh, işi iyice batırmıştı ve bu yüzden karanlık, ıssız bir mağaraya girip bir daha hiç çıkmamak istiyordu.

Cep telefonu çaldı ve Nina da kimin aradığına bakmak için sehpaya doğru uzandığında -istemese de arayanın Greg olduğunu umuyordu- kaşlarını çattı, sonra ekrandaki isme üzgünce hareket çekti. Arayan, muhtemelen gizemli vampirdi. O gerzek dışında kimse özel ya da bilinmeyen numaradan aramıyordu.

Eh, Marty artık Lisanne'in nerede olduğunu biliyordu, bu yüzden adam o mutlu, neşeli vampir tavrını ve sözde bilgilerini alıp ölümsüz kıçına sokabilirdi.

Onun da, Lisanne'in de canı cehenneme.

Nina bir eliyle kan torbasına, diğer eliyle televizyonun kumandasına uzandı. En azından hâlâ kablolu yayını vardı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Clayton, “Nina’yı gördün mü?” diye sordu.

“Hayır.”

“Dostum, bu gerçekten üzücü bir gün. Güzel bir kadın seninle çiftleşmeyi teklif ediyor, sense centilmenlik gösterisi yaparak onu geri çeviriyorsun. Ölü kelimesi sana hiçbir şey ifade etmiyor mu?”

Greg oturduğu koltuğun kolçaklarını kavradı. “Ne yaptığımı biliyorum Clay.”

“Gerçekten biliyor musun?”

“Evet, biliyorum. Kellemi kurtarmak için özgürlüğünden vazgeçmesine izin vermeyeceğim. O kadar. Hem onun huysuz, inatçı, bozuk ağızlı olduğunu da unutmayalım.”

Greg’in doğum gününden bir gün önce, adamın çalışma odasında oturuyorlardı ve Clayton onu Nina’yı reddetmenin aptalca bir şey olduğuna ikna etmeye çalışıyordu.

Greg, Nina’dan uzak duruyordu, çünkü onu tekrar görmek iradesini kırardı. Onunla vakit geçirdiği takdirde kadını reddetmeye devam edebileceğinden emin değildi. Ama veda etme şansı olsun isterdi. Ayrılırlarken Nina’yı incitmişti ve bunun için özür dileme şansı olmayacaktı.

“Bu kadar gururlu olmak iyi değil,” diyen Clayton, bira kupasındaki kanı içip bitirdi.

Greg çenesini çatırdattı. “Beni kabul etmekten alıkoyan, gururum değil Clay, yapılması gereken fedakârlık. Nina’nın sonsuza dek bana zincirli kalmaktan başka seçeneğinin olmayacağını bilerek, yaşamaya nasıl devam ederim?”

Clay kasvetli bir tavırla güldü. “Evleneceğim kişi Nina’ya benzese, ben buna katlanabilirdim. Kadın senin genelde spor niyetine avladığın hayvanlara hiç benzemiyor.”

Hayır. Nina, Greg’in son dört yüz doksan dokuz yıl, üç yüz altmış dört gündür

oynadığı kadınlara hiç benzemiyordu. Greg, Nina'nm farklı olduğunu biliyordu ve onu çekici bulduğunu inkâr etmeye çalışsa da kadınla seviştikten sonra merakı daha derin bir şeye dönüşmüştü. Greg'in, keşfetmek için daha çok zamanının olmasını dilediği bir şeye. Ama zaman, yarından sonra ona bahşedilen bir armağan olmayacaktı. Greg, "Kesinlikle farklı," demekle yetindi.

"Ama sonsuza dek eşin olacak kadar farklı değil, öyle mi?"

"Başımın etini yemeyi bırak Clay. Öyle bir şey olmayacak."

Clay kanepeden kalktı. "Bunu bir kez daha söyleyeceğim. Bence beş yüz yıllık hayatının en büyük hatasını yapıyorsun."

"Bunu aklımda tutacağım. Klanda yerimi aldığında, bilmen gerekecek her şeyi biliyorsun, değil mi?"

"Çabalarını sürdürmeye söz veriyorum ama bu yapmak istediğim bir şey değil." Adamın sesinde üzüntü, yüzünde endişe vardı.

Greg başını sertçe salladı. "Fazla uzatmayalım." Greg de kalktı ve yıllardır arkadaşı olan adama elini uzattı. Clay, arkadaşının elini sıkıca tuttu, Greg'i sertçe kendine çekip sırtına vurdu. Sonra Greg'in gözlerini son bir kez taradı. "Bu seni son görüşüm, öyle mi?"

"Sanırım öyle. Yolun açık olsun." Greg çenesini sertçe kastı.

Clay dile getirmesi gerekmeyen bir elvedayla arkasını döndü, Greg'i çalışma odasında düşünceleriyle baş başa bıraktı. Greg o anda bir karar verdi. Yapması gereken son bir şey vardı. Kendine istediği kadar yalan söyleyebilirdi ama Nina'yı görmesi gerekiyordu.

Son bir kez.

Nina'mn yatak odasında bir kedinin sessizliğiyle belirdiğinde, yatağın etrafından dolaştı ve kadını derin vampir uykusunda buldu. Nina'nın uzun, koyu renk saçları yastığa yayılmış, beyaz çarşaflarla çarpıcı bir tezat oluşturmuştu. Kollarıyla bacakları örtülere dolanmış, ayaklarından biri de yatağın kenarından sarkmıştı.

Greg parmağını Nina'nm çenesinde gezdirdi, sonra kulağında dolaştırdı. Kadını

kollarına almak, gövdesine yapıştırmak, kendini tüketene kadar yanında tutmak istiyordu.

Fakat ona fazla dokunup yanında uzun süre kalırsa ve kendisini ilk anda Nina'ya çeken şey yarın kayıp hissini iyice şiddetlendirirdi. Greg başını bir an Nina'nm serin yanağına dayadı, kadının kokusunu ezberleyip hatırlamak için gözlerini kapattı. En azından... O zamana dek hatırlayacaktı. Greg, Nina'nm alnına son bir öpücük kondurdu, şifonyerin üzerine bir paket bıraktıktan sonra, geldiği hızla çıkıp gitti.

Nina yaklaşan bir felaket hissiyle uyandı.

Bugün o gündü. Ve berbat bir gündü.

Ama bunun bir sakıncası yoktu, çünkü Wanda'nm sözleri kadın gittikten çok sonra bile akimda kalmıştı. Nina içki içiyormuş gibi kan içerken, Oksijen adlı kanal, sabahın erken saatlerinde görüp görebileceğiniz en aptalca, en boktan, en yapış yapış şeyleri yayınlarken bile, Wanda'nın sözlerini unutmamıştı. Nina çok ihtiyacı olan duşu alırken bile bunları düşünmüş, o sözler kırık, kesik kesik, rüyalarında bile yakasını bırakmamıştı.

Nina ne yapması gerektiğini biliyordu; bunu arkadaşlarına söylemek için telefonu eline aldı. O huysuz kıçını çok uzun zaman önce ortada bırakmaları gerekirken yanında kalmaya devam eden arkadaşlarına.

Nina bitmek bilmeyen kendine acıma partisi sırasında, sonunda bir şeyi kabullenmişti. Bir daha asla insan olmayacaktı ve bunu hep isteyebilirdi ama hiçbir zaman başaramayacaktı.

Nina bunu kabul ettikten sonra, ölümsüzlük denen bu şeyi, Greg'in rehberliği olmadan yaşamak istemediğini de anlamıştı. Üstelik kimse onu, bunun olmasını sağlamaktan alıkoyamayacaktı.

Wanda, Greg'i onunla çiftleşmeye hayır deme cüretini gösterdiği için neden yere yıkmadığını sormuş, Nina da bütün gece bunun cevabını düşünmüştü.

Evet, bunu neden yapmamıştı?

Muhtemelen Greg'in iradesi Nina'nmkinden daha güçlü olmasa da, en az onunki kadar güçlü olduğu için... Greg ondan kendisinin hoşlandığı kadar

hoşlanmıyorsa, neden kendinden hoşlanmayan biriyle sonsuza dek eş olmak için yalvaracaktı? Greg onu reddetmeden, Nina reddedecekti adamı. Böylece bir daha hiç, annesinin karşısında düştüğü kadar küçük düşmeyecekti. Annesini ne kadar severse sevsin, ne kadar ihtiyacı olursa olsun, annesinin uyuşturucuyu kendisinden bile çok sevdiğini kabullenmesi uzun zaman almıştı. Kadın aslında Nina'yı değil, hayatı reddetmişti.

Nina çocukken kendisini çelikleştirmiş, annesinin kaçınılmaz sonuna hazırlamıştı. Janine'in her gidişinde Nina'nın canı yanardı ve umutları o kadar çok kez yıkılmıştı ki, kendini herhangi bir tür ilişkiye ilgi gösteren başka insanlara karşı sert, kaba bir biçimde korumayı öğrenmişti. Kimseyi kendisine yaklaştırmazsa, o kişiler gittiğinde üzülmezdi, değil mi?

Ama bu, ondan hoşlanmayan bir adamla ya da çiftleşme arzusu geri çevrildiği için küçük düşmekle ilgili değildi. Greg onunla çiftleşmediği takdirde ölecekti ve bunun olmasına, dünyanın en büyük gururu bile engel olamazdı.

Nina'nm gururu bile.

Bomboş, korku dolu midesi pır pır etti. Nina, düşüncelerinin gitmesine izin verme lüksü olmayan derin ve karanlık o yere ulaşmasına izin vermeden telefonu aldı ve Wanda'nın numarasını çevirdi.

Wanda telefonu ikinci çalışında açtı. "Nina? İyi misin?" Nina kararlı bir tavırla başını salladı. İyiden de iyiydi. "İyiyim. Marty hâlâ yanında mı, yoksa evine, köpeğine mi döndü?"

Wanda'nın kahkahasında neşe vardı. "Tamam, iyi olduğunu anladım. Evet, gece bende kaldı. Ne haber?" "Ona söyle, renk tekerleklerini çevirsin. Hazırlanmamız gereken bir düğün var."

Wanda bir an içini çekti, sonra, "Bakıyorum yanından ayrıldığımızdan beri biraz iç gözlem yapmışsın."

"Hemen buraya gelin. Büyük, gösterişli vampir düğünüm için hazırlanırken yardıma ihtiyacım olacak. Kapıyı sizin için açık bırakacağım." Wanda içini çekerken telefonu kapatan Nina, saate baktı. Saat daha altıydı. Acele eder ve Marty'yle Wanda da bir an önce gelirse, saat on ikideki düğününe rahat rahat yetişebilirdiler.

Yolda durup zavallı Larry’nin kafesine biraz yem attıktan sonra banyoya koşturdu. “Kusura bakma dostum, son zamanlarda bayağı yoğunum ama yakında seninle güzel vakit geçireceğiz, söz veriyorum.” Nina kafesin tepesine pat pat vurup banyoya girdi, giysilerini çıkardı ve duşu açtı. Nina sabunlanır, saçını iki kez yıkarken, Greg’in onu son dakikada bile reddedeceği fikriyle mücadele etti. Böyle olmasına izin veremezdi, gerekirse adamın kıçını sandalyeye bağlayacak, boynuna zorla yapışacaktı. Greg sonsuzluk meselesini kabullenecekti, çünkü Nina öyle diyordu.

Kurulanırken yatak odasından Marty’yle Wanda’nm, alçak sesle, telaşla fısıldaştıklarını duydu. Üzerine bir gecelik geçirirken, onların endişelerini de duydu. Nina başını yatak odası kapısından uzattı. “I-ıı, burada bir vampir var. Sizi duyabiliyorum; sızlanmayı kesin. Bana bir şey olmayacak.”

Marty’nin üzerinde yumuşak, gri, örgü bir elbiseyle, geniş, siyah bir kemer vardı. Gergin parmaklarıyla, kemerinin tokasıyla oynadı. “Tek istediğimiz, doğru şeyi yaptığından emin olmak.”

Bugün çok yorgun görünen Wanda endişelerini dile getirdi. “Emin misin Nina? Yani, gerçekten emin misin?”

Nina bir an duraksadı; arkadaşlarına bundan daha emin olamayacağını nasıl açıklayacağından emin değildi. "Evet, eminim. Sonsuza dek son iki gündür hissettiklerimi hissedeceksem, sarımsaktan ya da aynı derecede korkunç bir şeyden ölmeyi yeğlerim. Evet, eminim.” Onlara arkasını döndü, uygun bir giysi bulmak için gardırobuna koşturdu. İnsan çiftleşme töreninde ne giyerdi?

Muhtemelen, kan çıkarma işi kontrolden çıktığı takdirde leke tutmayacak bir şey.

İç çamaşırı bulmak için şifonyerine gittiğinde gözüne yassı, kare şeklinde, gazeteye sarılmış bir paket çarptı. Titreyen parmaklarla kağıdı yırttı, yere attı ve içindeki DVD’yi ortaya çıkardı.

Greg gelmişti.

Buraya gelmişti. Ama neden? Ne zaman?

Tanrı aşkına, Greg gelmişti. Nina’nın elleri titrerken boğazı yine sıkıştı. Ancak fısıltıyla konuşabildi. “Gelmiş!”

Nina eflatun Bobbie-Sue makyaj çantasıyla yatak odasına girdi. “Ne geveliyorsun?”

Nina DVD’yi kaldırdı. “Buraya gelmiş.”

Marty makyaj çantasını Nina’nın yatağının üzerine koyarken, gözlerinden kafa karışıklığı okunuyordu. “Ha?”

Elinde plastikle kaplı bir torbayla kapıda duran Wan-da içini çekti. Gözleri yaşlıydı, alt dudağı titriyordu. Tek kelime söyledi: *Kumsalda.*

Nina güçlükle yutkundu. “Evet. *Kumsalda.”*

Greg ona *Kumsalda* filminin DVD’sini bırakmıştı.

“Ful! Metal Jacfeet değil,” dedi Wanda, transa girmiş gibi.

Marty dikkatlerini çekmek için el çırptı. “I-ıı, ikinizden biri bana neden bahsettiğinizi açıklayabilir mi?” Nina da Wanda da açıklamak için acele ettiler, kekeleyerek birbirlerinin sözünü kestiler. Marty yatağa çöktü, kırmızı tırnaklı parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Bence acele etmemiz gerek.”

Wanda naylon çantayı Nina’ya attı ve gözlerini sildi. Nina çantayı yakaladı. “Bu ne?”

“Uygun bir giysi; Tanrı biliyor ya, evlenirken giyebileceğin düzgün bir kıyafetin yok. Bir sweatshirtle yırtık bir kot pantolon giyip evlenemezsin.”

Nina çantanın fermuarını açtığında, karşısına kare yakalı, dar, sade, krem rengi bir elbise çıktı. Wanda’ya bakarak, “Senin mi?” dedi.

“Evet. Geçen yıl müşterilerimden birinin bat mitzvah töreninde giymiştim. Benim göğüslerim seninkinden biraz daha büyük ama bunu kıçınla telafi edersin.”

Nina güldü, kollarını Wanda’nm boynuna sardı. “Teşekkürler.”

Wanda, Nina’dan kurtuldu ve ona alaycı bir bakış attı. “Şunu kessen iyi olacak, yoksa karşımdakinin sen olduğuna inanmayacağım.”

“Kızlar!” diye bağırdı Marty. “Saate bakın. Acele etmezsek gece yarısını kaçıracağız.”

“Daha dört saat var,” dedi Nina.

Marty, Nina’ya kuşkuyla kaş kaldırdı. “Seni güzelleştirmek ne kadar sürecek, bir fikrin var mı? Kaşlarını almak en az bir saat sürer, hem başındaki fare yuvasına ne yapacağımıza da karar vermemiz gerek. Dünyadaki açlık sorununu yok etmekle kıyaslanacak bir iş bu. O yüzden hemen işe koyulsak iyi olur.”

Nina dilini yanağının içinde çevirerek Marty’ye yaklaştı. “Marty, sana vampirlerin kurtadamları her seferinde yenebileceğini göstermek zorunda bırakma beni.”

Marty kuşkuyla kaşını kaldırdı. “Ah Wanda, Nina müdahalemiz ancak bu kadar işe yaramış.”

Wanda aralarına girdi, ikisine birden sarılarak gülümsedi. “Bazı şeyler hiç değişmez. Şimdi kavga etmeyi kesin de işe koyulalım. Marty sen süper makyaj çantandan bir göz farı bul. Dumanlı Dağ Gri’sini sürelim, Derin Orman Yeşili’yle de vurgu yapalım. Nina’nm gözleri öyle kara ki o farlarla gözleri karanlık, kışkırtıcı görünür. Seksi, buğulu gözleri olursa ona kim karşı koyabilir? Pasif Pembe dudak parlatıcısını da çıkar, neredeyse şeffaftır, Nina’nın elmacık kemiklerini şahane bir biçimde ortaya çıkarır.”

Bir süre sonra, Nina ilk düşündüğünden çok daha büyük bir ilerleme kaydetmişti.

“Tanrım, Nina. İnanılmaz oldun. Seni hiç bu kadar güzel görmemiştim.” Wanda bir mendille gözlerinin kenarlarını kuruladı.

“Kes şunu Wanda.” Nina’nm utandığı belliydi.

“Hayır, ciddiyim. Şahane görünmüyor mu Marty?”

Marty başıyla onayladı. "Wanda’nm haklı olduğunu söylemem gerek. Çok güzelsin.” Makyaj fırçasıyla Nina’nm yanağına vurdu. “Dudaklarını yalamayı kes, rujun silinecek.”

Nina alaycı alaycı soludu. Dudağında onu duvara yapıştırmaya yetecek kadar ruj

vardı, Tanrı aşkına. Cilalanmış, yolunmuş, çekiştirilmiş ve dolgulu sütyen denen şeyle işkenceye uğramıştı, aslında o sütyene zırh denmeliydi. Ama benliğinin ufak bir parçası, halini görebilmeyi diliyordu.

Wanda elini ağzına götürdü. “Ay, kendini aynada doğru düzgün göremiyordun, değil mi? Anlatmamı ister misin?”

Nina bunun yalan olduğunu çok iyi bilse de kuru kuru, “Pek sayılmaz,” dedi.

Wanda gözlerini devirdi. “Ah, evet, istiyorsun. Tamam, başlıyorum. Saçlarını geriye çekip atkuyruğu yaptık ama başının etrafından dalga dalga iniyor, yüzünün etrafında da yumuşak bukleler var. Saçların sırtına düşüyor, sütyeninin en az beş santim altına iniyor. Marty’nin sürdüğü şeyden dolayı parlıyor. Marty saçma bir kurdele de bağladı. Göz kapakların dumanlı gri, yataktaymışsın gibi görünüyorlar. Ninem buna öyle derdi. Dudakların dolgun ve abartısız ama en güzeli elmacık kemiklerin. Tanrım, kusursuz elmacık kemiklerin var.”

“Elbise de sana, bana hiç uymadığı kadar iyi uydu. Sade ama güzel; daha önce hiç görmediğim belini ortaya çıkarıyor.”

Nina aşağı baktı. Nina’ya zorla giydirdikleri naylon çorap bacaklarını kaşındırıyordu ve ayakları, alçak topuklu bej ayakkabılardan dolayı şimdiden ağrıyordu. Ama minnettardı. Arkadaşları yalnızca ona yardım etmek için her şeyi bir kenara bırakmamış, bir de bunu özel bir olaya dönüştürmüşlerdi. Nina son derece çılgınca koşullar altmda evleniyor, daha doğrusu çiftleşiyordu ama arkadaşları bunu Brad Pitt’le Angelina Jolie’nin düğününe benzetmeyi başarmışlardı.

‘T-ıı, teşekkürler. Bunu sıklıkla söylemediğimi biliyorum ama siz ikiniz, süpersiniz diyebiliriz.”

“Diyebilir miyiz?” Marty başını yana eğdi.

Nina güldü. “Diyebiliriz de demeyebiliriz de.”

Wanda yataktan kalktı, ellerini kalçalanna koydu. “Ee kızlar, hazır mıyız?”

Nina, Marty’ye baktığında, kadın şeytani bir tebessümle gülümsedi. “Hazırız,” diye cevap verdiler.

“Umarım Greg evdedir,” diye mırıldandı Nina.

Marty onu şakayla karışık itti. “Sanki öyle küçük bir şeyin seni durdurmasına izin verirsin. Lütfeeeeen. Haydi gidelim; umarım trafik yoktur.”

Nina ayaklarına dek inen elbisesine son bir kez baktı ve ayakkabılarını gördü. Yüce İsa, ayakları onu öldürüyordu. Greg onunla çiftleşmezse, Nina bu kahrolası işkence aletlerini çıkaracak ve ayakkabının topuğunu Greg’in gözüne saplayacaktı.

Evet.

Aynen öyle.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Nina arkadan atkuyruğunu düzeltmeye çalışan Marty’ye, “Şşşşşşşşşşşt,” diye tısladı. “Beni rahat bırak artık. Beni ölümüne süslemeyi bırak ve sessiz ol.” Marty ellerini havaya kaldırdı. “Tamam, düğün gününde kusursuz olmanı istemek ne haddime zaten.”

Nina birden durunca, arkasındaki kadınlar birbirlerine çarptılar. “Sesini keser misin?” dedi Nina havlamasına.

“Neden sessiz olmamız gerekiyor?” diye fısıldadı Wanda.

“Çünkü Greg’in yaşlı bir komşusu var ve adam şeyden şüpheleniyor...”

Marty, Nina’mn omzunu dürttü. “Şu adamı mı diyorsun?”

Jim Finch, kapının yanındaki çalıların arasından kollarıyla bacaklarını savurup elindeki şişeyi sallayarak fırtına gibi fırladı. Üzerinde koyu yeşil bir bornoz, yüzünde korku vardı. Ev terlikleri, üzerinde koşturduğu asfaltı gümbür gümbür dövüyordu.

Kahretsiiiiin. Nina adamdan bir iki metre ötede, kendinden emin bir tavırla durdu. Bacaklarını biraz araladı ve adama cephanesinde bulunan en korkutucu Nina bakışını attı. Marty’yle Wanda’yı, kollarını önlerinde açarak korudu. “Jim, evine dön!”

Adam öyle yüksek sesle, “Sen de onlardan birisin!” diye bağırdı ki mahalledeki veranda ışıkları, göz kırpan Noel ağacı ışıkları gibi tek tek yanmaya başladı. “Şeytansın sen!”

Nina göz ucuyla, Marty’nin ağzının açık kaldığını gördü. “I-ıı, bir sorun mu var?”

“Kutsal su,” diye fısıldadı Nina sertçe.

Wanda, “Ayy, eyvah,” diye ciyakladı.

Nina ağırlığını bir ayağından diğerine vererek adamın ön kapıya ulaşmasına engel olmaya çalıştı. Zaman çok önemliydi ve Jim’le uğraşmak, Nina’mn şu anda ihtiyacı olan son şeydi. “Evine dön, Jim!”

Ama Jim, Nina onunla son karşılaştığından bu yana cesaret kazanmıştı. Elindeki şişenin boyun kısmına bir zincir sarılmıştı. Adam zinciri bir mınçıka gibi savurdu. Sopalar havayı kısa, kırbaç sesini andıran seslerle yardı. S..tir, s..tir, hass..tir. Adam bu kez kararlı adımlarla, hızla yaklaşıyordu ve kutsal suyu Nina’ya denk getirdiği takdirde, kadının da, Greg’in de işi bitmiş demekti.

İş köpek dişlerinin uzamasına gelince, görünüşe bakılırsa korku ve kriz, motivasyon öğeleriydi. Nina dişleri uzarken damağının esnediğini hissetti ve ya *şimdi* ya *hiç*, diye düşündü. Ağzını ardına dek açıp Jim’e tısladı, dişlerini gösterdi ve gözlerini tehditkar bir tavırla kıstı.

Jim’in çığlığı ve aniden geriye, çalıların arasına çekilişi, Marty’yle Wanda’nm içlerini çekip, adama doğru koşmalarına sebep oldu. Tam o sırada Svetlanna kapıda belirdi. “Nina?”

Nina, Jim’i çalıların arkasına sürükleyen Marty’yle Wanda’nın yanlarından geçti. İki kadın adamı yere yatırdıktan sonra Nina’nm yanma seğirtti.

Nina, Svetlanna’nın gözlerini taradı. “Nerede?” Svetlanna’nm gözleri yorgun, yüzü gergindi. “Odasında. Ne oluyor?” Nina’yı tepeden tırnağa süzdü, hayret dolu bakışlarla başını salladı. “Ah Nina. Çok güzelsin...” “Öyle mi? Teşekkürler; şunu da söyleyeyim, siz bunu sürekli nasıl yapıyorsunuz, bilmiyorum. Ayaklarım çok ağrıyor ve bu s.k... I-ıı, salak makyaj kendimi yüzüme badana yapılmış gibi hissetmeme sebep oluyor. Saçım ters gitmiş bir Aqua Net festivali gibi, ayrıca sütyen olduğu söylenen bu zımbırtının içinde nefes alamıyorum. Ama beni boş

verin, yavrulamamış inek geldi mi?” “Lisanne mi?”

“Evet, o.”

Svetlanna yüzünde açık bir tiksintiyle, tükürürcesine, “Hayır,” dedi. “Senin burada ne işin var?”

“En iyi yaptığım şeyi yapmaya geldim. Birini, istediğim şeyi yapmaya zorlamaya.”

Svetlanna, Nina’nın boynuna sarılarak hıçkırdı. Büyük bir ciddiyetle, “Teşekkür ederim. Teşekkür ederim,” diye fısıldadı.

“Ee, gönülsüz kocam nerede?”

“Odasında. Acele etmen gerek, zaman daralıyor. Saat on bir buçuk oldu bile.”

Nina, Wanda’nm ayakkabılarıyla bir yere takılıp düşmeyeceğini umarak basamakları ikişer ikişer tırmandı, sonra koridorda Greg’in odasına doğru koşturdu. Kapıdan içeri daldı ve odada Greg’i aradı. Oda boştu ama penceredeki ağır perdeler hışırdadı ve onların arkasından biri çıktı. Nina’ya hayal meyal tamdık gelen bir ses neşeyle, “Merhaba Nina,” diyerek kadını selamladı.

Nina sesle yüzü birbirine bağlamayı başardığında Önce kafası karıştı ama sonra ne olduğunu anladı. Ni-na’nın olaya geniş açıdan bakmasını sağlayan her neyse, bunu olabilecek en kötü anda yapmayı uygun görmüştü. Aman ne şaşırtıcı.

Yaşasın. Nina ayvayı yemişti.

Kızlar aşağıda Nina’yı beklerlerken, Lisanne birden yoktan var oldu. Geniş antrede yürürken, tebessümü sinsice, duruşu kendinden emindi.

“Aman Tanrım, sen Lisanne misin? O Lisanne mi?” Marty başını arkaya atıp güldü, öfke içindeki Lisanne’in yanma vardı ve kadının giysilerini küçümseyerek süzdü. “Sana bir şey sorabilir miyim?”

Lisanne kaşını soru sorarcasına kaldırdı.

Marty kadının elbisesini tiksintiyle süzdü. “Renk tekerleğinde onca renk varken, neden bu rengi seçtin? Bu var olan bütün renk seviyelerinde, senin için yanlış.

Yani, cidden, giysilerini kim seçiyor?”

Lisanne’in yüzü sertleşti. Svetlanna’ya, “Bu kim?” diye sordu.

Svetlanna onu oyalamanın bir yolunu bulmalıydı. Li-sanne, Greg’e Nina’dan önce ulaştığı takdirde her şey biterdi. Ve Lisanne, kadının hayatını öyle bir karartmıştı ki Svetlanna bunun olmasına izin vermektense kalbine tahta kazık saplanmasını yeğlerdi. Ama Marty ona Li-sanne’e cevap verme fırsatı tanımadı.

Marty yüzünü Lisanne’inkine yapıştırıp arsızca gülümsedi. “Ben işleri senin için fena halde zorlaştıracak olan cadıyım ve seni uyarıyorum, bunu yaparken tırnağım kırılırsa çok sinirlenirim ve o zaman... O zaman, ölmen gerekir.”

Nina göğsünde kabaran korkuyu hissetti ve sırtı feci bir önseziyle boydan boya ürperdi. Gizemli vampir neden ortaya çıkmak için bu geceyi seçmişti? “Burada ne işin var?”

Adam Nina onu son kez barda gördüğünde kadını ürperten o hoş tebessümle sırıttı. “Tartışmamız gereken şeyler var.”

Tartışmak. Şu çılgın klanda herkes her şeyi tartışıyordu. Konuşuyor, konuşuyor, konuşuyorlardı. Belki hepsi, bir şeyleri tartışmayı bırakmalıydı. “Seninle bir halt tartışmayacağım, beyinsiz. Nerelerdeydin? Benimle bulu-şacağmı söylediğin yere gittim ama sen gelmedin pislik herif. Bu işin başından beri beni en az üç kez aradın ama mesaj bırakmadın. Bu çok ama çok rahatsız edici. Zaten söylediklerinin hepsi yalandı. Dönüş yok. Ee, benimle derdin ne?”

Adam ellerini uzun, kahverengi trençkotunun ceplerinden çıkardı ve kavuşturdu. “O gece erkek arkadaşın da geldi. Sana yanında kimseyi getirmemeni söylemiştim, değil mi?” Sesi gitgide yükselerek, Nina’nm kafasındaki alarm çanlarının çalmasına yol açtı.

“Ah, lütfeeeen. Onu ben getirmedim. Beni takip etmiş.”

“Sonunda bunun bir önemi olmayacak Nina.”

Sonunda mı? Tuhaf. Nina’mn hiç farkında olmadığı bir son mu vardı?

Adam bir dakika önce olduğu kadar soğukkanlı değildi. Gözleri sağa sola çevriliyordu, hareketlerinde tedirginlik vardı. Nina’ya ölçülü, düzenli adımlarla

yaklaştı. Gözlerindeki tehdit, o şeytani parıltı Nina'nm başının dönmesine sebep oldu. Nina düşünmeden geri çekilirken, aklı odadan çıkmanın bir yolunu bulmak için harıl harıl çalışıyordu. Nina'nm elleri arkasındaki duvara dokundu ve o anda büyük bir hata yaptığını fark etti.

Asla ama asla düşmanın seni köşeye kıstırmasına izin verme akılsız. Altıncı sınıfta Atwood Goldstein'la neler olduğunu unuttun mu? Nina'nm öğle yemeği için kavga etmişlerdi. Atwood bütün gerzekliğiyle Nina Bla-ckman'ın öğle yemeğini elinden alabileceğini ve dayak yemeden kurtulabileceğini sanmıştı. Nina, Sternson Orta Okulunda oğlanları ağlatmakla ün salmıştı ama arada bir, sırf "kız" damgasını taşıyor diye onunla baş edebileceğini sanan bir kahraman ortaya çıkardı. Nina, Atwood'a kimin kimi alt edeceğini göstermek üzereyken çocuk onu köşeye sıkıştırmıştı. Nina fazla küstahtı ve kalabalığın teşvikiyle kendine güveni iyice pekişmiş, konumunu unutmuştu.

Nina o gün kendini, sırtını tel örgüye yaslamış, kafasından çikolatalı puding damlar halde bulmuştu. Atwo-od onu zekâsıyla yenmişti ve bu tuhaf pislik de aynı şeyi yapıyordu. Nina'nm şaşkınlığını kendi yararına kullanmıştı.

Gizemli vampir birkaç saniye içinde, tıpkı Atwood gibi, kadının burnunun dibine kadar gelmişti; Nina'nın üzerine eğilmiş, karnına sivri bir şey bastırıyordu. Yassı yüz hatlarında aynı tebessüm vardı ama gözleri, Ni-na'nın ödünü koparıyordu. 0 gözler cam gibi, parlak, yabani ve korkusuzdu.

Nina adamı itmek için uğraştı. Ama adam kaya gibi sağlamdı. "Benden ne istiyorsun, be? Kim olduğunu bile bilmiyorum."

"Sorunu özetleyeyim. Ben senin kim olduğunu biliyorum. Seni Greg yarattı. Bu gece seninle çiftleşirse, Lisanne'le çiftleşme sırası bana gelecek ve öyle bir şey olmasına izin vermeyeceğim. O acuzeyle asla çiftleşmeyeceğim." Adamın gözleri eğim kazandı, renk değiştirdi. "Sen ortadan kalkarsan, Greg de Lisanne'le çiftleşmek zorunda kalır. Ben de güvende olurum."

Ah, adam ne biçim sanrılara kapılmış olduğunu bir bilseydi. Nina adama kesinlikle güvende olmadığını, çünkü Greg'in Lisanne'le çiftleşmeye hiç niyeti olmadığını söylemeye çalıştı. "Dur bir dakika. Greg'le çiftleşeceğimi kim söyledi?"

Adam sırıttı. "Sizi birlikte gördüm ve az önce arkadaşlarınla konuşurken seni duydum."

Nina afallamıştı. “Beni gözetliyor muydun?”

Adamın tebessümü genişledi. “Greg’in sözünü dinleyip sihrini geliştirseydin, bu kadar zaman peşinde dolaşırken kokumu alırdın. Ama artık bunun önemi yok Nina.”

Adamın sözleri Nina’nın kulağına hiç hoş gelmedi. Bir dakika, bir dakika. Adam onu öldürmeye mi niyetliydi? Hooop. “Çılgınca bir şey yapacak, ortadan kaldıracağın şeyler listesinde olduğumu tahmin edeceğim.”

“İyi bildin.”

Şahane. Nina kendine düşünme fırsatı vermeden adamı tüm gücüyle itti. Adamın elindeki neyse, o şey Nina’nın elbisesini yırttı. Ve sert yırtılma sesi, Nina’nm öfkelenmesine sebep oldu. “Kahrolası elbisemi yırttın! Elbise benim bile değil gerzek herif! Elbiseyi bu halde arkadaşıma nasıl geri vereceğim?”

Patladığı için duyduğu şaşkınlık, saniyenin onda biri kadar sürdü; adam tekrar üzerine gelmeye başladı. Ve Nina nihayet, adamın elindeki şeyi görebildi: Tahta bir kazık.

Evet, Nina’nın başı gerçekten dertteydi. Kahrolası bir vampir olduğu için yakınarak daha az vakit harcayıp süper güçlerini bilemeye odaklansaydı, bu adamı yenme şansı olabilirdi ama mızmızın teki olduğu için, bugün öyle bir şey olmayacaktı.

Süper planlama.

Adam kolunun alt kısmını Nina’nm çenesinin altına sokup kadını duvara dayadı. Sırtına inen darbe, Nina’nm başının sert yüzeye çarpmasına yol açtı.

“Ayyyyyyyyyyyy canım yandı ucube! Çekil üzerimden.” Nina onu yine itti ama adam bu kez topuklarını kalın halıya gömdü. Adamı kıpırdatmak, Olimpos Dağı’nı yerinden oynatmak kadar zorlaşmıştı. Nina’nın çenesi adamın koluna dayanmıştı, bacaklarını neredeyse hiç hareket ettiremiyordu. Nina hiçbir zaman, üstünlük kendinde değilken, aksini düşünüp kendini kandıracak kadar aptal olmamıştı. Yani, farklı bir taktik bulma vakti gelmişti. Adamı oyalarsa, biri Nina’nın nerede olduğunu merak edebilirdi. Nina’nın gözleri, Greg’in komodininin üzerindeki alarmlı saate takıldı. Saat on bir kırk biri gösteriyordu. “Dur!”

Adam bir an Nina’nın göğsüne baskı uygulamayı bıraktı. “Seni öldüreceğim, sense durmamı istiyorsun, öyle mi?”

“Evet! Evet. Bende hayati bir bilgi var.” Hayal gücünün son zerrelerine umutsuzca tutunmaya çalıştı.

Adam başını yana eğdi. “Öyle mi? Lütfen paylaş benimle.”

“Greg benimle çiftleşmek istemiyor.” Kahretsin, bunu itiraf etmek hâlâ canını yakıyordu. Sanki bu bozuk bir plaktı da Nina’ya durumunu hatırlatmak için tekrar tekrar çalıyordu.

Nina adamın bunu düşünmek üzere duraksadığını gördü. Adamın kafasının içindeki dişlilerin dönüşünü izledi. “Sana inanmıyorum.” Adam kazığı kaldırdı, hafif eğik tutarak, kadının kalbinin bir zamanlar attığı noktayı nişan aldı.

Nina ellerini adamın göğsüne bastırdı, trençkotuna yapıştı. “Hayır, hayır, dur! İstemiyor. Daha iyi bir casus olsan, geçen gece konuştuğumuzda bizi duyardın. Lisan-ne’den ölümüne nefret ediyor ve onunla sonsuza dek yaşamaktansa toza dönüşmeyi yeğleyeceğini söyledi.” Nina sözlerini vurgulamak için başını salladı. “Yemin ederim, öyle dedi.”

Adamın tebessümü ilk kez soldu.

“Anlamıyor musun? Beni öldürüp öldürmemen önemli değil. Yine de Lisanne’le çiftleşmen gerekecek.” Hah!

Adam örümcek ağlarını temizlemek istercesine başını salladı, kolunu Nina’nın gırtlağına daha da bastırdı. “Sana inanmıyorum. Çiftleşme sırası bende olacak, o kadar. Greg seni istiyor, istediğini biliyorum. Clayton’a söyledi.”

Yok canım!

Nina, Greg’in ne cehennemde olduğunu öğrenebilir diye, bunu cephaneliğinde saklayacaktı. Greg ne halt ediyordu? “Eh, sana vermem gereken bir haber var. Greg bana öyle bir şey söylemedi. Ne dersin, bırak beni, gidip Greg’le konuşalım ve her şeyi açıklığa kavuşturalım. Olmaz mı?”

Adam, Nina’nın yüzüne karşı, “Hayııııııııııııııır!” diye kükredi ve kazığı başının tepesine kaidırdı. Sesi histeri smınndaydı ve Nina’nm içindeki ses doğru

söylüyorsa, kadının sonsuz ömrü kısa kesilecekti.

“Duuuuuuuuuur!” Nina adamı yine itti. Kasığına vurmak için dizini kaldırdı ama adam hazırlıklıydı. Nina’yı elbisesinin yakasından yakaladı ve yere fırlattı. Göz açıp kapayıncaya dek kadının üzerine çullandı, Nina da tamamen yararsızca altında debelendi. “Dur! Dur. Dur, dur, dur!”

“Kapa çeneni. Tanrım, Greg haklıymış, dilin çok uzun.”

“Dur,” dedi Nina, hırıltılı bir sesle. “Bir sorum daha var!” Nina’nın histerisi şiddetleniyor, topuklu ayakkabılarını yere bastırmaktan bacakları ağrıyor, parmakları adamın trençkotunun yakalarını tutmaktan zonkluyor-du.

“Bu son sorun olsa iyi olur,” diye tehdit savuran adam, kazığı sıkı sıkı tuttu.

Nina’mn dudakları hızla çalıştı, kadın düşünmeden, tükürürcesine konuştu. “Adın ne? Adını bile bilmiyorum ve beni öldürecek olman ama senin adını bile bilmemem hoş değil. Sence herkesin kendini öldüren adamın adını bilmesi gerekmez mi? Buna adalet denir. Sen benim adımı biliyorsun ama ben şeninkini bilmiyorum. Yani, birazdan öleceğim. Öleceğim! Bu feci, hem de çok feci. Ölüm, geri dönülemez bir şey, anlıyorsun ya? Yani bitti, uçtu, gitti. Biraz merhamet göster, ha? Beni öldürmeden önce adım söylememen zalimlik olur...”

Adam eliyle Nina’mn ağzım kapattı. Belli ki Nina’ya hoşgörü göstermeye karar vermişti. “Adım...” Biri tepelerinden, “Melvin!” diye gürledi.

Greg! Ah, Tanrı’ya şükür, gelen Greg’di.

Melvin mi? Bir vampir için ne abuk bir isimdi bu?

Bir çift el Melvin’i Nina’nın yatay konumdaki vücudunun üzerinden çekerek, harikulade bir hızlı çekim numarasıyla odanın diğer tarafına fırlattı. Nina ayağa kalkmak için debelenmese, bunu kaçırabilirdi. Adam duvara çarptığında, darbenin sesi odada patladı. Adamın vücudu alçıda bir oyuk açtı. Her yere yağan alçı tozlan bordo halıda keskin bir tezat yaratmıştı. Greg adamın peşinden gitti, bir kas ve et bulamacı halinde, odayı bir anda aştı. Adama doğru kükredi. “Ayağa kalk Melvin!”

Melvin köşeye büzüldü, ellerini başına siper etti ve dizlerini gövdesine doğru çekerek sızlandı.

“Kalk pislik ve bana kadınımı neden tehdit ettiğini söyle!” Greg, Melvin’in tepesine dikildi; çenesini kasmış, yumruklarını sıkmıştı.

Nina kaşlarını kaldırdı. Greg’in kadını, ha? Greg’in omzunu dürttü. “I-ıı, bir soru sorabilir miyim?”

Greg boynunu sağa sola yatırdı; dudakları gergin bir çizgiye dönüşmüştü. “Şimdi mi?”

“I-ıı, evet.”

Greg göz devirdi. “Ne soracaksın,Nina?”

“Kadının mı?”

“Öyle dedim.”

“I-ıı, bir soru daha?”

“Neeeee?”

“Daha iki gün önce şey diyen sen değil miydin?” Sesini biraz alçalttı. “Benimle *çiftleşmene izin verememem Nina. Beni hiç* tanımıyorsun. Benim için özgürlüğünden *vazgeçmene izin vermeyeceğim.”*

“Evet, bendim.”

“O zaman nasıl kadının olabilirim?”

“Nina?”

"Greg?”

“Sana bir de dilinin pabuç kadar olduğunu ve bazen onu nasıl tutacağını bilmediğini söylemiştim, hatırlıyor musun?”

“Hı-hı.”

“Benim için şimdi bunu yapar mısın canım?”

Nina parmaklarıyla ağzının üzerinde fermuar çekme işareti yaptı. “Tamam,

sustum.”

Greg minnetle gülümsedi, sonra dikkatini Melvin’e çevirdi. Melvin, Greg onu sürükleyerek ayağa kaldırdığında inledi. “Bana, ne yaptığını anlatmak ister misin Melvin?” Adamın genelde yüzünde tuttuğu dostane sırıtış çoktan yok olmuş, yerini dolunay kadar iri gözler ve titreyen yanaklar almıştı. “Lisanne’le çiftleşmeyeceğim,” diye hıçkırdı Melvin. “Sen çiftleşmezsen, bunu ben yapmak zorunda kalacağım. O nasıl biri, biliyor musun? R-rezilin te-tekiiii...” diye histerik bir biçimde kekeledi.

Kahretsin. Nina, Lisanne’in hakkını yemiş olabilirdi. Kadın yüzlerce yıldır yaşayan vampirleri dize getiriyordu.

Greg, Melvin’i boynundan yakaladı ve sertçe sarstı. “Bir daha Nina'ya ya da ailemden herhangi birine yaklaşırsan, seni öldürürüm. Anladın mı?”

Melvin başını şiddetle salladı. “E-e-eveeeet.”

Greg sözlerine tıslayarak devam etti. “Klanı şöyle güzel, eski moda bir dışlama için bir araya toplamadığım için kendini şanslı say.”

Melvin tepeden tırnağa ürperdi, titremeye başladı.

Vay be. Şu dışlanma, ne biçim bir şeydi?

“Defol Melvin ve bir daha kapımın eşiğini karartma.” Greg adamı bileğinin tekbir hareketiyle, çöp gibi yere attı.

Melvin gözlerini sımsıkı kapattı, büzülmüş bedeni kahverengi trençkotunun bir parıltısıyla solup gitti.

Nina, Greg’e döndü; sarsılmıştı ama her zamankinden azimliydi. “Biliyor musun, sizlerle vakit geçirmek, psikiyatri koğuşunda bir gün geçirmek gibi. Çok eğlenceli.”

Greg’in dudakları belli belirsiz yukarı kıvrıldı. İşte, zurnanın zırt dediği yere gelmişlerdi.

“Neredeydin? Tanrı aşkına, bir başına mı toza dönüşecektin?” Sesindeki çaresizliği duydu ve bu pek hoşuna gitmiyordu, ama Tanrı aşkına, bu adamla

tanıştığından beri yaşadığı dramlar, kadıma kafayı yedirtecekti.

“Çalılardan yapılma bir labirentte Twinkie yiyordum. Bilirsin işte, son yemek falan.” Adam ona küstahça sırıtmaya cüret etti.

“Eh, işte buradayız.” Nina kollarını açtı. “Cumartesi gecesi, saat on ikiye on var ve tanıdığım bir vampirin yapacak hiçbir şeyi yok. Giyindim, süslendim ama gidecek bir yerim yok. Yani, bana bir baksana. Gerçekten çok iyi göründüğüm duyumunu aldım. Tabii, ben bunu bilemem. Çünkü yakışıklı, biraz küstah, çok ısrarcı bir adam beni vampire dönüştürdü ve artık yansımamı pek iyi göremiyorum. Berbat, ha? Biliyor musun? Bu vampir... Çok ama çok inatçı ve bir sorunu var. Doğum gününde, saat gece yarısını vurduğunda biriyle çiftleşmemiş olursa ayvayı yiyecek. İşi bitecek, çünkü vampirler deli ve aptalca kuralları var. Neyse, bu adam öyle kaz kafalı ki iyi bir şey burnunun dibinde dururken bile onu göremiyor.” Nina reverans yaptı, topuklarına takılıp düşmesine ramak kaldı.

“Aslında öyle aptal ki, bu iyi şeyin sonsuza dek yaşamasını ve onun yerine başka vampirlerle yatıp kalmasını yeğliyor. Bayağı salak, değil mi? Buna cevap verme. Cevabı biliyorum. O bir gerizekâlı ve bu iyi şey, bu küstah, ısrarcı, yakışıklı denebilecek vampire son bir şans veriyor. Bunu da kullanmasa, onu yere fırlatıp vampirin hoşuna gitse de gitmese de boynunu dişleyecek...”

Greg, Nina’yı belinden yakalayıp kendisine çekti. “Sonsuzluktan bahsediyoruz Nina. Ebediyetten. Benimle on yıl ya da benden bıkana kadar kalmayacaksın. Bu ömürlük bir sorumluluk. Kalıcı bir şey. Dönüşü yok...”

Nina parmağını Greg’in dudaklarına bastırdı. “Ya da dışlanırım. Biliyorum. Anlıyorum, tamam mı? Asla ayrılamayız. Ama gerçekten, toza dönüşmene izin vereceğimi mi sandın? Hiç şansın yok. Sen burada olmazsan, bu vampir olayını nasıl çözmemi bekliyorsun? Bence başımı başta derde sokan sen olduğuna göre, yanımda kalmak senin sorumluluğun. Bana uçmayı kim öğretecek? Aklımda kendi Kalevanya’mı yaratmama kim yardım edecek? Kim bana, tam bir cadaloz olabildiğimi hatırlayacak? Kim...” Kekeledi, boğazı yine tuhaf bir biçimde sıkıştı. “Kim benimle *Kumsalda’yı* izleyecek?”

Greg’in dudakları kadmmkileri buldu ve adam onu öyle sağlam, öyle eksiksiz bir biçimde öptü ki Nina’nın dizleri çözüldü. Burnu çok tanıdık bir koku alan Nina geri çekildi. “Kahretsin, gerçekten Twinkie yemişsin!”

Greg mahcup mahcup omuz silkti. “Aslında bir Twin-kie, bir de çikolatalı gofret yedim. Sana söyledim, son yemek falan.” Greg ağzını yine kadmmkine bastırdı. Aşağı kattan gelen tiz bağırtı da olmasa, öylece kalabilirlerdi.

“Ninnaaaaaaaaaaaaaaaaaaa! Hemen buraya gel!”

Ah, Wanda’nın ses tonuna bakılacak olursa, Lisanne gelmişti.

Oyun başlasın.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Greg merdivenlerden koşa koşa inerken, tökezleyen, kendi ayaklarına takılan, yüksek topuklu Nina’yı da arkasından çekti. Antreye vardıklarında, Nina işlerin sarpa sardığını gördü. Marty yerde kıpırtısız yatıyordu, Svetlanna yanına yığılmıştı ve Wanda da Lisarine’in altında, avazı çıktığı kadar bağırmaya çalışıyordu. Lisanne’in uzun parmakları, kadının boğazına dolanmıştı.

Nina’nın köpek dişleri, diş etlerinden sertçe fırlayarak uzadı. “Savul Lisanne! Onun üzerinden çekilmezsen, kıçınla bu kalenin yerlerini silerim!"

Wanda, Lisanne’in ellerini pençeledi, kelimeleri nefes nefese söylerken gözleri pörtledi. “Gece yarısı. Acele edi-iiiin!”

Nina telaşla etrafına bakındı, antrenin köşesindeki sandıklı saati gördü. İki dakika. Lisanne’in, Greg ve ailesine bahşettiği kaderi tatmasına engel olmak için iki dakikaları vardı.

İlk tepki veren Greg oldu, adam Lisanne’in omuzlarına yapıştı ve onu bir ıslık sesiyle Wanda’dan ayırdı. Kadın yere sertçe çarptı ama hemen ayaklandı.

Wanda doğrulup oturdu; yüzü kıpkırmızıydı, eteği neredeyse beline kadar çıkmıştı ve boğulurcasına öksürüyordu. Sert bir nefes alarak, “Dişlerini sivrilt Nina” diye haykırırken Lisanne kan dondurucu bir haykırışla tekrar Wanda’nm üzerine atıldı. Nina bu çığlığı asla unutamayacağını anladı. Çığlık, arkasında tüyleri ürperten, tiz bir feryat bıraktı.

“Bunu yaparsan onu öldürürüm Nina!” diye ciyakladı Lisanne.

Bir renk ve ses kakofonisinden oluşan bir kaos baş gösterdi.

Greg resmen odanın diğer ucundan uçarak, tekinsiz, yankılanan bir kükreyişle Lisanne'e saldırdı.

Nina nefes almaya çabalayan Wanda'nın yanına koştu.

Mutfağa giden uzun koridorda, uzun boylu, ince bir adam belirdi.

Ön kapı gürültüyle, pat diye açıldı.

Svetlanna ayaklanıp çığlığı kopardı. "Dikkat edin!"

Greg, Lisanne'e ulaşmadan bir saniye önce, şekil değiştirerek tüptüylü bir kurda dönen Marty, adamın önünü keserek çat diye Lisanne'in üzerine düştü. Marty, Lisanne'i sıkı sıkı tutarken, kurt tırnakları sert zeminde tıkırdadı.

Wanda, Nina'yı sarstı. "Ben iyiyim. Git. Çok geç olmadan acele et." Nina kadını ayağa kaldırdı. Sonra tekrar ayağa kalkmış olan Greg'in yanma koştu.

Sandıklı saat, gece yarısının ilk gongunu çaldı.

"Sen şeytansın! İkiniz de şeytansınız!"

Ah. Tanrı aşkına. Jim Finch tökezleyerek ve kutsal su şişesini çılgınca sallayarak Nina'yla Greg'e doğru geldi.

İkinci *gong,* diye düşündü Nina telaşla. Evet, bu İkinciydi.

Wanda omzunun üzerinden Nina'ya bağırdı. "Ben hallederim Nina. Acele et!"

Kahrolası üçüncü gong.

Nina, Wanda'nm Jim Finch'i azarladığını duydu. "Bunu yaptığım için Tanrı beni bağışlasın, çünkü sen benim büyüğümsün ama kapa çeneni!" Wanda sözlerini adama, Nina'nın göz ucuyla gördüğü, sağlam bir sağ kroşe çakarak vurguladı.

Dördüncü gong.

Beşinci gong yankılanırken Svetlanna yanlarına seğirtti, ellerini tutup onları holdeki ince, ciddi görünüşlü adama doğru sürükledi. "Bu bir klan üyesi, birleşmenize tanıklık etmeye geldi. Bunu yapacaksanız, hemen yapın. Acele etmeniz gerek!"

Altıncı gong. Greg Nina'ya yine, sonsuzluk saçmalıklarına başlayacakmış gibi bakıyordu. Ama Nina, olan biten onca şeyden sonra buna katlanmayacaktı.

Nina'nm kara gözleri kısıldı, parlamaya başladı. Saçını yüzünden geriye itti; yapılması gerekeni yapmak için her şeyi göze almıştı. Sesi, Greg'in konuşmasına fırsat vermeyen bir tonda yükseldi, sözcükler ağzından büyük bir hızla boşandı. "Akimdan bile geçirme Kanatlı Adam. Evet, sana güvenmiyordum. Evet, insanlara güvenmekte güçlük çekiyorum. Evet, beni beyni yıkanmış bir tür zombiye dönüştürmek istediğini düşünüyordum. Hayır, artık buna inanmıyorum. Evet, baş belasının tekiyim. Hayır, birbirimizi iyi tanımıyoruz ama bolca zamanımız olacak ve prenses gibi süslenmek için bu kadar zaman harcadıktan sonra beri geri çevirirsen, ölüm sonrası hayatını cehenneme çevirmenin bir yolunu bulurum! Şimdi mıymıntılık etmeyi bırak da kıpırdamadan dur."

Nina, Greg'e itiraz etme fırsatı vermedi. Yedinci gong çaldığında Nina yerinden sıçradı, bacaklarını adamın beline sardı. Ardından miyavlayarak, dişlerini adamın boynuna gömdü.

Ve bir zamanlar fincandan kan içmenin cennetten çıkma olduğunu düşündüyse, çok yanılmış demekti.

Kanın doğrudan akışı, bakirimsi, tatlı ve günahkar denecek kadar nefis tadı, çok daha iyiydi. Greg'in boynuna gömdüğü dişlerindeki zevk, içinde dalga dalga yayılıp teninin her santimine dokundu, gözlerinin devrilmesine, Nina'nm güçten kesilerek Greg'e tutunmasına sebep oldu.

Ah, bu... Tavuk kanatlarından ve sardalyadan bin kat iyiydi.

Greg nazik bir hareketle Nina'nm dişlerini boynundan çekti. Dişler, teninden hafif bir pıt sesiyle ayrıldı. Greg dişlerin battığı noktayı ovuşturdu. "Bence oldu canım." Nina'nm başı omuzlarından geriye düştü; vücudu erimiş tereyağı gibiydi. Nina kulaklarını dikip sandıklı saatin sesini dinledi. Gonglar sona ermişti.

Tanrı'ya şükür.

Nina başını kaldırdı, sırıtarak Greg'in gözlerinin içine baktı. "Oldu."

Greg burnunun ucunu Nina'nmkine sürttü, o da kadına gülümsedi. "Kesinlikle."

Nina bacaklarını adamın belinden çözdü ama devrileceği korkusuyla Greg'e tutunmayı sürdürdü. "Bu, torbadaki kandan çok daha iyi. Neden söylemedin?"

Svetlanna ikisine birden sarıldığında, neşeli kahkahası kulaklarında çınladı. "Teşekkür ederim Nina. Bunun için sana ne kadar minnettar olduğumu bilemezsin." "I-ıı, yeni evliler... Şey, çiftleşmişler ya da neyseniz?" Wanda yerde, ayaklarının dibinde yatan Jim Finch'e bakarak, odanın diğer ucundan onlara seslendi. "Sanırım biraz kan döküldü. Yemin ederim, ona o kadar sert vurmak istememiştim. Yararı var mı bilmiyorum ama hâlâ nefes alıyor."

Svetlanna, "Merak etme. Onu biriyle evine yollayacağız," dedi. Sonra soğuk, sert bakışlarla, Marty'yle Lisanne'in olduğu yöne döndü. "Şimdilik, halletmem gereken ufak bir iş var." Wanda'nın koluna pat pat vurdu ve gülümsedi. "Bu arada, sağ kroşen çok sağlam."

Wanda çekingence gülümsedi. Sonra gözleri, Svetlan-na'mnkileri takip ederek Jim'den ayrıldı.

Wanda sert adımlarla odayı aşıp Marty'nin tepesine dikildi. "Marty, kes şunu. Öldürmeden önce avınla oynamak hoş bir şey değil. Nezaket kurallarından haberin yok mu?"

Marty Lisanne'i yere mıhlamış, dört patisini kadının vücudunun yanlarına koymuştu. İrkilmiş, afallamış haldeki Lisanne'in yüzünü yalıyordu. Marty sarışın ve çikolata rengi benekli kocaman patisini kadına salladı, burnuyla onun çenesini dürttü.

Wanda aşağı uzanıp Marty'yi dik kulağının dibinde fısıldayarak azarladı. "Marty Flaherty, kes şunu. Çiftleşme işi bitti, gitmemiz gerek. Yorgunum. Yani siz ikinizle geçen her gün, paranormal bir maraton gibi. Gerçekten dinlenmem ve yüz bakımı yaptırmam gerekiyor." Başını salladı. "Evet, ikiniz yüzünden yüz yıl yaşlandığım düşünülürse, bu beni biraz tazeler."

Marty butlarının üzerine oturdu ve dilini burnunda dolaştırdı; kurtadam yüzü gurur doluydu. Neler olacağını bilen Nina, bir battaniye almak için yan odadaki kanepeye seğirtti. Marty dönüşürken giysilerini yine yırtınıştı ve Nina onu tanıyorsa, kadın sonsuza dek bundan bahsederdi. Wanda, Marty insan formuna dönüştüğünde onun çıplaklığını örtebilmek için battaniyeyi kaldırdı, gözlerini sıkı sıkı yumdu ve kaşlarını çattı. "İzleyemeyeceğim."

Şokta olduğu belli olan Lisanne doğrulup ayağa kalktı. Çiftleşme işi bittiği için, dokunamayacağını bildiği

Greg'e baktı. Öfkesi sessiz, gazabı elle tutulacak kadar yoğundu ve bu yüzden Svetlanna arkasında belirdiğinde gafil avlandı. Lisanne'i saçlarından sertçe çekip bacaklarının çözülmesine sebep olan Svetlanna, kadını ön kapıya sürükledi.

Lisanne keskin bir sesle ciyaklayarak karşı koymaya çalıştı, topuklarını yere gömdü ve Svetlanna'nm ellerine körlemesine saldırdı. Ama Svetlanna'nın elektrik akımı gibi cızırdayan öfkesi ondan daha güçlüydü. Svetlanna, Nina'yla Greg'e bakarak sıktığı dişlerinin arasından konuştu. "Siz ikiniz, balayma çıkın. Lisanne'le ikimiz hatıralar yolunda bir yürüyüş yapacağız. Değil mi Lisanne?" Yıllar önce ona çok acı çektirmiş olan vampiri sertçe yukarı çekti, kapıyı menteşelerinden koparırcasına açtı ve Lisanne'i önden fırlattı. Uçan topukların tıkırtısı ve duyulan homurtu, Nina'nın ürpermesine yol açtı.

Nina endişeli gözlerle Greg'e döndü. "Sence annenin yardıma ihtiyacı olabilir mi?"

Greg'in tebessümü alaycıydı. "I-ıı, hayır. Bence annem bu işi halledebilir. Yıllardır biriktirilen bir öfke güçlü olabilir ve birinin Lisanne'e borcu varsa, o da annemdir."

"Bu, dışlama olayı mı?"

"I-ıı, hayır canım. Lisanne'in ölümsüzlüğünün sonu."

Nina'nm içi ürperdi. Soğukkanlı, sakin, kendisine hakim Svetlanna, Lisanne'in işini bitirecekti. Nina bunun ötesini düşünme iznini kendine vermedi. Lisanne yıllar önce kaos yaratmış, gücünü bir aileyi parçalamak, onları kıskançlık gibi saçma sapan bir şey uğruna öldürmek için kullanmıştı. Greg'in Lisanne'i öldürmemesi, onun ne tür bir adam olduğunu kanıtlıyordu.

"Artık Lisanne konusunda endişelenmemiz gerekmiyor, değil mi?" diye sordu Nina. "Ya da siz çılgın gece yaratıklarının, benimle paylaşmayı unuttuğunuz, sonradan gelip başıma bela olacak, yeni, delice bir kural konusunda. O kadar dramdan sonra aslında çiftleşmemiş olduğumuz falan gibi?"

Greg alçak sesle güldü. "Hayır. Her şey yolunda."

İç rahatlığıyla alman nefes, teker teker hepsine yayıldı.

“Yani artık bir çiftiz,” dedi Nina, Greg’e sırıtarak. Greg iki parmağını birbirinin üzerine koydu. “Aynen öyle. Sonsuza dek. Daima. Asırlar sürecek bir sorumluluk...”

Nina başını kaldırıp ona baktı, yüzünü buruşturdu. "Anladım dedim ya. Hem, ben olsam, kendimden çok senin için endişelenirim Drakula.”

“Nedenmiş o canım?”

Nina ağzım işaret etti. “Sonsuza dek, kocaman, bozuk ağzımı dinlemek zorunda kalacaksın. Sürekli küfrederim. Birçok görüşüm vardır, onları dile getirmekten utanmam, huysuz ve buyurganımdır, kavga etmeyi de çok severim.”

Greg kadının dudaklarını yakaladı. “Ne dersin, gidip çiftlere özgü şeyler yapalım ve o koca ağzı kapatayım mı?”

Nina adama şımarıkça kaş kaldırdı ve salına salına merdivenlerin dibine yürüdü. “Önden buyur.”

Wanda’yla Marty onlara sarılıp iyi dileklerde bulunduktan sonra, ikisi merdivenleri tırmandı ve bu kez başı çeken Nina’ydı. Yatak odasının kapısını itip açtı, dönüp Greg’e halinden hoşnut bir tebessümle baktı ve kollarını “Ben kazandım, sen kaybettin” tavrıyla göğsünde kavuşturdu. Adam ona tereddütlü bir tebessümle karşılık verdi ama eğlendiği belliydi. “Beni tanımıyorsun Nina.

“Evet. En sevdiğin rengin ya da göbek adının ne olduğunu, hatta televizyonda ne izlemeyi sevdiğini bile bilmiyorum, ama öğreneceğim.”

“William.”

“Ne?”

“Göbek adım. William.”

“Ciddi misin?”

“Evet.”

“İlk adın Gregori gibi bir isimken, göbek adın nasıl William olur?”

“Babamın William adında yakın bir arkadaşı vardı. “Ha. Eh, bunu hatırlamaya çalışırım.

Adamın dudaklarındaki tereddütlü tebessüm biraz soldu, sonra tamamen yok oldu. “Geri alamayacağın bir şey yaptın.”

Nina’nm tebessümü genişledi. “Evet.

“Benden hoşlanmıyorsun bile.”

“Sen de benden hoşlanmıyorsun,” diye karşılık verdi Nina.

"Hayır, biraz hoşlanıyorum.”

“Ben de öyle.”

“Sen de, ne?”

“Senden hoşlanıyorum sayılır.”

Greg kıs kıs güldü. “Sayılır ha?”

“Tamam, bak, sözümü sakınmayacağım. Hoşlanmadığım şey sen değildin. Vampirlik bölümünden pek hoşlanmıyordum, o kadar. Senin vampir olmandan değil de benim isteğim dışında vampir olmamdan. Yapmak istemediğim bir şeyi yapmaya zorlandığımda deliriyorum. Kötü davranıyorum. Küfrediyorum. İnsanların karşısına dikiliyorum. Büyüdüğüm yerle ilgili bu; insanlar hep gözünü korkutmaya çalışıyorlardı. Senin de bildiğin gibi, orası sert bir yer. Bak, gördün mü? Hakkımda yeni bir şey öğrendin. Derin, duygusal bir şey. Bak, birbirimizi ne güzel tanıyoruz ve takım oyunu oynuyoruz.”

Greg alçak sesle güldü. “Bu kadar bariz olmayan bir şeyi hedef alsak nasıl olur? Bahsettiğin bütün o şeyler, duyma mesafesinde biri için bayağı aşikar.”

“Mandy.”

“Kim?”

“Göbek adım. Benim göbek adım Mandy.” Adamın tepkisini bekledi.

“I-ıı, Barry Manilow’un Mandy’si gibi mi?”

Nina gözlerini adamı uyarırcasına kıstı. “Sakın ha!”

Greg güldüğünü belli etmemek için ağzını yumruğuyla kapattı, boğazını temizledi. “Benden bunu istemekle büyük haksızlık ediyorsun.”

“Bunun sinirimi ne kadar bozabileceğini anlaman için, tek bir kez söyleyeceğim, tamam mı?”

Greg başını ciddi ciddi salladı ama ağzının bir kenarı alaycı bir tebessümle kıvrıldı. “Tamam.”

“Kimse, benim gibi birinin, bayat aşk şarkıları söyleyen bir adamı sevmesini beklemez, biliyorum ama Bar-ry’yi seviyorum. Annem ona bayılırdı ve kendisini eve sürüklediğinde, sürekli onun albümlerini dinlerdi. Bu yüzden, birlikte yaşadığımız sürece asla ama asla Barry Manilow’la dalga geçme. Asla.”

“Ne yapabileceğime bakacağım.”

“Öyle yap. Yapmazsan ağır bir bedel ödersin.” “Bundan şüphem yok.”

“Bekâr.”

“Anlamadım?”

“Bekâr. O programa bayılıyorum. Seçilmeyen kızlar bir avuç hanım evladı gibi ağladıklarında gülmekten ölüyorum. Sadistçe, biliyorum ama ne yapayım.”

“Şahsen ben 24 hayranıyımdır. O adamın nasıl yirmi dört saat ayakta kalabildiğini merak ediyorum; üstelik hemen her bölümde dayak yiyor ve o bir insan. Bence benim gibi bir vampir bile Jack Bauer’a ayak uyduramaz.” Nina güldü. Tamam, bu iyiydi. 24’ü o da seviyordu. “Yeşil.”

"Gerçekten mi? Hiç yeşil giymiyorsun.”

“Çünkü renk tekerleğimde yok. En azından, sevdiğim bir tonu.”

Kafası karışan Greg kaşını kaldırdı. “Renk tekerleği ne?”

Nina, yırtık elbisesini düzeltti. “Bu çooook uzun bir hikâye ama ben de bunu

Marty sayesinde biliyorum. Marty, Bobbie-Sue Kozmetik'in hissedarı ve renk tekerlekleri onun nefes alma sebebi. O Marty'nin hikâyesidir, neredeyse bizimki kadar inanılmazdır. Bir gün hepsini anlatırım."

"Arkadaşların gerçekten acayipler." Greg'in sesinde hayranlık vardı.

Nina sırıttı. "Evet, öyleler."

"Marty, Lisanne'i bir şampiyon gibi alt etti." "Wanda'nm birine öyle vurabileceğini hiç bilmezdim." "Seni sandığından daha dikkatli izliyor."

Nina başını iki yana salladı. "Onunla daha fazla vakit geçirmem gerek. Bugünlerde onda bir tuhaflık var ama ne olduğunu bilemiyorum."

"Demek senin de bir kalbin var."

"Hayır. Sen kalbimi çaldın, unuttun mu?"

Greg alçak sesle güldü. "Sarı."

"Ah Tanrım. Lütfen bana en sevdiğin rengin sarı olmadığını söyle."

Greg koyu renk saçlı başını kaldırdı. "Öyle. Bana artık çoğunlukla dışarı çıkıp göremediğim ve özlediğimi itiraf etmekte sakınca görmediğim güneşi hatırlatıyor."

"O zaman sanırım bunu affedebilirim. Sarı giyinme yeter, tamam mı?"

"Hoşunuza gitmiyorsa giymem sahibem..."

Nina yine güldü. "Ben kız gibi bir kız değilim. Büyük ihtimalle beni pek böyle görmezsin." Ödünç aldığı elbiseyi işaret etti.

"Bu uzun ömrümde, bir sürü kız gibi kızla birlikte oldum. Bence fazla bakım gerektirmeyen biri hoşuma gider," dedi, göz kırparak.

"Demek öyle."

"Ne?"

"Bir sürü kız gibi kızla beraber oldun."

Greg’in yüzünde mahcubiyet belirdi. “Birkaç tane.” “Eh, sanırım o günler sona erdi.”

“Senin de erkekleri itip kakma günlerin sona erdi. Beni itmek kolay değildir.”

“Evetttt... Bu bayağı seksi bir şey.”

“Saçmalıklarına katlanmamam mı?”

“Hı-hı.”

Greg kelimeleri uzatarak, “Ne kadar bilgilendirici,” derken, Nina’ya tembelce gülümsedi. Sonunda kuvvetli, ince ellerini kadının beline sararak onu kendine çekti.

Nina adama yaslandı ve iki gündür ilk kez gevşedi. “Gördün mü? Bak, neler neler paylaşıyoruz. Göz açıp kapayıncaya dek hakkımdaki her şeyi öğrenecek ve ölümüne sıkılacaksın... I-ıı, sonsuza dek.”

“Seninle yaşamanın sıkıcı olabileceğini sanmıyorum.”

“Sonsuza dek,” diyen Nina, adamın yeşil gözlerine baktı. “Daima, onlarca hayat boyunca.”

“Anladım.”

“Anladın mı? Yani, gerçekten?”

“Bütün bunlardan sonra, anlasam iyi olur.”

Nina’nın kıkırtısı kendi kulaklarına yabancı geldi. Marty’yle Wanda’nm saçlarını parmaklarına dolayıp flört ederken koyverdikleri kıkırtıya benziyordu. Aralarındaki sessizlik yoğunlaştı, Greg’in bakışları ciddileşerek ısındı.

“Ee, Kumsalda’yı izlemek ister misin?” diye dalga geçti Nina.

Greg parmağını Nina’nm yırtılmış, çiftleşme muharebesinde lekelenmiş elbisesinin yakasının ağzında gezdirdi. Parmağını Nina’mn göğüslerinin arasına sokarak uçlarının sertleşmesine sebep oldu. Boğuk bir sesle, “I-ıı, hayır. Seni çıplak izlemek istiyorum,” dedi ve ellerini açarak Nina’mn kalçalarına kaydırdı.

Nina ona yaslandı, bel kemiği o şiddetli ısı dalgalarıyla karıncalandı. Kollarını Greg'in boynuna doladı, vücudunu onunkine yapıştırdı ve adamın kotunun üstünden hissettiği sert erkekliğinin zevkine vardı.

Greg'in dudakları Nina'mn çenesinde dolaştı, dili sıcacık darbelerle kadının boynunu okşadı. "Sana bu gece ne kadar güzel göründüğünü söyledim mi? Melvin ve diğerlerinin arasında bile. Bunu benim için mi yaptın?"

"Evet dersem ne olacak?"

"Bravo diyeceğim."

Nina yüzünü Greg'in boynuna gömdü. "O zaman bu noktaya dek katlandığım her şeye değer." Topuklu ayakkabılarını ayağından savurdu, ayak parmaklarını açılsm-lar diye oynattı. "Sana bu noktaya kadar nelere katlandığımı söyleyeyim. Tanrım, ne angarya. Saçlarım karton gibi, göz kapaklarım her an birbirine yapışabilir. Dudaklarım sinek yakalayan kağıtlar gibi ve bir de bu kahrolası sütyen var. Destekli sütyen yaratmanın iyi bir fikir olduğunu hangi ruh hastası düşünür ki?"

Greg aşağı uzanıp elbiseyi Nina'nın kalçalarından yukarı çekti ve bunun verdiği his kadının ürpermesine sebep oldu. "Bu deliliğin ürününü bir göreyim, tahminde bulunayım." Wanda'nm elbisesini yere attı, Nina'nm sütyenli göğüslerini avuçladı, eğilip her birinin tepesini öptü. "Bilmem ki," dedi, Nina'nın tenine dayadığı ağzıyla, "bence bayağı ateşli."

Nina kendine sessizce çekidüzen verdi, parmaklarım Greg'in gür saçlarının arasına soktu, adam dudaklarıyla sütyeninin içinde ilerlerken, onun dudaklarını kendine çekti. Greg sütyenin kopçasını açtı, kadının omuzlarından kaydırıp yere düşmesine izin verdi.

Nina'nm iniltisi alçak, boğuk ve ateşliydi. Greg kadının göğüs uçlarından birini ağzına alıp emdiğinde, Ni-na'nın başı omuzlarından geriye savruldu, elleri Greg'in omuzlarına uzandı. Adam kadının göğüs uçunu sertçe çekiştirince, Nina'nm bacaklarının arası hazla karıncalandı.

Greg, Nina'nm naylon çorabını çekti, kadının kalçalarından indirdi, bacaklarından aşağı itti. Nina çorabı çıkardı. Çok geçmeden külotu da yumuşak bir ipek hışırtısıyla çorabını izledi.

Nina adamın teninin onunkine dokunduğunu hissetmek için sabırsızlanıyordu. Aceleci parmaklarla adamın gömleğini çekip çıkardı, kotunun fermuarım açtı, şort külotunu aşağı itti ve sonunda sert erkekliğini eliyle sardı.

İnleme sırası, ağzı hâlâ kadının göğüs ucundaki Greg'deydi. Nina'ya sürtünerek doğruldu, ayakkabılarını çıkardı ve kadını geri geri yürüttü. Nina'nm dizlerinin arkası yatağın kenarına dayandı, sonra kadın, sırtında yumuşak şilteyi hissetti.

Greg onun bacağını kaldırıp beline sardı, parmaklarını Nina'nın kadınlığının yumuşak kıvrımlarının arasına kaydırdı, uzun hamlelerle klitorisiyle oynadı. Birbirlerinin ağzını buldular. Birbirlerine yapıştılar. Dillerini birbirinin üstünden kaydırıp öpücüklerini Nina'nın başı dönene dek derinleştirdiler.

Greg ellerini Nina'nm kalçasının altına kaydırarak kadını yüzüstü çevirdi, dizleriyle ilerledi. Nina'nm, adamın vücudunun ağırlığının beklentisiyle ürpermesine sebep oldu. Greg Nina'nm sırtını, omuzlarını, kuyruk sokumunu öperken saçları kadının sırtına sürtündü. Sonra kadının kıçının kıvrımının altına inerek başını bacaklarının arasına soktu.

Nina'nın iki bacağının içini elleriyle tuttu, başını aralarından daldırdı. Nina'nm kalçaları kendi kendine kalktı, adama yer vermek için yükseldi. Greg, Nina'mn sızlayan kadınlığının dış dudaklarını okşarken kadın iki yanındaki çarşafları kavradı. Adam acelesizce kadının dudaklarının arasından kaydı. O dudakları acı verici, kasti bir yavaşlıkla araladı.

Adamın dilinin, klitorisine ilk dokunuşu, Nina'nm kaslarının gerilmesine, kadının yukarı şahlanmasına, sırtının şilteye doğru bükülmesine sebep oldu. Greg'in zevk mırıltısı, Nina'yı güçsüz bıraktı. Greg'in elleri ilerleyerek Nina'nm göğüslerini avuçladı, meme uçlarını çimdikleyerek iyice sertleştirdi.

Nina bacaklarının arasını adamın ağzının sıcaklığına dayayıp kışkırtıcı, ağır bir sallanma hareketiyle öne arkaya kayarken Greg orayı yaladı. Orgazm karnını dalga dalga sararken, Nina'nın kıvırdığı parmaklarını yastıklara gömmesine sebep oldu. Orgazmı bu kez kadını gafil avlamadı, ağır ağır ilerledi, vücudunun her santiminde dolaşarak şiş kadınlığının derinliklerine yerleşti.

Nina boğuk bir sesle, kendini hiç tutmadan, çaresizce bağırdı ve o keskin, haz dolu sızı dininceye dek kendini adamın ağzına bastırdı.

Greg kadının bacaklarının arasından kaydı, yukarı ilerleyip yanına yattı.

Nina’nm saçlarını yüzünden geri itti, bacağını tekrar beline çekti ve kıçını avuçladı

Erkekliğinin başı Nina’nın girişindeydi ama Greg duraksadı. Yeşil, ciddi bakışlı, dumanlı, delici gözleri, Ni-na’nınkileri taradı.

Nina adamın gözlerinin içine bakarken kalçalannı sabırsızlıkla kıpırdattı; midesi düğüm düğümdü, adamı içinde hissetme ihtiyacı çaresizliğe yaklaşıyordu.

Greg’in köpek dişleri uzadı ve adam tam Nina’nm içine girerken, dişlerini de onun boynuna batırdı. Kendisini öne iterek Nina’yı kavurucu darbelerle sarstı, içine girip çıktı. O sırada dudakları Nina’mn *teninden hiç ayrılmadı.*

Can yakıcı, şahane bir tensel haz, Nina’yı dalga dalga sarıp tüketti, hiç çıkmadığı kadar yükseğe savurdu. Nina, Greg’in kollarında titriyordu; o anlatılmaz hazzm ilkel, insanın içini parçalayan saldırısıyla mücadele edecek gücü yoktu. Adamın aceleci dalgasıyla yükselmişken, dalga onu öyle ani bir biçimde düşürdü ki Nina bacaklarını Greg’e daha sıkı sardı. Dişlerini sıktı ve tırnaklarını adamın sırtına gömdü.

Greg kadının içinde belli belirsiz sarsıldı. Nina ilk kez ulaştığı bu zevk seviyesine öyle dalmıştı ki kısa, keskin bir çığlıkla boşaldı, kalçalarını adamınkilere sürttü, penisinin her santimini içine almak için ikisini birden yukarı itti.

Greg katılaşıp da bedenindeki her kas yaydan fırlayan bir ok gibi serbest kaldığında, adam gevşeyerek Nina’nm boynuna yaslandı.

Nina, Greg’in başını ellerine aldı, saçını düzeltti. Ellerini sırtının sert düzlemlerinde dolaştırdı.

Adamın başının tepesine dayadığı ağzıyla, “Vay be,” dedi.

“Kesinlikle öyle,” derken alçak sesle gülen Greg, Ni-na’yla göz hizasına gelmek için biraz yukarı çıktığında, burunları birbirine değdi.

“I-ıı, boynuma yaptığın şey var ya? Seksi, çok seksi.”

“Vampirliğin iyi yanlarından biri daha.”

“On numara.”

“Eh, böyle hissetmen iyi, çünkü bunu bir daha asla başkasıyla yapamazsın. Son-su-za dek.”

Nina adama göz devirdi. “Bunu hiç dilinden düşürmüyorsun. Nasıl bir şeye bulaştığımın farkındayım Kanatlı Adam. Yüz yıl sonra, azarlanmaktan anan ağladığında ne yapacağını düşünmesi gereken sensin. En hafif tabirle, huysuz olabiliyorum.”

Greg göz kırptı. “Huysuzluk çok seksi.”

“Öyle mi?”

Greg kadının dudaklarını öptü, diliyle tadına vardı. “Bence öyle.”

Greg kıvrılarak vücudunu Nina’mnkine dayadı, kadını çenesinin altına sıkıştırdı.

“Eee....”

“Eee....”

"Kumsalda’yı izlemek ister misin?”

“Sonsuza dek böyle mi yaşayacağım?"

“Seni uyarmıştım.”

“Ben de seni uyarmıştım.”

“Yapabileceğimiz başka şeyler var.”

“Kumsalda’dan daha iyi ne olabilir Tanrı aşkına?” diye alay etti Nina.

Greg vücudunu onunkinin üzerine getirdi, leziz ağırlığıyla üzerine çöktü. “Bu,” diye mırıldanırken, Nina’mn dudaklarını kendininkilerle yakaladı.

“Oooo, o mu?” diye mırıldandı Nina, Greg dilini ağzının içine kaydırırken.

Eh, neyse.

Kumsalda, bunun eline su dökemezdi.

SONSÖZ

Dört Ay Sonra

Wanda, gök mavisi ve üstü açılabilir yeni arabasının anahtarlarını gururla Nina'yla Marty'ye salladı. Wan-da'nın en parlak başarısını kutlamak üzere, Nina'yla Greg'in evinde toplanmışlardı. Nina, Wanda'nm bugünlerde hâlâ ne kadar yorgun göründüğünü fark etmeden edemedi ve bunun, başka bir şeyden değil de kadının Bobbie-Sue'da kendini harap etmesinden ileri geldiğini umdu. Wanda'yı izlerken bir şeyler içini kemiriyordu ama Nina bunu bir kenara bıraktı. Çünkü Wanda'mn yüzünde geniş bir tebessüm vardı ve keyfi yerindeydi.

Marty, Greg'in masasının kenarına tüneyen Nina'nm karşısındaki kanepeye oturup bağdaş kurdu. "Seninle gurur duyuyorum Wanda. Gök mavisi, kesinlikle renk tekerleğinde olmasa da."

Wanda güldü ve Nina onun gözlerinin etrafındaki çizgilerin daha belirgin olduğunu fark etti. O gözlerin altm-da, kadının makyajına rağmen göze çarpan, koyu renk halkalar vardı. "Eh, ben üstü açılabilir arabalarla yetinsem iyi olacak. Çünkü seni temin ederim, vampirlerle kurtadamlar kesinlikle renk tekerleğimde değil."

Nina'nm keskin duyuları, son zamanlarda arkadaşının duygularının ince ayrıntılarını yakalamaya başlamıştı. Nina, Wanda'nın kelimelerinde üzüntü sezdi. Belki de kadın yalnızdı. "Seni memnuniyetle birkaç klan üyesiyle tanıştırırım. Tabii Long Island'a daha sık gelmen ve geceleri o banal aşk romanlarını okumaktan vazgeçmen gerek."

Wanda'nm havlamayı andıran kahkahası Nina'yı gülümsetti. "Sanırım bekâr olmaktan hoşnutum, teşekkürler. Tekrar evlenmek istemediğimi bilecek kadar uzun süre evli kaldım. Aşk romanları çok daha güvenli. Yani başka türlü nasıl SD..."

"MY," diye sözünü tamamladı Nina. "Bir alfa erkeği, bir dük, bir malikane lordu, bir tırmık ve kadın romanlarıyla birlikte gelen bütün o saçmalıklar."

"Alfa erkek demişken," dedi Marty. "Kan emici nerede?" Greg köşeden başını uzattı. "Buradayım. Hanımlar, duyduğuma göre Wanda'yı tebrik etmem

gerekiyor.” İki adım atıp Wanda’nın yanağına bir öpücük kondurdu, sonra Nina’nm yanma gidip kadını kendine çekti.

Greg’in kolunu ona sardığında verdiği rahatlık, Ni-na’yı her seferinde hayrete düşürüyordu. Ne konuda kavga ederlerse etsinler -sırf sonsuza dek eşleştiler diye birbirlerine girmiyor değillerdi- gecenin sonunda, o büyük yatakta adamın yanında yatmak, sonsuzluğun Ni-na’ya şahane bir pastanın üzerindeki krema gibi görünmesine yol açıyordu.

“Eh, sonu iyi biten her şey iyidir, değil mi bozuk ağız?” dedi Marty sırıtarak.

Evet, her şey iyiydi ve aşk denen şey Nina’nm suratına bir ay kadar önce bir gece, Greg’i ağzına son yemeğiymiş gibi tıktığı Twinkie’yi saklamaya çalışırken yakaladığında, tokat gibi çarpmıştı. Adamın yüzündeki katıksız suçluluk ve kendisinin hâlâ yiyemediği bir şeyi yiyebilmenin getirdiği vicdan azabı, filmi koparan şey olmuştu. O iki sözcüğü, bir zamanlar adama gerzek dediği kadar kolayca söylemiş, Greg de dişlerini fırçalayıp gargara yaptıktan sonra ona karşılık vermişti.

Sonsuzluk işi şu ana kadar gayet iyi gitmişti ve ilişkileri derinleştikçe Nina, Greg’e daha da âşık oluyordu. Koşulların gerektirdiği bu çiftleşme, Nina’nın iki yumruğu ve küfürbaz ağzıyla baş edebileceğinden daha büyük bir şeye dönüşmüştü. Ancak en büyük üzüntüsü, Lou’nun, çiftleşirken yanında olmamasıydı. Lou’nun sağlığı, o gece yaşanan kaosu kaldırmaya kesinlikle el vermezdi.

Nina zaten olanları ona açıklayamazdı. Lou onların ömür boyu ayrılmamak üzere eş olduklarını henüz bilmiyordu, hatta Greg’le ikisinin vampir olduklarını bile bilmiyordu. Burada, Kalevanya’da birlikte yaşadıklarını sanıyordu. Ayaklandığında onları ziyarete gelmek istediğini söylemişti. Güzelce iyileşiyordu ve Greg’le Nina’nm birlikte yaşamaya başlaması adına, hemşiresine onlara

Bakire Meryem’in biblosunu göndermesini rica etmişti. Greg de bibloyu, Lou evlerine gelebilecek kadar iyileşinceye dek, bir dolaba atmıştı. Nina’nın yeni işinin ilk gününde başına ne geldiğini Lou’ya açıklamak için bol bol zamanları olacaktı.

İş... Nina ölümsüzlüğünü kabul edip ona uyum sağlarken, canım çokça sıkan bir meseleydi. Nina işçi sını-fmdandı ve hep öyle olacaktı. Sonsuza dek çalışmama,

yalnızca kalede vakit öldürme fikri ona hiç hoş gelmiyordu.

Greg'in sözünü ettiği toleransı geliştirmeye başlayıncaya dek, gündüz çalışması söz konusu bile olamazdı. Şimdilik imkansızdı. Ama Svetlanna, Nina'nın başta alayla karşıladığı, sonra Greg'in teşviki ve çok sabırlı iş arkadaşlarının öğütleriyle kabul ettiği bir öneride bulunmuştu. Nina, kalite kontrol bölümünün müdürü olarak Svetlanna'nm şirketi Fango'da çalışmaya başlamıştı. Wanda, insanları zorla kusursuz iş çıkarmaya itmek için, koca ağızlı Nina'dan daha iyi birinin bulunamayacağını söyleyerek espri yapmıştı.

Wanda haklıydı ama Nina ona diplomatik olmanın inceliklerini -tekrar tekrar- öğrettiği için Svetlanna'ya da şapka çıkarmalıydı. Nina bozuk ağzının üstesinden geliyordu ve giysiler ilgi alanı olmasa da insanlara ne yapacaklarını söylemek öyleydi. Elbette diplomatik bir biçimde.

Nina, Greg'e sokuldu, elini adamın bacağına koydu. "Evet Prenses Marty. Sonu iyi biten her şey iyidir. Baş köpek nasıl?"

Marty kanepeden fırladı. "Bize köpek demeyi bırak boyun emici. Yapabildiğim şeyleri yapabilmeyi diliyorsun, o kadar."

"Tüy dökmek gibi mi?" dedi Nina, alaycı alaycı.

"Ah, lütfen, vampir olarak yapabildiğin, benim kur-tadam olarak yapabildiklerimden daha havalı olan tek bir şey söyle. Haydi." Marty ellerini kalçalarına dayamış, boynunu meydan okurcasına uzatmıştı.

"Biliyor musunuz, ikinizi izlemek, hiç bitmeyen bir boks maçını izlemek gibi. Kimin daha iyi süper güçlerinin olduğu kimin umurunda? Yani, cidden, kim kan içmek ve bir tüy yumağına dönüşmek ister?" dedi Wanda kanepeden.

Nina sır verircesine gülümsedi. "Uçabilsen, öyle hissetmezdin, bundan eminim Wanda."

Marty öfkeyle içini çekti. "Uçabildiğin falan yok Nina. Zırvalayıp duruyorsun."

"Nah uçamıyorum. Greg'e sorsana."

Greg başını salladı. "Alıştırma yapıyor."

“Tamam, henüz tam olarak uçamıyor olabilirim ama ayaklarımı yerden kesmeyi başardım ve sırf güçlerim se-ninkilerden daha havalı diye beni kıskanıyorsun Marty.”

“Benden daha havalı değilsin.”

“Uçmak, dönüşmekten bin kat iyidir,” dedi Nina, karga gibi bir sesle.

“Kesin şunu!” diye bağırdı Wanda. “Tanrı aşkına, pa-ranormal silahlarımızı, dişlerimizle tüylerimizi karşılaştırmadan, birbirimizi öldürmekle tehdit etmeden, güzel, sakin bir akşam geçiremez miyiz? İkiniz benim sonum olacaksınız.”

Nina kıkırdadı. “Marty’yle aramızda hakemlik yapmana gerek olmasa, ne durumda olurdun? Hayatın çoooook sıkıcı olurdu. Biz hayatı ilginçleştiriyoruz.”

Greg güldü, burnunu Nina’nm başının tepesine sürttü. “Biz burada kesinlikle öyle bir hayat yaşamıyoruz, değil mi canım?” Sırıtarak Nina’ya baktı.

“Ah, seninle yaşamak hiç sıkıcı değil Kanatlı Adam,” diye fısıldadı Nina.

Kesinlikle sıkıcı *değildi.*

Dakota Cassidy’den romantizm, mizah ve paranormalliği bir araya getiren harika bir seri: PARANORMAL AŞKLAR

Nina. Dişçi Asistanlığı Okulu ’ndan mezundu ama bazı kesici dişler, ders kitabındakilere hiç benzemiyordu. Mesela Doktor Berkenstein in muayenehanesinde elini ısıran şu "demode isimli hasta" Dregori’nin dişleri... Üstelik bu çekici erkeğin gözünün içine baka baka söylediği yalanlar da kafasını karıştırmaktaydı. Taştan yapılma üç kulesi ve yukarı çekilerek açılan köprüsüyle, ortaçağdan kalma gibi görünen tuhaf bir evde, ya da kızların deyimiyle "kalede"yaşayan Gregori. Nina'nın aradığı sıcak bir kucak mıydı yoksa büyük bir bela mı?

Genç kadının, bir komandonun gece görüş gözlüğüyle yarışabilecek keskinlikte gözleriyle, sokağın karşısındaki dairelerin içini görebilmesi de iyiye alamet değildi. Nina 'ya neler oluyordu? Gökte süzülen kuşların kanat çırpışını bile duymaya başlamıştı! İnternete girip araştırdığında kendisindeki belirtileri açıklayan tek bir sözcük vardı. Vampir!

www.monakitap.com f monakitap # monakitap 0 monakitap

ISBN 17a-bOS-‘170'l-a3-S

9 786059 709835